

APOSTOLOK CSELEKEDETEI

1-2. Fejezet

Lukács – Pál apostol útitársa – Az apostolok cselekedeteinek szerzője, illetve a Lukács evangéliumának írója mindkét könyvet barátjának, Theofilusnak írta.

A Theofilus görög eredetű név és gyönyörű jelentést hordoz. Azt jelenti ugyanis, hogy Isten szerelmese.

Bizonyos elképzelések szerint azonban a Lukács evangéliumát és Az apostolok cselekedeteit nem egy bizonyos személyhez írták, hanem általában Isten szerelmeseihez.

Más elképzelések szerint pedig Theofilus, Lukács gazdája volt. Azokban az időkben ugyanis az orvosok rabszolgák voltak, mégpedig általában egy gazdag pártfogó rabszolgái. Eszerint Theofilus, Lukács gazdája volt, és felszabadította Lukácsot, hogy Pállal tarthasson missziós útjain.

Létezik olyan elmélet is, mely szerint, mikor Pál Troászban volt és egy éjjel látomást látott egy férfiről, aki éppen Lukács volt, és kérte őt, hogy jöjjön át Macedóniába és legyen a segítségükre. Mindezt azért feltételezik, mert Lukács volt az első ember, akivel Pál Macedóniában találkozott, és azért is, mert amikor az Apostolok cselekedeteiben ehhez a részhez érünk, láthatjuk, hogy Lukács többé nem többes szám harmadik személyben, hanem többes szám első személyben ír. Tehát nyilvánvaló, hogy ettől kezdve Lukács Pál útitársa lett.

Lukács úgy kezdi az Apostolok cselekedeteit, hogy összekapcsolja azt Lukács evangéliumával. Rendkívül érdekes, hogy ugyanazzal kezdi itt, ahol ott befejezte.

Lukács evangéliuma azzal zárul, hogy Jézus meghagyja tanítványainak, hogy maradjanak addig Jeruzsálemben, amíg fel nem ruháztatnak mennyei erővel, és ezután Jézus felvitetett a mennybe.

Az apostolok cselekedeteit Lukács a következőképpen nyitja meg.

Az első könyvet arról írtam Theofilusom, amit Jézus tett és tanított, kezdettől egészen addig a napig, amelyen felvitetett.

A kulcsszó pedig ebben a részben az, hogy: *kezdettől*.

Lukács evangéliuma nem Jézus teljes szolgálatának történetét foglalja magába, hanem csupán annak kezdeteit. Jézus ugyanis mennybemenetele után is szolgál az emberek felé, meggyógyítja a betegeket, embereket támaszt fel a halálból és továbbra is hirdeti szeretetét és evangéliumát a világnak, de most már azokon a tanítványokon keresztül teszi ezt, akik erre kenetet kaptak a Szentlélek által.

Krisztus szolgálata tehát folytatódik, és Lukács is ebből indul ki, amikor megírja Az apostolok cselekedeteit az első könyv folytatásaként, amelyben arról írt, amit Jézus tett és tanított a kezdetektől egészen addig a napig, amelyen felvitetett a mennybe.

Ebből kifolyólag Az apostolok cselekedetei egy befejezetlen könyv.

Az Úr ugyanis még napjainkban is munkálkodik azoknak az életén keresztül, akik odaszánták magukat neki és engedik, hogy Isten eszközként használja, a Szentlélek pedig vezesse őket. Tőle kapunk kenetet, folytatva Jézus szolgálatát a világban, a mi napjainkban is.

Az Úr akarata az, hogy a terveit emberi eszközök által valósítsa meg. Nem azt akarom mondani ezzel, hogy ennek mindig így kell lennie, hiszen Isten angyalokat is használhat terveinek megvalósítására. A Jelenések könyvében például láthatjuk, hogy Isten angyalokat használ, hogy azok hirdessék az evangéliumot a föld minden népének.

Egyelőre azonban Isten emberi eszközöket használ terveinek megvalósítására, még akkor is, ha ezek az emberi eszközök tökéletlenek. Isten akarata mégis az, hogy ezeket a tökéletlen eszközöket használja, és ebben az az igazán izgalmas, hogy ezek szerint Isten engem is és téged is használni tud.

Olyan sokszor azonban próbálunk mentegetőzni, hogy például: Uram, de én nem vagyok jó szónok! Én nem merek kiállni emberek elé és beszélni előttük! Én eddig se tudtam és most sem tudom ezt megtenni!

Mózes is így próbált elmenekülni Isten elhívása elől, Jeremiás próféta pedig a következőket mondta Istennek: Istenem, de hát én csak egy kisfiú vagyok, senki sem fog rám odafigyelni!

És persze mindannyian elő tudnánk állni magyarázatokkal arra nézve, hogy Isten miért ne tudna minket használni.

Az egyik alkalommal, amikor az Úr egy bizonyos prófétát hívott el, ez a próféta készségesen mondta az Úrnak, hogy: Uram, küldj bárkit, akit szeretnél! Az Úr pedig erre azt felelte, hogy: Igen, én téged szeretnék. A próféta erre ezt felelte, hogy: Uram, ez nagyszerű ötlet, de küldjél inkább valaki mást, bárki mást, akit te szeretnél.

Olyan sokszor, mondjuk ugyanezt az Úrnak: Uram, küldjél, akit csak szeretnél, csak engem ne, Uram. És mégis, Isten bennünket szeretne használni.

Persze könnyű rámutatni saját hiányosságainkra, arra, hogy mennyire alkalmatlanok is vagyunk erre a feladatra. Mindannyian meg tudjuk magyarázni, miért is lenne jobb, ha inkább Isten nem minket használna. És mégis, Isten úgy határozott, hogy minket használ azért, hogy rajtunk és az életünkön keresztül megmutassa magát.

... egészen addig a napig, amíg felvitetett; miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott.

Igy fejeződik be Lukács evangéliuma is, hogy Jézus mennybemenetele előtt meghagyja tanítványainak, hogy maradjanak a városban, amíg fel nem ruháztatnak mennyei erővel.

Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek – vagyis az apostoloknak –, hogy ő él.

Nagyon nehéz Jézus Krisztus feltámadásának tényét letagadni.

Én jót szórakoztam, de fel is dühödtem egy újságcikken, amely nemrégiben jelent meg egy újságban. Arról szólt, hogy a teremtéstudományt és az evolúció elméletét hogyan tanítják néhány iskolában.

Egy tanár azt nyilatkozta ebben az újságcikkben, hogy mivel ő természettudományokat tanít, ők pusztán a tényekkel foglalkoznak, nem pedig holmi elméletekkel. A tudományok ugyanis tényekre épülnek, ezzel szemben a teremtés csupán vallásos találgatások sorozata.

E szerint a tanár szerint nagyon sok hit kell ahhoz, hogy valóban el is higgyük a teremtésről szóló vallásos elképzeléseket, azonban amikor tényekkel állunk szemben, azokat könnyű elfogadnunk.

Amikor tehát ezt láttam az újságban, azt gondoltam, hogy hát, ez nagyon érdekes. Annak idején ugyanis természettudományi tanulmányaim során még tényként tanították azt, hogy a föld négy milliárd éves. Napjainkban pedig ugyanolyan tényként azt tanítják, hogy a föld tizenkét milliárd éves. Azért nem ennyire régen jártam iskolába!

Érdekes az is számomra, hogy a Bibliát sohasem kellett javítani és frissíteni az új ismeretek fényében az évszázadok során.

Ha azonban fognánk ma azokat a tankönyveket, amelyekből én középiskolás koromban a természettudományi tanulmányaimat folytattam, és megpróbálnánk ma azokból a tankönyvekből tanítani, akkor nagyon hamar rádöbbenénk arra, hogy amit annak idején tudományos tényként kezeltek, napjainkban már egyáltalán nem tartanak annak.

Például felismertük, hogy az egysejtűek esetében nem egy egyszerű sejtről van szó, hanem egy nagyon is bonyolult élőlényről.

Amikor tehát történelmileg bizonyítható tényekről beszélünk, tudnunk kell, hogy Jézus Krisztus feltámadásának ténye is ezek közé tartozik.

A mi jogrendszerünk Amerikában tanúvallomásokra épül. Ha tehát valakit bűncselekmény elkövetésével gyanúsítanak, és akadnak olyanok, akik szemtanúi voltak a bűncselekmény elkövetésének, azokat tanuként idézik be a bíróságra, ahol a Bibliára esküdve megígérik, hogy csakis az igazat, a színtiszta igazat mondják.

A kihallgatás során határozottan állítják, hogy igen, én láttam azt az embert a bankban május 23-án, láttam, hogy kivette a fegyvert a kabátjából, és hallottam, hogy pénzt követelt. Sőt azt is láttam, ahogy elhagyta a bankot, és utána odakint letartóztatta egy őrmester.

Ha pedig még legalább három vagy négy szemtanu egybehangzóan ezt az embert azonosítja a bankban látott elkövetővel, és mindannyian ragaszkodnak a tanúvallomásukhoz, akkor ezt az embert a bíróság bűnösnek ítéli. Szemtanuink vannak tehát, akik megesküdték, hogy az igazságot mondják és tanúvallomásukkal az igazságot támasztják alá.

Miután Jézus meghalt és feltámadt, sok embernek megjelent, akik szintén eskü alatt állították, hogy valóban látták Jézust, beszéltek vele, és hogy különböző helyeken és helyzetekben jelent meg nekik, mégpedig negyven napon át. Egyik alkalommal körülbelül ötszáz embernek jelent meg egyszerre, akik mind egy helyen gyülekeztek.

Nagyon nehéz egyszerűen csak félredobni és nem venni tudomást ezeknek az emberek a tanúvallomásáról. Ha ugyanis ezt tesszük, ezzel az egész jogrendszerünket ássuk alá.

Gondoljunk bele abba is, hogy ezek az emberek, akik azt vallották, hogy látták a feltámadott Krisztust, hogy beszéltek vele, hogy vele ettek, ezek az emberek egy kivételével mind erőszakos halált haltak, mert mindvégig kitartottak amellett, hogy igazat beszélnek.

Gondoljunk bele tehát, hogy amikor a tanúk arra esküsznek, hogy az igazat és csakis a színtiszta igazat mondják, de tegyük fel, hogy mégis hazudnak és a tanúvallomásuk miatt veszélybe kerül az életük, vajon a hatalmas nyomás alatt nem akadna-e legalább egy közülük, aki beadná a derekát és bevallaná, hogy az egész egy nagy átverés?

Szenvedése után tehát sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él. Amikor negyven napon át megjelent előttük és beszélt az Isten országának dolgairól.

Néha felrójuk Krisztus tanítványainak, hogy mindig Isten országának eljöveteléről kérdezősködtek. Ne feledjük azonban, hogy Isten országa Jézus Krisztus kedvenc témája volt.

Sokat beszélt Isten országáról és ezzel hatalmas reménységet ültetett el az emberek szívében arra nézve, hogy nem lesz mindig ilyen romlott a világ, hogy az nem lesz mindig a sötétség uralmában és a gonosz rabságában.

Jézus egy napon megalapítja országát itt a földön. Ez az igazság, az öröm és a békeség országa lesz. Ő uralkodik majd napkelettől napnyugatig, és ez lesz a legdicőségesebb nap, amit valaha is látott a világ.

Az Ő országában nem lesz betegség, nem lesz szenvedés és fájdalom. Nem lesz sem bűn, sem kapzsiság többé, amelyek olyan elviselhetetlenné tették a világot.

Az Ő országában nem lesz helye az istentelen haszonlesésnek, az emberek kizsákmányolásának. Mindezek eltűnnek majd, amikor eljön az Ő dicsőséges országa. Nem meglepő tehát, hogy a tanítványok izgatottan várták Isten országának eljövételét.

Én is izgatottan várom már azt. Jézus azt mondta, hogy így imádkozzunk: Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod a földön, miképp a Mennyben is.

Jó az, ha ez a vágy ott van mindannyiunk szívében!

Jézus tehát negyven napon át beszélt tanítványainak az Isten országának dolgairól.

Amikor együtt volt velük, kijelentette nekik: „Ne távozatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottatok tőlem...”

Azt mondja tehát nekik Jézus, hogy maradjatok itt Jeruzsálemben, amíg meg nem kapjátok azt, amit az Atya megígért.

Kétségtelenül arról az ígéetről van itt szó, amelyről Jóel próféta könyvében olvashatunk. Az Úr itt a következőket ígéri:

„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre, fiaitok és leányaitok profétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben.”

Ez tehát az Atya ígérete: eljön az a nap, amikor kiöntetik az Ő Szentelke minden hívőre.

Mindannyian erőt kaptok tehát, hiszen Jézus azt mondja, hogy

János vízzel keresztelt, ti pedig nem sok idő múlva Szentlélekkel kereszteltettek meg.

A keresztség tulajdonképpen azt jelentette, hogy teljesen bemerítettünk valamibe. Ezt jelenti a „baptico” szó.

Tehát:

... János vízzel keresztelt – vízbe merítette be az embereket –, ti pedig nem sok idő múlva Szentlélekkel kereszteltettek meg.

Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?”

Jézus azonban itt nem Isten országáról szeretne nekik beszélni, hanem arról az erőről, amit kapnak majd.

Ezért elhessegeti ezt a kérdést. És így válaszolt:

Nem rátok tartozik, hogy megtudjatok olyan időpontokat vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga kizárólagos hatalmával állapított meg.

Meg kell azonban értenünk, hogy a tanítványok folyamatosan arra számítottak, hogy bármikor eljöhet Isten országa. Amíg Jézus a tanítványokkal volt, ők folyamatosan arra

vártak, hogy mikor tűnik el végre Jézus a színpalak mögött, majd mikor bukkan elő újra, mint a világ megváltója.

Arra vártak, hogy Jézus egyszer csak megrázza magát és megmutatja a hatalmát, megdönti a világ kormányait és létrehozza Isten országát a földön.

Amikor azonban Jézus arról kezdett el beszélni, hogy Jeruzsálemben kell mennie, ahol majd bűnös emberek kezébe kerül és megfeszítik őt, akkor a tanítványok azonnal hátrálni kezdtek ezt, hogy: Nem, nem, Uram. Te nem érted, Uram, hisz mi van a királyságoddal? Távol álljon ez tőled, Uram!

És amikor Jézus meghalt a kereszten, rendkívül csalódottak voltak.

Lukács így ír erről az ő evangéliumában:

Két férfi szomorúan bandukolt az emauszi úton, amikor egy harmadik megszólította őket:

– Hé, atyámfiai, miért vagytok ennyire letörve?

– Mit akarsz ezzel mondani? Te csak idegen lehetsz, hogyha nem tudod, mi történt nem is olyan rég Jeruzsálemben.

– Miért, mi történt?

– Ó, hát, volt ott egy ember, akit Názáreti Jézusnak hívtak, nagy hatalma volt és Isten felkente őt. Mi pedig azt reméltük, ő hozza majd el Izrael szabadulását, de megfeszítették őt. Megfeszítették. Mi annyira reménykedtünk, de ő meghalt.

– De hát, fel is támadt, és azt mondja, hogy pár napon belül megkapjátok azt, amit az Atya megígért.

– Vagy úgy, de hát melyik ígéretre gondolsz? Arra, hogy eljön Isten országa?

(Teljesen logikus volt, hogy ezt kérdezték és teljesen belelkesedtek, hogy Uram, csak nem most jött el az ideje, de hát, ez nagyszerű!)

– Akkor Te most végre megalapítod az országodat?

Nem rátok tartozik, hogy megtudjatok olyan időpontokat vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga kizárólagos hatalmával állapított meg.

Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek.

A görög kifejezést, a hype, előljáró szót használja, amely arra utal, hogy a Szentlélekkel való kapcsolatnak egy új formájáról van itt szó.

János evangéliumának 14-ik fejezetében, amikor Jézus megígéri a tanítványoknak, hogy elküldi hozzájuk a Szentlelket, a következőket mondja nekik: „*Nem hagyalak titeket árván.*”

És hozzáteszi: „*Én pedig kérni fogom az Atyát és másik pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké. Az igazság lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja Őt, nem is ismeri. Ti azonban ismeritek Őt, mert nálatok lakik.*”

Itt a görög „para” szócskát használja a Szentlélekkel való kapcsolat érzékeltetésére.

„*Sőt bennetek lesz.*”

Ezt pedig a görögben az „en” előjáró szó fejezi ki.

Így tehát egy kettős kapcsolatot láthatunk a Szentlélek és az ember között.

Az első, amikor mellettünk van a Szentlélek; - para, a második, mikor bennünk van, és ez az „en” előjáró szócskával kerül kifejezésre.

Az apostolok cselekedeteiben azonban Jézus azt mondja, hogy *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”,* vagy másképp *„rátok száll a Szentlélek”.*

Itt pedig a görög a „hipe” előjárószót használja. Ezt pedig úgy is fordíthatnánk, hogy rajta, vagy azt is mondhatnánk, hogy kiárad rá.

Jézus ugyanis János evangéliumának hetedik fejezetében, az ünnep utolsó nagy napján felállt és így kiáltott: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz énbenem, ahogy az írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.”*

János pedig ezt írja: *„Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni. Mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.”*

Mit mondott tehát Jézus a Szentlélekről? Azt, hogy olyan lesz, mint élő víznek folyamai. Ezért szeretem azt a kifejezést használni, hogy kiárad ránk a Szentlélek.

Itt tehát három fajta kapcsolatnak lehetünk tanúi a Szentlélek és az ember közt. Először is a Szentlélek mellett van még megtérésed előtt. Ő juttat el téged arra a felismerésre, hogy bűnös vagy. Ő az aki megmutatja neked, hogy Jézus Krisztus a válasz. És ő az, aki meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az eljövendő Ítéletről.

Abban a pillanatban, hogy megnyitod életed és szíved Jézus Krisztus előtt és behívod őt az életedbe, a Szentlélek beléd költözik, vagyis ettől kezdve már benned él.

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek lévő szentlélek temploma és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent testetekben. ”

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok a bennetek lévő szentlélek temploma? Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg lélekkel!”

Van azonban a Szentlélekkel való kapcsolatnak egy harmadik formája is: amikor erőt kapunk a Szentlélektől, amikor kiöntetik ránk a Szentlélek.

A görögben tehát a „hype” előjáró szóval fejezik ezt ki.

... és tanúim lesztek...

Erőt kapnak tehát arra, hogy Jézus Krisztus tanúi legyenek.

Érdekes számomra az, hogy a tanú szónak a görögben a mártisz szó felel meg. Ebből származik aztán a mártír szavunk. A görögben ez a szó mártírt is jelent.

A tanú tehát nem csupán hirdeti azt, amiben hisz, hanem meg is éli azt. Sőt annyira erős az ő hite, hogy kész akár meghalni is érte.

Ő tehát egy mártisz, egy mártír, aki hajthatatlan és nem fél a haláltól.

Biztosan emlékeztek arra, amikor Pál éppen Jeruzsálemben tartott és lejtött Júdeából egy Agabosz nevű próféta, aki levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta:

„Így szól a Szentlélek, azt a férfit, akié ez az öv, így kötözik meg Jeruzsálemben.”

Erre Pál barátjai könnybe lábadt szemekkel kezdték őt kérlelni, hogy ne menjen. Pál azonban ezt mondta: Miért sírtok? Úgy gondoljátok, hogy ezzel meg tudtok győzni, hogy ne menjek? Gondoljátok, hogy én félek attól, hogy megkötöznek majd? Én meghalni is kész vagyok.

Pál tehát azt mondta, hogy kész meghalni, vagyis nem attól válik valaki mártírrá, hogy megölik hitéért, hanem pontosan fordítva, azért ölik meg, mert ő egy mártír, egy tanú, aki hisz abban, amit hirdet.

Vagyis nem az tette őt mártírrá vagy tanúvá, hogy megölték. Az, hogy megölték, csupán igazolta azt, hogy ő már életében is mártír, azaz tanú volt.

Ha nem lett volna már életében mártír, sohasem ment volna önszántából a halálba. Visszahőkölt volna, és azt mondta volna, hogy na, itt álljunk meg egy pillanatra, én azt hiszem, hogy egy súlyos hibát követtem el.

Akkor azonban azt mondhatnánk, hogy ő nem is volt egy igazi mártír.

A mártírhalál tehát tulajdonképpen csak bizonyítja, azt hogy valaki mártír. És érdekes számomra, hogy a tanítványok többsége mártírhalált halt.

Azt mondja tehát Jézus, hogy:

tanúim lesztek mégpedig Jeruzsálemben, egész Júdeában...

Először tehát otthon tettek bizonyítást Jézusról, és gyakran ez a legnehezebb.

A munkát tehát Jeruzsálemben kezdték el, majd egész Júdeában folytatták, és utána következett Szamária. Ezután pedig elvitték az örömhírt egészen a föld végső határáig.

A következő fejezetben láthatjuk, hogy Jeruzsálemben kezdenek munkálkodni, majd az örömhír eljut Júdeába, és Fülöp által Szamáriába is. Végül az Úr Pált és Barnabást hívja el arra, hogy elvigyék az örömhírt a föld végső határáig.

Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől.

Ezek voltak Jézus utolsó szavai, a mennybemenetele előtt.

Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől.. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában.

Feltételezhetően angyalok voltak és ezt mondták:

Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe úgy jön el, ahogy láttátok őt felmenni a mennybe.

A tanítványok tehát látták, amint Jézus felvitetett a mennybe, és látni fogják, amikor visszatér.

„Íme eljött az Úr szent seregeivel, hogy ítéletet tartson mindenek felett. Aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt, övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Íme eljön a felhőkön és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja Őt a föld minden nemzetsége.”

Az Úr tehát visszatér és meglátja minden szem. Jehova tanúi szerint azonban, Jézus már titokban visszatért. És ugyanúgy, ahogy csupán tanítványai lehettek tanúi az Ő mennybemenetelének, csak tanítványai, mégpedig a Jehova tanúi voltak azok, akik látták Őt visszatérni.

„Jézus azonban azt mondta: „Ha tehát azt mondják nektek: „Íme a pusztában van!” Ne menjetek ki, „Íme a belső szobákban” Ne higgyétek!”

Vagyis eldönthetjük, hogy Jézusnak hiszünk vagy nekik.

Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.

János második levelében egy nagyon érdekes igeverset találunk. Hetes vers. *„Mert sok hitető jött el a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el.”*

Vagyis itt azokról van szó, akik tagadják, hogy Jézus Krisztus testben jön el.

Mit mond János ezekről az emberekről? Azt, hogy *„a hitető és az Antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsétek el, amit elértünk munkánkkal, hanem teljes jutalmat nyerjétek. Aki túllép ezen és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne az Isten: aki megmarad a tanításban, abban van benne az Atya is meg a Fiú is.*

Ha pedig valaki hozzátok érkezik és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba és ne köszöntsétek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.”

Kérdezzétek meg tőle, hiszi-e hogy Jézus Krisztus testben jön el. Egyszerűen csak tegyétek fel neki ezt a kérdést! És ha nemmel válaszol, akkor emlékezzetek János figyelmeztetésére!

Jézus tehát újra eljön, mégpedig úgy, ahogy a tanítványok látták őt felmenni a mennybe.

És én hiszem, hogy ez már nincs messze.

Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnyi járőföldre. (Ez nagyjából egy kilométernyi távolságnak felel meg) Amikor hazaértek felmentek a felső szobába, ahol meg voltak szállva, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab az Alfeus fia, Simon, a zélóta és Júdás, a Jakab fia. Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel, kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Máriával, – Jézus anyjával – és testvéreivel együtt.

Az ige itt tesz utoljára említést Máriáról, Jézus édesanyjáról. Nem beszél róla sem az Apostolok cselekedeteiben, sem pedig a levelekben. Nem olvashatunk a haláláról, és arról sem, hogy halála előtt esetleg elragadta volna őt az Úr.

Az igevers végén pedig, a „testvéreivel együtt” kifejezés minden valószínűség szerint Jakabra, Júdásra és Jézus további testvéreire utal, akik Mária és József fiai voltak.

A felső szobával kapcsolatban sokan úgy gondolják, hogy ugyanarról a felső szobáról van szó, ahol Jézus elfogyasztotta tanítványaival az utolsó vacsorát. Mások szerint viszont ez a felső szoba a templomhoz nagyon közel helyezkedett el, mégpedig ott, ahol a korai egyház az összejöveteleit tartotta.

Igazából nem tudjuk pontosan, ezért mindenki szabadon választhat a két elképzelés közül.

Azokban a napokban felállt Péter a testvérek körében, amikor mintegy százhusz főnyi sokaság is volt velük együtt és így szólt: „Atyámfiak, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által Júdásról, aki vezetője lett azoknak, akik elfogták Jézust.

Itt még a régi, izgága Péter jelenik meg előttünk. Együtt vannak tehát mindannyian, imádkoznak és ekkor egyszer csak Péter feláll és azt mondja, hogy: Figyeljete ide, atyámfiak! Egy próféciaának még be kell teljesednie.

Péter tehát ott áll és sürgeti a dolgot. Szinte azt mondja, hogy jól van, atyámfiak, akkor csapjunk a lovak közé. Vessünk tehát sorsot és így megtudjuk, hogy ki lépjen Júdás helyébe.

Én úgy érzem, hogy Péter itt a testben volt, és valóban az ő izgága természetét látjuk itt megnyilvánulni. Úgy gondolom, hogy ahogy a korai egyház történetét tanulmányozzuk az Apostolok cselekedeteiben, ez a későbbiekben egyre nyilvánvalóbbá válik majd.

Ugyanakkor nagyon felkelti az érdeklődésemet az a tudás, amivel Péter rendelkezett az Írásokról. Ezért mindenképpen egy piros pontot érdemel.

Vegyük észre, hogy Péter a Szentléleknek tulajdonítja mindazt, amit Dávid írt.

Ugyanis a teljes írás Istentől ihletett, nem csak egy része annak.

Ha azt mondod, hogy az Igének csak bizonyos részei ihletettek Istentől, bizonyos részei viszont nem, akkor mindenképpen meg kell kérdeznem tőled, hogy szerinted mely részek az Istentől ihletettek, és melyek nem azok.

Ha azonban te döntöd el és te mondod meg nekem, hogy az Ige mely részei Istentől ihletettek és melyek nem, én pedig ezt tőled elfogadom, ahelyett, hogy Istenre hallgatnék, akkor ez már régen rossz.

Óvakodjatok azoktól, akik azt mondják, hogy nem bízhatunk a teljes Igében!

Az Ige ugyanis elmondja magáról, hogy a teljes írás Istentől ihletett.

Lukács írásában tehát Péter kijelenti, hogy Dávid tulajdonképpen a Szentlélek szócsöve volt. Hiszen a Szentlélek Dávid szája által szólt Júdással kapcsolatban.

Közénk tartozott – vagyis egyike volt a tizenkét apostolnak –, és részt kapott ebből a szolgálatból. Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosz tettnek jutalmából.

A Zakariás 11-ből tudjuk, hogy ezt a mezőt Fazekas mezőnek hívják.

... de fejjel lezuhant, kettészakadt derékban és egész belső része kifordult.

Egyesek szerint az Ige nagyon ellentmondásosan ír erről az esetről. Azt olvashatjuk az egyik evangéliumban, hogy amikor Júdás visszatért azokhoz, akiktől a pénzt kapta és megpróbálta visszaszolgáltatni azt, ők erre azt mondták, hogy hát, valójában ez már a te problémád, Júdás. Mi ezt már nem rakhatjuk vissza a kincstárba, hiszen ehhez a pénzhez vér tapad.

Amikor pedig Júdás ezt meghallotta, odavetette a pénzt a lábuk elé és felakasztotta magát.

Mivel azonban itt Péter azt mondja, hogy fejjel lezuhant Júdás, és egész belső része kifordult, egyesek úgy gondolják, hogy ez ellent mond annak, amit az evangéliumokban olvashatunk.

Ez az ellentmondás azonban roppant egyszerűen feloldható. Hiszen képzeljük csak el, hogy Júdás felmászott a fára, nyakára helyezte a hurkot, majd pedig leugrott.

Valószínűleg olyan erővel rugaszkodott el, hogy elszakította a kötelet, vagy pedig a nyaka köré helyezett hurok szakította le a fejét, ennek következtében pedig teste a szakadékba zuhant, és arra a sorsra jutott, amiről itt Péter beszámolt.

Közismertté is vált ez Jeruzsálem lakói előtt, ezért is nevezték el azt a mezőt a maguk nyelvén Akeldamának, azaz Vérmezőnek. Így van megírva a Zsoltárok könyvében: Legyen a szállása pusztává, és lakó ne legyen benne, tiszttségét pedig más vegye át.

Valójában Péter itt két különböző zsoltárból idéz, a 69.-ből és a 109. zsoltár 8. verséből.

Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik egész idő alatt együtt voltak velünk, amíg közöttünk járt az Úr Jézus...

Itt tehát egy olyan férfit keresnek, aki Júdás helyébe lép. Láthatjuk, hogy abban az időben milyen követelményeknek kellett valakinek megfelelnie ahhoz, hogy apostol lehessen.

Biztosan emlékeztek arra, hogy Jézusnak nagyon sok tanítványa volt, és e tanítványok közül tizenkettőt választott ki, és ők lettek Jézus apostolai.

Az apostol szó pedig azt jelenti, hogy: 'a kiküldött'.

Az apostolok tehát tizenketten voltak. Péter pedig itt azt mondja, hogy mi most csak tizenegyen vagyunk, ezért szükségünk van valakire, aki betölti Júdás helyét, mégpedig olyan valakire, aki egész idő alatt együtt volt velünk, amíg közöttünk járt az Úr Jézus.

... kezdve a János keresztségétől addig a napig, amelyen felvitetett tőlünk

Szükséges tehát, hogy még „*valaki tanúja legyen velünk együtt*”. Minek a tanúja?

„az ő feltámadásának”.

Ezek voltak tehát a Péterék által támasztott követelmények. Hogy olyan valaki lépjen Júdás helyébe, aki ott volt velük kezdettől fogva, egészen attól az időtől kezdve, amikor János keresztelt, addig, amíg Jézus mennybemenetelére sor nem került.

Sőt olyan valakit kerestek, aki látta a feltámadott Krisztust, és így szemtanúként hirdethette az Ő feltámadását.

Később Pál felteszi a kérdést: *„Vajon én nem láttam a feltámadott Krisztust?”*

Ezek szerint tehát ez egy alapkövetelmény volt ahhoz, hogy valakit apostolnak nevezzenek.

Valaki egyszer azt kérdezte tőlem, hogy vannak-e napjainkban is apostolok.

Úgy gondolom, hogy napjainkban nem beszélhetünk apostolokról ugyanabban az értelemben, mint az Újszövetség, hiszen napjainkban senki sem rendelkezik olyan tanúbizonyossággal Krisztus feltámadásáról, amilyennel a korai egyház tagjai rendelkeztek.

Ekkor felállítottak kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást, akinek mellékneve Jusztusz volt, és Mátyást; és így imádkoztak: „Urunk, minden szív ismerője, te jelöld ki e kettő közül az egyiket, akit kiválasztottál magadnak.”

Szerintem mi is gyakran belesünk ebbe a hibába, hogy csak arra adunk Istennek lehetőséget, hogy abból a kettőből válasszon, amit mi elé rakunk. Ráadásul itt mindkét alternatíva rossz volt.

Mi magunk is hajlamosak vagyunk ily módon határt szabni Isten munkájának.

Nagyon nyilvánvaló, hogy Isten választása Pálra esett. Péter azonban túl türelmetlen és izgága volt, ezért kezébe ragadta a kezdeményezést, mintha Istennek segítségre lenne szüksége, és nekik kellene megtalálnia azt az embert, aki Júdás helyébe lép. Megkérdezték persze Istentől, hogy mi az ő akarata. De csupán két lehetőségből választhatott.

Urunk, Te jelöld ki e kettő közül az egyiket, hogy megkapja ebben a szolgálatban és apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson. Ekkor sorsot vetettek rájuk.

Ez egy rendkívül érdekes módja annak, hogy megtudják, mi Isten akarata.

... sorsot vetettek rájuk.

Érdekes számomra, hogy az emberek milyen sokféle módszert találtak már ki arra, hogy megismerjék Isten akaratát.

Az ószövetségi időkben a paphoz fordultak, aki az Urim és a Tumim segítségével ismerte meg Isten akaratát.

Nem tudjuk, hogy az Urim és a Tumim mi is volt pontosan, de abban biztos vagyok, hogy nem azokról a mágikus lencséről van szó, amit Joseph Smith a mormon egyház megalapítója az aranytáblák mellett talált.

Egyesek szerint az Urim és a Tumim kövek voltak, egy fekete és egy fehér kő, amelyeket a pap egy erszényben hordott magánál. A papok pedig imádkoztak és konkrét kérdéseket tettek fel Istennek.

Emlékeztek, hogy Dávid is konkrét kérdéseket tett fel Istennek. Például azt kérdezte, hogy megtámadja-e a filiszteusokat. Az Úr erre azt felelte, hogy ne, most ne induljatok csatába a filiszteusok ellen.

A következő napon azonban, amikor Dávid újra megkérdezte ezt Istentől, akkor Isten válasza már igen volt.

Láthatjuk tehát, hogy konkrét kérdéseket tettek fel Istennek, és az Úr vezette őket és válaszolt nekik az Urim és a Tumim segítségével. Egyesek szerint ez úgy történt, hogy miután a pap imádkozott Isten előtt, belenyúlt az erszényébe, és az egyik követ kivette onnan. Ha a fehér kő került a kezébe, akkor ez igent jelentett, a fekete kő pedig nemleges válasznak felelt meg.

Az apostolok itt az Apostolok cselekedeteiben is a sorsvetés hagyományát követik, hogy megtudják, hogy a két férfi közül kit választ Isten Júdás Iskariótes helyére.

... a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorolták őt.

De ki is ez a Mátyás? Igazából sem eddig, sem pedig ezután nem hallunk felőle. Ezért várom már, hogy Mátyással találkozhassek, és megkérdezhessem tőle, hogy ki is ő valójában és milyen tettek fűződnek az ő nevéhez.

Ez volt az utolsó eset, amikor azt látjuk, hogy az apostolok sorsvetéssel próbálják megtudni Isten akaratát, a Szentlélek eljövetele után erre többé nem találunk példát az Igében.

Amikor a Szentlélek eljött, Ő kezdte irányítani a korai egyház lépteit, és ő mondta, hogy válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket. A Szentlélek küldte őket újukra.

Amikor pedig eljött a pünkösd napja...

Ez egy ünnepnap volt, mégpedig ötven nappal a páska ünnepe, azaz Jézus keresztre feszítése után. A pünkösd a páska ünnepe után a második legfontosabb zsidó ünnep volt, amelyet a betakarítás, az első zsenge ünnepeként is szoktak emlegetni. Ilyenkor a terményük egy részét learatták, a gabonát kévébe kötötték, és a papok bemutatták azt az Úrnak, felmutatott áldozatként, mert az első zsenge az Úré.

Mint minden zsidó ünnep alkalmával, ezen is a világ minden tájáról összegyűltek a zsidók, hogy együtt ünnepeljenek.

Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Megteltek mind Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogy a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

A Szentlélek kitöltését tehát bizonyos jelenségek kísérték. Szélrohamhoz hasonló zúgás támadt, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. És vegyétek észre, hogy ők ültek.

Valójában teljesen mindegy, hogy valaki ül, áll vagy fekszik, ugyanis nem ez a lényeg. Én már belefáradtam abba, hogy képleteket húzzak Isten munkájára. Úgy gondolom, ezzel Isten sem ért egyet.

Mi azonban mindig megpróbálunk képletet kitalálni Isten munkájára. Szinte természetesen jön ez már. Például, amikor imádkozunk valakiért, és ő meggyógyul, az embernek azonnal a következő gondolata támad, hogy várjunk csak, hogyan is imádkoztam, mit is csináltam pontosan? Hiszen itt valami nagyon nagyszerű történt. Na, de hogyan is csináltam én ezt, mit is mondtam? Mi is volt az a varázsszó?

Én úgy gondolom, hogy Isten nem ért egyet ezzel.

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Megteltek mind Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni..."

A görög itt a 'glosszalalia' szót használja.

... ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor zúgás támadt...

De milyen zúgásról van itt tulajdonképpen szó?

Arról a szélrohamhoz hasonló zúgásról, amiről a második vers ír. Ezek az emberek valószínűleg meghallották ezt a hatalmas zúgást, odaszaladtak a házhoz, hogy megnézzék, mi történik.

Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni.

Mindenki a maga nyelvén vagy nyelvjárásán hallotta őket beszélni.

Megdöbbentek és csodálkozva mondták: „Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-é? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.”

A görög a nyelvre a „dialektus” kifejezést használja.

Vegyük észre, és ez a jelenlévő sokaság számára is nyilvánvaló volt, hogy a tanítványok nem prédikációkat tartottak ezeken a nyelveken, és szavaikat nem is az emberekhez intézték, hanem Istenhez. Az Isten felséges dolgait hirdették.

A pünkösdi gyülekezetek azonban az idők során mégis azt a helytelen elképzelést tették magukévá, miszerint Isten az egyházához a nyelveken és a nyelvek magyarázatán keresztül szól.

Ez az elmélet azonban nem biblikus. Az 1Kor.14-ben Pál ugyanis azt írja, hogy *„Aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez, nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat.”*

Ezért Pál arra inti a korinthusiakat, hogy ha valaki a gyülekezetben nyelveken szól, akkor imádkozzék azért, hogy legyen annak magyarázata. Ha pedig nincs magyarázata, akkor csupán magában szóljon Istenhez.

Ha ugyanis egy ember feláll a gyülekezetben, elkezd nyelveken szólni, és nem akad senki, aki ezt meg tudná magyarázni, akkor mindazok, akik ezt nem értik, hogyan mondhatnának igent, és áment az ő hálaadására? Hiszen aki nyelveken szól, az Istent dicsőíti.

A nyelveken szólás valóban nagyszerű módja Isten dicséretének, azonban nem a gyülekezetben, ahol mások esetleg nem értik, hogy mit mondasz.

Az igében tehát mindig, amikor a nyelveken szólásról van szó, vagy amikor Pál erről tanít, egyetlen esetben sem látjuk azt, hogy Isten a nyelveken, illetve azok magyarázatán keresztül szól az ő népéhez.

Párhuzamként talán először Dániel könyve jut eszünkbe, amelyben azt látjuk, hogy Dániel megfejtette a falon megjelenő rajzokat. Itt azonban szó sincs nyelveken szólásról, vagy azok magyarázatáról, Isten itt valamit üzeni akart a pogány Belszár királynak.

Amikor tehát valaki nyelveken szól, az Ige szerint ilyenkor nem emberekhez szól, hanem Istenhez és a Lélek által szól titkokat.

Ilyenkor tehát az ember Istenhez beszél egy különleges nyelven, amelyet Istentől kapott.

A tanítványok is ezt tették. Imádták és dicsérték Istent és különböző nyelveken beszéltek Isten fenséges dolgairól.

Ez természetesen teljesen ámulatba ejtette a sokaságot.

Álmétkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?”

Ők tehát megkérdezik, hogy mi akar ez lenni, mit jelentsen ez?

Mások azonban gúnyolódva mondták: „Édes bortól részegedtek meg.” Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul és figyeljetek szavaimra! Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van.”

Más szóval még csak reggel kilenc óra van. Túl korán volt ahhoz, hogy részegek legyenek.

Mi is volt tehát az emberek elsődleges kérdése? Az, hogy mi akar ez lenni? És ahogy látni fogjuk, Péter üzenete pontosan erre a kérdésre ad választ.

Úgy gondolom, hogy rendkívül fontos, hogy az üzenetek valóban választ adjanak az emberek kérdéseire, de nagyon sok tanítás nem ezt teszi.

Ezekre azt mondhatjuk, hogy köszönöm ezt a sok információt, de igazából semmi szükségem nem volt rá, mert nem nagyon tudok mit kezdeni vele.

Péter azonban az emberek kérdésére akar válaszolni, ezért azt mondja:

... hanem ez az, amiről Jóel így prófétált.

Ezután pedig megismerteti az emberekkel az általuk tapasztalt jelenség bibliai alapjait. És hadd mondjam el, hogy ez életbevágóan fontos.

Veszélyes útra lépünk ugyanis, ha olyan szellemi megtapasztalásokat keresünk, amelyeknek nincsenek biblikus alapjai. Az emberek ugyanis téged is megkérdeznek majd, hogy mi ez, és ha te erre nem tudsz választ adni, mert a te szellemi megtapasztalásod egyáltalán nem biblikus, akkor szerintem, nagy bajban vagy.

Engem semmiféle olyan szellemi megtapasztalás nem érdekel, amely nem áll szilárd, biblikus alapokon. És úgy gondolom, hogy óriási felelőtlenség az evangéliumot hirdetői, vagy bárki más részéről olyan szellemi megtapasztalást népszerűsíteni, amelynek nincsen biblikus alapja.

Péter azonban Isten Igéjére irányítja az emberek figyelmét, és ezt mondja:

... hanem ez az, amiről Jóel így prófétált.

Vegyétek észre, hogy Péter itt valóban Jóel próféta könyvéből idéz. Ő jól ismerte Isten Igéjét, és erre azért hívnám fel a figyelmet, mert szeretnék rámutatni néhány olyan tulajdonságra, amely megvolt mindazokban az emberekben, akiket Isten használt.

Az Isten által használt emberek első fontos tulajdonsága, hogy ők folyamatosan imádkoztak. Péter és a többi tanítvány is minden nap ott volt Isten előtt imában.

Egy másik fontos tulajdonságuk, hogy jól ismerik az Igét. Péter is nagyon jól ismerte az Írásokat. Tudott például idézni olyan kevésbé ismert zsoltárokból is, amelyek könnyebben elkerültek az ember figyelmét. És nemcsak idézett, hanem összerakta és értelmezte is őket.

Most pedig, hogy a sokaság egy ilyen jelenségnek volt tanúja, és értetlenül állt előtte, Péter a következőket válaszolta:

*Ez az, amelyről Jóel így prófétált:
Az utolsó napokban, így szól az Isten,
kitöltök Lelkemből minden halandóra,
és prófétálnak fiaitok és lányaitok,
és ifjaitok látomásokat látnak,
véneitek pedig álmokat álmodnak;
és szolgálóimra és szolgálóleányaimra is
kitöltök azokban a napokban Lelkemből
és ők is prófétálnak.
És csodákat teszek az égen fenn,
és jeleket a földön lenn:
vért, tüzet és füstfelleget.
A nap sötétté válik,
és a hold vérré,
mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja.
Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, az üdvözülni fog.*

Péter tehát itt Jóel próféta könyvének 2. fejezetéből idéz. Miről is szól valójában ez az idézet? Arról, hogy Isten megígéri, hogy elküldi a Szentlelket a világba.

Vegyétek észre, hogy ebben a szöveggörnyezetben az ígért tulajdonképpen az utolsó időkre vonatkozik. Jóel próféta időben előremegy a nagy nyomorúságon keresztül egészen Jézus második eljöveteleig.

*És csodákat teszek az égen fenn,
és jeleket a földön lenn:
vért, tüzet és füstfelleget.
A nap sötétté válik
és a hold vérré...*

Ez már a nagy nyomorúság időszakára vonatkozik.

... mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja.

Ez az a nap, amikor Krisztus visszatér.

Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.

Az tehát, hogy Isten népe erőt kap a Szentlélek által, nem csupán az egyháztörténet egy meghatározott időszakában volt így, hanem ez napjainkig folytatódik, és folytatódni fog egészen addig, amíg el nem jön az Úr nagy és fenséges napja. Ezért tehát helytelen az, amikor korlátok közé próbáljuk szorítani a Szentlélekkel való betöltekezést.

Néhány évvel ezelőtt legidősebb lányunk épp egy imaalkalomról jött haza. Leültünk és elkezdtünk beszélgetni vele, és ő megosztotta velünk, hogy az imaalkalmon betöltötte őt a Szentlélek és prófétálni kezdett. Elmondta nekünk azt is, hogy milyen nagyszerű és felemelő érzés volt, hogy egyszorúen csak ott ült és Isten üzenetét szolta a Szentlélek által.

Középiskolás fiunk, Jeff is ott volt, akivel éppen komoly gondjaink voltak. Én odafordultam hozzá, és a következőket mondtam: Fiam, látod, a testvéred prófétál. Az Ige pedig azt írja, hogy fiaim és lányaim is prófétálni fognak. Most tehát, hogy a lányom már prófétált, rajtad a sor. Ő pedig rámnézett és minden gondolkodás nélkül rávágta: Na és veled mi van? Te mikor kezdesz el látomásokat látni?

Hát, igen, nem semmi ez a gyerek!

Péter pedig miután elmondta az igeverseket, meg is magyarázza azokat.

Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust...

Péter tehát rámutat arra, hogy konkrétan kiről fog beszélni, hiszen azokban az időkben sok ember viselte a Jeshua nevet. Péter azt mondja, hogy a Názáreti Jeshua, ebből pedig mindenki tudhatta egészen pontosan, hogy kire is gondol.

A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek.

Ez pedig szó szerint azt jelenti, hogy akiről bebizonyosodott, hogy Istentől való.

És hogyan igazolta Isten őt előttetek?

... erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok.

Róla tehát bebizonyosodott, hogy Istentől való.

Jézus maga is ezt mondta: „Higgyetek nekem... Ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Jézus maga is sokszor utal cselekedetire, amelyek azt bizonyítják, hogy ő maga, az ő hatalma és az ő szolgálata valóban Istentől van. Azért is utal ezekre, hogy bizonyítsa, hogy ő pontosan az, akinek vallja magát.

Hiszen azt mondja: *„Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van. Ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”*

Péter tehát itt rámutat arra, hogy Jézus cselekedetei bizonyítékként szolgálnak arra, hogy ő Istentől való volt.

Emlékeztek, amikor az emberek azt mondták Jézusról, hogy tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki nem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket Te teszel, hacsak nincs vele az Isten?

Péter azonban tovább megy, és azt mondja:

... azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a törvényszegők keze által felszegeztétek, és megöltétek.

Vegyétek észre, hogy amikor Péter Krisztus kereszthaláláról beszél, nem úgy beszél róla, mintha ez valami szörnyűséges, tragikus, véletlenszerű esemény lett volna, hanem azt mondja róla, hogy ez Isten elhatározott döntése és terve szerint történt.

Nem is lehetett ez másként, hiszen a kereszthalált már az Ószövetségben megjövendölték. Az Ótestamentumban számos próféciát találunk Krisztus kereszthalálára vonatkozóan.

A 22. zsoltár konkrétan a kereszthalálra utal. Az Ézsaiás 52-ben a felemeltetik kifejezés szintén a kereszthalált idézi, és az Ézsaiás 53 is megjövendöli Krisztus halálát.

Ebből tehát semmi más következtetésre nem juthatunk, csupán arra, hogy Krisztus kereszthalála Isten terve volt, és Isten jóval azelőtt eltervezte már, hogy Jézus eljött a világba.

Ezért tehát nem helyes a zsidókat vagy a rómaiakat vagy bárki mást hibáztatni Krisztus kereszthalaláért. Krisztus kereszthalála ugyanis Isten határozott döntése és terve szerint való volt, Aki ezáltal akarta megmutatni mérhetetlen szeretetét az elveszett emberek iránt.

Péter tehát, amikor Krisztus kereszthaláláról beszél, akkor Isten határozott döntését és tervét említi. És az Igében ezért olvashatjuk Krisztusról, hogy már a világ kezdete előtt megfeszítettett.

Ez azt jelenti, hogy Isten már akkor eltervezte, hogy elküldi a Fiát, hogy megváltsa a világot, és megmutassa a bűnösök iránti szeretetét, mielőtt bárki is vétkezett volna.

Péter ezért nem is hibáztatja a zsidókat. Rámutat arra, hogy ők ölték meg gonosz módon, de azt is kihangsúlyozza, hogy mindez Isten döntése és terve szerint történt. És most következik Péter üzenetének legfontosabb része:

De őt az Isten feltámasztotta.

Emlékeztek, amikor Péterék olyan embert kerestek, aki bizonyítást tesz majd Jézus feltámadásáról?

Az egyház legfontosabb üzenete Krisztus feltámadása.

Mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

Ez az egyház üzenete napjainkban is, és ha egy gyülekezet ezt többé nem hirdeti, akkor megszűnik gyülekezetként létezni. Ebben van ugyanis a mi nagy reménységünk, ezért hirdetjük ezt az embereknek.

Ahogy Péter is mondta: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által.”

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

Miért volt lehetetlen az, hogy a halál fogva tartsa őt? Azért, mert az írások nemcsak a halálát, hanem a feltámadását is megjövendölték, és mivel Isten előre megjövendölte ezt, ennek így kellett történnie.

... lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Mert ezt mondja róla Dávid:

*Láttam az Urat magam előtt mindenkor,
mert jobbam felől van,
hogy meg ne inogjak.
Azért vidul fel a szívem,
és ujjongott fel a nyelvem,
még testem is reménységben fog nyugodni,
mert nem hagyod lelkemet a halottak világában,
nem is engeded,
hogy Szented elmúlást lásson.
Megismertetted velem az élet útjait,
betöltesz engem örömezzéssel*

a te orcád előtt.

Péter tehát itt újra az Igéből idéz. Vegyétek észre, hogy képes volt spontán módon idézni az Igéből. Az Ige ugyanis ott volt a szívében.

Az Isten által használt emberekre jellemző, hogy elrejtették Isten Igéjét a szívükben, és képesek abból bármikor és bárhol meríteni.

Most pedig Péter ezeket az igeverseket magyarázza meg, és a következőket mondja:

Atyámfiai férfiak, nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt és eltemették, sírja is nálunk van, mindmáig.

Napjainkban is megtalálható a Sion-hegyén egy kis hely, ahol egy díszes sírboltot találunk, amelyet Dávid sírjának neveznek.

Én nem tudom, hogy ez a sírbolt, amelyet ma láthatunk, tényleg Dávidé volt-e, azt azonban tudom, hogy Péter idejében még valóban megvolt Dávid sírja.

De – Dávid – próféta volt és tudta, hogy az Isten véréből valót ültetett a trónjára,”

Dávid ismerte Isten ígését, mely szerint a Messiás az ő származási ágán keresztül jön majd el a világba.

És erre mondta Dávid, hogy: „Uram, ez annyira csodálatos, hogy nem tudok mit mondani rá. Uram, én egy senki voltam, egy egyszerű juhpásztor, és Te emberek királyává tettél. Uram, te annyi mindent tettél már értem, és annyira lenyűgöz mindaz, amit az eljövendő napokról mesélsz nekem. Uram, és nem tudok már erre mit mondani.”

Dávidot teljesen lenyűgözte Isten jósága és kegyelme. És ez valóban egy csodálatos élmény!

Nektek volt-e már olyan élményben részesedtek, hogy Isten jósága és kegyelme szinte levett benneteket a lábatokról?

Én nagyon szeretem ezt megtapasztalni, amikor csak állok, és egyszerűen levesz a lábamról Isten jósága és kegyelme, és nem tudok mit mondani, csak leülök és élvezem azt.

Dávid tehát próféta volt, és jól ismerte Isten ígését, mely szerint a Messiás az ő vérvonalán keresztül jön majd el a világba.

... ezért előretekintve a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak világában és teste sem lát elmúlást.

Vagyis Jézus halála után lement a pokolba és tanította a bebörtönzött lelkeket.

Biztosan emléketek arra, hogy az Ézsaiás 61-ben található Krisztusra vonatkozó prófécia többek között azt is mondja, hogy Krisztus nyitja meg a börtönök ajtaját, és kiszabadítja azokat, akik ott raboskodnak.

Halála után tehát Jézus leszállt a pokolba. Az ószövetségi időkben ugyanis Isten szentjei nem léphettek be Isten teljes dicsőséges jelenlétébe, mégpedig azért nem, mert a bemutatott áldozatok nem tisztították meg őket a bűneikből, hanem csupán elfedezték azokat. Ezért ők maguk is várták az eljövendő tökéletes áldozatot, Jézus Krisztust.

Ezek az emberek tehát hitben haltak meg, úgy, hogy akkor még Isten ígéretei nem teljesedtek be.

Jézus tehát halála után leszállt a pokolba és tanította a börtönbe zárt lelkeket.

Emlékeztek arra, amikor az írástudók és farizeusok jelet kértek Jézustól?

Ő azonban így válaszolt nekik: *„ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik nekik más jel, csak a Jónás próféta jele, mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”*

Jézus tehát leszállt a pokolba és a kereszt dicsőséges győzelmét hirdette mindazoknak, akik ott voltak Ábrahámmal együtt, arra várva, hogy beteljesüljenek Isten ígéretei.

Jézus tehát kiszabadította a foglyokat, így a pokol egy része kiürült.

Azonban két feltámadásról beszélhetünk: az igazak feltámadásáról az örök igazságra, és a bűnösök feltámadásáról örök kárhozatra. A második feltámadásra még nem került sor. Ez ugyanis Krisztus ezeréves földi uralma után következik majd be.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.

Vagyis mi mindannyian láttuk.

Vegyük észre, hogy Péter újra visszatér Krisztus feltámadásához, mert ez az üzenetének legfontosabb, legmeghatározóbb része.

Előtte persze elmond néhány jelentősebb tényt Jézussal kapcsolatban, hogy arról a férfiról van szó, akit az Isten igazolt előttek erővel, csodákkal és jelekkel, az, aki az Isten előre elhatározott döntése alapján adatott oda, és Ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek, de Őt az Isten feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa.

Most tehát, hogy Péter üzenetének központi részéhez ért, megmagyarázza, igeversekkel támasztja alá, sőt visszautal a 24-es versre, ahol már Krisztus eltámadását említette, majd pedig továbbfűzi a gondolatmenetet.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbára...

Jézus tehát ma is ott van, Isten jobbán, aki ott ül dicsőséges trónján.

... és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket...

Emlékszünk ugye, hogy mit ír Jóel próféta?

„Azután majd kitöltöm lelkemet minden emberre.”

Tehát megkapta az Atyától a megígért Szentlelket:

... amint látjátok is, halljátok is.

Most tehát Péter visszatér a sokaság kérdéséhez. Ők ugye azt kérdezték:

... Mi akar ez lenni?

Péter pedig kérdésükre válaszul a következőket mondja:

Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint ti most látjátok is, halljátok is.

Hallható és látható bizonyítékai is voltak annak, hogy Péterekre kiöntetett a Szentlélek, hiszen a lángnyelveket látni lehetett, és mindenki jól hallhatta azt, hogy különböző nyelveken beszéltek.

Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az Uramhoz: Ülj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.

Az Igéből tudjuk, hogy eljön az a nap, amikor minden térd meghajol majd Jézus előtt, és minden nyelv megvallja, hogy Ő az Úr. És Péter itt minden köntörfalazás nélkül nagyon határozottan megmondja a sokaságnak, hogy ez a Jézus, akiről szó van, Ő az Úr és Ő a Messiás.

Péter első ízben tanít, és ez a korai egyház első tanítása. A tanítás központi üzenete Krisztus feltámadása.

Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”

Ezek az emberek felismerték bűnösségüket, a Szentlélek meggyőzte őket bűnösségük felől. És akkor, nézzük csak meg, mit mond nekik Péter?

„Csatlakozz a gyülekezethez, fizess be a tizedet és szolgálj továbbra is hűségesen.”

Ezt mondja Péter? Nem!

Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.”

A görögben szó szerint ez áll, hogy *„térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus **nevébe**”*.

A görögben tehát azt írja az Ige, hogy Jézus Krisztus nevébe, vagyis a Jézus Krisztussal való kapcsolatba merítkeztek be.

Vannak azonban olyan csoportok, amelyek Jézus kizárólagosságát hirdetik a keresetséggel kapcsolatban, vagyis ők azt mondják, hogyha téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteltek meg, akkor nem is vagy igazán megkeresztelve. Szerintük csak akkor leszel igazán megkeresztelve, hogyha kizárólagosan Jézus nevében keresztelnek meg téged.

Valójában azonban, ahogy előbb is említettem, a görög nem azt írja, hogy Jézus Krisztus nevében, hanem, hogy Jézus Krisztus nevébe a bűnök bocsánatára, vagyis a Jézus Krisztussal való kapcsolatba.

Mert tiétek ez az ígélet...

Milyen ígéletről van itt szó? Az az ígélet, amelyet Jóel próféta könyvében tett Isten, hogy minden emberre kiönti az ő lelkét.

Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Vagyis az Ige itt egyáltalán nem azt írja, hogy csupán az apostoli időkre érvényes ez az ígélet, hanem mindazokra, akiket minden időben elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.

Itt láthatjuk tehát a gyülekezetenövelő módszer kezdeteit. Úgy tűnik, hogy a korai egyház egy nagyszerű gyülekezetenövelő módszerrel rendelkezett, hiszen számuk egy szempillantás alatt megnőtt.

Most pedig egy újabb rendkívül fontos dologra térünk át. Megnézzük ugyanis, hogy mit tettek a korai egyház tagjai.

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

Ez volt a korai egyház négy alappillére. Először is az apostoli tanítás, vagyis Isten igéjének tanulmányozása, másodsorban a közösség, amelyre a görög a 'koinonia' szót használja.

Ez egy érdekes görög kifejezés, és hadd mondjam el, hogy sokkal többet jelent annál, mint amit mi a koinoniának megfelelő angol illetve magyar szavakkal ki tudnánk fejezni.

A közösség azt jelentette, hogy összegyűltek, hogy közösségben voltak egymással, hogy egy rendkívül szoros kapocs alakult ki közöttük, hogy szinte már egymás részévé váltak.

Azután a kenyér megtörése, amely szintén ezt a bensőséges kapcsolatot jelképezte és az imádkozás.

Úgy gondolom, hogy napjaink gyülekezeteiben nagyon sok olyan dolgot látunk, amelyek itt nincsenek felsorolva az igében. Sőt azt is gondolom, hogy napjaink gyülekezeteiben számos fölösleges dolog van jelen. Ebből adódóan pedig sokkal jobb lenne, ha engednénk, hogy mindezek a dolgok természetes halállal meghaljanak, ahelyett, hogy megpróbáljuk őket gépekre kapcsolni és művi úton életben tartani.

Félelem támadt minden lélekben és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.

Itt ismét a 'koinonia' szót találjuk a „közös” szóra.

Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.

Itt tehát jó értelemben vett szocialista elképzeléseknek lehetünk tanúi a korai egyház gyakorlatában.

Azok, akik bármiféle vagyonnal rendelkeztek, szeretetből eladták javaikat, és a pénzt szétosztották azok között, akiknek semmilyük sem volt.

Napról napra állhatatosan egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret...

– vagyis a korai egyház tagjai nem csupán a templomban gyűltek össze, hanem otthon is, házicsoportokat alkotva.

... és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben.

És mi volt ennek az eredménye?

... dicsérték az Istent és kedvelte őket az egész nép, az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Figyeljük meg tehát, hogy amikor olyan a gyülekezet, amilyennek Isten látni szeretné azt, akkor Ő munkálkodni fog abban a gyülekezetben, és ő munkálja ki mindazt, ami az Ő tervében van.

Úgy tűnik azonban, hogy napjainkban a gyülekezetek szinte minden erejüket arra összpontosítják, hogy gyülekezetenövelő programokat dolgozzanak ki. Folyamatosan azon gondolkodznak, hogy miként érhetőek el magasabb látogatottságot.

A szociológiához, a pszichológiához fordulnak, demográfiai felméréseket készítenek az adott közösségen belül, hogy megállapítsák, melyek azok a tényezők, amelyek odavonzanák gyülekezetükbe a közösség tagjait.

Azon is elgondolkodnak, hogy vajon hogyan kellene önmagukat reklámozniuk, sőt közvélemény-kutatást tartanak, és minden lehetséges tényezőt számba vesznek, hogy kialakíthassanak egy gyülekezetnövelő programot, mert azt szeretnék, ha sokkal több ember járna a gyülekezetükbe.

És természetesen van lehetőség arra, hogy valaki szakembert hívjon, aki egy meghatározott összeg fejében az összes szükséges felmérést elkészíti, és összeállítja a gyülekezetnövelő programot.

Sőt vannak olyan szakemberek is, akik a bevétel 10%-ának fejében kimondottan pénzügyi programokat állítanak össze a gyülekezet számára. Ez pedig lényegében arról szól, hogy hogyan lehet az emberekből még több pénzt kicsikarni.

És nagyon sok gyülekezet bérel fel ilyen szakembereket azért, hogy gyülekezetnövelő programokat készítsenek számukra.

A korai egyház azonban nem ismerte ezeket a programokat. Nekik nem volt e téren tapasztalatuk, sőt nem jártak teológiára sem, úgyhogy azt tették, amit tudtak. Összegyűltek, imádkoztak, közösségben voltak egymással, megtörték a kenyeret.

Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Természetesen és spontán módon növekedett a számuk, ahogy az Úr növelte napról napra a gyülekezetet.

Sokan mondják, hogy ma már más idők járnak.

De miért is? Talán Isten megváltozott?

Nem, Isten nem változott meg. Ő ma is képes üdvözíteni, ő ma is meghallgatja az imát.

A baj azonban ott kezdődik, hogy mi már nem támaszkodunk Istenre, és nem támaszkodunk a Szentlélekre, hanem inkább ember alkotta módszereket választunk.

Elfordultunk Isten ígétől mindenféle szórakoztató programok felé, és úgy próbáljuk magunkhoz csalogatni az embereket, hogy impozáns programok szervezünk:

– Gyertek csak, gyertek, itt nagyszerű szórakozás vár benneteket. Nálunk megnézheted a világ legmagasabb karácsonyfáját, nálunk tanúja lehetsz annak, amint Illés felemelkedik az égbe!

De micsoda csapda is ez!

Egy bizonyos gyülekezet minden karácsonykor egy rendkívül látványos programmal állt elő. A baj ezzel csak az, hogy ha valaki így próbál meg embereket magához csalogatni, akkor kénytelen minden évben valami még látványosabbal előrukkolni.

Ezért a következő évben kitalálták az élő karácsonyfát, és így hirdették: Jöjjön mindenki és nézze meg az élő karácsonyfát. Ez pedig persze azt jelentette, hogy az emberek egy élő karácsonyfát formázva álltak a színpadon, és énekelték a karácsonyi dalokat.

A következő évben persze megint ki kellett valamit találni. Egy nagyobb karácsonyfával kellett előállni, hiszen nagyon fontos, hogy mi legyünk a legjobbak. Vagyis előálltak egy még nagyobb élő karácsonyfával.

Miközben minden évben egy újabb fajta élő karácsonyfával igyekeztek előrukkolni, már éppen kifogytak az ötletekből, amikor valakinek eszébe jutott, hogy mi lenne, ha egy élő embert angyalként föntről, a mennyezetről leeresztenének a karácsonyfa tetejére.

Elkezdődött az előadás. Az emberek fent a színpadon karácsonyfába rendeződtek, ezután pedig lelógatták az angyal-embert a karácsonyfa tetejére. Ahogy azonban engedték lefelé, meghibásodott a berendezés, az angyalnak öltözött ember pedig félúton megállt a levegőben, és ott lebegett az emberek feje fölött, majd elkezdett pörögni, és közben folyamatosan ordított, hogy szedjétek már le innen.

Közben annyira felhergelte magát, és most nem viccelek, annyira bedühödött, hogy elkezdett káromkodni: – Valaki állítsa le végre ezt az átkozott masinát!
És mivel ott pörgött folyamatosan, annyira rosszul lett, hogy elkezdett hányni.

Bárcsak ez lenne a sorsa minden emberi próbálkozásnak, és minden ember alkotta programnak, hogy megtanuljunk végre Istenre támaszkodni, és az Ő Szentlelkére. Bárcsak megtanulnánk bízni Istenben, és abban hogy ő fogja növelni a gyülekezetet, és ő fog munkálkodni a gyülekezetben.

Mert tiétek ez az ígéret, és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.

Isten Szentlelkének ajándéka neked is szól ma este.

Azért imádkozom, hogy mindannyian legyünk nyitottak Istenre, és fogadjuk el tőle mindazt, amit Ő nekünk adni akar, hogy azzá válhassunk, akivé Isten tenni szeretne bennünket, és ezáltal valóban tanúbizonyságot tehezzünk az Ő szeretetéről ebben a világban, amelyben élünk.

Isten áldjon benneteket, miközben tanúbizonyságot tesztek Jézus Krisztusról.
Hadd sugározza életetek az Ő nagyszerű munkáját, az Ő nevében.

Apostolok cselekedetei 3-4. Fejezet

Péter és János felment a templomba a délutáni imádkozás idejére délután három órára.

– vagy ahogy Károli fordításában olvashatjuk kilencre, vagyis a kilencedik órában.

Mivel a zsidók számára a nap reggel hat órakor kezdődött, a kilencedik óra ezért délután három órát jelentett. Az áldozatokat délután fél háromkor mutatták be a templomban, Péterék azonban nem emiatt mentek a templomba, az áldozatok bemutatása után ugyanis az imádság ideje következett. Ilyenkor az emberek imádkoztak és dicsérték az Urat, miközben a bemutatott áldozatok füstje az ég felé szállt.

Úgy gondolom, fontos észrevennünk azt, hogy Péterék nem az áldozatokért mentek a templomba, hiszen ők jól tudták, hogy nincs szükség többé áldozatokra. Megvárták, amíg elérkezett az imádság ideje, és ekkor mentek a templomba.

A korai egyház Jeruzsálemben alapvetően nem különítette el egymástól a kereszténységet és a júdaizmust. A kereszténység csupán annyiban volt más, hogy ők vallották, hogy Jézus a Messiás. Ezzel kapcsolatban a zsidók körében még napjainkban is él egy rendkívül elterjedt, de téves elképzelés, mégpedig az, ha valaki kereszténnyé válik, akkor ez azt jelenti, hogy nem lehet többé zsidó.

A korai egyházban azonban nem ezt látjuk, hiszen a kora egyház tagjai is megőrizték zsidó mivoltukat. Ők ugyanúgy elmentek a templomba, ott dicsérték az Urat, sőt megtartották a zsidó ünnepeket, bár ezek már teljesen más jelentést hordoztak számukra.

Nem arra törekedtek, hogy a júdaizmustól erőszakkal elszakadjanak, hanem hogy hirdessék, hogy Jézus Krisztus az a megváltó, akit Isten megígért az ő népének.

Péter és János két teljesen ellentétes személyiségű ember volt. Péter a tettek embere, míg János inkább álmodozó típus.

Biztosan emlékeztek az utolsó kérdésre, amelyet Péter Jánossal kapcsolatban tett fel Jézusnak. Azt kérdezte tőle: Uram, hát velem, mi lesz? Más fordításokban azt olvashatjuk, hogy mihez kezd majd János, mit fog ezután csinálni?

Jézus pedig ezt válaszolta Péternek: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád?

Én még azt is el tudom képzelni, hogy Pétert gyakran idegesítette János, mert annyira az ellentéte volt. Az is elképzelhető, hogy Jánost pedig ez az izgága, örökké tevékenykedő Péter idegesítette, hiszen az álmodozó típusúak inkább szeretik, ha nyugalom van körülöttük.

Bármennyire is különböztek egymástól, mégis egyek voltak Krisztusban, és együtt mentek fel a templomba a délutáni imádkozás idejére, délután három órára.

Ismét vegyük észre, hogy ezek férfiaknak az imádság emberei voltak. És nagyon fontos az, hogy mi is az imádság emberei legyünk!

Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról-napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől.

Sokak szerint az Ékes-kapu a templom keleti kapuja volt. És itt, ennél a kapunál egy meglehetősen ellentmondásos kép tárul elénk.

Hiszen képzeljük csak el, hogy ott van ez a férfi, aki születése óta sánta. Valószínűleg nagyon szörnyű látvány. Mégis ott ül az Ékes-kapunál, hogy alamizsnát kérjen az arra menőktől.

Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” Az felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit.

Biztos vagyok benne, hogy eközben már ez a férfi tartotta is a markát Péterék felé, ahogy azt az alamizsnát kérők teszik.

Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyom nincsen...”

– és én úgy gondolom, hogy amikor ezt a férfi meghallotta, nagyon csalódott volt, sőt valószínűleg azon gondolkodott, hogy akkor egyáltalán miért szólították meg őt.

De Péter így folytatta:

... de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében járj!” És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott és dicsérte az Istent.

Az eredeti görög szöveg orvosi kifejezéseket használ a férfi lábával, bokájával és lábra állásával kapcsolatban. Ezekkel a kifejezésekkel csak itt találkozhatunk az Igében, hiszen, amint már korábban említettem, ez a könyv Lukács tollából származik, aki orvos volt.

Lukács tulajdonképpen azt írja, hogy ennek az embernek a bokája teljesen ki volt fordulva a helyéből.

Amikor az Ige arról ír, hogy megerősödött a lába és a bokája, akkor az eredetiben azt olvashatjuk, hogy a bokája visszaállt a helyére.

A férfi ott ült a kapunál, születése óta sánta volt, és nem tudott járni, mivel valószínűleg nem volt kellőképpen kifejlődve a bokacsontja. Mégis Péter azzal a hittel, amelyet az Úr ültetett el a szívében, fogta ezt az embert, felemelte őt, annak pedig azonnal megerősödött a lába és helyreállt a bokája. Ezután járkálni kezdett, ugrándozott és dicsérte az Istent.

Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.

Képzem, micsoda izgalmat keltett ez a jelenlévő sokaságban!

Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt.

Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába.

Itt tehát egy olyan csoda történt, amely azonnal magára vonta a jelenlévő sokaság figyelmét, hiszen kétségtelenül ez az ember évek óta ott ült az Ékes-kapu előtt. Aki rendszeresen járt a templomba, szinte már megszokta, hogy ez az ember ott van, és mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy ez az ember sánta és nem tud járni.

Az is nyilvánvaló volt, hogy Péterék szerepet játszottak abban, hogy ennek az embernek meggyógyult a lába. Így tehát az egész nép, valószínűleg legalább ötezer ember, megdöbbenve futott össze hozzájuk, a Salamon csarnokába.

Amikor Péter ezt látta, így szólt a néphez: „Izraelita férfiak, mit csodálkoztok ezen?”

Az emberek azért is csodálkoztak ennyire a történeteken, mert elfelejtették, milyen hatalmas Istenük van.

Ugyanis, ha valóban hittek volna Ábrahám, Izsák és Jákob Istenében, akkor nem csodálkoztak volna el annyira azon, ami történt, hiszen az ószövetségi írásokból tudták volna, hogy Isten a csodák Istene.

Péter tehát felteszi nekik a kérdést:

Izraeli férfiak, mit csodálkoztok ezen?

Igen, lehet, hogy mások csodálkoznak ezen, a pogányok is csodálkozhatnak ezen, de ti, ti Izrael gyermekei vagytok.

Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő jár?

Az emberek gyakran tulajdonítják helytelenül annak a csodát, aki által Isten elvégezte azt.

Sajnos napjainkban is vannak olyan gyógyítók, akik igyekeznek azt éreztetni az emberekkel, hogy valakit azért tudnak meggyógyítani, mert ők igazak vagy szentek.

Engem annyira fárasztanak az ilyen emberek, akik hatalmas, látványos csodatévő kampányokat rendeznek. Hozzám pedig sokszor fordulnak azzal a gyülekezet tagjai, hogy te mit gondolsz erről és erről az emberről, mert én azt hallottam, hogy megint tart

egy gyógyító alkalmat valahol, és az emberek meggyógyulnak, és a vakok újra látnak, és egy csomó nagyszerű dolog történik ott.

Emlékszem, hogy nem is olyan régen volt egy ilyen evangélista a tévében, és mivel rendkívül sokan jöttek oda hozzám a gyülekezetből, és kérdezgették tőlem, hogy mit gondolkodom erről az emberről, elhatároztam, hogy megnézem őt a tévében. Addig néztem, ameddig csak bírtam... körülbelül öt percig.

És ebben az öt percben minden benne volt, amit hallanom kellett. Ez az ember olyanokat kérdezett, hogy „hisztek énbennem? Nekem Istentől kapott hatalmam van, és nektek csak annyit kell tennetek, hogy énbennem hisztek.” Nem is kellett többet mondjon, mert én már ebből tudtam, hogy ez az ember csaló.

Isten sohasem hívott el bennünket arra, hogy az „eszközbe” vessük a hitünket, hanem arra hív, hogy Istenbe vessük a hitünket. Ezért ha valaki önmagát kezdi el magasztalni vagy esetleg az eszközt, akkor tudom, hogy ott baj van.

Néhány évvel ezelőtt a feleségem és én ellátogattunk egy Buena park nevű helyre. Ezen a helyet szoktak ugyanis összegyűlni az evangélisták a mi megyénkben. Állítólag egy gyógyító evangélista is volt ott akkor, és néhány ember meghívott bennünket, hogy mindenképpen tartsunk velük, ezért elmentünk. Be kell vallanom, hogy ennél nagyobb cirkuszt még életemben nem láttam.

Minden lehetséges eszközt bevetettek, hogy lázba hozzák a tömeget, ráadásul hancegtek különböző csodákkal, amiket állítólag már megtettek korábban, és magát a rendezvényt is a csodák nagygyűlésének nevezték. Az a bizonyos gyógyító evangélista, végül alkohol túladagolásban halt meg egy San Francisco-i hotelszobában.

Én mindig nagy fenntartással fogadom azt, amikor valaki épületeket, egyetemeket vagy evangelizációs szervezeteket nevez el önmagáról. Az én imám az, hogy a halálom után gyorsan felejtsek el a nevemet. Ha azonban mégis felkerülne a nevem valamilyen épületre, akkor meg fogom kérni az Urat, hogy egy földrengéssel szedje azt le onnan.

Uram ne a miénk, hanem a tiéd legyen minden dicsőség!
Péterék sem a saját nevüket akarták felmagasztalni, hiszen ezt kérdezték:

Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő jár?

Hiszen nem azért gyógyult meg ez az ember, mert annyira igazak vagyunk!
És mégis, oly sokan megpróbálják másokban azt az érzetet kelteni, hogy azért van hatalmuk Istentől, mert annyira igazak és szentek.
Mások pedig azt mondják: Nem várhatom azt, hogy Isten munkálkodjon az életemben.

Ez azonban nem így van.

Isten a te imádat is meghallja és a te imáidra is válaszol, ugyanolyan gyorsan, mint ahogy a pápa imáira, vagy bárki más imáira.

Isten ugyanis nem magasztalja fel az embereket, az emberek magasztalják fel magukat.

Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő jár?

Mintha valamivel rendelkeznék, amitől meggyógyult ez az ember?

Péter itt azt mondja, hogy nekem semmim nincsen, itt Isten munkáját látjuk, válaszul arra a hitre, amelyet szintén tőle kaptunk.

Legyünk tehát óvatosak, ne fogadjunk el dicsőséget azért, ami Isten munkája. Ostobaság ugyanis az eszközt felmagasztalni.

Amikor én egy Los Seranos nevű városban szolgáltam pásztorként, volt egy hölgy, aki rendszeresen látogatta azokat a biblia órákat, amelyeket egy közeli városban tartottam. Egyik alkalommal odajött hozzám és azt mondta, Chuck, nagyon szeretném, hogyha bizonyosságot tennél a férjemnek. Ő az egész környék legkiválóbb pszichiátere, sőt a környék legelismertebb idegsebésze is, de segítségre van szüksége.

Az Úrra van szüksége, és ezért szeretném, hogyha bizonyosságot tennél neki.

Ezért tehát meghívott bennünket a feleségemmel együtt egy péntek esti vacsorára a házukba.

Meg is vacsoráztunk, vacsora után pedig ő és feleségem, visszavonultak a konyhába. Bud és én pedig ott maradtunk az asztalnál, és több órán át beszélgettünk Istenről és az élet dolgairól.

Bud ateista volt, de rendkívül okos ember. Én pedig igyekeztem magokat ültetni a szívében.

Később újra meghívott bennünket ez a hölgy egy péntek esti vacsorára. Azt mondta ugyanis, hogy a férje az első látogatásunk után különböző könyveket kezdett olvasni, és megpróbál válaszokat találni a kérdéseire.

Így hát elfogadtuk a meghívást, és mondanom sem kell, hogy a vacsora után a hölgy és a feleségem újra visszavonult a konyhába, és én ismét ott maradtam Buddal, hogy újra beszéljünk.

Végül azt mondtam neki: „Bud, te egy kiváló pszichiáter vagy, biztos vagyok benne, hogy mivel sok kérdést feltettél már nekem, mostanra sikerült alaposan megvizsgálnod és elemezned engem, és gondolom, hogy mostanra már elég jól ismersz engem.

Látod az élethez való hozzáállásomat, látod, hogy milyen ember vagyok, látod, hogy öröm van az életemben és hogy békesség van a szívemben.”

Akkor ezt kérdelem tőle: „Mi van akkor, hogyha Jézus Krisztus nem Isten fia? Mi van akkor, ha mindaz, amiben hiszek, nem is igaz? És mindaz az öröm és békesség, amely ott van az életemben, egy hamis feltételezésre épül. Mégis látod a békességet és az

örömöt és ismersz engem. Megkérdezném tőled, hogy szerinted mit veszítettem azzal, hogy abban hiszek, amiben hiszek?”

Ekkor rámnézett, egy pillanatra elgondolkodott a kérdésen, majd ezt válaszolta: „Igazából semmit, de semmit nem veszítettél vele. Bárcsak az én szívemben is ilyen öröm és békesség lenne, mint a tiédben!”

Akkor én azt mondtam neki: „Bud, hadd tegyek fel neked még egy kérdést! Mi van akkor, ha az, amiben én hiszek, igaz? Akkor te mit veszítettél azzal, hogy te nem hiszel benne?”

Erre ő rámnézett, és azt mondta, hát, most jól sarokba szorítottál! Én pedig nevetve azt válaszoltam: „Nem, Bud, én azt hiszem, Isten szorított téged sarokba.”

Ekkor letérdeltünk és Bud befogadta Jézus Krisztust a szívébe. Megengedte neki, hogy átvegye az uralmat az élete felett és ettől gyökeresen megváltozott Bud élete.

A következő reggel, amikor az irodámba értem, már ott várt rám Bud felesége. Ő aztán nem rejti véka alá az érzéseit. Megragadott és azt mondta: „Chuck, Chuck, én tudtam, hogy meg tudod ezt tenni, én tudtam, hogy meg tudod ezt csinálni, ez annyira bámulatos!

Nem fogod elhinni, de Bud ma reggel, amikor elment munkába, előtte az Igét olvasta. Ó, Chuck, én tudtam, hogy meg tudod ezt csinálni! Annyira csodálatos vagy, Chuck!”

Én így válaszoltam neki: Idy, álljunk meg egy pillanatra! Ugye a te férjed idegsebész? Erre ő azt válaszolta, hogy: Igen, egyike a legkiválóbbaknak.

Erre azt mondtam: „Most, képzeld el, hogy a férjed irodájába bejön egy korábbi betege, akinél egy nagyon komoly fejműtétet hajtott végre, felemeli a szikét, és elkezd mondani a szikének: Hát, te egy nagyszerű szike vagy, csodálatos munkát végeztél, ez a bemetszés a koponyámon kiváló munka volt! Te egy bámulatos, csodálatos szike vagy!” A férjed bizonyosan azt gondolná, hogy korábbi páciensének most pszichiátriai kezelésre is szüksége van. Ugyanis nem az eszközt kell felmagasztalnunk, hanem azt, aki az eszközhöz keresztül a munkát elvégezte.

Ezért tehát Idy, az Urat magasztald, ugyanis a Szentlélek volt az, aki meggyőzte Budot az ő bűnösségéről. A Szentlélek volt az, aki őt egyre közelebb vonta Istenhez, hiszen a Szentlélek munkálkodott az életében.

Ez nem az én érdemem, én egy egyszerű eszköz voltam Isten kezében. És ezért ne nekem mondd, hogy mennyire csodálatos vagyok, hanem Istennek.

Az emberek azonban hajlamosak az eszközt felmagasztalni, azért, mert az látható, mert azt megérintheik, mert azt érezékelhetik, Istent azonban, bár érezhetjük, nagyon nehéz megtapintanunk vagy meglátnunk, hacsak nem a Szentlélek szemén keresztül.

Ezért tehát az emberek hajlamosak arra, hogy az eszközt magasztalják fel, nem pedig Istent, aki az eszközt használta. És ha te is egy ilyen eszköz vagy Isten kezében, akkor

légy óvatos! Vigyázz, hogy ne te fogadd el a dicsőséget azért, ami Isten munkája, és amiért őt illeti meg a dicsőség.

Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel, vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő jár?

Péter ezután folytatja beszédét, s figyeljük meg, hogy valami olyannal kezd, amely mindenki számára érthető volt. Ezt mondja:

Ábrahám...

Igen, Ábrahámot jól ismerjük!

... Izsák és Jákob Istene, a mi atyáink Istene.

Péter amikor elkezdte mondanivalóját, akkor az emberek szintjén kezdte azt. Úgy beszélt, hogy az mindenki számára könnyen érthető legyen. Én úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos, és ebből nekünk is tanulnunk kell.

Emlékezzünk csak arra, amikor Pált Athénben az Aeropágoszra vitték, és megkérdezték tőle, hogy mi is az az új tanítás, amit ő hirdet?

Amikor Pál elkezdett beszélni, az epikuroszi filozófusok előtt, akkor ő sem a hit által való megigazulás témájával kezdte, hanem olyan dolgokkal, amelyeket mindenki megértett.

„Athéni férfiak! Minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket. Mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva, az ismeretlen Istennek. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.”

És utána így folytatja Pál: *„Az Isten, aki teremtette a világot, mindazt, ami benne van, aki mennynek és a földnek az ura.”*

A lényeg, hogy Pál valami olyannal kezdte, amit mindenki jól értett, és csak utána fejtette ki a mondanivalóját.

Péter is ugyanezt teszi: az emberek szintjén kezd a mondanivalóját.

És fontos, hogy mi is tudatosítsuk ezt, hogy amikor valakinek Istenről beszélünk, akkor olyan dolgokkal kezdjük, amit a másik ember könnyen megért. Csak után lépünk át a szellemi síkra.

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, atyáink Istene megdicsőítette fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok, és megtagadtatok Pilátus színe előtt, pedig az úgy döntött, hogy elbocsátja őt.

Mindenki tudta, hogy mi történt abban az évben Jeruzsálemben, mindenki tudta, hogy Jézust keresztre feszítették. És érdekes, hogy itt Péter nagyon egyértelműen azt mondja, hogy a ti lelketeken szárad Jézus halála, hiszen Pilátus úgy döntött, hogy elbocsátja őt.

És János evangéliumában is ezt látjuk, hogy Pilátus valóban kész volt arra, hogy elbocsájtja Jézust. Amikor azonban Pilátus szabadon akart őt bocsátani, ti a halálát követeltétek.

De ti a Szentet és Igazat megtagadtátok, és azt kértétek, hogy egy gyilkost bocsásson szabadon a kedvetekért; az élet fejedelmét pedig megöltétek.

Hadd mondjam el, hogy ez a fordítás nem teljesen pontos. Ez a szó pontosabban azt jelenti, hogy az, aki az első egy új rendben.

Jézus tehát az élet szerzője, az elsőszülött a halottak közül, az élet fejedelme, azon új örök életé, amelyet az Atya megígért nekünk, akik hiszünk Őbenne.

Micsoda ellenmondást látunk itt ebben a mondatban:

... az élet fejedelmét pedig megöltétek.

Ez tulajdonképpen egy ellentmondás.

Az Isten azonban feltámasztotta őt a halálból, aminek mi tanúi vagyunk.

Emlékeztek, hogy amikor Péter első alkalommal felállt és tanította a sokaságot, akkor üzenetének központi részét képezte Krisztus feltámadása. És most, amikor újra alkalma van, hogy tanítsa az embereket, szintén üzenetének központi részét képezi a Krisztus feltámadásáról szóló tanítás.

Amikor azonban Pál tanított Krisztus feltámadásáról az Aeropágoszon, akkor pont ennek kapcsán kezdett el oszladozni a tömeg, mert ostobaságnak tartották azt, hogy bárki is feltámadhat a halálból. És ezzel vége is szakadt az epikuroszi filozófusokkal való beszélgetésének.

De Péter itt újra Krisztus feltámadását hirdeti, ez volt ugyanis a korai egyház központi üzenete, hogy igenis van remény az örök életre, pontosan azért, mert Krisztus feltámadt a halálból.

Ha azonban Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor mi mindannyian halottak vagyunk bűneinkben. Akkor reménytelen a helyzetünk, akkor elvesztünk. Az evangélium üzenetének és az Újszövetségnek Krisztus feltámadása képezi alapját. A mi reménységünk arra épül, hogy Jézus Krisztus feltámadt.

Ezért írja Péter, hogy: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.”*

Ez a lényege az evangélium üzenetének. Enélkül az evangélium nem evangélium.

Péter itt tehát a kedvenc témájához ér, azt mondja:

Az Isten azonban feltámasztotta őt a halálból, aminek mi, tanúi vagyunk.

Ők tehát hirdetik és tanúsítják Jézus Krisztus feltámadásának tényét.

Az ő nevébe vetett hitért erősítette meg az ő neve ezt az embert...

Jézus azt mondta, hogy „*amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.*”

Hatalmas erő van Jézus nevében, még akkor is, amikor a leggyengébb szent kiáltja azt. De lehet, hogy te azt gondold, hogy igen, Jézus neve, de én nem vagyok elég szent és elég igaz ahhoz, hogy kiejtsem a számon Jézus nevét.

Engem nem érdekel, hogy te mennyire vagy gyenge, ugyanis az erő nem tebenned van, hanem Jézus nevében. Te lehetsz gyenge, ez egyáltalán nem számít.

Péter tehát azt mondja:

Az ő nevébe vetett hitéért erősítette meg az ő neve ezt az ember, akit itt láttok és ismertek, és a tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára.

Vegyük észre, hogy Péter itt nem arról beszél, hogy neki milyen hatalmas hite volt, hanem azt mondja, hogy a tőle való hit által történt mindez. Vagyis Péter ezzel rámutat arra, hogy Isten adta neki a hitet.

Jézus a mi hitünk szerzője és beteljesítője és mi mégis gyakran úgy beszélünk a hitről, mintha azt mi növelni tudnánk mesterséges úton.

És időnként valóban azon találjuk magunkat, hogy különböző módokon növelni próbáljuk hitünket. Mintha egyfajta önszuggessziót folytatnánk és így megpróbálnánk növelni a hitünket. A kegyelem azonban ajándék.

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”

Még a hit is ajándék tehát. És amikor Pál az 1Korinthus tizenkettőben a Lélek különböző megnyilvánulásairól beszél, azt is mondja, hogy egyeseknek a hit ajándéka adatik meg egy adott helyzetben.

Valóban létezik tehát a hit ajándéka, és nagyon érdekes, hogy vannak olyan helyzetek, amelyben megadatik nekem ez az ajándék és egyszerűen hiszek abban, hogy minden rendben lesz és minden elrendeződik.

Nem félek, nem aggodalmaskodom, mert egyszerűen hitet kaptam arra az Úrtól, hogy minden rendbejön majd.

Máskor viszont, amikor hasonló helyzetbe kerülök, akkor pedig tele vagyok aggodalommal és félelemmel, mert az Úr nem adta meg nekem a hitet arra a helyzetre.

És ezért folyamatosan szorongok és félek, hogy mi is lesz most velem? És az egész egy nagy aggodalmaskodás, mert abban az adott helyzetben Isten nem adott nekem hitet.

A hit tehát ajándék, nem valami olyasmi, ami folyamatosan a birtokomban volna, és bármikor előhúzhatom azt a farzsebemből. Nem egy abrakadabra szerű varázsigé, amellyel elérhetek mindent, amit csak akarok.

A hitet Isten helyezi a szívembe különböző helyzetekben, és dicsőséges dolog az, amikor az valóban ott van, de katasztrofális, amikor nincs.

Péter azt mondja, hogy „én is Istentől kaptam a hitet. Amikor Jánossal együtt felmentünk a templomba, és ránéztem erre az emberre, az Úr helyezte a szívembe a hitet, és azt mondta nekem, hogy Péter, add oda ennek az embernek azt, amid van.”

És milye volt Péternek akkor? Hite, amelyet abban a pillanatban Istentől kapott. Hite arra, hogy ez az ember meg fog gyógyulni. Ezért mondta Péter, hogy: *„Ezüstöm meg aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked. A názáreti Jézus Krisztus nevében járj.”*

Jézus nevében erő volt, Péter pedig hitt Jézus nevében azzal a hittel, amelyet abban a pillanatban Isten helyezett a szívébe.

Most már atyámfiak, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti vezetőitek is.

Vajon honnan tudja ezt Péter?

Onnan, hogy amikor Jézust keresztre feszítették, még ő is így könyörgött: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”*

Ezért mondja Péter, hogy: *„tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek”,* tudom, hogy nem tudtátok, hogy mit tesztek. Jézus megvallotta ezt a kereszten.

Néhány igeverssel később azt olvashatjuk, hogy ötezer ember tér meg. Ötezer ember azok közül, akiknek a lelkén száradt Jézus Krisztus kereszthalála, és akik nem tudták, hogy mit cselekszenek.

Ezek az emberek befogadták Jézust, Jézus most már az ő Uruk és megmentőjük is, és ezzel válaszoltatott meg Jézus imája ott a kereszten, amikor úgy könyörgött, hogy *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.”*

Ezen a napon válaszoltatott meg Jézus imája amelyet a kereszten mondott, amikor Péter odafordult ezekhez az emberekhez és azt mondta nekik, hogy

... tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti vezetőitek is.

De amit az Isten előre megmondott minden prófétája által, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog, azt teljesítette be így.

Vagyis tulajdonképpen az, ami történt, nem volt véletlen. Jézus Krisztus keresztre feszítése nem volt véletlen, ezt az Atya már előre eltervezte, és az Ószövetségben is megjósolták már a próféták, hogy a Megváltó szenvedni fog.

Azt mondja Péter az embereknek, hogy:

Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje és (megtapasztalják a Szentlélek dicsőséges munkáját az ő életükben.) elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek.

Jézus tehát újra eljön. Az Atya újra elküldi őt, hiszen Jézus is azt mondta, ha majd elmentem, ismét eljövök.

A múlt héten láttuk az Apostolok cselekedeteinek első fejezetében, hogy miután Jézus felemeltetett és felhő takarta el őt a szemük elől, a tanítványok feszülten néztek az ég felé, és akkor két férfi állt meg mellettük fehér ruhában és ezt mondta:

„Galieliai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogy láttátok őt felmenni a mennybe.”

Jézus Krisztus tehát újra eljön. Az Atya ismét elküldi Jézust, akit Messiásul rendelt nektek.

Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik. Erről az Isten öröktől fogva szólt, szent prófétái szája által.

Egyesek, erre az ígeversre alapozva egy külön tanítást hoztak létre, a mindenség újjáteremtésével kapcsolatban. Ezen tanítás szerint pedig a mindenség újjáteremtésére akkor kerül sor, amikor Sátán térdre hull Isten előtt, megvallja minden bűnét, és Isten ezután visszafogadja őt és Isten gyermekévé teszi és Isten ekkor mindenkit és mindent helyre állít és minden bűnös üdvözülni.

Ekkor kerül sor a mindenség újjáteremtésére, és egyesek ezt a tévtanítást, az előbb említett ígeversre alapozzák. Mivel azonban Péter azt mondja, hogy

erről az Isten öröktől fogva szólt szent prófétái szája által

ebből tudhatjuk, hogy a mindenség újjáteremtése nem azt jelenti, hogy a jövőben majd minden bűnös üdvözülni.

Ha megnézzük, hogy az ószövetségi próféták mit is mondanak a mindenség újjáteremtéséről, akkor azt látjuk, hogy a mindenség újjáteremtése elsősorban Izraelre vonatkozik, mégpedig Izrael helyreállítására, arra, hogy Isten visszafogadja Izraelt.

Mivel Izrael elutasította Istent, megszakadt a kapcsolatuk Istennel és szétszóródnak majd szerte a világban. Szétszóródnak, és átkozni fogják őket, kemencében égetik meg őket, ahogy azt a próféták megjövendölték.

És bár mindegyik próféta megjövendölte, hogy milyen szörnyű sors vár majd a zsidókra a szétszórás időszakában, ezek a próféták már látták a fényt az alagút végén, és

tudták, hogy eljön majd az a nap, amikor Isten fogja az ő hűtlen feleségét, megmosdatja, felöltözteti és utána visszafogadja fogadja.

Izraelita férfiak, mit csodálkoztok ezen?

Ezek az igeversek tehát Izrael népére vonatkoznak, és arra, hogy Isten majd visszafogadja őket.

Emlékezzünk arra, amit Pál, a Rómaiakhoz írt levél 11. fejezetében mondott.

Eszerint a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izrael.

*„Eljön Sionból a Megváltó;
eltávolítja a hitetlenséget Jákob házából.”*

Itt tehát arról beszél, hogy helyreáll majd Izrael kapcsolata Istennel.

Jézus mondta, hogy: *„nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok áldott, aki az Úr nevében jön.”*

A földre még vár egy hétéves időszak.

Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés és megszűnik a vétkek. Engesztelést nyert a bűn és eljön hozzánk az örökké tartó igazság, beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét.

Hatvankilenc darab hétéves időszak telik el attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, egészen addig, amíg el nem jön a Messiás.

Így azonban marad még egy hétéves időszak, amely még nem jött el, de el fog érkezni, mégpedig a jövőben.

Ezalatt a hétéves időszak alatt Isten munkálkodni fog Izrael gyermekeiben, felnyitja a szemüket kétezer évnyi vakság után. A megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte.

Ez tehát azt jelenti, hogy vannak ma is Izrael népében olyanok, akik nem vakok, akiknek Isten felnyitotta a szemét, hogy megláthassák az igazságot. És az ilyenek nagy hatalommal hirdetik Jézus Krisztust, mert Isten felnyitotta a szemüket, és felismerték, hogy Jézus Krisztus valóban a megígért Messiás.

Azt azonban érdekes látni, hogy valóban milyen sokan vakok Izrael gyermekei közül, és hogy a saját írásaikat sem ismerik igazán.

Persze ismerik a hagyományokat, az étkezésre és a szombat napra vonatkozó törvényeket és a többi törvényt is, de vakok Isten valódi munkájára.

És Isten útjaitól elfordulva, jócselekedetek által próbálnak igazzá válni Isten szemében.

A Biblia azonban azt írja, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg. Sőt azt is írja, hogy vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

Isten tehát visszafogadja majd Izraelt, újra elkezd munkálkodni az Ő népében, és kiönti Lelkét Izraelre.

Ti vagytok a fiai ezeknek a prófétáknak, és annak a szövetségnek, amelyet Isten atyáinkkal kötött.

Ez tehát elsősorban nektek szól, mondja Péter.

Pál pedig, amikor az evangéliumról ír, azt mondja, *„mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is.”*

Az evangélium tehát először is a zsidókhoz jött el. *„És tanúim lesztek Jeruzsálemben egész Júdeába és Samáriában”,* vagyis az evangélium először a zsidókhoz jön el, sőt *„egészen a föld végső határáig.”*

És amikor a zsidók elutasították az evangéliumot, Pál lerázta ruhájáról a port és ezt mondta nekik:

„Mivel nem vagytok méltók az örök életre, mostantól fogva a pogányokhoz megyek.”

És így előttünk is megnyitott az ajtó, előttünk, akik eddig sötétségben voltunk, hogy Isten szeretete és igazsága beragyoghassa a mi életünket.

Amíg beszéltek a néphez, eléjük álltak a papok, a templomőrség parancsnoka és a szadduceusok; bosszankodtak ugyanis azon, hogy tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból.

Abban az időben a szadduceusok voltak a vallási vezetők, a papság nagy része ugyanis szadduceusokból állt. A szadduceusok nem hittek a feltámadásban, és nem hittek sem az angyalok, sem pedig a szellemi világ létezésében. Őket tehát mindenekelőtt az bosszantotta, hogy Péter Jézus feltámadását hirdeti.

Eléjük álltak tehát a papok, a templomőrség parancsnoka és a szadduceusok bosszankodtak ugyanis azon, hogy tanítják a népet, és azt hirdetik, hogy Jézus által van feltámadás a halálból. Ezek elfogták őket, és mivel már este volt, őrizetbe vették őket másnapig.

Emlékezzünk csak vissza, hogy ez az egész délután három órakor kezdődött és mostanra már beesteledett, ezért elfogták Péteréket, és börtönbe zárták őket éjjelre.

De azok közül, akik hallgatták az ígét, sokan hittek és a hívő férfiak száma mintegy ötezerre emelkedett.

Aznap tehát hatalmas gyümölcse volt Péter igehirdetésének.

Másnap összegyűltek Jeruzsálemben a vezetők, a vének és az írástudók. Annás, a főpap, Kajafás (akikkel az evangéliumban már találkoztunk, hiszen ők is ott voltak és ítéletet mondtak Jézus fölött) János, Sándor és a főpapi család valamennyi tagja.

Középre állították és vallatták őket: (vagyis János, Pétert és a meggyógyult férfit) „Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ezt ti?”

Ne felejtjük el azt, hogy egy rendkívül okos ügyvéd tette fel Péteréknek ezt a kérdést, aki nagyon jól ismerte a törvényt.

A törvény ugyanis kimondja, hogy ha valaki csodát tesz az emberek szeme láttára, és arra próbálja indítani a jelenlévőket, hogy ne Jehovát dicsőítsék, akkor azt az embert ki kell végezni, mert akkor ő egy hamis próféta.

Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ezt ti?

Péter megtagadhatta volna a vallomást, de ő nem ezt tette. Ehelyett megragadta az alkalmat, hogy Jézus Krisztust megossa a jelenlévőkkel. És mindannak ellenére tette ezt, hogy tudta, mivel jár majd mindaz, ha egy másik nevet hirdet.

Azért hadd tegyem hozzá, hogy tulajdonképpen Jehova nevét említi ő is, hiszen egészen pontosan azt mondja az embereknek, hogy Jehova Suha.

Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: Népünk vezetői, Izrael vénei!

Micsoda előkelő testülettel állt itt Péterrel szemben, mindenki ott volt, aki számított, a főpapi család valamennyi tagja: Annás a főpap, és Kajafás; mindannyian összegyűltek.

Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg...

Más szóval, Péter próbál rámutatni arra, hogy ez az egész nagyon is nevetséges. Ez az egész felhajtás azért van, mert egy férfi, aki negyven éven át nem tudott járni, most meggyógyult és itt áll mellettük.

Péter tehát azt kérdezi, hogy ezzel vádoltok bennünket, ez a vád ellenünk, hogy ezt az embert meggyógyítottuk?

Milyen furcsa, hogy valaki emiatt bosszankodik.

... vegyétek tudomásul valamennyien, Izrael egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által...

– ezzel Péter jól megforgatta a tört a szívükben, Jessua Kristus neve által,

... akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen.

Ha mindenképpen tudni akarjátok, hogy hogyan történt ez, elmondom nektek.

Hát ehhez mit szóltok?

Péter itt nem köntörfalaz. *„Ez lett a sarokkő, amelyet ti az építők megvetettetek.”*

Hadd említsem itt meg a 118-as zsoltárt, amely a Messiásról szól, és amelyről ezt mindenki nagyon jól tudta.

Ebben a zsoltárban olvashatjuk, hogy:

*„Az a kő, amelyet az építők megvetettek,
az lett a sarokkő.
Az Úrtól lett ez,
csodálatos a mi szemünkben.
Ez az a na, amelyet az Úr elrendelt.
vigadozzunk és örüljünk ezen!
Ó URam, segíts meg!
Ó Uram, adj szerencsét!
Áldott, aki az Úr nevében jön!”*

Mindenki jól ismert ezt a zsoltárt, és nagyon jól tudta, hogy a Messiásról szól.

Ezért tehát, amikor Péter ebből a zsoltárból kezd idézni, mindenki számára teljes nyilvánvaló, hogy miről beszél. És Péter ennek a tudatában mondja azt, hogy ti vagytok azok, akik megöltétek a Messiást. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban.

De álljunk csak meg egy pillanatra! A zsidók szemében ugyanis ez a kijelentés az eretnekséggel volt egyenlő. Hiszen ők úgy gondolták, hogy a bemutatott áldozatok által van üdvösségük. Amióta pedig az áldozati rendszer megszűnt, úgy gondolják, hogy jócselekedeteik által van üdvösségük.

Péter azonban bátran kijelenti, hogy:

... nincsen üdvösség senki másban.

Ezt vegyük észre! Főleg napjainkban, amikor olyan sok nyomás ér bennünket minden felől, hogy liberálisabban gondolkodjunk, amikor gyakran azzal vádolnak bennünket, hogy egy beszűkült látásmódot képviselünk és túl bigottak vagyunk, akkor az Ige egyértelműen kijelenti, hogy nincsen üdvösség senki másban.

Hiába meditálsz és kántálsz, attól te még nem üdvözülsz.

De hát, micsoda beszűkült látásmód is ez? Hiszen az az ember, aki ott ül és meditál és kántál, ő azt valóban komolyan gondolja!

Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.

Nem adatott az embereknek az ég alatt más név amely alatt üdvözülhetnének. Nincsen üdvösségünknek más útja. Jézus az egyetlen út.

Ő maga mondta, hogy: *„Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”*

Ezért tehát, ha valaki azt mondja nekem, hogy szerintem neked nagyon beszűkült a látásmódod, akkor én megnyugszom, és azt mondom, hogy jól van, helyes, akkor én a keskeny úton vagyok, a helyes úton járok.

És azt is mondják nekem, hogy a szélesebb úton kellene járnod, liberálisabbnak kéne lenned, el kéne fogadnod más vallást is, más hitet is. Pedig „*nincsen üdvösség senki másban.*”

Amikor látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János...

és valóban, ők nagyon bátrak voltak. Péter valóban nagyon bátor volt, hiszen azok előtt az emberek előtt beszélt, akik ott voltak, amikor Jézust keresztre feszítették. Sőt maga Péter is ott volt akkor közöttük.

Biztosan emlékszünk, hogy odament hozzá a főpap egyik szolgálóleánya és megkérdezte tőle, hogy:

– Nem vagy te véletlenül a názáreti Jézus egyik tanítványa?

Péter pedig azt mondta:

– Nem, dehogyis, nem is értem, hogy mit beszélsz.

– De, de, én azt hiszem, hogy te, Jézus egyik tanítványa vagy. Én azt hiszem, hogy láttalak már téged Jézussal.

Péter pedig tagadta:

– Á, nem, dehogyis.

Egy kicsivel később azonban már az ott állók is mondani kezdték Péternek:

– Bizony, közülük való vagy, hiszen Galielából való vagy te is, halljuk a kiejtéseden.

Ekkor pedig Péter elkezdett átkozódni és esküdni:

– Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.

Mennyire megváltozott azóta Péter. Hogyan lehetséges ez? Az Ige ezt a kérdést is megválaszolja nekünk, amikor a nyolcas versben azt írja, hogy:

Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk.

Emlékeztek, mit mondott Jézus? „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.*”

És most Péter ott áll Nagytanács előtt, a vezetők, a vének, az írástudók előtt, a főméltóságok előtt, és tanúbizonyságot téve Jézus Krisztus hatalmáról, bátran hirdeti előttük, hogy szörnyű hibát követtek el, mert megfeszítették a dicsőség Urát. Ők azok az építők, akik megvetették a sarokkövet.

Amikor látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak.

Hadd tegyem hozzá, hogy az embereknek gyakran téves elképzeléseik vannak a keresztényekről, és itt konkrétan három téves elképzelésre szeretnék rámutatni.

„Felfogták”, azt is mondhatnánk, hogy úgy gondolták, de rosszul gondolták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek. Bár valóban nem rendelkeztek egyetemi diplomával, de távolról sem voltak iskolázatlan és tudatlan emberek, ugyanis a világ legnagyobb mestertől vettek három éven át magánórákat.

Nem voltak tehát iskolázatlanok és tudatlanok, sőt valószínűleg a jelenlévők közül talán a legtöbb tudással rendelkeztek, hiszen nagyon jól ismerték az írásokat.

Rendkívül jól ismerték Isten igéjét, az emberek tehát tévesen feltételezték róluk azt, hogy iskolázatlanok és tudatlanok.

„Elcsodálóztak.” „*Fel is ismerték őket, hogy Jézussal voltak*”

Szeretnék egy újabb téves elképzelést megemlíteni. Ez pedig az, hogy ők múlt időben beszéltek Péter és János Jézussal való kapcsolatáról.

Fogalmuk sem volt arról, hogy Jézus akkor is ott állt Péter és János mellett, és ő adta Péter és János szájába a szavakat.

Jézus azt mondta, hogy: „*Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” Jézus azt is mondta, hogy „*bíróságoknak adnak át titeket, zsinagógákban vernek meg, helytartók és királyok elé állítanak érterem bizonyságul nekik. Amikor pedig elhurcolnak és átadnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy mit mondjatok, hanem ami megadatik nektek abban az órában, azt mondjátok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek.*”

Az emberek tehát helytelenül gondolták azt, hogy Péter és János csak a múltban volt Jézussal, hiszen amikor Péter és János a templomba tartott, Jézus akkor is ott volt velük.

Az Úr velük volt egész életükben, csakúgy, ahogy velünk is ott van az Úr egész életünkben. És bármikor fordulhatunk hozzá a bajban, ha segítségre van szükségünk.

És Jézus nevében ugyanolyan erő és hatalom van ma is, mint azokban az időkben volt. „*Jézus Krisztus tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz.*”

És ami most következik, az nagyon tetszik nekem.

... *de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük.*

De mit is lehetne erre mondani? Itt van ez a férfi, és ott áll Péter és János mellett. Mosolyog, és ami a legcsodálatosabb, hogy áll. Mit lehet erre mondani?

Semmit sem szólhattak ellenük, hiszen olyan bizonyítékkal álltak szemben, amelyet lehetetlen letagadni.

Kétségtelen volt előttük, hogy Jézus Krisztus nevében erő és hatalom van, amikor ott állt előttük ez a férfi, akiről tudták, hogy születésétől fogva sánta volt és nem tudott járni. Most pedig meggyógyult és ott áll előttük mosolyogva.

Napjaink egyházának is erre van szüksége, hogy ehhez a férfihez hasonló nyomorék embereket lásson meggyógyulni. Ez ugyanis olyan bizonyíték, amelyet nem lehet letagadni.

És olyan hálás vagyok Istennek, hogy közöttünk is vannak ilyen bizonyítékok, hiszen sokan közületek nyomorékok voltak, mégpedig bűneitek miatt. Tönkretettek benneteket a drogok, az alkohol, a szex, és nyomorékká váltatok.

De miután befogadtátok Jézust, Ő minden múltbeli szennytől megtisztított benneteket és most már ti is itt álltok gyógyultan, Isten gyermekei között.

És azok az emberek, akik már régen is ismertek titeket, úgy néznek rátok, hogy igazából nem tudnak mit mondani, mert látják, hogy drámaian megváltozott az életetek, nyilvánvaló az, hogy meggyógyultatok.

Erre nem lehet mit mondani, sőt mi több, a sokaság semmit sem szólhatott ellenük.

Felszólították tehát őket, hogy menjenek ki a nagytanács elől, és így tanakodtak egymás között: „Mit tegyünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, azt tudja Jeruzsálem minden lakosa, és nem is tagadhatjuk.”

Más szóval nem tagadhatjuk le, hogy egy hatalmas csoda történt itt, nem mondhatjuk azt, hogy ez az ember nem tud járni. Az egész város tudja, hogy mi történt, nem tagadhatjuk le.

De hát, akkor mitévők legyünk? Mit kezdjünk most ezekkel a férfiakkal?

Hogyan akadályozzuk meg azt, hogy tovább terjedjen mindaz, amit ők hirdetnek?

De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegezzük meg őket, hogy többé ne szóljanak annak a nevében egyetlen embernek sem.

Vagyis meg akarták tiltani Péternek és Jánosnak, hogy erről a névről bármikor is beszéljenek bárkinek. És itt látjuk a harmadik téves elképzelést.

Azt gondolták ugyanis, hogy a megfélemlítés eszközével sikerül majd elhallgattatni Pétert és Jánost. De ebben sem volt igazuk.

Péter és János azonban így válaszolt nekik: „Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok...”

Vagyis neked, magadnak kell eldöntened, hogy Istennek engedelmessz-e vagy embereknek. De ami bennünket illet, mi nem tehetjük, hogy nem mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.

Megpróbálták őket megfélemlíteni, és ezért megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében, de Péter és János azt felelte, hogy: „Tudjátok mit, mindenki maga dönti el, hogy Istennek vagy embernek engedelmessz-e, ami azonban bennünket illet, mi Istennek engedelmesszünk, mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

Hadd mondjam el, hogy amikor egy ország törvénye ellentmond Isten törvényének, akkor Isten gyermekeként nekem Istenre kell hallgatnom, nem pedig az emberre. Isten törvénye és Isten ígéje ugyanis mindenképpen fölött áll az én életemben.

Engem nagyon aggaszt az, amikor a kormány megpróbálja korlátozni szabadságunkat, amikor bezárat egy gyülekezetet Nebraska államban azért, mert a gyülekezet pásztora vallásos meggyőződésből nem jegyeztette be az iskolát, amely ott működött. Ez nagyon aggaszt engem!

Persze mondhatnád, hogy ennek a pásztornak egyáltalán nem volt igaza. Igen, lehet, hogy nem volt igaza, és mégis nagyon veszélyesnek tartom azt, amikor az állam megpróbál uralkodni egy ember őszinte vallásos meggyőződése felett.

Sőt, engem nagyon aggaszt az a mozgalom is a kormány humanista nézeteket valló tagjai között, hogy elhallgattassák az egyházat. Sokan közülük újságszerkesztőként tevékenykednek, és felemelik hangjukat azon szabadság ellen, amit eddig az egyház az államtól kapott.

És ha valóban eljön majd az a nap, amikor az állam különböző szabályokkal megpróbálja majd irányítani az egyház tevékenységét, akkor könnyen lehet, hogy egy napon a börtönből kell majd felhívnom Vernom barátomat, hogy segítsen nekem.

Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.

Egyik alkalommal Jeremiás próféta nagyon megharagudott Istenre, mert egy üzenettel küldte el az emberekhez, és miután Jeremiás engedelmesen el is ment, és elmondta az üzenetet, az emberek börtönbe vetették őt.

Jeremiás próféta megharagudott Istenre, és ezt mondta neki: „Szépen bánysz te a szolgálóddal, hiszen én engedelmeskedtem neked, elmentem, elmondtam nekik az üzenetet, most pedig börtönbe zártak emiatt. Úgyhogy, ezennel felmondok, itt a felmondásom, tessék, soha többet nem fogok semmit mondani a te nevedben, végeztem.”

Utána azonban azt mondja Jeremiás, hogy az Úr ígéje perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimban van rekesztve, erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam. Nem volt tehát más választásom, szólnom kellett Isten Igéjét.

És Péter ugyanezt mondja, hogy mindaz, amit láttunk és hallottunk itt van perzselő tűzként a szívünkben.

Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk. Azok pedig miután megfenyegették, elbocsátották őket, mivel semmi lehetőséget nem találtak arra, hogy megbüntessék őket a nép miatt; mivel mindenki dicsőítette az Istent a történetekért.

Hát, nem érdekes ez? „Mindenképpen dicsőítette.”

Kit is? Nem Pétert és nem Jánost, hanem az Istent.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiket és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.”

Igen, úgy is csinálhatnánk a dolgokat, hogy bennünket dicsőítsenek. De Péter és János nem ezt tette.

Mindenki dicsőítette az Istent a történekeért, ugyanis több mint negyven éves volt az az ember, akin a gyógyításnak ez a csodája történt.

Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez.

Mindeddig egy ellenséges környezetben voltak és most végre elmehettek egy sokkal barátságosabb környezetbe: a gyülekezetbe, az övéikhez.

... és elbeszítették, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez és így szóltak...

És figyeljük meg, hogy mit mondtak. Nagyszerű mintát látunk itt az imádságra. Úgy gondolom, hogy nagyszerű ötlet a Bibliában előforduló imádságokat tanulmányozni. Szerintem bámulatosak ezek az imák, nagyon is érdemes őket megnézni és tüzetesebben tanulmányozni.

Így szóltak tehát:

Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert, és mindent, ami bennük van.

Először is megvallották, hogy kihez imádkoznak: Urunk, te mindenek felett való vagy. Te teremtettél mindent.

Égy úgy gondolom, hogy gyakran, amikor Isten elé megyünk imában, egyáltalán nem tudatosítjuk, hogy milyen hatalmas Istenünk van. Ugyanis a szemünket túlságosan is saját problémáinkon tartjuk, és nekiveselkedünk, de közben azt érezzük, hogy olyan hatalmas, olyan megoldhatatlan a mi problémánk. Ezért szinte pánikba esünk, hogy „Ó, Istenem, de én nem is tudom, hogy mi lesz. Uram, de hát, süllyedek, de hát meg fogok halni!”

És hatalmas hegyként tornyosul előttem a problémám, mert nem a megfelelő szemszögből nézem azt. Elfeledkezem arról, hogy Isten milyen hatalmas.

Fontos tehát, hogy amikor imában Isten elé megyünk, akkor gondolkozzunk el azon, hogy milyen hatalmas Istenünk is van.

Képzeljétek el, hogy leültök, hogy a világmindenség teremtőjével beszéljétek!

Te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van.

És én azt vettem észre, hogyha azzal kezdem, hogy elgondolkodom azon, milyen hatalmas Istenem van, akkor az imáim sem öltenek magukra egyfajta pánikhangulatot.

Én akkor esem pánikba, amikor nem látom Istent. Amikor olyan hatalmasak a problémáim, hogy ezek eltakarják a szemem elől Istent. Vagy legalábbis olyan hatalmasaknak látom őket, mert nem a megfelelő szögből nézek rájuk.

Ezért jó azzal kezdeni imánkat, hogy emlékezzünk arra, hogy kihez is szólunk mi valójában.

Ó urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert, és mindent ami bennük van.

Egy másik fontos dolgot is látunk itt Istennel kapcsolatban.

Te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által:

*Miért zúdultak fel a pogányok
és a nemzetek miért terveznek
hiábavalóságot?*

*Felkeltek a föld királyai
és a fejedelmek megegyeztek
az Úr ellen, és az ő Felkentje ellen.*

A te szent szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban, pogányokkal és Izrael népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék.

Uram, ezek a dolgok nem értek téged meglepetésként. Hiszen te már azelőtt szóltál róluk, hogy ezek megtörténtek. Uram, te pontosan látod és ismered az én életemet. Olyan jó ezt tudni.

Isten – aki az én mennyei Atyám – a világmindenség teremtője. Ő tökéletesen tisztában van mindazzal, ami az életemben van, mindazokkal a körülményekkel, amelyekkel szembe kell néznie.

... hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék.

Urunk, te valóban kezdedben tartasz mindent. A te akaratod és terved szerint történt mindez, és ez engem nagyon is bátorít.

Isten teljesen kezében tartja az én életemet, annak minden nehézségével együtt. Mi persze ezt elfelejtjük, és ezért pánikba esünk.

Most pedig Urunk...

Vegyük tehát észre, hogy ők imádságukban nem azonnal a kérésükkel kezdik, hanem időt szánnak arra, hogy Isten jelenlétében üljenek és emlékeztessék saját magukat Isten hatalmára, erejére, és arra, hogy Isten mindenképp felett való. És csak ezután tárják fel kérésüket az Úr előtt.

Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre...

Nézd Urunk, megfenyegettek bennünket.

... és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet.

Pedig épp most parancsolták meg nekik, hogy többé ne hirdessék azt. Megfenyegették őket, hogy végük van, hogyha tovább folytatják ezt a tevékenységet. És mégis miért imádkoznak ők? Pontosan azért, hogy erejük legyen megtenni azt, amit megtiltottak nekik.

Add Uram, hogy ne hallgassunk el csak azért, mert megfenyegettek bennünket! Add, hogy ne ijedjünk meg az ő fenyegetéseiktől! Segíts, hogy teljes bátorsággal hirdethessük igédet!

... te pedig nyújts ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent szolgálóid, Jézus neve által." Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.

Rendkívül gyors választ kaptak imájukra.

... és bátran hirdették Isten igéjét.

Évekkel ezelőtt, amikor bibliaiskolába jártam és ezt az igeverset tanulmányoztam, teljesen lenyűgözött engem az imádság hatalma, hogy megrendült az a hely, ahol együtt voltak. Alá is húztam ezt a Bibliámban, és az egész estét azzal töltöttem, hogy ezen elmélkedtem, hogy milyen hatalmas ereje volt az ő imádságuknak.

Akkor éppen én voltam a diákönkormányzat elnöke, és én feleltem a reggeli imaalkalomért. Az én feladatomban volt az is, hogy imában lezárjam a reggeli összejövetelt, mielőtt mindenki elindult az óráira.

Másnap reggel a pulpitusnál álltam, és ahogy imádkoztam, egyszer csak azt éreztem, hogy megremeg ez a pulpitus.

Első reakcióm természetesen az volt, hogy valaki biztosan viccel, ezért áthajoltam a pulpitus fölé, hogy megnézzem, hogy a másik oldalról nem mozgatja-e azt valaki, de rádöbentem, hogy nincs ott senki. Miután felnéztem, láttam, hogy mindenki tágra nyílt szemekkel néz körbe, ugyanis az egész terem remegett. Földrengés volt.

És akkor azt gondoltam, hogy milyen érdekes és véletlen egybeesés is ez, hogy épp az előző este mélyedtem el jobban ebben az ígérésben. Mégis úgy gondolom, hogy a Szentlélek valószínűleg azért mutatta meg nekem ezt az igehelyet, hogy felkészítsen a másnap reggeli eseményre, hogy ne essek azonnal pánikba.

Mégis nagyon érdekes volt, hogy ahogy imádkoztam, megrendült az a hely, ahol együtt voltunk. Persze nem gondolom, hogy ez az én imám következménye volt, csak egy

érdekes egybeesés. Ha elég hosszú ideig élsz Kaliforniában, akkor te is megtapasztalhatod ezt.

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit sem a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.

Ó, Isten dicsőséges kegyelme! És mégis, ennek az igeversnek a fényében a következő fejezet nagyon érdekes.

Bár nagy kegyelem volt mindnyájukon, Isten igazságos ítélete is megnyilvánult közöttük, amint azt látni fogjuk Anániás és Szafira esetében, a következő fejezetben.

... nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták és letették az apostolok lábai elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. József például, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia...

Valóban egy nagyszerű, gyönyörű névről van itt szó, amely mindenképpen tükrözte Barnabás személyiségét.

És látni fogjuk, hogy ez így is volt az apostolok későbbi cselekedeteiben. Barnabás valóban a vigasztalás fia volt, és nagyszerű közvetítő.

... egy ciprusi származású lévita – vagyis a papok törzséből származott – mivel földje volt, szintén eladta, elhozta a pénzt és letette az apostolok lába elé.

A korai egyházban szinte a kommunizmus egyik formáját igyekeztek megvalósítani, hiszen megosztottak mindenen, amilyük volt, és szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá.

Ei kell mondanom, hogy ez a próbálkozás kudarcba fulladt, és egy bizonyos időn belül a korai egyház Jeruzsálemben csődbe ment. A jeruzsálemi gyülekezet tehát nyomorgott, ezért Pál körbejárta a pogány gyülekezeteket, és adományokat gyűjtött a nyomorgó jeruzsálemi testvérek számára.

Később Pál beszél írásaiban a munkamorálról is, és azt mondja, hogy „*aki nem dolgozik, ne is egyék.*” Sőt azt írja, „*vannak közöttetek olyanok, akik nem dolgoznak, hanem lustálkodnak, és próbálnak a gyülekezeten élősködni. Ők parazitákként élősködnék a gyülekezet többi tagján.*”

És azt mondja Pál, hogy őket ne támogassátok! Hogyha nem hajlandók dolgozni, akkor ne adjatok nekik enni! És hozzáteszi, hogy ezek az emberek csendben dolgozva, a maguk kenyerén éljenek.

Ez a törekvés a jeruzsálemi gyülekezet szeretetéből fakadt, és mindenképp dicséretre méltó volt. Én nem hibáztatom őket azért, amit tettek, és úgy gondolom, hogy ez egy

nagyszerű, gyönyörű, és dicséretre méltó próbálkozás volt, hiszen egyenlőséget akartak teremteni minden testvér között.

Sajnos azonban nem sikerült ezt megvalósítaniuk.

Az Úr elmondta nekünk, hogy arcod verejtékével eszed a kenyeret, ezért tehát nem mondhatjuk, hogy akkor ettől kezdve nem dolgozunk, és egyszerűen csak az Urat szolgáljuk.

Nem mondhatjuk, hogy szentek és igazak leszünk, és az Úr majd gondoskodik rólunk, megad nekünk mindent, és nekünk semmi mást nem kell tennünk, csak bízunk benne, hiszen Ő táplálja az égi madarakat is, s így tehát bennünket is ő táplál majd.

A Biblia nem erre tanít bennünket. Hiszen Jézus is arra hív el bennünket, hogy dolgozzunk.

Az Úr legyen veletek, őrizzen meg benneteket és tartson meg az ő szeretetében. Hadd égjen Isten igéjének lángja olyan erősen a szívetekben, hogy ti is, akár csak az apostolok, ne tudjatok majd mást tenni, csak elmondani mindazt, amit láttunk és hallottunk.

Ez az igazi bizonyágtétel, amikor arról beszélünk másoknak, hogy mi, személyesen mit láttunk és mit hallottunk: amikor az életünket osztjuk meg másokkal.

Jézusról bizonyágot tenni az egyik legtermészetesebb dolog a világon. Mindenekelőtt azért, mert itt nem egy jól bevált módszer folyamatos alkalmazásáról van szó, és nem is arról, hogy újra meg újra elismételgetünk bizonyos betanult mondatokat, hanem arról, hogy egyszerűen megosztjuk az életünket másokkal.

Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.

Hadd tegyünk mindannyian tanúbizonyágot az ő szeretetéről és kegyelméről.

Az Úr legyen veletek, legyen nagyszerű hetetek, és már nagyon várom a következő hetet, amikor újra összegyűlhetünk Jézus nevében, hogy tanulmányozzuk az ő Igéjét, hogy tanuljunk Tőle, hogy együtt növekedjünk az iránta való szeretetünkben, Jézus nevében.

Apostolok cselekedetei 5-6. Fejezet

A 4. fejezet végén másodízben találunk említést arról, arra a korai, pozitív értelemben vett kommunizmusról, amelyet az első gyülekezet igyekezett megvalósítani. Ennek lényege az volt, hogy akik bármilyen vagyonnal rendelkeztek eladták azt, a pénz pedig elosztották egymás között.

Amint azt már a múlt héten is említettem, ez a próbálkozás, anyagi szempontból, teljesen kudarcba fulladt, szellemi értelemben azonban egy gyönyörű gesztusról van itt szó.

Láthatjuk, hogy a gazdagabb keresztények annyira szerették az Urat és Krisztus testét, hogy hajlandók voltak eladni vagyonukat, és a vagyonuk eladásából befolyt összeget egy közös kasszába tették.

Így tehát a korai egyház tagjai közül senki sem szenvedett szűkséget.

Ez a próbálkozás azonban teljes anyagi csődbe torkollott, olyannyira, hogy később azt látjuk, hogy Pál gyűjti össze azokat az adományokat, amelyet a pogány gyülekezetek felajánlanak a nyomorgó jeruzsálemi testvéreik megsegítésére.

Hiszen mihez kezdhetünk akkor, amikor elfogy a pénz?

Napjainkban is akadnak olyanok, akik azt szeretnék, hogy a gyülekezetek effajta közösségként működjenek. Vannak olyan gyülekezetek, amelyek szeretnék újra bevezetni a jeruzsálemi gyülekezet pénz- és vagyonmegosztásra vonatkozó gyakorlatát.

Először dr. Johns Tott, egy híres londoni lelkész állt elő ezzel az elképzeléssel. Arra bízta gyülekezte azon tagjait, akik például Mercédeszekkel rendelkeztek vagy egyéb komolyabb vagyontárgyakkal, hogy adják el azokat vagy vegyenek egy kisebb, jobb fogyasztású autót, és alakítsanak tulajdonképpen egy közös kasszát a gyülekezet számára és egy ilyen jeruzsálemi gyülekezethez hasonló közösséget, ami az anyagiakat illeti.

Egy olyan közösségről van tehát szó, amelynek tagjai természetesen saját vagyonnal rendelkeznek, saját házukban laknak, de a gyülekezeten belül azonban megosztják javaikat.

Én nem gondolom, hogy ez az elképzelés szükségszerűen Istentől való. És bár a jeruzsálemi gyülekezet ezt gyakorolta, az Igében említést sem találunk arra, hogy esetleg további gyülekezetek is ezt gyakorolták volna.

És ahogy már korábban említettem, ez a gyakorlat a jeruzsálemi gyülekezetben teljes anyagi csődbe torkollott. Sőt egyéb problémákat is láthatunk ezen gyakorlattal kapcsolatban, amelyeket épp most fogunk megnézni az 5. fejezetben.

Egy ember, név szerint Anániás, feleségével, Szafirával együtt eladott egy birtokot és árából feleségének tudtával félretett magának, egy részét pedig elvitte és az apostolok lábai elé tette.

Péter azonban így szólt: „Anániás, miért szállta meg a sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna-e meg, és miután eladtad, nem te rendelkezte-e az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre?

Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.” Amint meghallotta Anániás ezeket a szavakat, összeesett és meghalt.

Erre nagy félelem szállta meg mindazokat, akik ezt hallották. Az ifjak pedig felálltak és betakarták őt, majd kivítették és eltemették. Mintegy három óra múlva...

Érdekes számomra az, hogy három órával később látjuk azt, hogy jön majd a felesége. Tehát Anániás meghalt, kivítették, eltemették, de nem szóltak róla a feleségének.

Mintegy három óra múlva a felesége is bement, mit sem tudva a történetekről.

Péter megkérdezte tőle: „Mondd meg nekem, ennyiért adtátok-e el a földet?” Ő így felelt: „Úgy van, ennyiért.”

Péter erre így szólt hozzá: „Miért egyeztetek meg abban, hogy megkísértitek az Úr Lelkét. Íme, azok, akik a férjedet eltemették, az ajtó előtt állnak és kivisznek téged.”

Az asszony pedig azonnal összeesett a lába előtt és meghalt. Amikor bejöttek az ifjak, halva találták, kivítették őt is, és eltemették a férje mellé.

És ami most következik, azt tulajdonképpen szükségtelen lett volna leírni, hiszen magától értetődő, de azért itt találjuk a 11-es versben.

Erre nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet, és mindazokat, akik hallották ezeket.

Szeretném, ha néhány dolgot ebben a fejezetben tüzetesebben megnéznénk.

Először is nézzük meg azt a részt, amikor Péter Anániással beszél. Tulajdonképpen azt kérdezi itt Anániástól, hogy kényszerített-e valaki arra, hogy eladd a vagyonodat? És Anániás itt nemleges választ ad erre a kérdésre.

Hiszen amíg a tiéd volt, nem te rendelkezte vele? Anániás itt azt mondja, hogy igen, ez úgy van. És miután eladtad a vagyonodat, senki nem várta el tőled kötelezően, hogy idehozd nekünk a pénz.

A jeruzsálemi gyülekezetben nem volt egy kötelező érvényű elvárás, hogy az emberek eladják a vagyonukat. Aki ezt tette, az egyéni indíttatásból tette ezt, és úgy gondolom, hogy rendkívül fontos ezt felismernünk.

Napjainkban vannak olyanok, akik igyekeznek rámutatni arra, hogy a jeruzsálemi gyülekezetben is a kommunizmusnak egy bizonyos formáját gyakorolták, így tehát az ő

érvelésük szerint a kommunizmus egy jó dolog, ezen az úton kéne mindannyiunknak járni.

Az a fajta kommunizmus azonban, amelyet a jeruzsálemi gyülekezetben megvalósulni látunk, alapvetően különbözött a történelemben látható kommunizmustól, mert ott az embereket fegyverrel kényszerítik, hogy lemondjanak személyes javaikról, és miután lemondtak azokról, az állam elkobozta a vagyonukat.

A jeruzsálemi gyülekezet azonban nem kobozta el tagjainak vagyonát. Akik adtak, teljes mértékben szabad akaratukból adtak, Isten iránt érzett szeretetük és hálájuk kifejezéséért. Senki sem kényszerítette őket.

A következő fontos dolog, amelyet mindenképpen meg kell néznünk egy kicsit közelebbről: a bűn, amelyért Anániás és Szafira az életükkel fizettek.

Nem az volt a bűnük, hogy egy részt visszatartottak, és hogy nem adtak oda mindent az apostoloknak, mert Isten nem is várta el ezt tőlük.

Az ő bűnük a képmutatás volt. Úgy tettek, mintha mindent odaadnának Istennek, valójában azonban valamit visszatartottak.

Itt tehát jól láthatjuk, hogy Isten mit is gondol a képmutatókról, és egyáltalán nem meglepő, hogy:

... nagy félelem szállta meg erre az egész gyülekezetet és mindazokat, akik hallották ezeket.

Engem rendkívül vonz és egyben érdekel is az az erő és hatalom, amelyet a korai egyházban látok. Nagyon tiszta volt ezeknek az embereknek a szíve, és hatalmas erő volt ebben a gyülekezetben. Ez a hatalom nem tűrte meg a képmutatókat. Amint egy képmutató érkezett a gyülekezetbe, nagyon rövid időn belül lelepleződött, és Isten ereje elpusztította őt.

Szerintem ez rendkívül bámulatos!

Én sokszor elgondolkoztam már azon, hogyha ugyanez a hatalom, erő és tisztaság jellemezné napjaink egyházát is, vajon hány tagja lenne még a gyülekezetnek, miután elénekeltük egy kedves dicsőítő dalunk 3. versszakát.

Az a harmadik versszak ugyanis így szól: „Uram, vedd ezüstömet, minden aranyamat, semmit sem tartok vissza tőled.”

És mindezt mindannyian rendkívül kötelességtudóan énekeljük, pedig jól tudjuk, hogy vannak dolgok, amelyeket bizony visszatartunk az Úrtól.

A képmutatás különböző formákban ölthet testet, nagy általánosságban azonban kijelenthetjük, hogy mindannyiunk testében ott van a vágy arra, hogy az emberek lelkiébbnek és igazabbnak higgyenek bennünket, mint amilyenek mi valójában vagyunk.

Én utálok a testem ezen törekvését, mert én is szeretem, amikor az emberek azt gondolják rólam, hogy én egy rendkívül lelki és istenfélő ember vagyok.

És nem szörnyű az, hogy az én testem örvendezik ebben?

És pontosan azért, mert szeretném, hogy az emberek azt gondolják rólam, hogy én egy rendkívül lelki és istenfélő ember vagyok, aki közel van Istenhez, és közösségben van vele, ezért nagyon gyakran megengedem, hogy aprócska utalások hagyják el a számat, amelyek rávilágítanak arra, hogy valóban mennyire komoly, lelki ember is vagyok én.

És ezért olyanokat mondok például, hogy „ma reggel, amikor vártam az Úrra...” Húha, hát ez nagyon jól hangzik, nem? ... „és hallottam a kakas kukorékolását, és ebből tudtam, hogy hamarosan itt a reggel...” Húha, hát ez milyen nagyszerű ember, hát ő napkelte előtt kel fel imádkozni. Istenfélő, komoly hívő ember.

Jónak, istenfélőnek, szentnek akarok tűnni az emberek szemében, hogy ők aztán csodálattal és ámulattal nézzenek rám, és azt mondják, hogy: – De hát, ön, Chuck Smith, ugye? – Igen, bizony, az vagyok.

Isten ments!

A korai egyházban sem engedte Isten a képmutató viselkedést. Ebben a fejezetben a lelkek megítélésének ajándékát látjuk a gyakorlatban megvalósulni.

Néhány fejezettel később újra látjuk ezt a lelki ajándékot, amikor Simon, aki varázslással foglalkozott, odament Péterhez azzal a szándékkal, hogy megvásárolja tőle azt a hatalmat, hogy akire ráteszi a kezét, az vehesse a Szentlelket.

És Péter akkor felismeri, hogy mi van ennek az embernek a szívében.

Itt azonban, amikor Anániás belépett, Péter egy nagyon egyenes kérdést tett fel neki. Kerek-perec megkérdezte tőle, hogy miért akarja annak a látszatát keltetni, hogy mindent odaad, amikor tulajdonképpen valamit visszatart.

Sőt Péter kijelenti, hogy Anániás ezzel a Szentléleknek hazudik. Majd Péter ezt mondta:

Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.

És ezzel rámutat arra, hogy a Szentlélek Isten.

Anániás, miért szállta meg a sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna-e meg, és miután eladtad, nem te rendelkezted-e az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.

Tehát egyenlőségjelet tesz Isten és a Szentlélek közé. Azt mondja, hogy a Szentléleknek hazudni egyenlő azzal, ha valaki Istennek hazudik. Ez az ígérés tehát bizonyítja a Szentlélek istenségét.

Miután Szafira is megérkezett, Péter őt is kikérdezte, hogy lássa, vajon egy csónakban eveztek-e a férjével.

Mondd meg nekem, ennyiért adtátok-e el a földet?

És Szafira is hazudik, csakúgy, mint férje, és azt mondja

Igen, ennyiért.

Ezután pedig Péter rámutat arra, hogy Szafira férjével együtt próbálta megtéveszteni a gyülekezetet, és Szafira sorsa ugyanaz volt, mint férjéé.

A jeruzsálemi gyülekezet tagjainak tiszta volt a szíve, ezért hatalma volt, hiszen most már megtisztult a képmutatástól.

Jézus is azt mondta: *„őrizkedjétek a farizeusok és szaduceusok kovásztól.”*

Pál is azt írta a korinthusi gyülekezetnek, hogy *„takarítsátok ki a régi kovászt,”* szabaduljatok meg a képmutatástól a gyülekezetben.

És ennek a tisztogatásnak az lett az eredménye, hogy hatalom volt a gyülekezetben.

Hiszem, hogy ez egy minta. Itt Isten hatalmának és erejének megtapasztalásáról volt szó, de ez nem csak egyszeri alkalom.

Nem azt jelenti, hogy a korai gyülekezet csupán egyszer tapasztalhatta meg ezt az erőt, ezt a hatalmat, és Isten úgymond csak útjára indította ezzel az egyházát, de az elkövetkező évszázadokban már az Ő hatalma nélkül kellett léteznie.

Én úgy gondolom, hogy nem Isten hibája az, hogy napjaink egyháza erőtlen. Túl gyakran hibáztatjuk ugyanis Istent saját kudarcainkért.

Amikor Isten kérdőre vonta Ádámot az Éden kertjében, Ádám válasza is azt volt, hogy *„az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem.”*

Vagyis a te hibád, te voltál, aki ezt az asszonyt mellém helyezted.

Ádám Istent próbálta hibáztatni saját bűneiért. *„Az asszony, akit mellém adtál”,* akit te adtál mellém, *„ő adott nekem a fáról és így ettem”*.

Úgy tűnik, az ember mindig kész arra, hogy saját bukásáért Istent hibáztassa.

Így a mai egyház gyengesége és erőtlensége miatt is Istent hibáztatjuk, és azt mondjuk, hogy Isten visszatartja a gyülekezetektől a Szentlélek hatalmát.

Azt mondjuk, hogy Isten ezt csak a korai egyháznak adta meg azért, hogy útjára indítsa az egyházát.

És most, hogy a gyülekezetek már képesek saját programokkal előállni, és komoly szervezettség jellemzi őket, most már nincs többé szükség a Szentlélek hatalmára, hanem elég az emberi zsenialitásra támaszkodni ahhoz, hogy a jóhírt elvigyük a világ minden pontjára.

A történelemből azonban láthatjuk, hogy ez az elképzelés téves. A korai egyház által ugyanis valóban eljutott az evangélium a világ minden tájára.

Pál is azt írja 30 évvel később a kolossébelieknek, hogy hozzájuk is eljutott az evangélium, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy

„közöttetek is attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”

Ma pedig itt állunk és azt látjuk, hogy minden évben kevesebb helyre jut el az evangélium. 1935-ben a világ 32%-a hallott Jézus Krisztusról, 1945-re 27%-ra csökkent ezeknek az embereknek az aránya. 1955-re pedig mindössze a világ 22%-a hallott Jézus Krisztusról. Bizonyos becslések szerint pedig napjainkban, a 80-as évek közepén a világnak mindössze 17%-a hallott Jézusról.

És ha belegondolunk abba, hogy a föld népessége 50 millióval növekszik minden évben, szomorú következtetésünk, hogy ha így folytatjuk, akkor az evangélium üzenete az embereknek kevesebb mint 5 százalékát fogja csak elérni.

A népesség robbanásszerűen nő, azonban ez azokat a területeket érinti, ahol az egyház, a gyülekezetek nem működnek hatékonyan.

Ráadásul sok területről szinte kitagadták a gyülekezeteket, és ennek egy fontos oka a gyülekezeten belüli képmutatás.

Mikor azonban a gyülekezetet megtisztították a képmutatástól, hatalom volt a korai egyházban.

Ezért olvashatjuk, hogy:

Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között. A Salamon csarnokában tartózkodtak mindnyájan egy akarattal.

Ez ugyanaz a hely, ahol Péter és János a sánta emberrel találkozott, vagyis a jeruzsálemi gyülekezetnek nem volt külön épülete, ezért ők a templom területén, ezen a nyilvános területen találkoztak.

... de a többiek közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni. A nép azonban magasztalta őket.

Ezzel tehát vége szakadt annak a gyakorlatnak, hogy bizonyos emberek eladták javaikat, és a pénzt szétosztották a gyülekezetben.

Miután Anániás és Szafira Isten hatalma által meghalt, ezek után senki sem mert csatlakozni ehhez a szoros kis közösséghez, amelynek tagjai mindent megosztottak egymással. És bár nem csatlakoztak ehhez a szoros kis közösséghez, mégis magasztalták őket.

Az Úr pedig még inkább vonzotta a benne hívőket, férfiakat és nőket tömegesen...

Azt látjuk tehát, hogy sokan megtértek, hívőkké, keresztényekké lettek, de nem csatlakoztak ahhoz a kis, szűk, közösséghez, amelynek tagjai mindent megosztottak egymással.

A betegeket is kivitték az utcára, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogyha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá valamelyikükre.

Az ige itt nem azt írja, hogy Péter árnyékától gyógyultak meg az emberek.

Abban a kultúrában azonban egy érdekes hiedelem élt az árnyékkal kapcsolatban. Akkoriban nagyon vigyáztak arra, hogy egy gonosz ember árnyéka ne rójuk vetődjön. Ugyanis létezett a kultúrájukban egy olyan hiedelem, mely szerint, ha egy gonosz ember árnyéka vetődik valakire, akkor azzal az emberrel valami rossz dolog fog történni.

Valószínűleg ezt a hiedelmet ültették át a jó emberekre vonatkozóan is, és ezért gondolták, hogyha egy jó ember árnyéka rójuk vetődik, akkor abból nekik előnyük származik majd.

Hadd mondjam el azonban, hogy én hiszek abban, hogy sokan meggyógyultak attól, hogy rájuk vetődött Péter árnyéka, bár ezt az Igében nem olvashatjuk.

Máskülönben ez a gyakorlat nem lett volna túl hosszú életű. De abban is biztos vagyok, hogy sokan nem azért gyógyultak meg, mert Péter árnyékában valamiféle hatalom volt, hanem azért, mert ezek az emberek kinyilatkoztatták hitüket.

Ez történt a vérfolyásos asszonnyal is, aki hitte azt, hogy elég csak megérinteni Jézus ruhájának szegélyét, és meggyógyul. Meg is tette ezt, és abban a pillanatban, amikor megtette, ezáltal kifejezte, kinyilvánította a hitét, és meggyógyult.

„Bízzál leányom, hited megtartott téged.”

Fontos, hogy higgyünk és ki is nyilvánítsuk hitünket, és azt mondjuk, hogy én tudom, hogy Isten ezt megteszi, amikor én például megérintem az ő ruhájának a szegélyét.

Tehát itt is ez történt. „Én tudom, hogy amikor majd Péter árnyéka rám vetődik, akkor az Úr meg fog gyógyítani engem.”

Vagy azt mondom, hogy „tudom, hogy az Úr meggyógyítja majd az édesapámat vagy a testvéremet, és ezért fogom a őt kivinni az utcára, és odafektetni az út szélére.

Megfigyelem a nap állását, és úgy fektetem őt oda, hogy amikor Péter arra jár, akkor az árnyéka éppen a testvéremre vetődjön. És abban a pillanatban, amikor ez megtörténik, azt mondom, hogy ez az, és ezzel kinyilvánítom hitemet.”

Az Úr pedig válaszol a mi hitünkre.

Összejött a Jeruzsálem körüli városok népe is, hoztak betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, akik ugyancsak mind meggyógyultak.

Gyakran vágyik az én szívem is arra, hogy effajta hatalommal bírjon napjaink egyháza is. Azt azonban erősen megkérdőjelezem, hogy napjaink gyülekezetei vajon képesek lennének-e jól sáfárkodni ezzel a fajta hatalommal.

Mert annyira hajlamosak vagyunk még a gyülekezetben is mindenről lehúzni hét bőrt a saját javunkra. Rendkívül tragikus, hogy azok az emberek, akik gyógyító szolgálatokban vettek részt, az esetek túlnyomó többségében kizsákmányolták a szolgálatot.

Sokszor teljes mértékben a saját javukra használták fel, és ez számomra valóban tragikus. De az igazság az, hogy én nem ismerem a saját szívemet, és igazából nem tudom, hogy én mit tennék ebben a helyzetben.

Sőt bevallom, hogy én nem igazán bízom önmagamban. Ha én is egy ilyenfajta hatalommal rendelkeznék, és ebből kifolyólag óriási hírnévre tennék szert, őszintén szólva nem tudom, hogy a szívem erre hogyan reagálna.

Nem tudom, hogy képes lennék-e megmaradni továbbra is a keskeny úton. Ezért tehát nem ítélem el ezeket az embereket azért, amit tettek.

Az édesapám is ezt imádkozta mindig, hogy: – Uram, soha ne áldj meg annyival, hogy úgy érezzem, hogy már nincs szükségem rád. Add, hogy ne legyek se túl szegény, se túl gazdag. Ne legyek túl szegény, nehogy lopnom kelljen, de ne legyek túl gazdag sem, nehogy azt mondjam, ki az az Isten? Nekem nincs rá szükségem.

Néhány évvel ezelőtt történhetett, hogy ugyanitt álltam a pulpituson. A tanítást egy hosszabb dicsőítő alkalom követte, majd együtt imádkoztunk, és együtt vártunk az Úrra.

Isten Szentlelke csodálatosan munkálkodott az igehirdetésen keresztül, sokan válaszoltak az üzenetre és átadták életüket Jézus Krisztusnak. És ahogy mindannyian ott voltunk és vártunk az Úrra, egyszer csak úgy éreztem, mintha teljesen egyedül lennék, mintha senki más nem lenne körülöttem, csak ott lennék az Úr jelenlétében, és elkezdtem beszélni az Úrhoz.

És elmondtam Istennek, hogy mennyire lázba hoz engem ez a gyülekezet, és mindaz, amit Isten tett, mindazok a nagyszerű és bőséges áldások, amelyeket Isten kiöntött a gyülekezetünkre.

Kértem, hogy adja meg azt is, amit az Apostolok cselekedeteiben látok, hogy a gyülekezetnek hatalma van és fizikai értelemben is kielégítik az emberek szükségleteit. Mennyire nagyszerű, hogy fizikai értelemben is szolgálnak az emberek felé, és konkrétan a gyógyításokra és a csodákra gondoltam, amelyekről itt is olvashatunk.

És ekkor az Úr hatalmasan szólt a szívemhez, és azt mondta, hogy én nektek adtam a legkiválóbb utat.

Természetesen azonnal eszembe jutott az 1Korinthus 12, amelyben Pál a gyógyítás és a csodák ajándékáról beszél, majd pedig azt mondja, *„ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.”* *„Ha az emberek vagy angyalok nyelvén szólok és szeretetet pedig nincs bennem, olyanná lettem mint a zengő érc, vagy pengő cimbalom.”*

És az Úr azt mondta, hogy én szeretetet adtam nektek itt a közösségben.

Ekkor ezt válaszoltam: – Köszönöm Uram, hogy megmutattad a legkiválóbb utat, és segíts nekünk, hogy ezen járjunk.

Ami pedig engem illet, azután többé soha nem kértem az Urat, hogy adja meg nekem a csodák, vagy a gyógyítás kegyelmi ajándékát.

Azt azonban hadd mondjam el, hogy naponta történnek közöttünk csodák, és gyógyítások, de nem olyan mértékben, mint az Apostolok cselekedeteiben.

Sőt nem is szeretnénk ezeket a csodákat és gyógyításokat túlzottan kihangsúlyozni, nehogy az emberek csak emiatt jöjjenek, nem pedig Jézus Krisztus miatt.

Úgy gondolom tehát, hogy ezen a területen hiányosságaink vannak a jeruzsálemi gyülekezethez képest, de Isten ezzel pontosan tisztában van. Sőt azt is gondolom, hogy ezen a területen mindenekelőtt saját magunk miatt szenvedünk hiányt.

„Nem az Ő keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson.”

Én meg vagyok győződve arról, hogy nem adott a megfelelő környezet ahhoz, hogy ezeket az ajándékokat helyesen lehessen gyakorolni.

Engem viszont nem érdekelnek az erőltetett megtapasztalások. Engem nem érdekel az a szinte cirkuszi környezet, amely gyakran jellemzi a gyógyító összejöveteleket. Én nem ezt látom Az apostolok cselekedeteiben.

Úgy érzem, hogy ez nem építő, és nem Jézusra, hanem sokkal inkább emberekre vonja mások figyelmét, az eszközre, mintha ő lenne Isten legnagyobb embere, mintha ő lenne a legnagyobb sztár.

Ekkor megjelent a főpap és egész kísérete a szadduceusok pártja, és irigység fogta el őket.

És valóban, helyesen fordították ezt a szót, irigységről volt szó. Vegyük észre, hogy maga a főpap is a szadduceusok pártjából való volt.

A szadduceusok materialisták voltak. Ők voltak az úgymond humanisták. Ők nem hittek sem egy szellemvilág létezésében, sem az angyalokban, sem pedig a feltámadásban. Őket elsősorban a pénz érdekelte.

Most azonban, hogy a tanítványok nagy közkedveltségnek örvendtek, a szadduceusok ezt önmagukra nézve fenyegetésként élték meg, ezért

... elfogták az apostolokat, és hatósági őrizetbe vették őket. De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját és kivezette őket ezt mondta nekik: „Menjetek, álljatok fel a templomban és hirdessétek a népnek ennek az életnek minden beszédét.”

Menjetek, és osszátok meg az emberekkel ezt a dicsőséges életet, amely a tiétek a feltámadott Krisztusban. Menjetek vissza ugyanarra a helyre, ahol elfogtak benneteket, és tegyétek pontosan ugyanazt, amit akkor tettetek, amikor elfogtak.

Nem azt mondta nekik az angyal, hogy most, hogy kiszabadítottalak benneteket, meneküljétek, és azonnal hagyjátok el Jeruzsálemet. Menjetek el Cézáreába, vagy fogjatok egy hajót, és hajózzatok el Görögországba. Meneküljétek el az üldöztetés elől!

Nem, nem ezt mondta nekik az angyal, hanem azt, hogy

... menjetek vissza a templomba és hirdessétek a népnek ennek az életnek minden beszédét. Azok engedelmeskedtek, korán reggel bementek a templomba és tanítottak. Amikor megérkezett a főpap és kísérete, összehívták a nagytanácsot Izrael véneinek egész testületét és elküldtek a börtönbe, hogy vezessék elő őket.

A szolgák elmentek, de nem találták őket a börtönben, ezért visszatérve jelentették: „A börtönt ugyan gondosan bezárva találtuk, az örök is az ajtó előtt álltak, de amikor kinyitottuk, bent senkit sem találtunk.”

Eltűntek. Az örök még mindig ott álltak, az ajtó gondosan be volt zárva, és mégis, amikor kinyitották az ajtót, a cellát üresen találták.

Amint a templomőrség parancsnoka és a főpapok meghallották ezeket a szavakat zavarba jöttek miattuk; vajon mi lehet ez. De valaki odament és jelentette nekik: Íme, azok a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, ott állnak a templomban és tanítják a népet.

Hát igen, Istennek van humorérzéke. Képzeljük csak el, olyan ez, mintha egy rendkívüli ülést hívnának össze a parlamentben, hogy egy égető kérdést megoldjanak, és akkor elküldenek a fegyházba a rabokért, de amikor kinyitják a cella ajtaját, azt látják, hogy a cella teljesen üres.

És képzeljük csak el, hogy összegyűlnek a főméltóságok, hogy ítékezzenek fölöttük, és akkor valaki odamegy és jelenti nekik, hogy

Íme, azok a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, ott állnak a templomban és tanítják a népet. Ekkor elment a parancsnok a szolgákkal, és elővezették őket, de minden erőszak nélkül, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket.

Bevitték és a nagytanács elé állították őket, a főpap pedig elkezdte kihallgatásukat. „Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsatok annak nevében, és íme, betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal és ránk akarjátok háritani annak az embernek a véréét.”

Biztosan emlékeztek, hogy a 4. fejezetben Jánost és Pétert a sánta emberrel együtt a nagytanács elé állították és megparancsolták nekik, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében.

És akkor Péter ezt válaszolta: *„nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk. Azok pedig miután megfenyegették, elbocsátották őket.”*

Itt azonban a főpap pontosan erre utal vissza és azt mondja:

Szigorúan megtiltottuk nektek, hogy tanítsatok annak nevében.,,

És aztán érdekes módon bevallja:

... és íme, betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal.

Egy nagyon érdekes bizonyágtételnek lehetünk itt tanúi. És azért is fontos ez, mert nem egy evangélista szájából hangzik ez el.

Óvatosan kell bánnunk azzal, ami egy evangélista szájából elhangzik, mert ők időnként kissé túloznak a mondanivalójukban.

Mi ezért használtuk régen azt a kifejezést, hogy az evangélista szemével nézve. Ezt akkor mondtuk, ha valaki túlzott.

Hány ember volt ott? Hát, pár száz, én úgy gondolom. Ami azt jelenti, hogy legalább huszonöt, de hát, ugye, az evangélista szemével nézve.

Itt tehát nem ők maguk állítják, hanem saját ellenségük, hogy

... íme, betöltitek az egész Jeruzsálemet tanításotokkal.

Bárcsak a mi ellenségeink is ezt mondanák rólunk. Nem lenne csodálatos, ha azt mondanák, hogy az egész megyét betöltöttétek tanításotokkal. Nem lenne ez bámulatos?

Képzeljük csak el, hogyha az egész megyét be tudnák tölteni Jézus Krisztus tanításával. Bárcsak megérnénk azt, hogy mindenki, az egész megyében meglátná Isten munkáját.

Sajnos azonban a gyülekezet sok helyen nem Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése miatt híres, hanem egyéb dolgok miatt tesz szert negatív hírnévre és ez rendkívül szomorú.

A főpap a következőket mondta még.

... ránk akarjátok háritani annak az embernek a véréét.

Biztosan emlékeztek, amikor Jézus Pilátusnál volt kihallgatáson, ezek az emberek pedig igyekeztek arra indítani a tömeget, hogy követeljék Jézus keresztre feszítését.

„Amikor látta Pilátus, hogy nem tudja meggyőzni a népet, vizet hozatott, megmosta a kezét a sokaság szeme láttára és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréétől, ám ti lássátok.”

És nézzük csak, hogy mit válaszolt erre a nép?

„Az egész nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére.”

Most azonban föl vannak háborodva, és azt mondják, hogy

... ránk akarjátok háritani annak az embernek a véréét.

És Péter, amikor korábban ott állt előttük, azt mondta:

„Ha minket, ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallatok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izrael egész népével együtt, hogy a Názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek.”

Péter tehát nagyon egyenesen rámutat arra, hogy kit illet a felelősség ez ügyben. Ők azonban nem hajlandóak elfogadni, és beismerni, hogy az ő felelősségük volt mindez. Péter arra is rámutat, hogy Pilátus kész volt szabadon engedni Jézust, de ők ragaszkodtak Jézus halálához.

Péter és az apostolok így válaszoltak: „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.”

„Istennek kell” – vagy hogy még pontosabbak legyünk és a görögöt kövessük, Istennek muszáj – *„inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.”*

Bárcsak ez lenne a mi szívünkben is, hogy Istennek kell inkább engedelmeskednem. Pedit gyakran csak félvállról vesszük az engedelmességet. Hát igen, tudom, hogy engedelmeskednem kellene, hát igen, tudom, hogy engedelmesnek kellene lennem.

Ezek a férfiak azonban valóban komolyan vették ezt, és azt mondták, hogy

Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.

És én úgy gondolom, hogy ez az alapszabály. És ha eljön egyszer esetleg az az idő, amikor olyan ember alkotta törvények szerint kell majd élnem, amelyek ellentétben állnak Isten törvényével, akkor nekem is ezt kell majd mondanom, hogy

Istennek kell inkább engedelmeskednem, mint az embereknek.

Utána Péter így folytatja:

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve kivégeztetek.

A főpap épp az imént rótt fel Péternek, hogy rájuk akarja hárítani ennek az embernek a véréét, de Péter itt újra, határozottan és minden köntörfalazás nélkül kijelenti, hogy kié is a felelősség.

... akit ti fára függesztve kivégeztetek.

De vegyük észre, hogy Péter mindemellett hirdeti Krisztus feltámadását. Hiszen azt mondja, hogy:

... a mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust.

Sőt azt is mondja, hogy:

Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izraelnek.

Pál is azt írja, hogy: „*őt az Atya a mi megigazulásunkért támasztotta fel.*”

Itt pedig Péter azt mondja, hogy

... Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izraelnek. Mi pedig tanúi vagyunk ezeknek az eseményeknek, és tanúja a Szentlélek is, akit azoknak adott az Isten, akik engedelmeskednek neki.

Itt tehát azt látjuk, hogy a Szentlélek azoknak adatik Istentől, akik engedelmeskednek neki. Ez pedig azokat jelenti, akik hitüket Jézus Krisztusba vetik, és megtérnek bűneikből.

Amikor ezt meghallották, háborogtak, és arról tanácskoztak, hogy végeznek velük.

Szíven találta őket mindaz, amit Péter mondott,

... és arról tanácskoztak, hogy végeznek velük. De felállt a nagytanácsban egy farizeus, név szerint Gamáliél, az egész nép előtt tiszteletben álló törvénytudó, és egy kis időre kivezettette az embereket. Azután így szólt a nagytanácshoz: „Izraelita férfiak! Jól gondoljátok meg, hogy mit akartok tenni ezekkel az emberekkel.

Mert nem is olyan régen felkelt Teudás, és azt állította magáról, hogy ő valaki, csatlakozott is hozzá mintegy négyszáz ember, de végeztek vele; akik pedig bíztak benne, azok pedig mind elszéledtek és megsemmisültek. Utána az összeírás idején felkelt a galileai Júdás is. Sok népet állított a maga pártjára, de elpusztult ő is; akik pedig bíztak benne, azok is mind szétszóródtak.

A mostani esetre is azt mondom: hagyjátok békén ezeket az embereket és bocsássátok el őket. Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül; ha pedig Istentől való, akkor úgy sem tudjátok megsemmisíteni őket, és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltak.”

Ez volt tehát Gamáliél bölcs tanácsa azokhoz, akik arról tanácskoztak, hogy végeznek Péterekkel. Azt mondja nekik Gamáliél, hogy a vezetőjüktől már megszabadultunk.

Ez pedig már nem az első ilyen fajta mozgalom. Voltak már korábban is olyanok, akik maguk köré gyűjtöttek egy csomó embert, amikor azonban a vezető meghalt, ezek az emberek azonnal szétszéledtek. Úgyhogy csak hagyjátok békén ezeket az embereket, és bocsássátok el őket.

Hadd tegyem azonban hozzá, hogy itt Gamáliélből nem az erő, hanem a gyengeség beszél, ugyanis általában nem azt szoktuk tenni, hogy csak engedjük, hogy a dolgok menjenek a maguk útján, és aztán majd meglátjuk, hogy mi történik.

Gamáliél azonban ezt tanácsolta, ők pedig elfogadták Gamáliel tanácsát.

Mellesleg ugyanarról a Gamáliéről van szó, akinél Pál is tanult, aki egyik legkiválóbb diákja volt. A korai feljegyzések szerint Gamáliél egyszer azt mondta Pálról, aki egy rendkívül lelkes tanuló volt, hogy egyetlen nagy probléma van Pállal, mégpedig az, hogy sohasem lehet őt elegendő könyvvel ellátni.

Azok tehát hallgattak Gamáliél tanácsára,

bár hozzá tenném, hogy csupán részben tették ezt, hiszen Gamáliél azt tanácsolta nekik, hagyják békén ezeket az embereket és bocsássák el őket. Ők azonban

... előhívták az apostolokat és nemcsak egyszerűen elbocsátották őket, hanem előtte megverették őket, azután megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, és azzal elbocsátották őket. Ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért.

Hogyan lehetséges ilyen embereket megállítani? A válaszom erre az, hogy ezeket az embereket nem lehet megállítani. Az ilyenek feltartóztathatatlanok.

... és nem szüntek meg mindennap tanítani és hirdetni a Krisztus Jézust a templomban és házanként.

Vegyük észre, hogy tanítottak és hirdették a Krisztus Jézust.

Amikor hirdetjük Jézus Krisztust, akkor tulajdonképpen az örömhírt hirdetjük, mégpedig azoknak, akik még nem tértek meg. Amikor azonban valaki befogadja Jézus Krisztust, rendkívül fontossá válik a tanítás, és a gyülekezetek gyakran e téren egy komoly hibát követnek el.

Nagyszerű prédikátorokat nevelnek fel, akik hirdetik az örömhírt, akik hirdetik Jézus Krisztust, olyanokat azonban nem nevelnek fel, akik tanítják az igét.

Ennek következtében pedig a juhok nem erősödnek meg, mert minden vasárnap egy prédikációt, nem pedig egy tanítást hallgatnak végig.

Az utcákon kéne prédikálnunk, Jézus Krisztust és az örömhírt ott kellene hirdetnünk, a gyülekezetben azonban rendkívül fontos, hogy az Igét tanítsuk.

Egyes gyülekezetekben például kiváló alkalom Jézus Krisztus hirdetésére a szombat este, amikor például művészeti esteket rendeznek, és meghívnak különböző együtteseket, és rendkívül sok fiatal vonzanak oda ezek az együttesek.

Miután azonban valaki befogadta Jézus Krisztust, rendkívül fontos az, hogy az igéből tanítsák őt.

Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma...

– vagy ahogy a Károli fordításában olvashatjuk, „*azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának*”.

Nekem ez annyira tetszik. Korábban azt írja az ige, hogy „*az Úr napról napra növelte a gyülekezetet.*” Most pedig már szaporodik a hívők száma. Nagyon tetszik nekem az, ahogy az Úr itt munkálkodik.

... zúgolódás támadt...

és ahogy tovább olvasunk, egy következő problémának lehetünk tanúi a 6. fejezetben. Ez szintén abból adódott, hogy mindenüket megosztották egymással.

Zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat, a mindennapi szolgálatban.

Az emberek mindennap jöttek, hogy megkapják részüket a gyülekezettől. Mindenük közös volt, és az emberek mindennap kaphattak a gyülekezettől aszerint, hogy éppen milyen élelemre és egyéb dolgokra volt szükségük.

Figyeljük meg, hogy nem görögökről, hanem görögül beszélő zsidókról volt szó, akik a hellén kultúra szerint életek. Sok zsidónak görög neve volt és teljesen átvette azt a görög kultúrát, amely Nagy Sándor által terjedt el az egész akkori világban. Ez a kultúra elterjedt az antik világban, és bástyái még azután is megmaradtak, miután Róma meghódította Görögországot.

Voltak tehát olyanok, akik teljes mértékben átvették a görög kultúrát, míg mások szigorúan a zsidó kultúrához ragaszkodtak. És amikor görögül beszélő zsidókról és héberekről van szó, akkor tudnunk kell, hogy mindkét csoportot zsidók alkották, tagjaik zsidók voltak.

A görögül beszélő zsidók azonban úgy érezték, hogy az élelem és egyéb dolgok kiosztásánál mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat, vagyis szerintük ezek az özvegyasszonyok hátrányos helyzetben voltak a héberekhez képest.

Az idős asszonyok, akik hagyományos zsidó viseletben érkeztek, többet kaptak, mint azok, akik a görög divat szerint öltözködtek. A görögül beszélő zsidók pedig felfigyeltek erre, és azt mondták, hogy álljunk csak meg egy pillanatra! Hiszen nem helyes az, hogy a zsidó özvegyasszonyok többet kapnak, mint a görögül beszélő zsidók özvegyasszonyok.

És az apostolokhoz fordultak ezzel a problémával.

Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét – mindenki odagyűlt tehát körjük – és ezt mondták nekik: Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál.

Vagyis Péter itt tulajdonképpen azt mondja, hogy nekünk van egy fontos feladatunk, amelyet el kell látnunk, ez pedig nem az, hogy Isten igéjét elhanyagolva az asztaloknál szolgáljunk.

Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit...

és Péter arra is rámutat, hogy milyen tulajdonságokkal rendelkezzenek ezek a férfiak. Először is hét férfit...

... akiről jó bizonyosságot tesznek, másodsorban, akik telve vannak lélekkel és bölcsességgel, és ezeket állítsuk be ebbe a munkába. mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.

Biztosan emlékeztek, hogy előző alkalommal arról beszéltünk, hogy milyen embereket is használ Isten. Olyanokat akik imádkoznak, és akik jól ismerik az Igét. Az apostolok nem engedik, hogy bármi is elvegye tőlük azt az időt, amelyet imádságra és az ige tanulmányozására fordítanak.

Mondhatnánk, hogy az imádság és az ige emberei ők. És azt is látjuk, hogy nyomás alá helyezik az apostolokat, hogy aktív szerepet vállaljanak az asztalnál történő szolgálatban. Ők azonban nem engednek a nyomásnak, és ezért mondják azt, hogy:

... válasszatok ki magatok közül hét férfit. Tetszett ez a beszéd az egész gyűlésnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiokhiai prozelitát...

Itt egy érdekes dolgot találunk. Figyeljük csak meg ennek a hét kiválasztott embernek a nevét: Nikoláosz, Parmenász, Nikánor, ezek mind görög nevek.

A görögül beszélő zsidók között támadt zúgolódás, és ők érezték úgy, hogy a soraikból kikerülő özvegyeket megrövidítik. Így nagyon bölcsen, a hét ember kiválasztásánál olyanokat választottak ki, akik maguk is a görög kultúrából való zsidók voltak.

Nagyon bölcs megoldást sikerült tehát találni egy rendkívül nehéz problémára.

Emlékszem, fiatal koromban édesanyám mindig nagyszerű pitét készített, és a fiútestvéremmel rajongtunk anyukánk pitéjéért. Emiatt mindig rendkívül nehéz helyzet állt elő, amikor már csak egyetlen szelet pite maradt a tálon. A testvérem és én pedig állandóan komoly küzdelmet folytattunk ezért az utolsó szelet pitéért.

Persze más dolgokon is összevesztünk, sőt nekem megvolt az az előnyöm, hogy én voltam az idősebb. Végül mindig édesanyánknál kötöttünk ki, és persze követeltük, hogy hadd legyen miénk, az az utolsó szelet pite, vagy legalább hadd kapjuk meg a nekünk járó részt az utolsó szeletből.

Az édesanyánk mindig úgy oldotta meg a helyzetet, hogy megkérte egyikünket, hogy felezze el az utolsó szeletet, míg a másikunk volt az, aki azután a két szelet közül először választhatott. Mondanom sem kell, hogy mikromilliméternyi pontossággal vágtuk el azt az egy szeletet.

Könnyen mondhatná az, aki feljebb szeretne kapaszkodni a gyülekezeti ranglétrán, hogy álljunk csak meg egy pillanatra. Miért kell nekem itt az asztaloknál szolgálnom? Én az evangéliumot akarom hirdetni.

Én biztos vagyok benne, hogy ez a hét ember, akiket választottak, nagyszerű igehirdető lett volna. Mégis ezeket az embereket az asztalszolgálatokra választották.

Az is rendkívül érdekes, hogy ahogy tovább olvasunk az Apostolok cselekedeteiben, a következő ember István lesz, akinek a szolgálatáról többet is megtudhatunk.

Ő is egyike volt tehát azoknak, akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel. A későbbiekben azt is látni fogjuk, hogy Isten Istvánt, nem csupán az asztalnál való szolgálatban használta, de ő mégis az asztalnál kezdte szolgálatát.

Sok ember akkor érez elhívást a szolgálatra, amikor eljön a mi gyülekezetünkbe, és látja, hogy Isten micsoda bámulatos munkát végez itt. Ez is sokakat arra indít, hogy maguk is belépjenek a szolgálatba.

Érdekes azonban, hogy a szolgálatom első húsz évében, amikor alig bírtunk egyik napról a másikra összekaparni annyi pénzt, hogy élelmet vegyünk magunknak, és én alig ötven, hatvan, hetven fős gyülekezeteket pásztoroltam, akkor valahogy az én szolgálatom senkit sem indított arra, hogy belépjen abba.

Az az érdekes, hogy napjainkban ezek az emberek, akik indíttatást éreznek arra, hogy belépjenek a szolgálatba, azonnal azzal akarják kezdeni, hogy ők teljes időben pásztoroljanak egy legalább ötszáz fős gyülekezetet.

Így lehet szép irodájuk és szép fizetésük, és elfelejtik azt, hogy én a szolgálatom első húsz évében világi munkahelyeken dolgoztam, hogy tudjak élelmet, ruhát, cipőt venni a családomnak.

Ó, de hát, én úgy érzem, hogy engem Isten a teljes idejű szolgálatba hív el!

Romain, az egyik vezető itt a gyülekezetünkben, szerintem nagyszerűen kezeli ezeket az embereket. Kezükbe nyom egy kannát és egy felmosórongyot és azt mondja:

– Szeretnél elkezdni egy teljes idejű szolgálatot? Rendben. A férfi mosdót ott hátul találsz. Úgy is meg kell tanulnod, hogy miről is szól az igazi szolgálat.

Persze valahol, el kell kezdenünk. Csak nagyon ritka az, amikor valaki a létra legtetején kezdi. Általában legalul kezdjük, és azután Isten emel minket föl, mindig a létra következő fokára.

István is azzal kezdte, hogy az asztaloknál szolgált. És én biztos vagyok benne, hogy ő hűségesen végezte ezt a feladatot, és ezért Isten a létra következő fokára helyezte őt.

Sokszor odajönnek hozzám emberek és azt mondják: – Úgy érzem, hogy engem Isten a szolgálatra hív el.

És én akkor megkérdem, hogy: – Tanítasz a vasárnapi iskolában?

Erre ők azt mondják, hogy: – Nem.

Erre én azt mondom, hogy: – Jó, akkor kezd ott! Menj, és légy önkéntes tanító a vasárnapi iskolában! Részt veszel az imaláncban?

– Nem.

– Akkor kapcsolódj be!

Itt kezdjük ugyanis a szolgálatot, látszólag kevésbé jelentős helyeken.

És ha a kis dolgokban hűségesebb bizonyulsz, az Úr utána nagyobb dolgokat bíz majd rád.

Érdekes számomra, hogy a következő fejezetekben nem az apostolok szolgálatáról olvashatunk majd, hanem két embernek a szolgálatáról, akiket itt arra választottak ki, hogy az asztalnál szolgáljanak: Fülöpről és Istvánról van ott szó.

És azt is láthatjuk, hogy milyen csodálatos dolgokra használja őt Isten. De ne feledjük, hogy ők is az asztalnál kezdték!

Isten azonban nem sokkal később más dolgokra is elhívja őket.

Kiválasztották tehát ezt a hét férfit, és a hatos versben azt írja az Ige, hogy:

az apostolok elé állították őket és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket.

Nálunk úgy tűnik, hogy inkább az a szokás alakult ki, hogy rátesszük az emberekre a kezünket és imádkozunk. Az apostolok cselekedeteiben azonban azt a mintát látjuk, hogy ők először imádkozták és azután tették rá az emberekre a kezüket.

Ha jól emlékszem, akkor a 13. fejezetben is ezt látjuk, amikor Pált és Barnabást kiküldték.

13. fejezet hármaskor: *„...akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való érintés után elbocsátották őket.”*

Az Isten igéje pedig terjedt és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben.

Megint az Úr munkáját látjuk itt, amint növeli a tanítványok számát. Nagy hatalommal bírt ez a gyülekezet,

... sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek. István pedig...

aki egyike volt a hét kiválasztott embernek,

... kegyelemmel és erővel telve, nagy csodákat és jeleket tett a nép között. Megjelentek néhányan azonban a szabadosok, a ciréniak és az alexandriaiak zsinagógájából, valamint néhányan a cilíciaiak és ázsiaiak közül, és vitatkoztak Istvánnal; de nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt.

Ők tehát vitatkoztak Istvánnal, de tulajdonképpen

... nem tudtak szembeállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt. Ekkor felbízattak embereket, akik ezt mondták: „Hallottuk, amikor káromolta Mózeset és az Istent.

Ezzel fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, rárohanva elfogták őt, és elvitték a nagytanács elé.

Hamis tanúkat is állították, akik ezt mondták: „Ez az ember állandóan a szent hely és a törvény ellen beszél. Hallottuk is, amikor azt mondta, hogy az a názáreti Jézus lerombolja ezt a helyet, és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott ránk.

Ekkor a nagytanácsban ülők mind ránéztek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé.

Gyönyörű lehetett!

Mivel tehát nem tudtak szembeállni azzal a bölcsességgel és lélekkel, amellyel István beszélt, alantas módszerekhez folyamodtak, hogy leállítsák őt, és hamis tanúkat állítottak, akik istenkáromlással vádolták.

Ezek azt állították, hogy a templom és Isten törvénye ellen beszélt.

Azért azt meg kell jegyeznünk, hogy valószínűleg volt némi igazság abban, amit ezek a hamis tanúk állítottak, hiszen lehetséges az, hogy István azt mondta nekik, hogy a templom majd lerombolatik.

Jézus ugyanis azt mondta a tanítványainak, amikor azok az utolsó idők jeleiről faggatták, hogy *„nem marad itt kő kövön, amit itt le ne rombolnának”*. És itt a templomról beszélt Jézus.

„A tanítványok odaléptek hozzá, hogy megmutassák neki a templom épületeit, és ekkor Jézus úgy szólt hozzájuk, hogy: „Bizony mondom néktek, hogy nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.”

Vagyis elképzelhető, hogy István mondta ezeknek az embereknek, hogy igen, ez a templom lerombolatik majd. Sőt nagy valószínűséggel azt is elmondta nekik István, hogy Mózes törvénye nem elég az üdvösséghez és Jézus Krisztusban kell hinni ahhoz, hogy valaki üdvözüljön.

Volt tehát némi igazság abban, amit ezek a hamis tanúk mondtak, csak hogy István kijelentéseit egy teljesen más szöveggörnyezetbe helyezték, és ezért ezek a mondatok már mást kommunikáltak, mint eredetileg.

A hetedik fejezetben tehát azt látjuk, hogy ez a fiatalember, akinek az arca olyan, mint az angyalé feláll, és védőbeszédet mond.

A nyolcadik fejezetben pedig Fülöppel találkozunk, aki szintén egyike volt a hét kiválasztott embernek, és azt látjuk, hogy Fülöp elindul Szamáriába, majd később Gázába és Azótoszba is eljut, és hatalmasan munkálkodik ott.

Két férfit látunk tehát itt Fülöpöt és Istvánt, olyan férfiakat, akiket először arra jelöltek ki, hogy az asztalnál szolgáljanak, majd Isten előléptette őket, és hatalmas szolgálásokat adott nekik a korai egyházban.

Ők hűségesek voltak a kis dolgokban, és így Isten nagyobb dolgokat bízott rájuk.

Imádkozzunk! Uram, köszönöm neked ezt a kiváltságot, hogy tanulmányozhatjuk a te Igédet, és hogy a te Igéd örömet, áldást és erőt hoz a mi életünkbe. Uram, kérek segíts, hogy miközben egyre jobban megismerjük a te Igédet, hadd lássuk meg mindazt, amit számunkra tervezel és hadd tudjuk meg a te akaratodat a mi életünkre.

Jézus nevében, Ámen.

Az Úr legyen veletek, vezessen, védelmezzen és használjon benneteket!

Bármire is hívott el téged Isten, légy hűséges abban! Add bele a tőled telhető legjobbat, és akkor az Úr előléptet majd, és egy másik feladatot ad. Ő emel majd téged egy magasabb pozícióba.

Apostolok cselekedetei 7-8. Fejezet

Biztosan emlékeztek, hogy a múlt héten arról olvastunk, hogy zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen.

A görögül beszélő zsidók alatt olyan zsidókat értünk, akik átvették a görög kultúrát. Ezek úgy érezték, hogy a soraikból kikerülő özvegyeket megrövidíti a jeruzsálemi gyülekezet, amikor az élelem és az egyéb dolgok kiosztásra kerülnek.

Ezzel a problémával pedig az apostolokhoz fordultak, akik összehívták a tanítványok egész gyülekezetét és azt mondták: *„Válasszatok ki magatok közül hét férfit, akikről jó bizonysgot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába. Mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.”*

Így választották Istvánt is, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, és rajta kívül Fülöp is a kiválasztottak közé került. Őket azért választották ki, hogy szolgáljanak az asztaloknál, és segítsenek a javak elosztásában, de látni fogjuk, hogy a Szentléleknek más tervei is voltak velük.

Én hiszem azt, hogy később azért vehettek részt nagyobb, hatalmasabb szolgálatokban, mert hűségesek voltak azokban a kicsi dolgokban, amelyeket Isten az elején rájuk bízott. Mert a szolgálatban általában nem a csúcson kezdjük, hanem az aprócska dolgokkal, és az aprócska kis feladatokkal.

Jézus is azt mondta, hogy: *„jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.”*

És én úgy gondolom, hogy ez egy minta, amely alapján az Úr a mi életünkben is munkálkodik.

Fontos, hogy meg tanuljunk először a kis dolgokban hűségesnek lenni.

Gyakran jönnek oda hozzám emberek és azt mondják, hogy én szeretnék egy szolgálatban részt venni. És olyankor azt mondom nekik, hogy: Jó, menj oda a vasárnapi iskolásokhoz és jelentkezz ott tanítónak, segíts ott. Ez a legjobb hely a szolgálat elkezdésére.

Ha meg tudod tanulni, hogy hogyan kell elmondani Isten igazságát a gyermekek nyelvén, akkor mindenki mással is meg tudod osztani Isten igazságát.

Azért is fontos a vasárnapi iskolában, vagy valamilyen más, kisebb feladattal kezdeni, hogy mi magunk is fejlesszük saját képességeinket, illetve, hogy meglássuk, hogy ez-e az, amire Isten elhívott bennünket.

Sokszor, amikor az emberek azt mondják nekem, hogy én szeretnék belépni a szolgálatba, azt várják tőlem, hogy elküldjem Romaint, az egyik fő munkatársunkat, hogy azután ők léphessenek a helyébe.

És bizony volt már, aki kimondottan ezt kérte tőlem. De én meg vagyok győződve arról, hogy minden gyülekezetnek szüksége van egy olyan emberre, mint Romain.

István tehát szintén egyike volt a hét kiválasztott férfinak, egyike azoknak, akikről jó bizonyosságot tesznek, és akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel.

István azonban hamarosan bajba került. Nem a gyülekezetben került bajba, hanem azért, mert Isten hatalmas módon munkálkodott az életén keresztül.

Mert:

... nagy csodákat és jeleket tett a nép között.

Megjelentek azonban néhányan a szabadosok, a ciréniak és az alexandriai zsinagógájából, valamint néhányan a cilíciaiak és ázsiaiak közül és vitatkoztak Istvánnal.

De igazából nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és lélekkel, amellyel ő beszélt. Ezért hamis tanúkat béreltek fel, hogy István ellen tanúskodjanak...

És ahogy ott állt István a nagytanács előtt, hogy meghallgassa vádakat, mind rátekintettek és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé.

István arcán ott ragyogott a Szentlélek teljes dicsőségben. És így jutunk el a 7. fejezethez, amely valójában a 6. fejezet folytatása.

Ahhoz azonban, hogy a 7. fejezetet megértsük, először is meg kellett ismernünk a történések hátterét a 6. fejezetben.

A főpap megkérdezte: „Valóban így van ez?”

A 6. fejezetben azzal vádolták Istvánt, hogy káromolta Istent, hogy káromolta Mózeset, és hogy azt mondta, a templom lerombolódik majd. Azt mondták tehát, hogy Mózes ellen beszélt, és a templom ellen. Ezeket a vádakat hozták fel tehát ellene, amelyek részben igazak voltak.

Azt azért hadd mondjam el, hogy a féligazságot sokkal nehezebb megcáfolni.

Teljesen más a helyzet egy olyan állítással, amely nyilvánvalóan hazugság.

A féligazságot azonban rendkívül nehéz megcáfolni, és Istvánnak most egy ilyen helyzettel kellett szembenéznie.

István kétségtelenül tett egy olyan kijelentést, hogy Jézus Krisztus egy új rendet hoz majd létre, és hogy Istennel nem csupán a templomban találkozhatunk, hanem ő ott van és munkálkodik az emberek életében és szívében is.

A főpap megkérdezte: „Valóban így van ez?” Ő erre így szólt: „Atyámfiak, férfiak és atyák, halljátok.”

István ezzel elkezdi védőbeszédét a nagytanács előtt, amely végül a halálához vezet.

Annyira feldühíti ugyanis a hallgatóságot, hogy azok fogukat csikorgatva halálra kövezik majd őt.

Érdekes számomra, hogy István védőbeszéde elején még valóban vádlottként áll a nagytanács előtt. Még mielőtt azonban védőbeszéde végére érne, többé már nem vádlottként áll a Nagytanács előtt, hanem ő lesz az, aki a Nagytanácsot és a jelenlévő hallgatóságot vádolja.

István pedig olyan vádakot emelt ellenük, amelyeket nem bírtak elviselni és ezért halálra kövezték.

Védőbeszédét azzal kezdi, hogy felidézi a zsidó történelem egyes fejezeteit.

Először is ősatyjukat, Ábrahámot említi, akit mindannyian elismertek népük atyjának.

István elmeséli, hogyan hívta el Isten Ábrahámot atyái földjéről, hogy azután elvigye őt arra a földre, amelyet neki és utódainak ad majd.

Azt is meglátjuk, hogy hogyan ment el Ábrahám Háránba, és hogyan hagyta el Háránt édesapja halála után, hogy eljusson arra a földre, amelyet Isten neki adott.

De annak ellenére, hogy Isten az egész földet neki ígérte, nem adott neki ebből egy talpalatnyit sem örökségül.

Amikor azonban felesége meghalt, Ábrahám megvásárolt egy barlangot, ahova eltemette feleségét. Csak ez a barlang volt annak a földnek egyedüli része, amely Ábrahám birtokába került.

Isten azután azt is elmondta Ábrahámnak, hogy utódja jövevény lesz egy idegen földön, és négyszáz éven át élnek majd abban az idegen országban, azután pedig Isten megszabadítja őket.

Ezután kapják majd meg azt a földet, amelyet Isten nekik ígért, azt a népet pedig, amely ilyen szörnyű rabszolgasorba tartotta Izrael gyermekeit, Isten ítélettel sújtja majd.

A körülmetélés szövetségét is adta neki.

Így nemzette Ábrahám Izsákot, és körülmetélte őt a nyolcadik napon, Izsák pedig Jákobot, Jákob viszont a tizenkét ősatyát.

Az ősatyák pedig féltékenykedtek Józsefre és eladták Egyiptomba, de az Isten vele volt.

Tudnunk kell azt, hogy a zsidók nemcsak a jelenben, hanem a múltjukban is éltek.

Rendkívül fontos volt számukra saját történelmük, és nagy tiszteletben tartották halottaikat.

A zsidók között napjainkban is az a hiedelem uralkodik, hogy akkor vannak igazán közel Istenhez, hogyha valamelyik szentjük sírjánál imádkoznak.

Ezért létezik egy olyan bevett zsidó szokás, hogy az ősatyáik sírjához járnak imádkozni, és ezért van az, hogy amikor a Megpela barlanghoz látogatunk Hebronban, több száz zsidót találunk ott, akik azért jönnek, hogy imádkozzanak a barlangnál, ahol Ábrahámot és Jákobot eltemették.

Jeruzsálemben a Sion-hegyén is találunk egy olyan helyet, amelyet Dávid sírjának neveznek. És a nap bármelyik időszakában is látogatunk oda, idős férfiakat találunk ott, akik imádkoznak Dávid sírjánál.

Ugyanez mondható el Ráhel sírjáról is, amely Betlehem közelében található.

A zsidók rendkívül büszkék voltak atyáikra. Mindig arról beszéltek, hogy a „mi atyáink”, és ilyenkor hatalmas büszkeség töltötte el őket.

István azonban védőbeszédében rávilágít majd arra, hogy atyáik története nem annyira jeles és dicsőséges, mint amennyire ezt ők gondolták.

Atyáik ugyanis féltékenykedtek Józsefre, és eladták őt Egyiptomba. Kivetették maguk közül és eladták rabszolgának, de az Isten vele volt.

Megszabadította őt minden nyomorúságából, kedvessé és bölcsé tette Egyiptom királya, a fáraó előtt, és kormányzóvá emelte Egyiptom és a fáraó egész háza fölé.

Éhínség jött egész Egyiptomra és Kánaánra, és olyan nagy nyomorúság, hogy atyáink sem találtak élelmet.

Vegyük észre, hogy István itt azt mondja, hogy atyáink sem találtak élelmet. Atyáink, akik Józsefet maguk közül kivetették.

Amikor azonban meghallotta Jákob, hogy van gabona Egyiptomban, elküldte atyáinkat.

István itt különösen kihangsúlyozza azt, hogy atyáink, és rámutat arra, hogy Júda, Lévi és a többi rossz szándékú testvér személyében tulajdonképpen az ő atyáikkal találkozunk.

... de József a második alkalommal megismertette magát testvéreivel és így a fáraó tudomására jutott József származása. József akkor magához hívatta atyját, Jákobot, és 75 főből álló egész rokonságát.

Lement tehát Jákob Egyiptomba, aztán meghalt ő is, meghaltak atyáink is. Átvitték őket Sikenbe és elhelyezték őket abban a sírban, amelyet Ábrahám ezüst pénzért vásárolt Emor fiaitól Sikenben.

„Amint közeledett az ígéret teljesülésének ideje, amelyet Isten kijelentett Ábrahámnak, elszaporodott a nép és megsokasodott Egyiptomban. De akkor más lett a király Egyiptomban, és ő nem tudott Józsefről.

István tehát megemlítette Józsefet, akit saját testvérei, tulajdonképpen azok a férfiak, akiket a zsidók atyjukként emlegetnek, eladtak Egyiptomba.

Ez István első példája arra a hatalmas hibára, amelyet a zsidók elkövettek Isten felkent vezetőjével szemben.

István egy második példát is felhoz, ez pedig Mózes példája. István tehát Mózes történetével folytatja védőbeszédét.

Ez a király ravaszul bánt népünkkel és azzal nyomorította meg atyáinkat, hogy kitétette csecsemőiket, hogy ne maradjanak életben.

Biztosan emlékeztek, hogy a fáraó megparancsolta Izrael gyermekeinek, hogy minden megszületendő fiúgyermeket öljenek meg, és csupán a leánygyermekek maradhatnak életben.

Ebben az időben született Mózes, aki kedves volt az Istennek. Három hónapig nevelték az apja házában. Amikor pedig kitéték, a fáraó saját lánya felvette és saját fiaként nevelte.

Az eredeti parancs úgy szólt, hogy a Nílusba kell dobni a megszületett fiúgyermekeket. De Mózes édesanyja három hónapig rejtegette őt, és amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, beletette a gyermeket, és kitétte a Nílus partján a sás közé. A fáraó leánya pedig megtalálta a gyermeket, és saját fiaként neveltette.

Megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben.

Amikor pedig betöltötte a 40. életévét, az a gondolat támadt szívében, hogy meglátogatja testvéreit, Izrael fiait.

Amikor meglátta, hogy az egyiket bántalmazzák, védelmére kelt, bosszút állt az elnyomottért, és leütötte az egyiptomit.

Azt gondolta...

– és ez érdekes, hogy azt gondolta,

... hogy megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg.

Amikor Mózes elment a testvéreihez, biztos volt abban, hogy a testvérei felismerik majd azt, hogy Isten azért emelte őt ebbe a pozícióba, hogy az ő keze által szabadítsa majd meg őket.

De ők ezt nem értették meg. Másnap éppen veszekedtek, amikor megjelent közöttük, békességre intette őket és ezt mondta: „Férfiak, testvérek vagytok. Miért bántjátok egymást?” De aki bántalmazta felebarátját, elutasította őt és ezt mondta: „Ki rendelt fölénk téged fejedelemmé és bíróvá? Talán meg akarsz ölni bennünket, mint ahogy tegnap megölted az egyiptomit?”

Mózes ezt a beszédet meghallva elmenekült és jövevény lett Midján földjén, ahol két fia született.”

„Negyven esztendő elteltével a Sínai-hegy pusztájában megjelent neki egy angyal csipkebokor tűzének lángjában. Amikor Mózes meglátta, csodálkozott a látomáson, de amint feléje tartott, hogy megnézze, megszólalt az Úr hangja: „Én vagyok a te atyáid Istene Ábrahám, Izsák és Jákob Istene.” Mózes megrémült, és nem mert odanézni.

Az Úr pedig ezt mondta: „Old le a sarut a lábadról, mert ez a hely, amelyen állsz, szent föld. Látván láttam népem nyomorúságát Egyiptomban és meghallottam sóhajtozását. Le is szálltam, hogy megszabadítsam őket.”

Engem nagy vígasszal töltenek el ezek a sorok, amikor azt mondja Isten, hogy láttam, meghallottam és le is szálltam, hogy segítsek.

És ami akkor érvényes volt Isten népére, az ma is érvényes. Isten ma is meglátja nyomorúságunkat, maghallja sóhajtozásunkat, és jön, hogy segítsen.

És most jöjj, elküldelek Egyiptomba.

Ezt a Mózes, akit megtagadtak, amikor ezt mondták: „Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá?” – ezt küldte el az Isten fejedelmül és szabadítóul az angyal által, aki megjelent neki a csipkebokorban.

Két klasszikus példát hoz fel arra, hogy atyáik miként vetették ki maguk közül azt, akit Isten kijelölt, hogy vezesse és megszabadítsa őket.

Józsefet saját testvérei adták el rabszolgának, mert ők fellázadtak József álma ellen. Biztosan emlékeztek József álmára. Ő azt álmodta, hogy leborult előtte a nap és tizenegy csillag. Sőt volt egy olyan álma is, amelyben testvérei kévéi leborultak az ő kévéi előtt.

Ezekben az álmokban Isten kijelentette, hogy ő Józsefet vezetőként testvérei fölé helyezi. József testvérei azonban nem voltak hajlandók elfogadni ezt, ezért megpróbáltak tőle megszabadulni, és eladták őt Egyiptomba rabszolgának. Isten azonban mégis felmagasztalta őt, és valóban vezetővé, uralkodóvá tette őt ott Egyiptomban és később testvérei felett is.

Ugyanezt látjuk Mózes esetében is. Őt is saját népe tagadta ki.

Mózes azt gondolta, az emberek felismerik majd, hogy Isten őt jelölte ki a nép vezetőjének. A nép azonban ezt nem ismerte fel.

Ezért elüldözték maguk közül Mózes, negyven évvel később azonban Isten visszahozta őt, és valóban ő lett a nép vezetője és szabadítója.

István tehát felhasználja József és Mózes példáját arra, hogy rávilágítson azokra a hibákra, amelyeket a zsidók atyjai elkövettek, mert nem ismerték fel Isten tervét, és nem ismerték fel azt a vezetőt, akit Isten kijelölt számukra. Itt tehát egy folyamatosan ismétlődő mintát látunk.

Ez – Mózes – hozta ki őket, ez tett csodákat és jeleket Egyiptom földjén, a Vörös-tengeren és a pusztában negyven esztendeig.

Mózes életét három negyven éves időszakra oszthatjuk.

Negyven évet töltött Egyiptom iskoláiban, hogy valakivé váljon. Utána negyven évet töltött a pusztában, hogy rádöbbenjen arra, hogy ő valójában egy senki. Azután pedig

negyven éven át vezette Izrael népét a pusztában, és saját bőrén tapasztalta meg azt, hogy Isten a senkiből is tud valakit formálni.

Ez az a Mózes, aki azt mondta Izrael fiainak: „Prófétát támaszt nektek az Isten testvéreitek közül, hozzám hasonlót. Ez az aki ott volt a gyülekezet előtt a pusztában az atyáink és az angyal között, aki szólt hozzá a Sínai-hegyen.

A gyülekezet szó itt a görögben az „eklézsia” szónak felel meg, amely szó szerint azt jelenti, azok akik kihívtak.

Amíg Izrael gyermekei Egyiptomban tartózkodtak, az Ige nem említi őket gyülekezetnek. Kint a pusztában viszont, miután Isten kivezette őket Egyiptomból, az Ige azt írja róluk, hogy kihívtak.

És napjaink egyházát is azok alkotják, akiket Isten kihívott ebből a világból, hogy az ő különleges népe legyenek.

Ő vette át az élő igéket, hogy átadja nekünk.

Az élő ige, az Úr szava, és az Úr Mózesnek adta a törvényt, vagyis az Ő élő igéit.

Neki nem akartak engedelmeskedni atyáink, hanem elutasították maguktól és visszafordultak szívükben Egyiptom felé.

Megint az atyáinkról van szó. Hiába mondták a zsidók, hogy a mi atyáink így, a mi atyáink úgy, István itt rámutat, hogy bizony a mi atyáink nem akartak engedelmeskedni Mózesnek, hanem elutasították maguktól és visszafordultak szívükben Egyiptom felé.

Ezt mondták Áronnak: „Készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak, mert ezzel a Mózesrel, aki minket kivezetett Egyiptom földjéről, nem tudjuk mi történt.

Mózes akkor már negyven napja fent volt a hegyen. Az emberek pedig elveszítették türelmüket, és ezért odamentek Áronhoz és azt mondták neki, hogy készíts nekünk isteneket, akik visszavezetnek bennünket Egyiptomba. Ami pedig Mózesrel illeti, nem tudjuk, hogy mi történt vele.

Elkészítették a borjút azokban a napokban, és áldozatot vittek a bálványnak és gyönyörködtek kezük munkájában. Isten pedig elfordult tőlük és kiszolgáltatta őket arra, hogy imádják az ég csillagseregét, ahogyan meg van írva a próféták könyvében: Véres- és égőáldozatot hoztál- e nekem negyven esztendeig a pusztában, Izrael háza?

Sőt inkább hordoztátok a Molok sátorát és a Romfa isten csillagát, azokat a képeket, amelyeket készítettetek, hogy leboruljatok előttük. Száműzlek ezért titeket Babilonon túlra.”

A bizonyosság sátora ott volt atyáinknál a pusztában, amint parancsolta az, aki azt mondta Mózesnek, hogy készítse el arra a mintára, amelyet látott. Ezt átvették atyáink és behozták Józsuével.

Az angolban Józsué helyett Jézust ír az Ige, de valóban, Józsuéről van itt szó.

Már többször említettem, hogy a Jézus egy görög név, amely a héber Józsuének felel meg, és mivel ez a rész görögül íródott, a görög nevet, vagyis a Jézust használja a szerző, de a történelmi Józsuéről van szó, aki átvette az irányítást Mózes után, és bevezette Izrael gyermekeit az ígéret földjére.

A bizonyosság sátora ott volt atyáinknál a pusztában... ezt átvették atyáink és behozták Jozsuével, amikor elfoglalták a pogányok földjét, akiket kiűzött az Isten atyáink elől. Így volt ez egészen Dávid idejéig.

Dávid pedig kegyelmet talált az Isten színe előtt és könyörgött, hogy hajlékot találhasson Jákob Istenének, de Salamon épített neki házat.

Emlékeztek, hogy Istvánt többek között azzal vádolták, hogy a templom ellen szólt.

A magasságos azonban nem emberkéz alkotásaiban lakik, ahogyan a próféta mondja

És ha fellapozzuk az Ószövetséget, valóban azt látjuk, hogy azt írja az Ige, a magasságos nem emberkéz alkotásaiban lakik.

Salamonnak sem volt illúziói azzal kapcsolatban, hogy Isten csupán ezen a helyen lakik majd. Hiszen ő maga mondta, hogy „az ég és az egek egei sem tudják magukba fogadni őt.”

Hát még ez a ház, amelyet Salamon az úrnak épített. De Salamon azt mondta, uram, szeretnék, ha ez a ház egy olyan hely lenne, ahová jöhetünk és egyszerűen találkozhatunk veled.

Mert az Úr azt mondta, hogy:

A menny az én királyi székem, a föld pedig lábam zsámolya. Milyen házat építhetnél nekem, mondja az Úr. Vagy melyik hely az én nyugalom helye? Nem az én kezem alkotta-e mindezt?

Mindig erre gondolok, amikor valamit adni akarok az Úrnak. Mert mindig, amikor én adok valamit az Úrnak, tulajdonképpen visszaadom azt, ami amúgy is az övé, hiszen az ő keze alkotott mindent, ő azonban egy időre rábízta azt, ami az övé.

És most István nagyon konkrétan kimondja azt, amire eddig is már finoman utalt védőbeszéde során.

Ti kemény nyakú, körülmetéletlen szívű és fülű emberek, mindig ellene szegültök a Szentléleknek, atyáitokhoz hasonlóan ti is.

Vagyis ugyanazt teszitek, amit atyáitok is tettek.

A próféták közül, kit nem üldöztek a ti atyáitok?

És ha kicsit utána nézünk a történelemben, valóban azt látjuk, hogy az ő atyáik, Isten minden igazi prófétáját üldözték.

Ézsaiás prófétát üldözték, és végül kettéfűrészelték. Jeremiást egy verembe vetették, mert az Úr nevében szólt, sőt Illés és Elizeus is bajba került, mert felemelték hangjukat a gonosz királyok ellen.

A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? Meg is ölték azokat, akik megjövendölték az Igaznak való eljövételét.

Más szóval ezek a próféták a Messiás eljövételéről beszéltek. Isten igaz prófétái voltak ezek. De ők megölték azokat, akik megjövendölték az Igaznak, a Messiásnak az eljövételét.

Most pedig az ő árulóivá és gyilkosaivá lettetek ti...

vagyis lényegében ti atyáitoknál is rosszabbak vagytok. Ők ugyan az összes prófétát megölték, akik a Messiás eljövételéről beszéltek nekik, de ti magát a Messiást öltétek meg.

Ez egy nagyon komoly vád.

Árulóivá és gyilkosaivá lettetek. Akik bár angyalok közvetítésével kaptátok a törvényt, mégsem tartottátok meg.

Emlékezzünk, hogy Istvánt azzal vádolták, hogy Mózes törvénye ellen beszél, és ők maguk sem tartották meg Mózes törvényét.

Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene.

Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felől áll.

Ekkor így szólt: „Íme látom az eget megnyílván és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.”

A ti atyáitok elutasították Józsefet, Isten azonban vezetővé tette őt.

A ti atyáitok elutasították Mózeset, de Isten vezetővé tette őt.

Ti elutasítottátok Jézus Krisztust, pedig Isten őt tette királlyá.

Íme látom az eget megnyílván és Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.

Jézus a Jelenések könyvében megígéri az egyik gyülekezetnek, hogy aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon, mint ahogy én is győztem és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.

Itt azonban István nem azt látja, hogy Jézus az Isten jobbjára felől ül, hanem hogy Jézus, az Isten jobbjára felől áll. És úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos, mert én azt hiszem, hogy Jézus azért állt föl, hogy így fogadja a korai egyház első mártírját. Az elsőt a több millió mártír sorában, akik életükkel fizetnek azért, mert bizonyosságot tesznek Jézus Krisztusról.

Látom, amint az Emberfia ott áll Isten jobbján. Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket...

– mert nem akarták hallani az igazságot.

És egy akarattal rárohantak, aztán kiűzték a városon kívülre és megkövezték. A tanúk pedig felső ruháikat egy Saul nevű ifjú lábai elé tették le. Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet.” Azután térdre esett és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt” És amikor ezt mondta, meghalt.

István mártírhalála nagyon hasonló Jézus Krisztus kereszthalálához. Jézus Krisztus is imádkozott azokért, akik ezt a bűntényt elkövették ellene. Biztosan emlékeztek, hogy Jézus így könyörgött: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*”

István is azt mondja: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt.” István imádkozik az üldözőiért, ahogy Jézus is azt mondta, hogy „*imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket.*” Azt is látjuk, hogy István az Úr kezébe ajánlotta lelkét, ugyanúgy, ahogy Jézus tette azt a kereszten.

István tehát Jézus példáját követve mártírhalált hal, és így tehát kiontatik az első ember vére a korai egyház tagjai közül. Ezzel azonban nem tudták elhallgattatni a gyülekezetet és azt az üzenetet, amelyet ők hirdettek, hanem pontosan az ellenkező eredményt érték el, az örömhír ugyanis ezután még több területre jutott el. Ezután komolyan üldözni kezdték a korai egyház tagjait.

Itt találkozunk először a korai egyház tagjainak egyik fő üldözőjével, egy buzgó, fiatal zsidó férfival, a farizeusok közül is az elsővel, akit Saulnak hívtak.

Saul pedig egyetértett István kivégzésével.

... és azok kabátját őrizte, akik István megkövezték. Sőt biztos vagyok benne, hogy buzdította is őket.

De én abban is biztos vagyok, hogy István halála és példája rendkívül mély nyomot hagyott Pálban, és hiszem, hogy a látottak olyan mély hatást gyakoroltak rá, hogy képtelen volt szabadulni ettől, és ez jelentősen hozzájárult későbbi megtéréséhez.

Biztosan emlékeztek, amikor Jézus megszólította Pált a damaszkuszi úton, és azt mondta neki, Saul, nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. Pál azonban mégis hadakozott mindaz ellen, amit látott és érzett, pedig kétségtelen, hogy István halála óriási hatást gyakorolt rá, hiszen látta Istvánt, akinek arca olyan volt, mint egy angyalé, és hallotta István szavait, bizonyágtételét arról, hogy a mi atyáink hibáztak, mert nem volt igazuk.

Atyáink Józsefet is elutasították, pedig Isten őt jelölte ki vezetőül. Atyáink Mózeszt is elutasították, pedig Isten őt is kijelölte vezetőnek. Lehetséges, hogy mi is vétkezünk és elutasítottuk Isten kiválasztottját, a királyok királyát?

Egyszer egy kongresszuson tartottam beszédet Jeruzsálemben. A kongresszus célja az volt, hogy az evangélikus keresztények biztosítsák Izrael népét támogatásuk felől.

Mielőtt azonban megtarthattam volna a beszédem, levelet kaptam egy rabbitól, aki a Mea Serim mozgalom tagja volt, amely egy ultra ortodox radikális mozgalom. A levélben ez a rabbi komolyan megfeddett engem azért, hogy részt veszek egy olyan kongresszuson, amely Jeruzsálem békéjét támogatta.

Ez a rabbi levelében azt állította, hogy Izraelnek az égvilágon semmi joga önálló nemzetként létezni. Pontosabban azt írta, hogy semmi jogunk nincs önálló nemzetként létezni, amíg fel nem épül újra templomuk. Sőt azt is mondta, hogy ez a nemzet nem egy igazi nemzet, és így tovább. Komolyan megfeddett engem azért, mert támogattam az izraeli nemzetet.

Több zsidó embernek is bizonyoságot tettem már Izraelben, akik a családunk barátai lettek. Fogtam hát ezt a gyűlölettel teli levelet, és megmutattam az egyik ottani barátomnak.

Odavitem hozzá és azt mondtam nézd, az egyik rabbitok ezt küldte nekem. Amikor pedig elolvasta, rendkívül feldühödött és azt mondta: – Ne is figyelj oda ezekre, teljesen örültek. Ezek radikálisok, teljesen örültek, rájuk se hederíts.

Erre én azt mondtam: – De hát, ők rabbik.

– Igen, de örültek.

– De hát, ők a vallási vezetők, ők a rabbik.

– Az nem számít, ezek örültek, és nem tudják, hogy mit beszélnek.

Erre én azt mondtam: – Hát, ez nagyon érdekes. Elgondolkodtál valaha is azon, hogy esetleg hozzájuk hasonló, radikális, örült emberek voltak azok is, akik elutasították Jézus Krisztust? Ti pedig még mindig ezeknek az örült és radikális embereknek a következtetéseit követitek?

Erre nem tudott mit mondani.

Saul pedig egyetértett István kivégzésével. Azon a napon nagy üldözés indult a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén. Kegyes férfiak azonban eltemették Istvánt, és nagy siratást tartottak felette.

Elképzeltető, hogy ezek a kegyes férfiak, akik eltemették Istvánt, nem voltak keresztények, és nem voltak tagjai a jeruzsálemi gyülekezetnek.

És én azért gondolom ezt, mert azt írja itt az Ige, hogy nagy siratást tartottak felette.

Ha valaki igazán megérti, hogy mi vár Isten gyermekére halála után, az nem eredményez nagy siratást, hanem örömet fakaszt az élők szívében, akik tudják, hogy a halott már ott van Úrral, az Ő országában.

De az is lehet, hogy ezek a kegyes férfiak, akik eltemették Istvánt, azért tartottak nagy siratást felette, mert fájt nekik, hogy ennyire hihetetlenül igazságtalanul és alaptalanul gyilkolta meg őt a felbőszült tömeg.

Saul pedig zaklatta az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket.

Tehát a Nagytanács felhatalmazta arra, hogy felkutassa és börtönbe vesse a keresztényeket, és Saul ezt meg is tette. Házról házra járt és pusztította az egyházat.

Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét.

Az egyházat tehát nem sikerült igehirdetésében megállítani, sőt éppen ennek az ellenkezője történt. A gyülekezet tagjai szétszóródtak, és ahová csak mentek, hirdették az igét.

Ahová csak mentek, hirdették az igét, és így az evangélium egész Júdeába, és Samáriába is eljutott.

Jézus Az apostolok cselekedeteinek 1. fejezetében a 8-as versben a következőket mondta tanítványainak:

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, egészen a föld végső határáig.”

És emlékeztek ugye, amikor azt vágták Péterék fejéhez, hogy egész Jeruzsálemet betöltötték tanításukkal?

Most teljesedik be tehát az, amit Jézus a tanítványoknak mondott, hogy hirdetni fogják az ő igéjét, „egész Júdeában és Samáriában” is Jeruzsálem után.

Mindez pedig az egyház üldözésének következményeként történt, és Saul volt a korai egyház tagjainak fő üldözője.

Most pedig egy újabb férfival találkozunk, aki egyike volt annak a hét férfinak, akiket kiválasztottak, hogy az asztalnál szolgáljanak, és az embereknek a gyülekezet javait szétosszák.

Isten most egy újabb férfit hív el a hét közül, akikről jó bizonyosságot tettek, akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel, és őt is arra hívja, hogy hirdesse az evangéliumot.

Fülöpről van szó, aki évekkel később Cézareában telepedett le.

Akkor már úgy ír róla az Ige, hogy Fülöp az evangélista, sőt azt is megtudhatjuk róla, hogy addigra már van négy hajadon leánya, akik profétálnak.

Pál, miközben Jeruzsálem felé tartott, megállt, és pár napot töltött Fülöp cézárei házában. Elképzelhetőnek tartom, hogy miközben Pál ott vendégeskedett, felidéztek

régi emlékeiket Istvánnal kapcsolatban is, hiszen Pál és Fülöp is jelen volt annál az eseménynél. Valószínűleg azt is felidéztek, hogy korábban már egyszer keresztezte egymást az útjuk, akkor azonban teljesen más irányba indultak tovább. Most azonban Isten az Ő evangéliumának szolgálatában újra összehozta őket itt, Cézaréában.

Fülöp lement Samária városába és ott hirdette nekik a Krisztust.

A samáriaiak várták a Messiást, hiszen emlékezzünk csak, amikor Jézus találkozott egy asszonnyal a kútnál Sikár városának közelében. Az asszony azt mondta Jézusnak: *„Tudom, hogy eljön a Messiás, akit itt Krisztusnak neveznek. Mikor eljön, kijelent nekünk mindent.”*

Ők tehát ismerték a Messiásról szóló Írásokat, és várták a Messiás eljövételét.

Biztosan emlékeztek, hogy az az asszony elszaladt a városba, és azt mondta, hogy gyertek, hallgassátok meg ezt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem. És valóban sokan oda is mentek Jézushoz, és később azt mondták az asszonynak, hogy nem a te beszédedért hiszünk, hanem azért, mert magunk is hallottuk és tudjuk, hogy ő a világ üdvözítője.

A magok tehát már el voltak vetve Samária földjén. És most elment Fülöp Szamáriába, hogy a Messiást hirdesse nekik.

A sokaság egy lélekkel és egy szívvel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult. Nagy öröm volt abban a városban.

Szamáriában tehát hirdetik az örömhírt, és ennek eredményeként nagy öröm volt az emberek szívében. A jó hír, ugyanis mindig nagy örömet hoz az emberek szívébe.

Már régebben élt abban a városban egy Simon nevű férfi, aki varázslással foglalkozott, és ámulatba ejtette Samária népét, mert valami igen nagyra állította magát.

Itt volt tehát ez a férfi, aki varázslással foglalkozott, ámulatba ejtette a samáriaiakat, és igyekezett meggyőzni őket arról, hogy valamiféle varázserővel rendelkezik.

A város apraja-nagyja hallgatott rá és azt mondták, ő az isten hatalmasnak nevezett ereje. Hallgattak rá, mert varázslásával már jó ideje ámulatba tartotta őket. De amikor hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot hirdette, megkeresztelkedtek, férfiak és nők egyaránt.

Simon többé már nem tarthatta őket ámulatban varázslásával, mert ezek az emberek megismerték az evangéliumot, befogadták azt és megkeresztelkedtek.

Simon maga is hívő lett, majd miután megkeresztelkedett, Fülöp mellé szegődött, és mikor látta hogy jelek, és nagy csodák történnek, egészen elámult. Amikor meghallották a Jeruzsálemben lévő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost.

Péter és János érdekes páros. Két teljesen más vérmérsékletű ember, akik azonban mégis közel álltak egymáshoz. Az is érdekes számomra, hogy az Apostolok cselekedetei itt tesz utoljára említést Jánosról.

Péterrel még találkozunk a későbbiekben, de természetesen a hangsúly később már Pálra illetve Barnabásra és másokra tevődik át.

János túlélte a többi tanítványt, és tudjuk, hogy életének egy későbbi szakaszában írta meg János evangéliumát, három levelét, illetve a Jelenések könyvét.

Érdekes, hogy amikor később különböző kérdések merültek fel a jeruzsálemi gyülekezetben, és megtárgyalták azokat, akkor sem említik Jánost. Őszintén szólva, én nem igazán tudom, hogy miért van ez, nincs erre magyarázatom, csak annyit tudok mondani, hogy ez tény.

János maga mondja evangéliumának végén, hogy *„ha mindent megírnánk, akkor maga a világ sem tudná befogadni”* a megírt könyveket.

Amikor tehát meghallották a Jeruzsálemben lévő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost.

Ez azonban megcáfolja azt az elképzelést, hogy Péter volt a pápa. Őt ugyanis küldték.

Azt írja itt az Ige, hogy őt küldték el az apostolok, nem pedig azt, hogy ő küldött el valaki mást. Egyáltalán nem azt látjuk, hogy szentatyai hatáskörrel rendelkezett, és nem ő adta a parancsokat, hanem hogy őt küldték ki az apostolok.

Ezek lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékába, mert még egyikükre sem szállt rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére.

Érdekesnek tartom, hogy ez az igerész problémát jelent számos igemagyarázónak. Egészen pontosan az, hogy a szamáriaiak még nem részesültek a Szentlélek ajándékában.

Általánosan elfogadott tény, hogy a Szentlélek belekereszteli az embert Krisztus testébe. *„És senki sem mondhatja, hogy Jézus az Úr, csak a Szentlélek által.”*

És abban a pillanatban, hogy valaki befogadja Jézus Krisztust az életébe, akkor a Szentlélek beléköltözik.

A problémát az jelenti, hogy amikor a szamáriaiak befogadták Isten igéjét és megkeresztelkedtek, még nem részesültek a Szentlélek ajándékában.

Ezért mentek el közéjük az apostolok, és imádkoztak értük, mert még egyikükre sem szállt rá a Szentlélek.

Engem azonban meglep, hogy ezek a Biblia tudósok ilyen komoly problémát vélnek felfedezni ebben az igerészben, miközben nem figyelnek oda az itt előforduló görög előljáró szóra.

Biztosan emlékeztek, amikor Jézus azt mondta tanítványainak a Szentlélekről, hogy *„ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”*

Később azonban Jézus azt mondja: *„ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek.”* Amikor Jézus azt mondja, hogy *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”*, a görög ugyanazt a hipé előljáró szót használja, amelyet itt is, a 16-os versben, ahol azt írja az Ige, hogy

... még egyikükre sem szállt rá...

a Szentlélek.

Az igemagyarázók azonban, mivel ezt nem veszik észre, komoly nehézségekbe ütköznek ennél az ígéresznél, és furcsa magyarázatokkal próbálnak előállni arra, hogy miért nem szállt még rájuk a Szentlélek, annak ellenére, hogy a samáriaiak már befogadták Krisztust.

Nem hajlandók elismerni azt, hogy a megtérésünktől különböző esemény az, amikor erőt kapunk a Szentlélektől.

Ez a szövegrész is pontosan azt bizonyítja, hogy a Szentlélek valóban belénk költözik, amikor befogadjuk Jézus Krisztust. Azonban csak ez után következik, hogy erőt kapunk a Szentlélektől, amikor ránk száll a Szentlélek, és felken bennünket a szolgálatra.

A samáriaiak befogadták Jézus Krisztust, megkeresztelkedtek, és ebből nyilvánvalóan adódik az, hogy a Szentlélek már bennük lakott. Azonban még nem kaptak erőt a Szentlélektől, tehát még nem volt részük abban a megtapasztalásban, mint amiben Pétereknek Pünkösd napján.

Mert még egyikükre sem szállt rá a Szentlélek, csak meg voltak keresztelve, az Úr Jézus nevére.

Akkor rájuk tették a kezüket és részesültek a Szentlélek ajándékában. Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzelátételével adatik a lélek, pénzt ajánlott fel nekik és így szólt: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet az vegye a Szentlelket.”

Mivel Simon ezt látta, biztosan volt a Szentlélek kiöntésének valamiféle látható vagy hallható megnyilvánulása.

Látnia vagy hallania kellett azt, hogy ezek az emberek valóban vették a Szentlelket.

Máskülönben miért akart volna ő is szert tenni erre a hatalomra, ha nem lett volna ennek semmiféle látható vagy hallható megnyilvánulása?

Ebben az esetben Simon nem akarta volna ennyire komolyan megszerezni ezt a fajta hatalmat.

Ezért kétség nem fér ahhoz, hogy valamilyen látható vagy hallható bizonyítéka volt annak, hogy ezek az emberek valóban vették a Szentlelket. És én úgy gondolom, hogy

ez abban nyilvánult meg, hogy ezek az emberek nyelveken szóltak vagy esetleg prófétáltak.

Annak ellenére, hogy ezt az Ige így nem írja, én személyesen úgy érzem, hogy ez történt és ezért akarta Simon megszerezni ezt a hatalmat.

Simon tehát hatalomra akart szert tenni, úgy is mondhatnánk, hogy a gyülekezeten belül egyfajta pozíciót akart szerezni magának, és ez egy olyan törekvés volt, amely később megfertőzte az egyházat.

Sajnos az egyháztörténetnek voltak olyan sötét időszakai is, amikor bizonyos posztokat az egyházon belül árverésre bocsátottak, és ezek szabadon megvásárolhatók voltak bárki számára, aki hajlandó volt elég pénzt fizetni értük.

Voltak olyan időszakok, amelyben a pápa posztját is árverésre bocsátották, és az vásárolhatta meg, aki a legtöbb pénzt ajánlotta fel érte.

Ez a fajta gyakorlat tehát az egyházat is megfertőzte, de a varázslók között is elterjedt volt. Ha egy mágusnak volt egy jó trükkje, akkor a többi mágus is arra törekedett, hogy megvásárolja tőle ezt a trükköt.

És napjainkban is sokan gyakorolják ezt, hogy egymásnak eladják trükkjeiket.

Simon tehát, aki varázslással foglalkozott, megtévesztette és szinte elvarázsolta az embereket, mivel megszokta, hogy már megvásárolt a múltban különböző információkat, azt gondolta, hogy most megvásárolhatja majd Isten ajándékát is.

Péter azonban ezt mondta neki: „Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát.”

Nem részesülhetsz és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.

Péternek tehát itt megadatik a lelkek megítélésének ajándéka, és valóban Simon szívéhez szól.

Térj meg tehát e gazságodból és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.

Bár ő Fülöp mellé szegődött és nagy csodálattal nézett mindarra, amit Fülöp tett, a szívében azonban ott volt a keserű irigység. És valószínűleg azért is volt keserű a szívében, mert az emberek már nem néztek fel rá úgy, ahogy azt azelőtt tették.

Valószínűleg az is keserűséggel töltötte el a szívét, hogy az emberek most már egy új vezetőt követtek, mégpedig Jézus Krisztust, akit Fülöp hirdetett nekik, és ennek köszönhetően az ő kis rajongótábora, elpártolt tőle.

Kívülről ez nem látszott, mert ő ott volt Fülöppel, követte őt, vele tartott, megkeresztelkedett, belülről azonban marta a szívét ez a tudat.

Mert a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.

Milyen szörnyű dolog is a keserűség! És olyan szomorú az, amikor az ember keserűséget hordoz a szívében. A keserűség igazából téged sebez meg, téged tesz tönkre.

Ezért nem engedhetjük meg magunknak a keserűséget!

És Péter azt mondta neki: „Könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.

Simon így válaszolt: „Könyörögjetez értem az Úrhoz, hogy semmi sem szálljon rám, amit mondtatok.”

Simon tehát imát kért, és én úgy érzem, hogy őszintén kérte mindezt.

Azok tehát bizonysgot tettek és hirdették az Úr igéjét, azután visszaindultak Jeruzsálem felé; és közben sok samáriai faluban hirdették az evangéliumot.

Azt látjuk tehát, hogy Péter és János is evangélistaként járnák a városokat és a falvakat.

Azután visszaindultak Jeruzsálem felé és közben sok samáriai faluban hirdették az evangéliumot.

Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj dél felé, a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.

Az felkelt és elindult. És íme egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének magas rangú udvari tisztviselője, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát.

Ez az igerész több szempontból is érdekes. Először is azért érdekes számunkra, mert betekintést nyújt abba, hogy miként vezet Isten az ő népét a Szentlelke által.

Sokszor mondják nekem az emberek, hogy annyira szeretném, hogyha tudnám, mi Isten akarata az életemre. És ezzel általában azt akarják mondani, hogy annyira szeretném ha az Úr kivetítené előttem a jövőt.

Szeretném tudni, mit tartogat számomra a jövő, szeretném tudni, hogy mi Isten terve az én életemre, és utána persze el tudom dönteni, hogy akarom-e ezt vagy sem.

Általában szeretnék tudni a jövőt. Szeretnék tudni, hogy mit hoz számunkra az elkövetkező év, és azt is, hogy mi fog velünk történni az elkövetkező öt, tíz vagy akár húsz évben. Ezért azt mondjuk az Úrnak, hogy „Uram, mutasd meg, hogy mit tartogatsz számunkra, mi a terved a mi életünkre.”

Isten azonban csak annyit mondott Fülöpnek, hogy:

Kelj fel, és menj dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.

Ez az első lépés Isten akaratában. És azt látjuk, hogy Isten nem is szólt hozzá újra addig, amíg meg nem tette Fülöp az első lépést.

Gyakran azonban az Úr, amikor megadja nekünk az első lépést, nem akarunk kilépni, nem akarjuk megtenni ezt az első lépést egészen addig, amíg az Úrtól a második, harmadik, sőt a negyedik lépést meg nem kapjuk.

És hajlamosak vagyunk azt mondani, hogy de hát Uram, miért akarod, hogy Gázába menjek? Uram, hiszen az kint van a sivatag kellős közepén, és ráadásul néptelen? Miért akarnád, hogy elhagyjam Szamáriát, amikor olyan nagy itt a szükség?

Uram, te óriási hibát követsz el, hiszen több száz ember jön, és hallgatja az evangéliumot, és megtér. És ez annyira izgalmas Uram, ami itt történik. Miért menjek Gázába?

És szinte elvárom az Úrtól, hogy elmagyarázza nekem, hogy miért ez az első lépés, és előre szeretném látni az egész tervet.

Gyakran azonban Isten csak az első lépést adja meg nekünk. A második lépést pedig csak akkor mutatja meg, amikor már megtettük az első.

Meg vagyok győződve arról, hogy ha Fülöp Szamáriában maradt volna az Úrral vitatkozva, és kérte volna az Urat, hogy mutassa meg neki az egész tervet, akkor úgy gondolom, hogy Isten végül mást küldött volna az etióp férfi elé.

De Ő egyszerre csak egy lépést mutat meg, és az én életemet is mindig így vezette eddig: egyszerre csak egy lépés!

Régebben ez nagyon zavart. Nagyon zavart, hogy Isten mindig úgy vezetett, hogy csak egy lépést mutatott meg nekem. Most azonban már izgalmasnak találom ezt az egészet. Főleg azt, amikor Istenen a sor, hogy most ő lépjen.

Tudjátok, amikor én lépek egyet, és visszadobom a labdát az Úrnak, hogy jó, Uram, most rajtad a sor, hogy te lépj egyet.

Engedelmesen megtettem azt, amit az Úr nekem mondott, most pedig várakozó állásba helyezkedek, és megvárom, hogy mi a következő utasítás az Úrtól.

Azt persze nem szeretem annyira, amikor eljön az ideje, hogy megint nekem kell lépnem, mert sokszor nagyon nehezemre esik ezt megtenni. De miután megtettem a megfelelő lépést, olyan jó érzés az, amikor azt mondhatom, hogy „Jó, Uram, én léptem és most megint rajtad a sor.”

Fülöp engedelmesen megtette az első lépést: útnak indult, de kétségkívül rendkívül sok kérdés volt az ő fejében is.

Mégis elindult, elhagyta Szamáriát, ahol éppen egy nagy ébredésnek volt tanúja, és elindult dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely kint volt a sivatag kellős közepén és néptelen volt.

Az etióp ember Jeruzsálemben járt az Istent imádni, és visszatérőben pedig a hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát.

Én hiszem azt, hogy ez az etióp ember őszintén kereste Istent. Biztos vagyok abban, hogy a Szentlélek egyre közelebb vonta őt Istenhez, és mivel kereste Istent, elment Jeruzsálembe, az imádás központi helyére.

Mivel Etiópiából érkezett, ismerős volt számára a júdaizmus. Miután ugyanis Sába királynője hazatért Salamonnál tett látogatása után, ő magával vitte Etiópiába a zsidó vallást.

Az etióp hagyományok szerint, amikor Sába királynője hazatért Etiópiába Salamonnál tett látogatása után, nemcsak a zsidó vallást hozta magával, hanem szíve alatt hordta Salamon fiát is, akinek a Júda törzsének oroslánja nevet adták.

Mivel a zsidó vallás nem volt idegen az etiópiaiak számára, és Jeruzsálem volt a zsidó vallás központja, természetes volt, hogy ez az etióp férfi Istent keresve Jeruzsálembe ment.

Az igazi tragédia azonban az, hogy ő Jeruzsálemben nem találta meg azt, amit keresett. Most pedig ugyanolyan üresen tér vissza Etiópiába, mint amilyen üresen eljött onnan. A szíve azonban még mindig Isten után vágyakozik, és Isten látta szívében a vágyat.

Én hiszem, hogy Isten minden szívet lát, mely utána vágyakozik. És Ő gondoskodik arról, hogy a szeretete és igazsága eljusson mindazokhoz, akik őszintén és valóban keresik Őt.

Hiszem azt is, hogy ha egy ember őszintén keresi Istent, akkor Ő megmutatja neki az igazságot, még akkor is, ha ehhez csodáknak kell történnie.

Biztos vagyok benne, hogy itt is ez történt. Isten látta, hogy az etióp férfi őszintén keresi Őt, és ezért szólt Fülöp szívéhez Szamáriában, hogy:

Kelj fel, és menj dél felé a Jeruzsálemből Gázára vezető útra, amely néptelen.

Amikor Fülöp odaért, meglátta az etióp férfit, amint hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát.

Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz...”

– s ez volt a második lépés. A második lépésről azonban csak azután értesült, miután engedelmesen megtette az elsőt.

Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, amíg valaki meg nem magyarázza.” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön mellé. Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel. Mert élete felvitetik a földről.”

Az Ézsaiás 53-ban olvashatjuk Ézsaiás próféciját Isten szolgájáról, aki megvetett volt és emberektől elhagyatott. Isten szolgája, akit megölnek, akit bárányként vágóhídra visznek anélkül, hogy ő igazán reagálna az ellene felhozott vádakra.

Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” Fülöp beszélni kezdett és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.

És amint azt már korábban említettem, igazából teljesen mindegy lett volna, hogy épp mit olvas az etióp férfi az Ószövetségből. Más igerészből kiindulva is el lehetett volna kezdeni Jézust hirdetni neki.

Az Ószövetség ugyanis az elejétől a végéig Jézus történetét írja le.

Jézus azt mondta: „ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek. Pedig azok rólam tesznek bizonyosságot.”

Ez a könyv rólam szól, rólam írták azt.

Fülöp tehát beszélni kezdett és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.

És valószínűleg elmondta neki mindazt, amit Jézus a tanítványainak mondott az emmauszi úton. Mindazt, amit Mózes és a próféták írtak Jézusról, hogy szenvedni fog, hogy meghal a kereszten, és hogy feltámad.

Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek és így szólt az udvari főember: „Íme itt a víz. Mi akadályozza meg, hogy megkeresztelkedjem?” (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ó pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.” Megparancsolta hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember...

és szerintem nem csak úgy finoman lelocsolta őt Fülöp vízzel.

... leszálltak tehát a vízbe mindketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt. Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján.

Fülöp szolgálata örömet hozott az emberek szívébe. Emlékeztek, hogy nagy öröm volt Szamáriában is, ahol Fülöp hirdette az Igét, és ahol megtértek az emberek.

Most pedig Fülöp szolgálatának eredményeként ez az ember örvendezve halad tovább az útján, és többé már nem keres, mert megtalálta Istent.

És ettől a naptól kezdve mindig létezett gyülekezet Etiópiában, és biztos vagyok benne, hogy ez az etióp férfi hatalmas szerepet játszott abban, hogy az evangélium eljutott Etiópiába, és hogy gyülekezet jöhetett ott létre.

... örvendezve haladt tovább az útján.

Itt azonban egy érdekes dologról olvashatunk.

Az Úr Lelke elragadta Fülöpöt.

Én nem tudom, hogy ez pontosan hogyan valósult meg, de vannak olyan napok, amikor én is annyira vágyom arra, hogy elragadjon az Úr Lelke. Amikor olyan hosszú a hazafelé vezető út, és az ember már annyira el van fáradva.

Majd azt írja az Ige:

Fülöp pedig Azótoszba került.

A nyelvezetből tehát úgy tűnik, hogy valahogy csodával határos módon ragadta el őt az Úr Lelke. De mivel az Ige semmi konkrétabbat nem ír erről, ezért nem is érdemes ezen gondolkodnunk. Nem érdemes találgatnunk, hiszen nem tudhatjuk, hogy hogyan történt ez.

Fülöp pedig Azótoszba került és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézáréába nem ért.

Néhány fejezet múlva látni fogjuk, ahogy Péter elmegy Lidda városába, és hirdeti az Igét a liddai gyülekezetnek, illetve meggyógyít egy Éneász nevű embert, aki több éve bénultan feküdt ágyában.

Azután pedig azt olvashatjuk, hogy amikor a Joppé városbeli gyülekezet meghallja, hogy Péter Liddában van, elküldenek érte, hogy jöjjön gyorsan Joppéba, mert egy Dorkász nevű asszony meghalt.

Péter tehát Joppéba ment, és látni fogjuk, hogy feltámasztotta Dorkászt. De hogy lehetett gyülekezet Lidda és Joppé városában?

Ha a térképünkön megnézzük, hogy hol van Azótosz, és azt olvashatjuk, hogy *Azótoszból indulván végigjárta valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézáréába nem ért*, én úgy gondolom, hogy a Lidda-i és a Joppé-beli gyülekezeteket Fülöp, az evangélista alapította.

Az Azótoszból Cézáréába vezető úton valószínűleg ezeken a városokon haladt át.

Úgy tűnik, hogy Fülöp Cézáréában telepedett le, és ha belegondolok, nagyon is értem, miért pont ezt a várost választotta.

Cézáréa ugyanis egy gyönyörű kikötőváros a Földközi-tenger partján. A Földközi-tenger különösen kék, a tengerpart ott egyszerűen gyönyörű, és ha új lakóhelyet választhatnák, akkor Cézáréa egyáltalán nem lenne rossz választás.

Uram, köszönjük neked a te Igédet. Annyira lázba hozza a mi szívünket, amikor látjuk, hogy így használja a te Szentlelked az embereket.

És mi tudjuk, hogy ők is csak egyszerű emberek, mint mi.

Uram, és mi is erre vágyunk, hogy használja a te Szentlelked a mi életünket arra, hogy Krisztus szeretetét megosszuk a körülöttünk lévő világgal.

Uram, átadjuk neked most a mi életünket, a mi testünket. Élő áldozatként felemeljük ezeket hozzád, és arra vágyunk, hogy eszközként használj bennünket. Használj bennünket a te munkádra, használj bennünket arra, hogy megérinthessük a körülöttünk lévő világot, amely olyan nagy szükségben szenved.

Uram, mi megvalljuk, hogy a te Szentleked hatalmára van szükségünk ahhoz, hogy bármit is hatékonyan tenni tudjunk. Ezért kérünk Uram arra, hogy kenj fel bennünket. Jézus nevében kérjük ezt, ámen.

Az Úr áldjon benneteket, legyen nagyszerű hetetek! Töltsön be benneteket az Úr az Ő szeretetével és az Ő Szentlelkével, és használja a ti életeteket, az Ő eszközeként az Ő tervének megvalósítására Jézus nevében.

Apostolok cselekedetei 9. fejezet

Amikor Nagy Sándor meghódította az akkori világot, nyomában mindenütt a görög kultúra fellegrárai jöttek létre, és ezek a görög kulturális központok rendkívül nagy befolyással bírtak abban az időben.

Mindannak ellenére, hogy később a Római birodalom meghódította Görögországot, a görög kultúra – mindenekelőtt ezeknek a fellegráknak köszönhetően – továbbra is megmaradt az akkori világban, sőt mi több, jelentős befolyással bírt, még akkor is, amikor ezek a területek római fennhatóság alá kerültek.

A görög kultúrában rendkívül fontos szerepet kaptak a művészetek, ezzel szemben a zsidó kultúrában a törvények foglaltak el kiemelkedő helyet, és a zsidókra leginkább a törvényeskedés volt jellemző.

A görög kulturális háttérrel rendelkezők nagyon mások voltak, ők sokkal inkább a művészetek iránt érdeklődtek. Így tehát kulturális ellentétek uralkodtak a zsidók és a görögök között.

Azokban az időkben Izrael is megosztott volt, a zsidók két csoportra oszlottak: az egyikbe tartoztak azok, akik a görög kultúrát tették magukévá, a másikba csoportot pedig azok a zsidók alkották, akik a zsidó kultúrához ragaszkodtak.

Mindkét csoport esetében tehát zsidókról van szó. A szadduceusok a görög kultúrát tették magukévá, és ők materialisták voltak, ezzel szemben a farizeusok a zsidó kultúrához ragaszkodtak.

Ahhoz tehát, hogy valaki valóban szolgálni tudjon a zsidók felé abban az időben, otthonosan kellett mozognia nem csupán a zsidó, hanem a görög kultúrában is.

Isten Pált választotta ki erre a célra.

Pál Tarzusban született, amely a görög kultúra egyik központja volt, és egészen 14 éves koráig Pál barátai, játszótársai és ismerősei mind görög kulturális háttérrel rendelkeztek mindannak ellenére, hogy Pál héber volt a héberek közül és a szülei nagyon komoly farizeusok voltak.

Ő tehát jól ismerte a görög kultúrát. A szülei azonban annak érdekében, hogy megóvják őt a görög kulturális hatásoktól, elhatározták amikor betöltötte a 14. életévét, hogy nem ott, Kis-Ázsiában küldik el egyetemre, hanem inkább Jeruzsálemben küldik őt tanulni, mégpedig Gamáliélhez, aki korának legnagyobb és legismertebb tanítója volt és a farizeusok közé tartozott.

Pál tehát Jeruzsálemben ment, és ott magába szívta a farizeusok által közvetített kultúrát. Sohasem szakadt el azonban teljesen attól a görög háttértől, amelyben nevelkedett.

Pál tehát tökéletes eszköz volt Isten kezében. Istennek pont egy ilyen emberre volt szüksége, hogy elvigye Jézus Krisztus evangéliumának igazságát a görög kulturális háttérrel rendelkező zsidókhoz.

Ezért a 9. fejezetben azt látjuk, hogy Isten belép Pál életébe, és a maga oldalára állítja őt.

Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei...

– figyeljük meg, hogy ez milyen érdekes leírása a keresztényeknek –

... akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.

Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” „Én vagyok Jézus, akit Te üldözöl.”

És a késői kéziratok még azt is hozzáteszik, hogy:

... nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Isten tehát rendkívül látványosan, megragadta Pált.

Pál maga is azt mondja, később, hogy *„nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus”.*

Egy olyan férfit látunk itt, akinek az élete ettől kezdve 180 fokos fordulatot vesz. A szövegben találunk azonban bizonyos utalásokat, amelyek arra engednek következtetni, hogy Isten Lelke már ezelőtt is munkálkodott ebben az emberben.

Hiszen azt mondja neki az Úr, hogy:

... nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Az ösztökét mindenekelőtt akkor használták, amikor állatok húzta ekével szántottak, és az ösztökét az ökör előtt úgy helyezték el, hogy amikor az ökör rúgni kezdett, akkor az ösztökébe rúgjon egyet, és lényegében tanulja meg, hogy nem szabad rúgkapálnia. Így az ösztöke arra is szolgált, hogy az eke szarvánál álló embert megvédje az ökör rúgásaitól.

Én hiszem azt, hogy István halála óriási hatást gyakorolt Pálra.

Pál látta Istvánt meghalni, sőt azt is írja itt az Ige, hogy ő egyetértett István kivégzésével. Ez pedig azt jelenti, hogy ő is a Nagytanács tagja volt, és mint a többi tag, István halálára szavazott.

Ez azonban egy roppant érdekes kérdést is felvet. Ugyanis minden valószínűség szerint Pál nős volt, hiszen csak így lehetett valaki a nagytanács tagja.

Nem tudjuk, hogy mi történhetett Pál feleségével, az Ige erről egyáltalán nem ír, bár azért maradtak ránk a korai egyház idejéből történetek ezzel kapcsolatban. Ezek a történetek pedig arról számolnak be, hogy Pált akkor hagyta el a felesége, amikor Pál csatlakozott a keresztényekhez.

E történetek szerint Pálnak két fia is volt, az egyik fia az édesanyjával tartott, a másik fiú pedig vele maradt. Ezek a történetek hagyományként maradtak ránk, tehát igazából nem tudjuk, hogy mennyi igazság rejlik bennük.

Pál látta, hogyan halt meg István, ott volt, amikor meghalt, hallotta István üzenetét, látta az arcát, és azt is, hogy István Isten felkentje volt.

Mégis szilárdan elhatározta, hogy mint egy odaszánt farizeus, elfojtja ezt a mozgalmat, amely felütötte a fejét. Ezért tehát elment a főpaphoz.

Később Pál maga írja a Filippibeliekhez írt levelében, hogy *„buzgóság szempontjából az egyház üldözője”*.

Elindult Damaszkuszba, de hirtelen az Úr megragadta őt ott az úton.

Ki vagy, Uram? Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Nehéz Neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Ismét egy roppant érdekes dolgot látunk itt. Hiszen gondoljunk csak bele: tulajdonképpen Pál az egyházat üldözte, de vegyük észre, hogy Jézus teljesen azonosítja magát az egyházzal.

Ha tehát téged bármiféle módon üldöznek, akkor tulajdonképpen Őt üldözik.

Jézus tehát teljesen azonosul az egyházzal. Nem azt kérdezi Páltól, hogy miért üldözöd az egyházat, hanem azt mondja neki, hogy én vagyok Jézus Krisztus, akit te üldözöl. Miért üldözöl engem?

Pál pedig remegve és meglepődve kérdezi ezután, mint ahogy azt az Apostolok cselekedeteinek egy későbbi fejezetében olvashatjuk, hogy: *„Mit tegyek Uram?”*

Pál ott azonnal megtér, és az élete 180 fokos fordulatot vesz.

Utána az Úr ezt mondja neki:

De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják Neked, mit kell tenned.

Vegyük észre, hogy Isten egy nagyon egyszerű utasítást ad itt Pálnak.

Emlékeztek, hogy múlt héten arról beszéltünk, hogy Isten egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg nekünk.

Ahelyett tehát, hogy Jézus ott azonnal elmondott volna mindent Pálnak a jövőjével kapcsolatban, egész egyszerűen csak azt mondta neki, hogy keljen fel, menjen be a városba, és ott majd megmondják neki, hogy mit kell tennie.

A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak.

Egyesek úgy gondolják, hogy ez az igevers nincs összhangban az Apostolok cselekedeteiben olvasható egy későbbi igeverssel, amely ugyanerre vonatkozik.

Amikor ugyanis Pál az Apcsel 22. fejezetében elmeséli megtérésének történetét, vagyis ugyanezt a történetet, akkor ott azt mondja, hogy „*akik velem voltak a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották*”.

A görög eredeti szerint azonban, itt az Apcsel. 22. fejezetében Pál, amikor a történetet meséli, egy más szót használ, mint az Apcsel. 9-ben, és ebből a görög szóból tudhatjuk, hogy Pál itt, a 22-ik fejezetben azt akarja mondani, hogy akik vele voltak csak hangokat hallottak, de a szavakat nem értették.

Ennek tudatában kijelenthetjük, hogy az Apostolok cselekedeteinek 9. fejezetében és 22. fejezetében található két igevers nem áll egymással ellentmondásban.

A vele utazó férfiak tehát szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. Saul pedig felkelt a földről, de egyáltalán nem látott.

Vagyis ennek az élmények hatására egy időre megvakult.

Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba.

Bizony Pál „bevonulása” Damaszkuszba merőben más volt, mint amit ő eredetileg elképzelt.

Biztosan azt hitte, hogy beront majd Damaszkuszba, kezében a főpapi meghatalmazással, és elkezdi börtönbe vetni a keresztényeket. Ehelyett azonban megvakult, és a barátai vezették be kézen fogva a városba.

... és ott három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Szerintem rendkívül sok minden járhatott Pál fejében az alatt a 3 nap alatt, és úgy tűnik, hogy Isten minden zavaró tényezőt eltávolított a környezetéből.

Ezzel Isten segíteni akart Pálnak, hogy nyugodtan végiggondolhassa, mi történik vele.

... három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Biztos vagyok benne, hogy próbálta feldogozni és helyretenni mindazt, ami az életében éppen akkor történt.

Volt Damaszkuszban egy tanítvány...

– vegyük észre, hogy nem egy apostol, hanem egy tanítvány!

Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme itt vagyok, Uram.” Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak...

– ez volt egyébként Damaszkusz főutcája –

... és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tárzuszinak neveznek, mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá és ráteszi kezét, hogy lászon.”

Anániás így válaszolt: „Uram, sokától hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a Te szent nevedet.” Azt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai felé.”

Isten tehát egy olyan embert keresett, mint Pál, aki olyan háttérrel rendelkezett, mint ő. Egy olyan embert keresett, aki meg tudta szólítani a zsidókat, aki meg tudta szólítani a görög kultúrából valókat, és aki meg tudta szólítani a királyokat.

Pál tehát Isten választott eszköze volt és később felismerte, hogy életének legelső pillanatától kezdve Isten keze irányította az életét.

Isten volt az, aki tanította, aki formálta, aki felkészítette arra a munkára, amelyet neki tervezett.

És ez ugyanúgy igaz Isten minden szolgájára, hiszen, ha visszanezünk az életünkre, ott is láthatjuk, ahogy Isten keze munkálkodik és felkészít bennünket arra a munkára, amelyet számunkra elkészített.

Pál a következőket írja az Efezusiakhoz: *„Mert az Ő alkotásai vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekre teremt, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”*

Isten pontosan tudja, hogy mi a terve az életedre, pontosan tudja, hogy milyen szolgálatot vagy munkát tartogat számodra. Közben pedig munkálkodik és felkészít arra, amit előre elkészített neked.

Egy napon pedig rádöbbenysz arra, hogy mindaz a háttér, amellyel rendelkezel, Isten tervének a részét képezte, mert Isten felkészített arra, hogy választott embereként elvégezd azt a munkát, amelyet Neked tervezett.

Olyan nagyszerű azt felismerni, hogy még akkor is, amikor én nem voltam tudatában, Isten már ott volt az életemben, munkálkodott és felkészített mindarra, amit nekem tervezett.

Választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai elé.

És azután valami érdekeset mond az Úr:

Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.

Én bizony néha elgondolkozom azon, hogy ha Pál helyében lettem volna, és Isten elhívott volna a szolgálatra és előtte megmutatta volna mindazokat a dolgokat, amelyeket majd el kell szenvednem, valószínűleg visszaléptem volna, és azt mondtam volna: „De Uram, miért nem hívsz el inkább valaki mást, miért nem küldesz valaki mást?”

Én bizony nagyon csodálom Pált, mert az Úr megmutatta neki mindazokat a dolgokat, amelyeket el kell majd szenvednie az Ő nevéért, de Pál mégis kész volt kilépni és elindulni azon az úton, amit Isten neki készített.

Pál komolyan gondolta, hogy odaszánja az életét az Úrnak, mikor azt mondta, hogy

Ki vagy Uram?

... hogy szolgálhassak Néked? Mondd el, hogy ki vagy és mit akarsz, hogy tegyek?

Amikor Pál ezt kérdezte, akkor komolyan is gondolta. Szerződést kötött az Úrral, egy olyan szerződést, amely kötelezte őt, és amelyet nem volt hajlandó megszegni, mert Pál felismerte, hogy Isten keze ott volt az életén, és Isten keze irányította őt úgy, hogy végül eljuthasson erre a pontra.

És ezért mondta Pál, hogy bármi történjék is Uram, bármi lesz is, én nem hátrálok meg.

Anániás pedig elment.

Biztos vagyok benne, hogy amikor meghallotta, az Úr utasítását, hogy menjen el Pálért, akkor meg volt győződve arról, hogy az Úr itt egy hatalmas hibát követ el.

Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette a kezét, és ezt mondta: Atyámfia Saul.

Nekem nagyon tetszik, hogy Anániás ezt mondja Pálnak: Atyámfia; hogy azonnal így ismeri őt el. Tulajdonképpen ezzel azt mondja, hogy testvérem az Úrban. Azonnal befogadja Pált ebbe a közösségbe, és azonnal testvérenek tekinti őt is Krisztusban.

Atyámfia Pál, az Úr küldött engem, az a Jézus...

Emlékeztek, amikor Pál megkérdezte, hogy:

Ki vagy Uram? Én vagyok Jézus, akit Te üldözöl.

Anániás tehát ezt mondja:

Az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy láss, és megtelj Szentlélekkel.

Ne felejtjük el, hogy Anániás nem apostol, hanem egy tanítvány, a damaszkuszi gyülekezet egy tagja, és többet nem is hallunk róla az Igében. Anániás egy egyszerű tanítvány, és Isten mégis hatalmasan használja őt arra, hogy odamenjen Saulhoz, hogy rátegye a kezét, és hogy rajta keresztül az Úr meggyógyítsa Sault, hogy újra láthasson és megteljen Szentlélekkel.

És egyszerre, mintha valamiféle pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt és megkeresztelkedett, majd miután táplálékot vett magához, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia.

Pál jól ismerte az írásokat, így hát, amikor felismerte, hogy Jézus Krisztus az Úr, az írások ismeretére hagyatkozva rádöbbsent, hogy Isten már előre megígérte, hogy elküldi a Fiát.

Pálnak akkor eszébe jutott Ézsaiás próféciája: „Íme, egy szűz teherben van és fiút fog szülni, és Immánelnek nevezik el, ami azt jelenti: „Velünk az Isten”. Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni, Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme.”

Pál fejében tehát kezdtek előjönni ezek az igeversek, és összeállt neki a kép. Mindezekből tehát Pál megértette, hogy Jézus Isten Fia.

És azonnal elment a zsinagógákban, és hirdetni kezdte Jézusról, hogy ő az Isten Fia.

Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Nem ez az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?”

Mindenki csodálkozott tehát. Hadd mondjam el, hogy a 21. vers és a 22. vers eseményei között eltelik bizonyos idő, bár itt, ebben a részben erre semmiféle utalás nem történik az Igében.

A 21. versben leírtak után azonban, mint ahogyan azt a Galatákhöz írt leveléből megtudhatjuk, Pál elhagyta Damaszkuszt, azért, hogy Istennel töltsön időt, hogy csak rá figyelhessen, hogy tőle kaphasson közvetlenül utasításokat és útmutatást.

Pál elhagyta Damaszkuszt és Arábiába ment. Körülbelül két-három évet töltött ezen a területen, és Pál ez alatt az idő alatt egyszerűen csak várt az Úrra és hagyta, hogy Ő tanítsa Jézus Krisztussal kapcsolatban.

Erről így ír a Galatákhöz írt levélben: *„Megtérésem után azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába.”*

És Pált Arábiában közvetlenül Jézus tanította, Jézustól tanult meg mindent.

Utána pedig azt mondja: *„Aztán ismét visszatértem Damaszkuszba, majd három esztendő múltán felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig, de nem azért, hogy tőle kapjak utasításokat.”*

Pál Péterrel maradt 15 napig, hogy megossza vele mindazokat a dolgokat, amelyek történetek. Az apostolok cselekedeteinek 9. fejezete tehát nem tér ki külön arra a két-három évre, amelyet Pál Arábiában töltött, de ha időben szeretnénk azt elhelyezni, akkor a 21. vers és a 22. vers közé kell beszúrni Arábiai tartózkodását.

Nézzük a 22. verset:

De Saul egyre jobban felbátorodott...

Pál nagyon komolyan és mélyen ismerte az Írásokat, de mégsem lépett be azonnal a szolgálatba, hanem időt szánt arra, hogy felkészüljön Arábiában, ahol 2-3 évet is eltöltött úgy, hogy az Úr volt az, aki közvetlenül tanította őt.

Isten olyan eszközöket használ, akiket Ő már előzetesen felkészített a szolgálatra. A megfelelő felkészülés tehát elengedhetetlen egy hatékony szolgálatban. Úgy érzem, hibát követünk el akkor, ha valakit túl korán küldünk el a szolgálatba.

Én évek óta látok egy rendkívül szomorú tendenciát megnyilvánulni az amerikai gyülekezetekben.

Konkrétan arra gondolok, hogy például, amikor egy hollywoodi sztár hitvallást tesz, hirtelen minden gyülekezet és minden konferencia lecsap rá, és szinte ezer különböző helyre hívják, hogy előadást tartson.

Ők pedig eleget téve ezeknek a meghívásoknak, szinte az egész országot bejárják és hatalmas tömegekkel osztják meg újra és újra bizonyágtételüket.

Mivel azonban minden idejüket azzal töltik, hogy az országot járják és megosszák bizonyágtételüket az összegyűlt tömegekkel, hétről hétre semmi mást nem hallanak, csupán saját bizonyágtételüket.

Mivel azonban mást nem hallanak, az életük nem tud erős bibliai alapokra épülni, ezért aztán könnyen megtörténhet, hogy ugyanaz a hollywoodi sztár, aki előtte hetekig és hónapokig járta az egész országot, hogy megossza bizonyágtételét az emberekkel, elhagyja a hitét és visszatér régi életéhez.

A gyülekezetek ugyanis helytelenül felételezik azt, hogy csak azért, mert valaki kiváló szakember egy adott területen, automatikusan kiváló teológus és bibliatanító is. Ez egy hibás feltételezés.

Pálnál is fontos volt tehát, hogy először legyenek szilárd alapjai, ezért rendkívül bölcsen tette, hogy elment Arábiába, és ott eltöltött pár évet.

Ez számunkra is nagyszerű példa arra, hogy nem kell siettetnünk a dolgokat. Sokkal fontosabb, hogy jó mélyre ássunk, és szilárd alapokat építsünk.

Jézus kétfajta emberről mesél tanítványainak, akik házat építettek. A bölcs ember jó mélyre leásott és kősziklára építette a házát, az ostoba azonban a homokra kezdett építkezni.

Sajnos sokan ezt teszik napjainkban is, mert ott ég bennük a vágy, hogy végre belevevessék magukat a munka sűrűjébe, arra azonban nem szántak időt, hogy szilárd alapokat építsenek. Amikor pedig kitör a vihar, összedől a ház.

Ezért tehát szánjatok időt arra, hogy szilárd alapokat építsetek!

Ne feledkezz el arról, hogy Isten nem siet! Mindig mi vagyunk, akik sietünk valahová, Isten azonban nem siet.

Ő szeretné felkészíteni azokat, akiket elhívott.

Az Arábiában töltött idő alatt tehát Pál megerősödött. Három évvel később pedig, amikor visszatért Damaszkuszba, hatalmas bátorsággal hirdette az evangéliumot

... és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus.

Mivel nagyon jól ismerte az Írásokat, be tudta bizonyítani a zsidóknak, hogy Jézus Krisztus valóban a Messiás.

És hadd mondjam el, hogy ez nem nehéz feladat. Az ótestamentumi írások segítségével ugyanis nagyon könnyen bebizonyíthatjuk, hogy Jézus a Messiás.

Mindig akadnak azonban olyanok, akik nem akarják meglátni az igazságot.

Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele.

Hiába bizonyította be nekik Pál, hogy Jézus a Messiás, ez csak még inkább feldühítette a zsidókat.

Saulnak azonban tudomására jutott a merénylet terve. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék, de a tanítványok elvitték, és egy éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban.

Pálnak tehát nem igazán adatott meg egy dicsőséges kivonulás Damaszkuszból, sőt nagyon is megalázó módon távozott, hiszen a tanítványok lebocsátották egy kosárban éjjel a városfalon, hogy elmenekülhessen a zsidók elől, akik azt tervezték, hogy megölik.

Damaszkuszról Pál Jeruzsálembé ment, és itt találkozott először az apostolokkal.

Amikor Pál megérkezett Jeruzsálembé, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.

Nagyon szomorú ezt látni, hogy amikor Pál először megérkezett Jeruzsálembé, akkor a jeruzsálemi gyülekezet elutasította őt.

Barnabás azonban...

– biztosan emlékeztek Barnabásra korábbról. Neki más neve is volt, de Barnabásnak nevezték el, ami azt jelentette, hogy a Vigasztalás Fia. Ebből az igeversből az is kiderül, miért illették őt ezzel a névvel. Barnabás olyan ember volt, aki összehozta a szembenálló feleket.

Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében.

Attól fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, ezek pedig arra készülődtek, hogy végezzenek vele.

Úgy tűnik, hogy bárhol is prédikált Pál, az vagy ébredéshez vezetett, vagy zavargásokba torkollott.

Az embereket tehát nem hagyta hidegen, amit Pál mondott, hanem a szavai felrázták őket.

Amikor azonban megtudták az atyafiak, hogy itt, Jeruzsálemben is arra készülnek a zsidók, hogy megöljék Pált...

Elég érdekesen kezdődött Pál szolgálata. Az első két városban, ahol szolgálni próbált az életére törtek, és így arra kényszerült, hogy az éj leple alatt távozzon.

Amikor azonban megtudták ezt az atyafiak, levitték Cézareába és elküldték Tarzuszba.

Vagyis lényegében Pált hazaküldték a szülővárosába.

Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt.

Én azonban nem tudom, hogy ez egy egészséges békesség volt-e.

Miért volt békességük? Mert Pált hazaküldték Jeruzsálemből.

Ez tehát akár azt is jelentheti, hogy a gyülekezet Jeruzsálemben többé nem hirdette olyan nyíltan és olyan bátran az evangéliumot, mint ahogy azt Pál tette. És igazából nem tudom, hogy ez mennyire mondható egy egészséges gyülekezet jelének.

Pál kb. 10 évig maradt szülővárosában, Tarzuszban, bár napra pontosan ezt nem tudjuk. Sok szakértő azonban úgy gondolja, hogy Pál 10 évig visszavonultan élt Tarzuszban.

Biztos vagyok benne, hogy Isten ezt az időt is arra használta fel Pál életében, hogy még jobban megismertesse Pállal az Ő kegyelmét és mérhetetlen jóságát. De lényegében semmit sem tudunk Pál ezen évek alatti szolgálatáról.

Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békecsépe volt: eközben épült, az Úr félelmében járt és a Szentlélek segítségével számban is gyarapodott.

Itt pedig az Ige visszatér Péterhez.

Amikor Péter valamennyi gyülekezetet végigjárta, eljutott a Liddában lakozó szentekhez is.

Péter tehát elhatározta, hogy végiglátogatja a júdeai gyülekezeteket. Lidda városa közel feküdt a tengerparthoz, ezt ma Lódnak hívják. Péter tehát oda is ellátogatott, hogy találkozzon az ottani keresztényekkel.

Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc éve feküdt az ágyban bénultan. Péter így szólt hozzá: „Meggyógyít téged Jézus Krisztus. Kelj fel, és magad vedd be az ágyadat!” És azonnal felkelt. Lidda és Sáron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz.

Péter hittel szólt hozzá, és ha valaki hittel szól, abban valóban hatalmas erő van.

Nagyon fontos azonban, hogy megtaláljuk a megfelelő egyensúlyt, vannak ugyanis olyanok, akik magukévá teszik ezt a tanítást, de eközben átesnek a ló másik oldalára.

Azt hirdetik ugyanis, hogy minden a tied lehet, csak ki kell azt mondanod. Mintha az ember mindenható lenne. És arról beszélnek, hogy a kimondott szóban micsoda hatalmas erő lakozik.

Ennek értelmében tehát semmi mást nem kell tennie az embernek, csupán hittel mondania valamit.

Például, hogy én milliomos szeretnék lenni, vagy hogy szeretnék egy Mercedest vagy szeretnék egy villát a Rózsadombon.

Teljesen mindegy, hogy mit szeretnénk, a lényeg szerintük az, hogy mindezt hittel mondjuk.

Sőt azt is állítják, hogy próbáld magad elé képzelni azt, amire vágysz, képzelj el, jelenítsd meg a lelki szemeid előtt.

Pl. azt képzelj el, hogy ott ülsz az új Porschedban, és száguldasz az úton.

És ha ezt megteszed, akkor ezzel teremtő erőket szabadítasz fel, és bármi a tied lehet, amit csak akarsz. Hiszen nem azt mondta Jézus is, hogy „*kérjétek és megadatik Nektek*”?

Ugyanezt az elképzelést találjuk egy amerikai férfi, Napoleon Hill könyveiben is. Az egyik könyve épp azt a címet hordozza, hogy „Gondolkozz, és légy gazdag!” Egy másik könyvének a címe pedig a következő: „Babilon 13 leggazdagabb embere.”

Ez tehát egy metafizikai elképzelés, mely szerint az ember tudatalattija teremtő erővel bír. Azáltal, hogy magad elé képzeled mindazt, amire vágysz, és azt újra és újra elismételed, elülteted ezeket a tudatalattidban, amely ezután elkezd egy tervet kidolgozni arra vonatkozóan, hogy hogyan tudnád megvalósítani mindezeket az elképzelt dolgokat. Vagyis ezzel aktiváltad a tudatalattid hatalmas erejét.

Természetesen vannak olyanok, akik azt mondják, hogy itt nem a tudatalatti erejéről van szó, hanem ilyenkor a Lélek erejét használjuk, és ez a negyedik dimenzió.

Bizony sok emberrel találkozhatunk napjainkban, sikeres üzletemberekkel, akik váltig állítják azt, hogy az üzleti életben elért sikereiket az előbb emlegetett férfinek, Napoleon Hillnek, és az ő könyveiben lefektetett alapelveinek köszönhetik.

Az effajta tanítás azonban gyakran egy ellenreakciót vált ki belőlünk. Mivel egy igen veszélyes tévtanításról van szó, szinte természetesen elfutunk a másik irányba. Ez azonban szintén helytelen.

Ugyanis ha ezt tesszük, fennáll annak a veszélye, hogy elzárkózunk mindattól, amire Isten hív bennünket, elzárkózunk attól, hogy hitben kilépünk, vagy hogy valami hittel kijelentsünk.

Teljesen biztos vagyok abban, hogy mielőtt Péter az előbb olvasott szavakat Énéáshoz intézte, az Úr szólt Péter szívéhez, hogy ezeket a szavakat szólja.

Biztosan emlékeztek, hogy amikor Pál Listrában volt, és talált ott egy embert, aki születése óta sánta volt. Pál rátekintett és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon, ezért hangosan így szólt hozzá: *„Állj a lábaidra egyenesen!”* Ekkor az talpra ugrott és járt, mert Pál hittel szólt hozzá. De mielőtt Pál hittel szólt volna ehhez a sánta emberhez, a Szentlélek már megmutatta Pálnak, hogy mit tegyen.

Nem én irányítom Isten munkáját, és sohase kellene abba a helyzetbe kerüljek, hogy megpróbáljam irányítani Isten munkáját. Hiszen Isten munkájáról van szó, és minden Nála veszi kezdetét.

Az a fontos, hogy felismerjem, hogy mit végez Isten, hogy felismerjem az Ő munkáját. És aztán valóban eljöhet az az alkalom, amikor Isten arra indít bennünket, hogy hittel szóljunk valakihez, az a valaki pedig majd ez alapján lép ki és tesz meg valamit.

Jézus is gyakran tette ezt. Például azt mondta, hogy *„Legyetek erősek!”*

És én is hittel szeretnék szólni hozzátok ma, és hittel mondom azt, hogy szabaduljatok meg, szabaduljatok föl, hogy éljetez győzedelmes életet Jézusban!

És ti e hittel kimondott szavak alapján kijelenthetitek, hogy: Igen Uram, én erős leszek, igen Uram, én győzedelmes életet élek majd, igen Uram, én felhagyok ezzel a bizonyos dologgal!

Amikor valaki hittel mond majd neked valamit, és te azt elfogadod, és a gyakorlatban megvalósítod, akkor valóban azon kapod magad, hogy győzedelmeskedsz, hogy van erőd, és látni fogod, hogy Isten hatalmas módon munkálkodik az életedben. A hittel mondott szó tehát fontos szerepet játszik az életünkben. Helytelen azonban ezzel a tanítással átesni a ló másik oldalára, ahogy azt sajnos sokan tették.

Rendkívül fontos megtartani az egyensúlyt. És mivel mi valóban ennek az egyensúlynak a megtartására törekszünk, gyakran bizony felemeljük hangunkat e fanatikus tévtanítások ellen. Ebből azonban az emberek azt a következtetést hajlamosak levonni, hogy tulajdonképpen az egész tanítás helytelen, és hogy semmit sem szabad hittel mondani.

Pedig nem erről van szó, csak rendkívül fontos megtartani az egyensúlyt, és nem kell átesni a ló tulsó oldalára.

Isten ugyanis napjainkban is munkálkodik. Igenis van hatalma a hitnek, és igenis láthatjuk, hogy Ő ma is munkálkodik az emberek életében.

Mi pedig szólhatunk az emberekhez hittel, sőt nagyon is fontos, hogy hittel szóljunk hozzájuk. De legalább ennyire fontos az is, hogy eközben ne essünk át a ló másik oldalára, nehogy hirtelen úgy gondoljuk, hogy kezünkbe vehetjük a világegyetem irányítását.

Ezzel ugyanis tagadjuk Isten mindenhatóságát, és most már hirtelen úgy gondoljuk, hogy mi vagyunk a mindenhatók. Kezünkbe ragadjuk az irányítást és elvárjuk, hogy mindenki nekünk engedelmességen.

Nagyon könnyű beleesni ebbe a hibába!

Bizony nagyon óvatosaknak kell lennünk, mert van bennünk valami, ami nagyon szereti azt, ha a kezünkben van a hatalom, hogyha mi irányíthatunk.

Péter hittel szólt Éneászhoz. Amint látták Lidda és Sáron lakói, hogy ez az ember, aki nyolc éve feküdt bénultan, meggyógyult, megtértek az Úrhoz.

Joppéban (amely kb. 10-12 km-re feküdt Liddától) volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti, Dorkász, vagyis zerge.

(vagyis nagyon kecses.)

Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. Éppen azokban a napokban megbetegedett és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában.

Mivel Lidda közel volt Joppéhoz, a tanítványok, aki meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit és kérték: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!”

Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig sírtak és mutogatták azokat az ingeket s ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt.

Itt volt tehát ez a bámulatos asszony, aki ingeket és ruhákat készített a szegények számára.

Péter ekkor kiküldött mindenkit.

Szerintem itt eszébe jutott Jézus életének egyik fejezete. Péter ugyanis jelen volt, amikor Jairus felkereste Jézust a leányával kapcsolatban.

„És amikor Jézus épp Jairus háza felé tartott, jött valaki a zsinagógai előjáró házától, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert.” Jézus azonban ezt mondta Jairusnak: „Ne félj, ne ess pánikba, a te lányod alszik csupán.”

Jézus tehát elment Jairus házába. Amikor azonban megérkeztek, azt látták, hogy már mindnyájan ott vannak, és sírnak, és gyászolják Jairus 12 éves lányát, aki meghalt.

„Jézus azonban így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, ne halt meg, csak alszik.” Erre kinevették Őt. Jézus pedig kiküldte az embereket a szobából. Pétert és Jánost pedig maga mellé vette.”

Ők a belső körbe tartoztak.

„Jézus pedig ezt mondta a leánynak: „Talihta kúmi!”, ami azt jelenti, 'Leányka, Neked mondom, kelj föl!' És akkor a kislány felült és körülnézett. Jézus pedig kézen fogta őt és kivezette a szüleihez és meghagyta, hogy adjanak neki enni.”

Péter tehát látta, hogy Jézus kiküldi a szobából azokat, akik kételkedtek. Péter is kiküldte hát gyászolókat a szobából annak ellenére, hogy lehet, hogy ők keresztények voltak, de annyira belefeledkeztek Tábita siratásába.

És valószínűleg azért is küldte ki őket, mert tudta, hogy mennyire bizarr dologra készül, és gondolta, hogy ha esetleg semmi sem történne, akkor ne maradjon mindenki előtt szegényben. Bevallom, hogy én is ezt tettem volna.

Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordult. és azt mondta: „Tábita, kelj fel!”

Péter a nevéen szólította őt, azt mondta neki, hogy: Tábita. Érdekes, hogy a Talitha és a Tábita szavak olyan közel állnak egymáshoz.

Jézus a kislányt ezzel a névvel illette, hogy Talitha, leányka, most pedig Péter azt mondja, hogy *Tábita*, zerge, *kúmi*, vagyis ébredj fel, kelj fel.

Péter itt egy holttesthez, egy halott emberhez beszélt. És ha belegondolunk ebbe, ez valóban bizarr.

Péter tehát letérdelt és imádkozott, azután a holttesthez fordulva ezt mondta: „Tábita, kelj fel”. Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította, majd behívta a szenteket, és megmutatta nekik, hogy él. Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban. Péter pedig Joppében maradt egy Simon nevű tímárnál.

Az embernek erről a részről automatikusan eszébe jut János evangéliumának 14. fejezete, amikor Jézus a következőket mondta a tanítványainak: *„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki hisz én bennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz.*

Mert én az Atyához megyek, és amit csak kértek tőlem az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban, ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”

Látjuk tehát Pétert, amint ugyanazt teszi, amit Jézus is tett, és valóban hatalmas csodának lehettek tanúi Joppében. Isten ugyanis feltámasztotta ezt a drága asszonyt, Dorkászt, a joppé-beli gyülekezet egyik tagját.

A korai egyháznak tehát megvolt erre a hatalma, és az volt az egyik ismertető jege is, hogy a Szentlélek ereje munkálkodott az egyházban és az egyházon keresztül is.

Részünkről azonban helytelen lenne azt feltételezni, hogy Isten napjainkban már nem munkálkodik. Én hiszem, *„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”*.

És azt is hiszem, hogy ha erőtlen egy gyülekezet, akkor a hibát nem Istenben, hanem a gyülekezetben kell keresni, illetve saját magunkban.

Hiszem, hogy Isten ereje napjainkban is munkálkodik és én hiszek Isten erejében, amely megváltoztatja az emberek életét, amelynek hatására 180 fokos fordulatot vesz az emberek élete.

Hiszem, hogy Isten ma is gyógyít, ma is szabadít meg embereket olyan megkötöttségekből, amelyek teljesen tönkre teszik őket.

Hiszem, hogy Isten ma is megszabadít embereket, és hiszem, hogy ma is van ereje és hatalma arra, hogy halottakat támasszon fel.

Én úgy gondolom, hogy az évszázadok során nem csökkent Isten hatalma. Nem arról van szó, hogy napjainkban Isten már nem lenne képes ezekre a dolgokra, vagy hogy ne akarná megmutatni magát ilyen formában.

Ezen erő hiányáért tehát nem Istent, hanem saját magunkat kell okolnunk. A problémát egészen pontosan abban látom, hogy ha valaki ekkora hatalmat kapna Istentől,

valószínűleg képtelen lenne bölcsen kezelni azt a figyelmet, azt a hírnevet, amellyel mindez járna.

Ami engem illet, én személy szerint meg vagyok győződve arról, hogy képtelen lennék bölcsen reagálni erre a helyzetre, hogyha ekkora hatalommal rendelkeznék, és ilyen óriási hírnévre tennék szert ennek köszönhetően.

Én nem bízom magamban. Sajnos attól tartok, hogy túlságosan is felfuvalkodnék. Félek, hogy hatalmas csodatévő hadjáratokat szerveznék, és hogy képtelen lennék bánni mindazzal, ami egy ilyenfajta szolgálatból fakadna.

A múltban azonban éveket töltöttem azzal, hogy imádkoztam és böjtöltem, hogy nekem is megadasson egy ilyen hatalom. Nagyon szerettem volna ezt a fajta erőt megtapasztalni, de az Úr szólt a szívemhez és ezt mondta: „Én Neked adtam a legkiválóbb utat, a szeretet útját.”

Attól kezdve többé nem imádkoztam csodatévő erőért.

Hadd mondjam el, hogy én már láttam csodákat. De ha belegondolunk, vajon nem az a leghatalmasabb csoda, amikor Isten megváltoztatja egy ember életét?

Tulajdonképpen az sokkal nagyobb csodának számít, hogy a Szentlélek valakit megszabadít a bűn fogságából, és egy új élettel ajándékozza meg Jézus Krisztusban. Ez fontosabb csoda, mint a holtak feltámasztása.

Az Úrnak tehát nem kevés az ereje, bár napjainkban a csodatevő összejövetelek mégis inkább a megtévesztésről, mint a valódi csodákról szólnak.

Sajnos gyakran éppen azok az emberek hirdetik saját magukról, hogy ilyen hatalommal rendelkeznek, akikben még véletlenül sem bízék meg. Én ugyanis jól ismerem ezeket az embereket.

Ez nem jelenti azt, hogy ne vágyjunk az efféle hatalomra. Én személy szerint már nem vágyom rá, mert Isten szólt ezzel kapcsolatban a szívemhez, de ez nem jelenti azt, hogy Isten ne akarna ily módon munkálkodni a te életeden keresztül.

És ha ez Isten terve a te életedre, akkor én áldom Őt mindezért, és együtt örülök veled.

Soha, de soha nem akarok határt szabni Isten munkájának, mert Ő sokkal többre képes, mint amit mi el tudnánk képzelni.

Imádkozzunk: „Uram, köszönjük Neked a Te Szentlelked erejét, és azért imádkozunk, Uram, hogy valóban megnyilvánuljon a Szentlelked ereje közöttünk is.

Uram, érints meg életeket, változtass meg életeket, kenj fel embereket, és használd őket ebben a világban, hogy lássák az emberek a Te dicsőségedet. Uram, úgy jövünk hozzád, ahogy vagyunk ma este, és felajánljuk Neked a mi életünket, és Pálhoz hasonlóan, mi is azt kérdezzük most: Mit tegyünk, Uram?

Uram, mi szeretnénk a rendelkezésedre állni, és megtenni mindazt, amit Te kérsz, bármi legyen is a Te terved.

Hiszen, Uram Te is eljöttél értünk, és a saját oldaladra állítottál bennünket. Tudjuk, hogy okkal tetted, és célod volt ezzel.

Segítség nekünk, Urunk, hogy felismerjük a Te tervedet, és abban járjunk, amit Te elterveztél számunkra.

Arra kérünk, hogy vezess bennünket, hogy használj bennünket, és rajtunk keresztül dicsőítsd meg a Te neved. Köszönjük Neked mindezt.

Apostolok cselekedetei 10-11. Fejezet

Jézus az Apostolok cselekedeteinek első fejezetében a következőket mondta tanítványainak: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”*

Jézus azt parancsolta tanítványainak, hogy menjenek el szerte az egész világba és hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek. És aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog.

Jézus Krisztus evangéliuma tehát minden embernek szól, nemzeti és etnikai hovatartozástól teljesen függetlenül.

Az Apostolok cselekedeteinek első fejezeteiben láthattuk, hogyan kezdik el Jézus Krisztus feltámadását hirdetni, először Jeruzsálemben, és hogyan csatlakoznak hatalmas tömegek szinte nap mint nap a gyülekezetekhez.

Azután arról is olvashattunk, hogy hogyan kezdték üldözni a gyülekezetet, amelynek nyomán Fülöp Szamáriába ment, sok tanítvány pedig Júdeába.

Így tehát kisebb gyülekezetek jöttek létre Szamáriában és Júdeában is, pontosan úgy, ahogy azt Jézus előre megjövendölte. A korai egyházat pedig továbbra is üldözték, mégis egyre növekedett a megtértek száma, és mivel a Római Birodalmon belül szabadon utazhattak, elvitték az evangéliumot az akkori világ minden tájára.

Érdekes számomra, hogy Pál apostol 30 évvel a korai egyház megszületése után azt írta a kolossébeliekhez, hogy az evangélium hozzájuk is eljutott, ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik.

Harminc évvel az első jeruzsálemi gyülekezet megalakulása után beteljesedett tehát Jézus próféciája, és az evangélium eljutott egészen a föld végső határáig.

Ez azonban egy folyamat része volt, hiszen először Jeruzsálemben kezdték el hirdetni az evangéliumot, majd később Júdeában és Samáriában.

Itt a 10. fejezetben annak lehetünk tanúi, hogy mindezek után hogyan jut el az evangélium a pogányokhoz. És látni fogjuk, hogy ez egy nagyon érdekes folyamat.

Élt Cézereában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa.

Az itáliai csapat ugye nem egy kis zenekart jelentett mandolinnal, gitárral és szólóénekesekkel.

Egy-egy római hadtest körülbelül hatezer katonából állt. Ezek a hadtestek pedig zászlóaljakra voltak bontva, és egy zászlóalj hatszáz római katonát jelentett.

Egy hadtesten belül tehát tíz zászlóaljot találunk, amelyet pedig még kisebb, egyenként körülbelül még száz katonát tömörítő egységekre osztottak, amelyek élén egy százados állt, hiszen száz katona tartozott az irányítása alá.

Nagyon érdekes, hogy a ránk maradt római feljegyzések pontosan meghatározták, hogy egy századosnak milyen követelményeknek kellett megfelelnie.

Az egyik alapkövetelmény az volt, hogy a százados egy rendkívül bátor ember kellett legyen. Ha túlerővel találta magát szemben, nem visszakoehatott, hanem ott kellett maradnia és harcolnia kellett embereivel együtt, mindhalálíg. Bátorsága és elszántsága ellenére sohasem kereste a bajt, de a kihívásokkal bátran szembenézett.

Érdekes számomra, hogy a Bibliában több századossal is találkozunk, és minden esetben nagyszerű embereket ismerhetünk meg.

Biztosan emlékeztek arra a századosra, aki felkereste Jézust, és megkérte őt, hogy gyógyítsa meg a haldokló szolgáját. Jézus ekkor felajánlotta, hogy elmegy a százados házába, de a százados ezt felelte rá:

„Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj.” És azt is mondta: „Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek, hogy menj el, és elmegy, a másíknak jöjj ide, és idejön. Vagy szólok a szolgámnak, tedd meg ezt, és megteszi.” Ezért tehát "csak egy szót kell szólnod, és meggyógyul az én szolgám.”

Megdöbentő volt ennek az embernek a hite.

Itt a 10. fejezetben pedig egy újabb századossal találkozunk, aki a helyőrség parancsnoka volt Cézareában, amely a régió fővárosa volt. Az Ige azt is elárulja nekünk a századosról, hogy az egész háza népével együtt kegyes és istenfélő ember volt.

Nagyon sok római belefáradt a többisten-hitbe. A rómaiak és a görögök ugyanis több istent imádtak.

Biztosan emlékeztek, amikor Pál Athénba látogatott, és ezt mondta az összegyűlteknak: *„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, láttam, hogy olyan sok különböző istennek oltárt állítottatok.”*

És valóban igaz az, hogy a görögöknek rendkívül sok istenük volt. Mindenre volt egy istenük, minden emberi érzésnek is volt egy saját istene: a szeretetnek, a gyűlöletnek, a féltékenységnek, a haragnak, sőt a békének és a háborúnak is.

A görögök közül valakinek eszébe jutott az, hogy lehet, hogy valahogy kimaradt egy isten. És mivel tartottak attól, hogy az az isten, akinek véletlenül nem állítottak oltárt, emiatt majd haragra gerjed, elhatározták, hogy neki is állítanak egy oltárt, és ráírták, hogy az ismeretlen Istennek.

Pál ezért mondta nekik, hogy *„találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva, az ismeretlen Istennek. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek, az egyetlen igaz élő Istent, aki a mennynek, a földnek, és mindennek a teremtetője.”*

Pál tehát hirdette nekik az egyetlen igaz és élő Istent. Sok görög és római tulajdonképpen nem is hitt abban, hogy több isten is létezhet, és Izraelt figyelve sokan közülük elfogadták, hogy csak egyetlen igaz és élő Isten létezik. Kornéliusz is egy ilyen ember volt. Egész háza népével együtt félté Istent, és

... sok alamizsnát osztogatott a népnek.

Akinek keveset adtak, attól kevesebbet kívánnak. A Lukács evangéliumának 12. fejezetében is arról olvashatunk, hogy az ember a kapott tudása alapján ítélte meg.

Az a szolga, aki ismerte ura akaratát és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap. Aki viszont nem ismerte ura akaratát és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap.

Akinek sokat adtak, attól sokat kívántak, akire sokat bíznak, attól többet kérnek számon.

A lényeg azonban az, hogy mindenkinek a kapott ismeret szerint kell élnie. És ha valaki ezt teszi, akkor Isten még több tudást ad neki.

Pontosan nem tudjuk, hogy Kornéliusz mennyi tudással rendelkezett, azt azonban tudjuk, hogy Kornéliusz hitt Isten létezésében. Ő tisztelte, félté Istent, szüntelenül hozzá imádkozott, és sok alamizsnát is osztogatott a népnek.

Ő egyik délután három óra tájban...

– vagyis ő is akkor imádkozott, amikor a zsidók, délután három órakor –

... látomásban világosan látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és megszólítja: „Kornéliusz!” Ő pedig rátekintett, és megrémülve kérdezte: „Mi az, Uram?” Erre az angyal ezt mondta neki: „Imádságaid és alamizsnáid emlékeztetésül feljutottak az Isten elé.”

Vagyis Isten hallotta a te imádat, látta, hogy alamizsnát osztasz a népnek. Mindezek tehát:

... feljutottak az Isten elé.

Most azért küldj embereket Joppéba...

Joppé egy ősi kikötőváros volt, a Földközi-tenger partján. Cézárea is egy kikötőváros volt, egy mesterségesen létrehozott kikötővel, amelyet Nagy Heródes épített.

Heródes emberei hullámtörő gátat emeltek, és így egy nagyon szép kis kikötőt hoztak létre.

Joppé Cézereától kb. 30 kilométerre délre feküdt, amely abban az időben kétnapi járóföldet jelentett.

Tehát azt mondja neki az angyal, hogy küldjön embereket Joppéba, és hívassa magához azt a Simont, akit Péternek is hívnak, és ő majd megmondja Kornéliusznak, hogy mit kell tennie.

Péter éppen egy Simon nevű tímár vendége volt akkor Joppében, akinek a háza a tengerparton volt.

Láthatjuk tehát, hogy kezdenek leomolni azok a falak, amelyeket a zsidók maguk köré emeltek.

A zsidók ugyanis nem érintkezettek pogányokkal. Nem ettek együtt egy pogánnyal, soha sem hívtak meg egy pogányt a saját házukba, és soha sem léptek be egy pogány házába, mivel őket tisztátalanoknak tartották.

Ha egy zsidó véletlenül hozzáért egy pogányhoz, meg kellett tisztulnia, mielőtt újra belépett a templomba.

A farizeusok mindezt annyira komolyan vették, hogy amikor kimentek az utcára, szorosan maguk köré tekerték köntösüket, nehogy véletlenül meglebbenjen köpenyük.

Attól tartottak ugyanis, hogyha meglebben a köntösük, és véletlenül hozzáér egy pogányhoz, akkor ettől ők is tisztátalanokká válnak majd, és sok szertartás kell majd ahhoz, hogy újra beléphessenek a templomba és imádhassák Istent.

A tímárok szintén a kiközösítettek csoportjába tartoztak. A Mózesi törvény szerint ugyanis, ha bárki hozzáér egy holttesthez vagy egy állati tetemhez, tisztátalanná válik.

Péter egy tímár házában szállt meg, mert őt már nem érdekelték ezek a szabályok.

Pál is azt mondja az Efezusiakhoz írt levelében, hogy Jézus Krisztus az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést zsidó és pogány közt.

„Krisztus Jézusban tehát nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad.”

Péter tehát egy Simon nevű tímár házában szállt meg.

Miután az angyal, aki vele beszélt eltűnt, előhívott két szolgát, és egy istenfélő katonát azok közül, akik állandóan mellette voltak. Ezeknek mindent elmondva, elküldte őket Joppéba.

Tehát behívta szolgálait, és elküldte őket Joppéba.

Emlékeztek, amikor a másik százados azt mondta Jézusnak, hogy ő is hatalom alatt álló ember? És neki is vannak alárendelt katonái, és amikor azt mondja az egyiknek, hogy menjen el, akkor ő elmegy, a másiknak, hogy jöjjön ide, akkor az idejön?

Ez a százados is élt tehát a hatalmával, és elküldte az embereit Péterért Joppéba.

Ne felejtjük azonban el, hogy Isten mindkét végen munkálkodott.

Az én fiam, Chuck, dolgozott itt a gyülekezetben munkatársként néhány évvel ezelőtt, és be kell vallanom, hogy a fiam egy rendkívül jóképű férfi.

Ezért Chuck fiamnak bizony voltak nehézségei, amikor még egyedülállóként szolgált. Sok olyan fiatal hölgy akadt ugyanis, aki váltig állította, hogy Isten megmutatta neki egy angyal által vagy egy álomban, hogy őt rendelte ki Isten a fiam mellé segítőtársnak.

Egy idő után ez már rendkívül zavarta a fiamat, visszahúzódó lett, és kérte, hogy fiatal lányokat már ne küldjenek hozzá tanácsért.

Isten azonban mindkét végen munkálkodik.

Jöttek a hölgyek, egyik a másik után, és mindegyik azt mondta, hogy Isten megmutatta neki, hogy a fiamnak őt kell feleségül vennie. A fiam azonban azt válaszolta erre, nagyon is helyesen, hogy neki ezt még Isten nem mutatta meg.

Ne feledjük el tehát, hogy Isten mindkét végen munkálkodik.

Ha például úgy érzed, hogy Isten elhív téged egy meghatározott szolgálatba, és szeretnél egy adott embert megkérni, hogy jöjjön veled és segítsen neked, akkor biztosan tudhatod, hogyha ez Isten akarata, akkor Isten már a másik ember szívében is elkezdte a munkát, és hozzá is szólni fog, és megmutatja, hogy mennie kell veled.

Isten tehát mindkét végen munkálkodik. És ami engem illet, én csak akkor szeretnék belefogni valamibe, hogyha Isten előtte személyesen szól hozzám azzal kapcsolatban.

Ha valaki odajönne hozzám, és azt mondaná nekem, hogy Chuck, én úgy érzem, hogy neked itt kéne hagynod ezt a gyülekezetet, és el kéne költöznöd vidékre, és ott kellene egy gyülekezetet pásztoroljál, akkor én erre azt válaszolnám, hogy rendben van, de először szeretnék várni az Úrra, imádkozni ezzel kapcsolatban, és kívánni azt, hogy Ő mit mond nekem.

Tehát csak azért, mert ezzel kapcsolatban Isten ezt valaki másnak elmondta, attól én még nem hagynék itt csapot-papot és nem indulnék neki. Én kívánnám, amíg az Úr hozzám is szól ezzel a dologgal kapcsolatban.

És benneteket is arra bátorítanálak, hogy kövessétek ezt a példát. Ha valaki odajön hozzátok és azt mondja, hogy kapott egy bámulatos kinyilatkoztatást, színes fények jelentek meg az égbolton, és ő transzba esett vagy megjelent neki az Úr angyala, és azt mondta neki, hogy menjen el hozzád, és mondja el neked, hogy mindent pénzzé kell tenned, és el kell költöznöd Hawaii-ra...

Bármennyire is vonzó ez az ajánlat, sokkal jobban teszed, ha inkább vársz az Úrra, mielőtt belemennél ebbe, mert könnyen lehet, hogyha nem vársz rá, és Hawaii-ra költözöl, végzetes hibát követsz el.

És bizony az is megtörténhet, hogy Jónás bőrében találod magad, megrekedve valahol félúton.

Isten tehát mindkét végen munkálkodik.

Ezért, miközben Isten Kornéliuszhoz szólt, Péterhez is szólt Joppében. Itt tehát láthatjuk az érem másik oldalát, ahogy Isten Péter szívében is munkálkodik.

Másnap...

– vegyük tehát észre, hogy ez a következő nap történt –

... amíg ezek úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni.

Úgy tűnik tehát, hogy Péter a zsidó szokás szerint imádkozott a nap harmadik órájában, tehát reggel kilenckor, a nap hatodik órájában, vagyis délben, és a nap kilencedik órájában, vagyis délután háromkor.

Dél volt tehát, közeledett az ebédidő, és Péter ekkor ment fel a ház tetejére imádkozni.

Első hallásra persze furcsán hangozhat, hogy Péter a ház tetejére ment imádkozni, ha azonban már jártál Izraelben, akkor biztosan jól tudod, hogy a háztető az izraeliek számára a lakás szerves részét képezi.

Az izraeli házak lapos tetősek, és fönt a háztetőn általában kialakítanak maguknak egy kis verandás részt, egy kis kertet, és a ruhájukat is oda teregetik.

Mivel ezekhez a házakhoz nem tartozik udvar, ezért az udvar és a játszótér szerepét általában a háztető tölti be. Amikor az édesanya a gyermekeit ebédhez hívja, akkor is a háztetőről hívja le őket.

Ezért egyáltalán nem furcsa az, hogy Péter a háztetőre ment fel imádkozni.

És mivel dél körül járt az idő, nagyon...

megéhezett és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett.

Hadd mondjam el, hogy én igazából nem tudok túl sokat a révület állapotáról. Személy szerint még sohasem estem révületbe, ez azonban nem jelenti azt, hogy ellene vagyok mindennek.

Sőt, igazából úgy gondolom, hogy érdekes élmény lenne egyszer révületbe esni.

Ha Isten azt akarja, hogy egyszer révületbe essek, mert így akar nekem megmutatni valamit, akkor semmiképpen sem akarok ezzel ellenkezni. Én nyitott akarok lenni Isten munkájára.

Szerintem a révület állapota kicsit ahhoz hasonlítható, mint amikor az ember kezd álomba merülni. Volt bizony néhány alkalom, amikor valami hasonlót már én is megtapasztaltam.

Megtörtént, hogy fél éjszakát nem aludtam, és másnap, ahogy beszéltek hozzám az emberek, azon kaptam magam, hogy üveges szemekkel kezdek álomba merülni. És aztán hirtelen feleszmél az ember.

Péter

... révületbe esett, és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló.

A görögben ugyanezt a szót használták a vitorlára is.

Péter tehát látta, hogy:

... leszáll valami nagy lepedőhöz (vagy vitorlához) hasonló, amely a négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. Benne volt ebben a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata.

A törvény szerint a zsidók azonban csak kérődző és hasított körmű állatot ehettek. Ebben azonban:

... benne a volt a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata és az ég mindenféle madara. Ekkor hang hallatszott: „Kelj fel, Péter, öld és egyél!” Péter azonban így szólt: „Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.”

Szeretném felhívni a figyelmeteket arra, hogy Péter kijelentése, bár mindannyiunk számára ismerősen cseng, egy ellentmondást tartalmaz:

Semmiképpen nem, Uram.

Ez egy hatalmas ellentmondás. Hiszen hogyan mondhatja azt valaki, hogy

Semmiképpen nem, Uram.

Ha az Úr megkér téged valamire, akkor az egyedüli lehetséges válasz az, hogy rendben van, Uram. Ha ugyanis ő valóban a te Urad, akkor hogyan mondhatod neki nemet?

Péter tehát mondhatta volna, hogy nem úgy van az, komám, semmiképpen sem, barátom. De azt nem mondhatjuk, hogy nem, Uram. Ez ugyanis egy teljes ellentmondás.

Isten óvjon meg bennünket az effajta ellentmondásoktól saját beszédünkben.

Hiszen gyakran mi is vitába szállunk Istennel. Ő mutat nekünk valamit, megkér bennünket valamire, mi azonban azt mondjuk, hogy nem Uram, én nem tudom ezt megtenni; nem Uram, én nem akarom ezt megtenni.

Ezzel azonban tulajdonképpen azt kommunikálom, hogy én vagyok az úr.

Péter már egy önmagában is ellenmondásos kijelentést tesz, amikor azt mondja

Semmiképpen nem, Uram...

én sohasem ettem semmit, ami nem volt kóser.

Soha nem ettem semmi közönséget, vagy tisztátalant.

És tudnunk kell, hogy a zsidók szemével a pogányok is közönségesek és tisztátalanok voltak.

De másodszor is szólt hozzá a hang: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak. Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe.”

Gondolom, azért történt három ízben ugyanígy, mert Péter mindháromszor ellentmondásosan válaszolt. Azután tehát:

... az egész azonnal felemelkedett az égbe.

Isten azonban már készítette Péter szívét.

Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehetett az a látomás, amelyet látott...

– azon gondolkodott tehát Péter, hogy mi volt mindaz, amit azon a lepedőn látott? Pl. mit kerestek ott azok a malacok? Őljem meg, és egyem meg őket? Mit jelenthet ez?

Azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött Simon háza után kérdezősködve, megálltak a kapu előtt.

Meg kell értenünk, hogy ennél tovább nem mehettek. A zsidók törvényei szerint ugyanis, ha ők pogányként beléptek volna egy zsidó ember házába, akkor tisztátalanná tették volna azt a házat.

Persze Simonnak a háza, már így is tisztátalan volt.

Megálltak tehát a kapu előtt és bekiáltva érdeklődtek, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme, három férfi keres téged: kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!”

Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk:” Íme, én vagyok, akit kerestek. Mi ügyben jártok itt?” Azok így feleltek: „Kornéliusz százados, igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyosságot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házába és hallgassa meg, amit te mondasz.” Erre Péter behívta és vendégül látta őket.

Látjuk tehát, hogy azok a falak egyre csak omlanak lefelé.

Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan. A következő napon megérkeztek Cézareába...

... Kornéliusz pedig összegyűjtötte rokonait és legjobb barátait, és úgy várta őket. Amint Péter be akart lépni, Kornéliusz eléje ment, lábához borult, és imádni akarta. Péter azonban felemelte, és így szólt hozzá: „Állj fel, én is ember vagyok!”

Péter nem engedte, hogy ez az ember imádjá őt, vagy hogy megcsókolja a lábát. Azt mondta neki, hogy álljon fel, hiszen ő is ember.

Érdekes számomra, ahogy az emberek gyakran felmagasztalják Isten egy-egy szolgáját, és szinte istenként imádják.

Az apostolok azonban óvakodtak ettől. Amikor Pál és Barnabás Lisztrában voltak, akkor Zeusz papja, akinek temploma a város mellett volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik, mert teljesen lenyűgözte őket, hogy Pálék meggyógyítottak egy sántát.

Pál és Barnabás pedig ruhájukat megszagatva futottak oda a sokaság közé, és megparancsolták nekik, hogy ne imádják őket, mert ők is csak emberek, hanem inkább Istent imádják.

Péter tehát itt nem hajlandó elfogadni az Istennek kijáró imádatot, tiszteletet és dicsőséget Kornéliusztól.

A tisztelet, a dicsőség Istené. És nagy hibát követünk el, amikor embereket magasztalunk fel.

A Biblia is figyelmeztet bennünket arra, hogy ne tegyük ezt. Képzeld el, hogy egy jól öltözött ember besétál a gyülekezetbe egy rendkívül drága, Rolex karórával, és gyémántgyűrűvel a kezén, és te azt mondd neki, jöjjön csak ide, üljön le, ez az egyik legkényelmesebb szék, innen mindent nagyon jól lehet látni.

És akkor jön egy másik ember, aki piszkos farmerben sétál be a gyülekezetbe, azt pedig hátrairányítod a sarokba, nehogy összepiszkolja a szőnyeget. Jakab erre azt mondja, hogy ilyenkor te személyválogató vagy.

Az egyiket előnyben részesíted a másikkal szemben, csak azért, mert az egyik jólöltözött. Jakab figyelmeztet bennünket, hogy nem szabad felmagasztaljuk az embereket, hanem Istent kell tisztelnünk, mert minden dicsőség az övé kell legyen.

Péter tehát nem engedte, hogy Kornéliusz őt imádjá, és azt mondta neki, állj fel, én is ember vagyok.

Amikor beszélgetve bement vele, sok embert talált ott összegyűlve.

Itt tehát azt látjuk, hogy a falak továbbra is omlanak, hiszen Péter most bemegy egy pogány házába.

Sok embert talált ott összegyűlve...

...sok éhes szívet ott, Cézareában. És hadd mutassak rá itt egy érdekes dologra!

Igazából a válaszokat nem ismerem, de azért a rejtélyt magát, megismertetném veletek: azt, hogy hogyan munkálkodik Isten.

Azokban a napokban Fülöp, az evangélista már Cézáreában lakott. De ha ez valóban így volt, akkor Isten miért nem azt mondta Kornéliusznak, hogy küldjön el Fülöpért, hiszen Cézárea nem volt olyan nagy város. Valószínűleg Fülöp nem lakott messze Kornéliusztól.

Miért akarta Isten azt, hogy Kornéliusz egészen Joppéba küldje el az embereit Simon Péterért.

Az egyik lehetséges válasz az, hogy Fülöp nem volt vezető a korai egyházban, hanem csupán egy diakónus. Így tehát, ha ő ment volna el Kornéliusz házából, és ő lett volna tanúja annak, ahogy a Szentlélek Kornéliusz házában leszáll a jelenlévőkre, Fülöpöt valószínűleg azonnal kitagadták volna a gyülekezetből, és még csak meg sem hallgatták volna.

Pétert legalább Jeruzsálemben készek voltak meghallgatni, hiszen vezető pozíciót töltött be a korai egyházban.

Amikor ugyanis a jeruzsálemi közösség tudomására jutott, hogy mi történt Kornéliusz házában, szinte felháborodtak, és azonnal kérdőre vonták Pétert, hogy magyarázza meg, mi akar ez lenni, hogy tehette azt, hogy elvitte az evangéliumot a pogányok közé.

Szerintem tehát az Úr azért választotta Pétert erre a feladatra, mert ő vezető szerepet töltött be a korai egyházon belül, és mivel nagy tekintélynek örvendett, legalább készek voltak őt meghallgatni Jeruzsálemben, és nem tagadták ki automatikusan.

Ekkor így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy tiltott dolog zsidó embernek idegennel kapcsolatot tartania, vagy hozzá bemennie.”

Péter tehát itt azt mondja, hogy ti jól...

... tudjátok, hogy a zsidó törvények szerint én most törvényszegést követek el. De nekem az Isten megmutatta, hogy egy embert se mondjak közönségesnek vagy tisztátalannak. Ezért el is jöttem vonakodás nélkül, amikor értem küldtetek. Most pedig hadd kérdezzem meg: „miért küldtetek értem?”

Ekkor Kornéliusz így szólt: „Négy nappal ezelőtt, körülbelül ebben az órában délután három órakor imádkoztam, és íme, egy férfi állt meg előttem fénylő ruhában és azt mondta: Kornéliusz, imádságod meghallgatásra talált és alamizsnáidról megemlékeztek az Isten előtt. Küldj el tehát Joppéba, és hívasd át Simont, akit Péternek is hívnak. Ő Simon tímár házában van megszállva a tengerparton.

Nyomban elküldtem tehát hozzád és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr”.

Erre Péter beszélni kezdett és ezt mondta: „Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte az, aki féli őt és igazságot cselekszik.

Vagyis Isten nem csupán egy meghatározott nemzethez tartozó emberek körében munkálkodik.

Péternek tehát kinyílt a szeme. Hatalmas volt ez a felismerés. És milyen nehezen emészthető igazság volt ez az egyház számára, hogy az emberek úgy is üdvözülhettek, hogy nem váltak előbb zsidóvá.

Ők ugyanis úgy gondolták, hogy először zsidóvá kell válnia valakinek ahhoz, hogy utána üdvözülhessen.

Amikor Antiókiában számos pogány üdvözült, és ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezetbe, néhányan elmentek Jeruzsálemből Antiókiába, és azt mondták ezeknek az üdvözült pogányoknak, hogy ti nem lehettek megtérve, hiszen előtte el kell fogadjátok Mózes törvényeit, körül kell metélkedjétek, és ti is zsidóvá kell váljatok. És bizony nagyon összezavarták az antiókhiai hívőket.

Itt azonban Péter felismerte, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép, minden nemzet kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik.

Ezt az ígét küldte Izrael fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura!

Kornéliusz egészen eddig a találkozásig annyi ismerettel rendelkezett Istenről, amennyivel őt a zsidó vallás ellátta.

Most azonban Péternek köszönhetően arról is hall, hogy Isten beváltotta az ígétét, elküldte Jézus Krisztust, a Messiást, és most békességet hirdet Őáltala.

Ő a mindenség Ura! Ti tudjátok, mi történt, kezdve Galileától az egész Júdeában, az után a keresztség után, amelyet János hirdetett.

Azt mondja tehát Péter, hogy ti hallottatok Jézusról. Nem olyan dolgok ezek, amelyekről senki nem hallott még.

Ti tudjátok, hogy mi történt, kezdve Galileától az egész Júdeában, az után a keresztség után, amelyet János hirdetett: a názáreti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akin az ördög hatalmaskodott, mert az Isten volt vele.

És Péter itt bizonyosságot tesz Jézus Krisztusról, és azt mondja:

Mi pedig tanúi vagyunk, amit ő tett a zsidó tartományában és Jeruzsálemben.

Őt azonban fára feszítve megölték; de az Isten harmadnapon feltámasztotta őt és megadta neki, hogy nyilvánosan megjelenjék, de nem az egész népnek, hanem csak azoknak a tanúknak, akiket előre kiválasztott erre az Isten: minékünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból.

Biztosan emlékeztek, hogy Jézus feltámadása után valóban megjelent Péteréknek, és amíg ők kint voltak a tavon és halásztak, Jézus halat süttött nekik, majd hívta őket, hogy egyenek és igyanak vele.

És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot arról, hogy ő Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak.

Jézus tehát hatalmat kapott Istentől arra, hogy bírása legyen élőknek és holtaknak.

Érdekes, pedig az emberek Jézus fölött ítélezték, hiszen odavitték Őt Pilátus elé, és Pilátus mondta ki fölötté az ítéletet.

Itt azonban egy ellentmondással találkozunk. Pilátus ugyanis megkérdezte a tömeget, hogy mi legyen ennek az embernek, Jézusnak a sorsa, aki Krisztusnak mondanak. A tömeg erre azt válaszolta, hogy feszítsd meg!

Pilátus azonban megkérdezte tőlük, miért, mi rosszat cselekedett ez az ember? A tömeg azonban egyre csak azt kiabálta, hogy feszítsd meg. Ekkor Pilátus ezt kérdezte tőlük: A ti királyotokat feszítsem meg? A főpapok így válaszoltak: Nem királyunk van, hanem császáruk. Ekkor kiszolgáltatta nekik, hogy megfeszítsék.

Azonban ezt megelőzően Pilátus megkérdezte Jézustól: Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszítselek?

Jézus azonban így válaszolt: *„Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked.”* Ezért annak, aki engem átadott neked, nagyobb a bűne.

Amikor Pilátus ezt meghallotta, megijedt, és ettől fogva igyekezett őt szabadon bocsátani.

Az igazság az, hogy Pilátus valójában saját maga felett mondott ítéletet.

És Pilátushoz hasonlóan minden embernek szembe kell néznie azzal a kérdéssel, hogy mit kezdek én most Jézus Krisztussal? Egyszerűen el kell dönteni, ítéletet kell hozni ez ügyben.

Valójában azonban ezzel a döntéssel magad fölött hozol ítéletet. Ha ugyanis elutasítod őt, ezzel kimondtad saját magad fölött is az ítéletet, mert Isten téged is elutasít majd. Ha megtagadod őt, akkor majd Isten is megtagad téged.

Tehát minden embernek ítéletet kell hoznia Jézus Krisztussal kapcsolatban.

Igazából azonban az ítélet annak az embernek az életére van a legnagyobb hatással, aki az ítéletet hozza. És az az ítélet, amelyet az emberek Jézus Krisztussal kapcsolatban hoznak, megpecsétli a sorsukat.

Isten tette őt bírává élők és holtak felett, erről olvashatunk a 2Korinthus 5-ben, illetve a Jelenések könyvének 20. fejezetében is.

Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer.

Azt mondja tehát Péter, hogy a próféták már szóltak korábban arról, hogy mindenki bűnbocsánatot nyer, aki hitét Jézus Krisztusba veti.

Az Ószövetségben több száz Jézus Krisztusra vonatkozó próféciát láthatunk. A próféták mind arról beszélnek, hogy Isten elküldi majd egyszülött Fiát: „*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...*”

Ő azonban megvetett lesz és emberektől elhagyatott, pedig ő viselte minden bűnünket.

Aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer.

Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az ígét.

Péter nem tanította be őket, nem próbálta velük gyakoroltatni a nyelveken szólást, hanem ez egészen természetesen történt, a Szentlélek munkája által.

Én nagy fenntartással kezelem azokat az összejöveteleket, amelyek során az embereknek megtanítyják, hogy hogyan szóljanak nyelveken.

Ennek ellenére hiszek a Szentlélek munkájában. Persze jó, ha az Ige alapján elmondunk néhány dolgot előtte az embereknek, de mindennek a Szentlélek munkája által kell azután megtörténnie.

Biztosan emlékeztek, hogy néhányan, egészen pontosan, hatan, a joppéi testvérek közül Péterrel tartottak. Péter volt tehát a hetedik.

És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.

Nem értették, hogy hogyan lehetséges ez. Nem értették, hogyan töltheti ki Isten az ő Szentlelkét egy tisztátalan pogányra. Teljesen elámultak tehát Isten munkáján, hogy a pogányokra is kitöltötte a Szentlélek ajándékát.

De vajon honnan tudták azt, hogy a pogányok is megkapták a Szentlelket?

Hallották ugyanis, amint nyelveken szóltak és magasztalták az Isten.

Pontosan ugyanez történt az Apostolok cselekedeteinek második fejezetében is, amikor pünkösdkor a hívők csoportjára leszállt a Szentlélek. Akkor ők is nyelveken szóltak, különböző nyelveken, és magasztalták az Istent, hirdették az ő dicsőséges munkáját.

Itt tehát ugyanennek lehetünk tanúi, ezek az emberek is nyelveken szóltak és magasztalták az Istent.

Akkor megszólalt Péter: „Megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szentlelket, mint mi?”

Ezt megelőzően nem kereszteltek meg pogányokat. Péter azonban itt azt mondja, hogy nagyon nyilvánvalóan Isten nekik is megadta a Szentlelket, ezért tulajdonképpen mehetünk és akár meg is keresztelhetjük őket.

És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében. Azok pedig megkérték, hogy maradjon náluk néhány napig.

Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában lévő testvérek, hogy a pogányok is befogadták az Isten igéjét. Amikor aztán felment Péter Jeruzsálembe, vitába szálltak vele a zsidó származású hívők, ezt mondván neki:

„Körülméletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük.”

Ekkor Péter elkezdett nekik sorjában beszámolni a történeletről és ezt mondta: „Én éppen Joppé városában tartózkodtam, és imádkoztam, amikor révületben látomást láttam: valami nagy lepedőhöz hasonló szállt le, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le az égből és lejött egészen énhozzám.”

Péter tehát nekik is elismétli látomását.

Nagyon érdekes belegondolni abba is, hogy Lukács lényegében nem írhatott egy végtelen hosszúságú könyvet. Abban az időben a különböző írások nem nyomtatott könyv formájában jelentek meg, hanem mindent tekercsre írtak.

Ezért tehát adott volt, hogy egy tekercsre mennyit lehetett írni. A legnagyobb tekercsek kb. 10 méter hosszúak voltak. És a Biblia egyes leveleit is ilyen tekercsre írták.

Ezért mindig igyekeztek odafigyelni arra, hogy ne kelljen 10 méternél hosszabb tekercset felhasználni, mert az ennél nagyobb tekercset rendkívül nehezen szállíthatták. Az Apostolok cselekedetei egy hosszú könyv, ezért valószínű, hogy ezt is a lehető legnagyobb, tehát kb. 10 méter hosszú tekercsre írták.

Ezért is érdekes, hogy valamilyen oknál fogva a Szentlélek arra indította Lukácsot, hogy kétszer is részletesen kitérjen arra, hogy Pétert hogyan is hívta el Isten, és vitte el a pogányok közé.

Én biztos vagyok benne, hogy Isten ezt azért tette, hogy megmutassa a zsidóknak és minden embernek az egész világon, hogy Krisztus evangéliuma Isten ajándéka, és mindenki számára ingyen elérhető, bőrszínétől és etnikai hovatartozásától függetlenül.

Péter tehát újra elmeséli látomását a 6. versben.

Közelebbről megnéztem és láttam benne a föld négy lábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az ég madarait. Hallottam egy hangot is, amely így szólt hozzám: „Kelj fel, Péter, öld és egyél!”

Én azonban így szóltam: „Semmiképpen sem, Uram, mert közönséges vagy tisztátalan még soha nem ment be a számon.”

De másodszor is megszólalt a hang az égből: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak.” Ez pedig három ízben történt, utána az egész felemelkedett újra az égbe.

És íme, abban a pillanatban, három férfi állt meg az előtt a ház előtt, amelyben voltam, akiket Cézáréból küldtek hozzám. A Lélek pedig azt mondta nekem: „eredj velük minden aggályoskodás nélkül.”

Péter tehát itt azt mondja, hogy nem őt terheli mindebben a felelősség, hiszen a Lélek mondta neki, hogy menjen velük. A Lélek volt az, aki vezette ebben.

*A Lélek pedig azt mondta, eredj velük minden aggályoskodás nélkül.
Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk a férfiúnak a házába.*

Péter tehát tanúkat is vitt magával, valószínűleg azért, mert nem tudta, hogy mi történik majd abban a házban, és tudta, hogy ha Jeruzsálemben esetleg kérdőre vonják őt, tanúkra lesz szüksége, akik megerősítik történetét, és elmondják, hogy ez nem Péter saját ötlete volt, hanem a Lélek indította őt minderre.

És ha ezt tanúk is bizonyítják, akkor bizonyára nem rúgják majd ki a jeruzsálemi gyülekezetből.

Az pedig elbeszélte nekünk, hogyan látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondta neki: „Küldj el Joppéba és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek, aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz, mind te, mind egész házad népe.

Péter tehát egyértelműen azt mondja, hogy a Lélek mondta neki, hogy menjen el Kornéliusz házába, és vigye el hozzájuk az evangéliumot, amely által üdvözül Kornéliusz, illetve egész háza népe.

Vagyis Isten terve az, hogy a pogányok is üdvözüljenek.

Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben.

„Én nem értem hozzájuk” - mondja Péter, „én nem csináltam semmit.”

Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni. Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent.

Bizony ez egy nagyon jó kérdés!

Ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?

Jobb lenne, ha nem próbálnám akadályozni Isten munkáját. Sajnos azonban napjainkban is vannak olyan emberek, akik pontosan ezt teszik. Ellenállnak Isten munkájának.

Isten elkezd munkálkodni, ők pedig megpróbálnak ennek ellenállni. Kritizálják, csak a hibát keresik benne, és ellenállnak Isten munkájának, mondván, hogy ez nem felel meg a mi eredeti elképzeléseinknek.

Nem is olyan régen a kezembe jutott levél, amelyet gyülekezetünkben az egyik hölgy kapott, miután ideköltözött Kaliforniába. Ezt a levelet pedig a Krisztus gyülekezete nevű felekezet egyik pásztor írta neki.

A pásztor megfeddte őt azért, hogy a mi gyülekezetünkbe jár, és azt is mondta, hogy ennek a gyülekezetnek nincs létjogosultsága, és hogy mi mindannyian a pokolra jutunk majd, mert a gyülekezetünk nem a megfelelő nevet viseli.

Ez a pásztor ugyanis azt állította, hogy ha a gyülekezetünknek nem az a neve, hogy Krisztus egyháza, akkor mi lényegében nem is Jézus Krisztust dicsőítjük, és mindenképpen helytelenül cselekszünk.

Be kell vallanom, hogy én nagyon sajnálom ezt az embert, mert az ő mennyországa egy nagyon magányos hely lesz.

Erről jut eszembe az a kis történet, amely szerint Péter egyszer körbevezetett a mennyben egy embert, és miközben ott sétálgattak, ez az ember különböző csoportokra lett figyelmes, akik mind Istent imádták és nagyszerűen érezték magukat.

Hősünk, tehát látja a baptistákat, a presbiteriánusokat, a methodistákat, a pünkösdieket, és mindannyian együtt dicsérik az Urat.

Ezek után azonban egy magas falhoz érkeznek, és az ember hallja, hogy ez a csoport a fal mögött dicséri az Istent és dicsőítő dalokat énekelnek.

Ekkor odafordult Péterhez, és megkérdezte, hogy ezek miért nincsenek a többiekkel?

Péter így szól : „Csendesebben! Itt a fal mögött ezek az emberek a Krisztus egyházából jöttek, és meg vannak győződve arról, hogy egyedül vannak itt a mennyben.”

De nem szeretném, ha félreértenétek! Itt most nem általánosságban a Krisztus egyházának pásztorairól beszélek, hanem egyetlen pásztorról, akinek vannak bizonyos meggyőződései és elképzelései, amelyekkel én nem értek egyet, sőt személy szerint úgy gondolom, hogy ez az ember egy nagyon beszűkült látásmódot képvisel.

Nekem ezzel mindig nagyon nehéz megbirkóznom, de biztos vagyok benne, hogy amikor odaérünk a mennybe, akkor Isten megadja nekem a kegyelmet, hogy őt is elfogadjam olyannak, amilyen.

Sőt hadd mondjam el, hogy én sok a Krisztus egyházának élén álló lelkipásztorral találkoztam már akikkel egészen kiváló a kapcsolatunk.

Nagyon is tiszteltem a szolgálatukat, ahogyan az Úrért munkálkodnak, és ez az egy lelkipásztor, akiről beszéltem, aki a levelet küldte, ő csupán egy a sok közül.

Ő saját meggyőződését, nem pedig az összes többi lelkipásztor meggyőződését kommunikálta, és ennek nagyon örülök.

Péter tehát azt mondja, ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent.

Amikor mindezt hallották, megnyugodtak, dicsőítették Istent és így szóltak: „Akkor tehát a pogányoknak is megadta az Isten...”

És elfogadták.

Elfogadták tehát azt, hogy Isten igenis munkálkodik a pogányok körében is. Arra azonban nem voltak készek, hogy teljesen közösségre lépjenek a pogányokkal.

Ha ugyanis tovább olvassuk Az apostolok cselekedeteit, akkor látni fogjuk, ahogy Péter elmegy Antiókhiaába, és ő ott egy asztalnál étkezik a pogányokkal, egészen addig, amíg néhány testvér meg nem érkezik a jeruzsálemi gyülekezetből.

Ezután azonban Péter másképp kezd viselkedni. Már nem akar egy asztalnál ülni a pogányokkal.

Vagyis Péternek még mindig voltak fenntartásai, és ezzel megoszlást okozott az antiókhiai gyülekezetben. Ezért Pál meg is feddi Pétert, ahogy azt a Galatákhoz írt levelében olvashatjuk.

A falak tehát még nem omlottak le teljesen, de azért ez a folyamat már elkezdődött.

Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig.

Antiókhiairól tudnunk kell, hogy a Római birodalom harmadik legnagyobb városa volt, Róma és Alexandria után, és az Orontész folyó torkolatánál helyezkedett el a Földközi-tenger partján.

Antiókhia legfőbb istennője Dafné volt, és a várostól kb. 7-8 kilométerre egy babérligetben egy hatalmas szentélyt is emeltek ennek az istennőnek.

A történet szerint Apolló beleszeretett Dafnéba és elkezdett neki udvarolni, Dafné azonban attól tartva, hogy Apolló megerőszkolja majd őt, babérfává vált.

Azok, akik papnőként ebben a templomban szolgáltak, prostituáltak voltak, és az istennő iránti imádatukat úgy fejezték ki, hogy eljátszották azt, ahogyan Apolló elcsábítja Dafnét.

Istennőjüket tehát rendkívül testes formában imádták, és Antiókhia városa is úgy került be a köztudatba, hogy ott az emberek rendkívül testes, kicsapongó életmódot folytatnak.

A városban egyre nagyobb méreteket öltött a hazárdjáték és mindenféle bűn. Ezért azokra, akik rendkívül testes és kicsapongó életmódot éltek, gyakran mondták, hogy olyanok, mint az antiókhiaiak.

Ezért nagyon érdekes, hogy Krisztus evangéliuma pont ebben a pogány városban vetette meg oly erősen a lábát, hisz az antiókhiai gyülekezet vált később a pogányok felé irányuló missziók központjává, és innen jutott el az evangélium a világ minden pontjára.

Az antiókhiai gyülekezet tehát a korai egyház egyik fontos központjává vált, és rendkívül sok pogány volt a tagja.

... eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, de senki másnak nem hirdették az igét, csak a zsidóknak.

Tehát a pogányoknak nem hirdették az igét.

Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor ők eljutottak Antiókhiaiba, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust. És az Úr velük volt, úgyhogy sokan hittek és tértek meg az Úrhoz. Ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezetnek a fülébe, ezért kiküldték Barnabást Antiókhiaiba. Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban.

Barnabás tulajdonképpen tökéletes választás volt, ő ugyanis Krisztus testén belül mindig kibékítette, összehozta az embereket, és egységet teremtett közöttük.

Barnabás volt az, aki felkarolta Pált megtérése után, hiszen a jeruzsálemi gyülekezet hallani sem akart róla. Barnabás volt az, aki Pált elvitte hozzájuk és rámutatott arra, hogy már ő is a testvérük.

Barnabás neve azt jelenti, hogy a vigasztalás fia.

Barnabás tehát nagyszerű választás volt, arra, hogy Antiókhiaiba menjen, amikor a jeruzsálemiek hallották, hogy milyen hatalmas ébredés történt abban a városban a pogányok körében.

Barnabás telve volt kegyelemmel és bölcsességgel, és azonnal felismerte Isten munkáját ott Antiókhiaiban a pogányok között, és el is fogadta azt.

... bátorította tehát mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban.

– hogy továbbra is kapaszkodjanak az Úrba. Ez azt is jelentette, hogy Barnabás arra bátorította mindnyájukat, kötelezzék el magukat az Úr mellett.

De ez többet jelentett egy egyszerű elhatározásnál!

Sajnos túl sok dolgot csak a fejünkben határozunk el, pedig az akarat gyökere a szívünkben van.

Barnabás tehát arra bátorítja őket, hogy teljesen szánják oda magukat az Úrnak, hogy szívük szándéka szerint tegyék ezt, teljes akaratukból.

Barnabás ugyanis jól tudta, hogy nekik is az üldöztetés lesz majd az osztályrészük, és hogy a pogány világ, amely ellenszenvvel viseltetett Jézus iránt, velük szemben is ellenszenvet és elutasítást fog majd tanúsítani.

Barnabás látta, hogy egy olyan városba éltek, amely egyre mélyebbre süllyedt mindenféle bűnökben, és jól tudta, hogy ha nem szánják oda magukat teljesen Istennek, akkor ez a világ előbb vagy utóbb újra átveszi életük felett az uralmat.

Barnabás tehát arra bátorítja őket, hogy határozzák el a szívükben, hogy odaszánják magukat az Úrnak, ugyanúgy, ahogy Dániel, Sidrák, Misák és Abednego is elhatározták, hogy nem szennyezik be magukat Babilónban.

Barnabás derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. Barnabás ezután elment Tarzuszba, hogy felkeresse Sault.

Barnabás tehát felismerte, hogy a Szentlélek elkezdett munkálkodni ebben a városban, amely a Római birodalom egyik meghatározó városa volt, ugyanakkor azonban egy jelentős görög kulturális háttérrel rendelkező helység is volt.

Barnabás tudta azt, hogy az itteni szolgálat egy különleges embert kíván.

Egy olyan emberre volt szükség, akit a Szentlélek már felszabadított, aki ismerte és értette a görög kultúrát, mindamelllett azonban erős igei alapokkal is rendelkezett.

Pál, akit itt még mindig Saulként emleget az Ige, miután elment Jeruzsálemből, hazatért szülővárosába Tarzuszba, és most, nyolc évvel később, Barnabás elmegy felkeresni Sault.

Én biztos vagyok benne, hogy ez alatt a nyolc év alatt Pál idejének nagy részét azzal töltötte, hogy sátrakat készített, illetve azzal, hogy bizonyosságot tegyen a tarzusiaknak, és Isten folyamatosan készítette őt fel arra a szolgálatra, amelyre elhívta.

Úgy érzem, hogy gyakran esünk abba a hibába, hogy megtérésünk pillanatától kezdve, azonnal fejest akarunk ugrani a szolgálatba. Pedig nagyon fontos, hogy a Szentlélek először felkészítsen bennünket. És ez a felkészülés nem egyik napról a másikra történik.

A második világháború kapcsán szokták emlegetni az amerikai légierőben az ún. kilencven napos csodákat. Kilencven nap alatt készítették fel ugyanis az utca emberét az amerikai légierőben való szolgálatra a háború alatt.

De Isten nem így munkálkodik.

Nagyon fontos, hogy először szilárd, bibliai alapokra tegyünk szert, hogy először jól megismerjük Isten igéjét és az ő munkáját.

Nagyon érdekes tartom azt, hogy Pál szolgálatának kezdete a megtérése után 11 évvel történik. Tudjuk, hogy Pál megtérése után Arábiában töltött három évet, majd nyolc további éven át eltűnt a szemünk elől, mert visszavonul szülővárosába, Tarzuszba.

Mindezek után, amikor Barnabás Antiókhíába látogat, és látja mindazt, amit Isten ott végez, rádöbben, hogy ehhez a szolgálathoz egy egészen különleges emberre lenne szükség.

Pálra gondol, és ezért elmegy Tarzuszba, hogy megkeresse őt.

Amikor megtalálta, magával vitte Antiókhíába. Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antiókhíában nevezték először keresztényeknek...

.. ami azt jelentette, hogy Krisztus emberei.

Évekkel ezelőtt Amerikában hasonló névvel illették a hippiket is, akik megtértek. Gúnyosan úgy nevezték őket, hogy „ó, az a Jézus népség”. Tehát gúnyosan, lekezelően bántak azokkal a fiatalokkal, akik a hippie mozgalom idején Jézus Krisztusba vetették hitüket.

Antiókhíában is hasonló lehetett a helyzet. Valószínűleg nem a csodálatukat akarták ezzel a névvel kifejezni a megtértek iránt, hanem sokkal inkább gúnyosan illették őket ezzel a névvel, hogy „ó, a keresztények”.

Ha újra megnézzük a 19-es verset, akkor láthatjuk, hogy korábban...
Senki másnak nem hirdették az ígét, csak a zsidóknak.

Amikor azonban eljutottak Antiókiába, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust, tehát prédikáltak.

Ezután azt írja az Ige, hogy amikor megérkezett Barnabás, ő bátorította mindnyájukat, majd Pállal egy teljes esztendeig ott tartózkodtak és tanították őket.

Én úgy gondolom, nagy különbség van a prédikálás, a bátorítás és a tanítás között. Személy szerint úgy gondolom, hogy napjaink gyülekezeteiben abszolút túlsúlyban van a prédikálás, azonban úgy érzem, hogy sokkal több kellene a bátorításból, és mindenekelőtt a tanításból is. Hiszen Antiókhíában is azt látjuk, hogy egy teljes esztendeig maradtak ott, és tanították az embereket.

A prédikálás, Jézus Krisztus hirdetése, azoknak szól, akik még nem tértek meg. Ez tehát annyit jelent, hogy hirdetjük nekik a jó hírt, hogy üdvözülhet minden ember, aki a hitét Jézus Krisztusba veti. Isten elküldte egyszülött Fiát, hogy meghalljon értünk a kereszten, aki harmadnapra fel is támadt a Szentlélek ereje által. És ha valaki Jézus Krisztusba veti a hitét, bűnei megbocsájtatnak és övé lesz az örök élet ajándéka.

Erről szól tehát a prédikálás, hogy hirdetjük a jó hírt.

Miután pedig valaki elkezd hinni Jézus Krisztusban, bátorításra van szüksége. És Barnabás is ezt tette: bátorította az embereket. Mindnyájukat bátorította, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban, hogy kapaszkodjanak az Úrba.

Amikor pedig Pál is elment Antiókhíába, egy éven át tanította őket. Tanította őket, hogyan tudnak megmaradni az Úrban, hogyan imádkozzanak, hogyan járjanak az Úrral. A tanítás tehát elengedhetetlen és bizony napjainkban sok gyülekezet azért gyenge és erőtlenségre jut, mert nem tanítják az embereket Isten ígéretére.

Ezért mi ebben a gyülekezetben az Ige tanítása mellett köteleztük el magunkat. Emellett pedig ott van Romain testvérünk az Úrban, aki bátorít bennünket. Nagyszerű munkamegosztás.

Én tehát megmondom, hogy mit kell tennetek, ő pedig arra ösztönöz benneteket, hogy ezt meg is tegyétek. Bátorít bennünket arra, hogy mit kéne tennünk az Úrban, és hogy ezt meg is tegyünk.

Ez is egy rendkívül fontos és elengedhetetlen szolgálat. Fontos, hogy ez a kettő egyensúlyban legyen.

Randy pedig, aki szintén gyülekezetünk tagja, szombat esténként hirdeti Jézus Krisztust sok-sok fiatalnak, ő tehát prédikál.

Helye van tehát a prédikálásnak, helye van tehát a bátorításnak, és helye van a tanításnak.

És hadd mondjam el, hogy ahhoz, hogy erős és hatékony legyen a gyülekezet, mindenképpen szükség van arra, hogy Isten igéjét tanítsák az embereknek.

... egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antiókhában nevezték először keresztényeknek. Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhába. Előállt egyikük.

Ezekről a prófétákról tudnunk kell, hogy ők abban az időben gyülekezetéről, gyülekezetre jártak, mondhatni nomád életmódot folytattak. Ennek eredményeképpen azonban sokan mások is elkezdték magukat prófétának nevezni, és gyülekezetéről gyülekezetre jártak.

A korai egyházban bizony ez egy probléma is volt, hiszen el kellett dönteni, minden egyes alkalommal, hogy az az adott ember, aki jött és magáról azt állította, hogy Isten prófétája, valóban az volt-e?

Ennek kapcsán említeném meg a Didakhe-t, az apostolok tanítványainak írásait. Ez a korai egyháznak egy kézikönyve volt, mely nagyjából időszámításunk szerint száz körül kezdett elterjedni.

Konkrét útmutatást adott arra, hogyan lehet meghatározni, ki az igazi, és ki a hamis próféta. Eszerint tehát, ha valaki úgy érkezett a gyülekezetbe, hogy azt állította magáról: próféta, akkor egy napra a gyülekezet mindenképpen befogadta, és meghallgatták.

Ha azonban a második napon is ott akart maradni anélkül, hogy ő dolgozni akart volna, akkor egyértelmű volt, hogy ő hamis próféta, és csak a gyülekezeten próbál élösködni.

Ha egy próféta bejött a gyülekezetbe és azt mondta, hogy így szól az Úr, készítsetek egy hatalmas lakomát, sült csirkével és krumplipürével, és miután készen állt a lakoma, ő maga is evett ebből az ételből, akkor hamis próféta volt.

Még mielőtt minden gyülekezetnek lett volna külön pásztora, vénei, vezetői, egyikük előállt..

... név szerint Agabosz.

Róla azt kell megjegyeznünk, hogy találkozunk még vele több évvel később Cézáréában.

Agabosz a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett, Klaudiusz idejében.

Tehát Agabosz egy igazi próféta volt, hiszen be is következett az, amit megjövendölt.

A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek.

Ugye emlékszünk, hogy a jeruzsálemi gyülekezet komoly üldöztetésnek volt kitéve, tagjai szétszóródtak, ráadásul a gyülekezet tagjai mindenüket pénzzé tették, és megosztották egymással. Ez azonban hosszú távon anyagi csődöt eredményezett.

Amikor tehát Agabosz megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön, akkor a tanítványok elhatározták, hogy gyűjtést szerveznek, és az adományokat eljuttatják a szenteknek Júdeába.

Ezt meg is tették, és itt tanúi lehetünk a keresztényi szeretetnek, amely túlmutat nemzeteken, országhatárokon, sőt a gyülekezet határain is.

Itt az egyik gyülekezet kinyúl a másik gyülekezet felé, Krisztus teste felé, hogy segítsen neki, és hogy megossza velük azt a bőséget, amelyet Istentől kaptak.

Elmondhatom, hogy a mi gyülekezetünknek is megadatott az a hatalmas kiváltság, hogy mi is megoszthassuk másokkal azt a bőséget, amit Istentől kaptunk.

Mert Isten valóban bőséggel áldott meg bennünket. Megadatott nekünk tehát az a kiváltság, hogy ezt a bőséges áldást megoszthassuk más gyülekezetekkel, illetve keresztényekkel Krisztus testében Amerika-szerte, illetve az egész világon.

De mindez itt kezdődött, Antióchiában, ebben a gyülekezetben, amelyet Isten szintén egy központtá tett, ugyanúgy, ahogy Isten a mi gyülekezetünket is központtá tette, és innen is sokan indultak el, hogy gyülekezeteket hozzanak létre.

Országszerte több száz gyülekezet nőtt már ki magát ebből a gyülekezetből. Úgy gondolom, hogy hihetetlenül nagy áldás, hogy ilyen helyzetben lehetünk és segíthetünk testvéreinken, és támogathatjuk őket szerte a világon.

Egyértelmű párhuzamot azonban nem vonhatunk a két dolog között, hiszen a korai egyház kezdetei a jeruzsálemi gyülekezethez nyúlnak vissza, és most éppen az első a jeruzsálemi gyülekezetnek van szüksége segítségre.

Mi azonban nem vagyunk rászorulva más gyülekezet anyagi támogatására, hanem miénk lehet az a hatalmas áldás és kiváltság, hogy mi áldjunk meg másokat.

Nagyon hálás vagyok ezért Istennek, hiszen nagyobb áldás adni, mint kapni, úgyhogy mi tényleg nagyon áldottak vagyunk.

Tehát összegyűjtötték az adományokat

... és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet előjáróihoz.

Saul tehát visszatér Jeruzsálembe most, Barnabás kíséretében, kezükben az adományokkal, amelyet az antiókhiai testvérek gyűjtöttek számukra. Leomlottak a falak, és a pogány testvérek egy egészen csodálatos nagylelkűséget tanúsítottak a jeruzsálemi zsidó testvéreik felé.

Uram, köszönöm neked a te igédet, amely lámpásként világít a mi utunkon. Milyen hatalmas áldás az, Uram, hogy összegyűlhetünk és tanulmányozhatjuk a te Igédet!

Uram, tudjuk, hogy ez kedves előtted. És mi valóban olyan munkások szeretnénk lenni, akinek nem kell szégyenkeznie.

Segítség Uram, hogy megértsük és befogadjuk a te Igédet, és add Uram, hogy mi is, mindannyian, szilárdan elhatározzuk a szívünkben, hogy téged fogunk követni, és veled fogunk mindvégig járni, függetlenül attól, hogy mi történik körülöttünk.

Uram, kérlek, áldd meg a te néped, legyen ott mindannyiunk életén a te hatalmas kezed! Kérlek, hogy te kenj fel bennünket a szolgálatra, amelyre elhívtál. Jézus nevében kérjük ezt, ámen.

Apostolok cselekedetei 12-13. Fejezet

Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival.

Az Igében nagyon sok Heródes királlyal találkozunk. Az a Heródes, akire itt utal az Ige, I. Heródes Agrippa király, aki Nagy Heródes unokája volt.

Nagy Heródesről tudnunk kell, hogy ő uralkodott Jézus születésének idején, és tíz felesége volt.

Egyik feleségét Mirjannak hívták, tőle született Arisztobulosz nevű fia. Nagy Heródes azonban később mindkettőjüket megölette, ugyanis meg volt győződve arról, hogy összeesküvést szőnek ellene. Akkoriban az a mondás járta, hogy sokkal biztonságosabb Heródes disznójának lenni, mint a saját fiának.

Ráadásul Heródes nemcsak ezt a fiát, Arisztobuloszt ölette meg, hanem még jó néhányat saját fiai közül.

Ami számunkra itt fontos, hogy Arisztobulosznak volt egy fia, mégpedig I. Heródes Agrippa király, akivel itt, a 12. fejezetben találkozunk.

I. Heródes Agrippa király nagyanyja, Mirjam, a makabeusok leszármazottja volt. A makabeusok közvetlen leszármazottjaként pedig az ő ereiben zsidó vér csörgedezett, mégis Nagy Heródeshez ment feleségül.

Ezért tehát I. Heródes Agrippa király is részben zsidó volt és élénk érdeklődést tanúsított a zsidó szokások iránt, sőt a zsidó törvények szerint, minden nap felajánlotta Istennek az áldozatot, és betartotta a zsidó szokásokat.

Életének első felét, kb. 30 évet Rómában töltött, utána azonban visszatért Jeruzsálembe és nagyon szeretett ott élni. Mindvégig arra törekedett, hogy elnyerje a zsidók jóindulatát, hogy kivívja a zsidók megbecsülését, és ezért, a zsidó szokások szerint élt és valóban a zsidók tisztelték is őt.

I. Heródes Agrippa király elkezdte üldözni a keresztényeket, csak azért, hogy ezzel a zsidók kedvére tegyen.

Pál az ő fia, vagyis II. Heródes Agrippa király előtt mondta védőbeszédét Cézáréában, amikor Pált Fesztusz kérésére vezették Agrippa király elé, mert Pál a császárhoz fellebbezett. Fesztusz megállapította, hogy Pál semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett, és tudta, hogy a császárhoz kell küldje, de nem tud semmilyen vádat írni róla a császárnak.

Ezért ő abban a reményben küldi Pált Agrippa király elé, hogy Agrippa kihallgatja őt, és utána segít a Nérónak írandó levél megfogalmazásában.

Abban az időben tehát Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival, Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.

Jézus a mennydörgés fiainak nevezte Jakabot és Jánost. Egy napon azzal a kéréssel fordultak Jézushoz, hogy hadd foglalhassanak helyet Jézus jobbán és balján a mennyben.

Jézus ekkor megkérdezte tőlük, ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Ők igennel válaszoltak a kérdésre.

Erre Jézus azt mondta: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.

János testvére, Jakab tehát Urát követve, mártírhálált halt.

Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogadta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.

Ez az ünnep mindig Niszán hónap 14-én kezdődött. A páska ünnepén tehát elfogatta Pétert, és börtönbe vetette, de a zsidó törvények értelmében azonban, amíg a páska ünnepe tartott, a tárgyalásra nem kerülhetett sor. A király tehát a páska ünnepe után akarta őt a nép elé vezetetni.

Persze most mondhatnánk, hogy Jézust is a páska ünnepe alatt vezették az emberek elé, és ez valóban így is volt. Az ő tárgyalása azonban több okból is törvényellenesen zajlott.

Heródes tehát úgy tervezte, hogy a páska ünnepe után vezeteti őt a nép elé kihallgatásra, amely azután a kivégzésébe torkollott volna.

Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék.

Általános eljárásnak számított, hogy a rab jobb kezét az ő bal kezéhez bilincselték. Péter azonban megerősített őrizet alatt állt, ami azt jelentette, hogy mindkét kezét egy-egy őrhöz bilincselték, miközben két másik őr őrizte cellája ajtaját.

Négy, egyenként négy tagból álló katonai őrség volt Péter mellé kirendelve, akik háromóránként váltották egymást.

Az én fordításom azt mondja, hogy húsvét után akarta őt a nép elé vezetetni, a korai egyház korában azonban még nem létezett a húsvét.

A görög eredetiben az áll, hogy a páska ünnep után, hiszen Jézus Krisztust ekkor feszítették keresztre, de tudjuk, hogy a húsvét ünnepe nagyjából egybeesik a páska ünnepével.

Az én Biblia fordításom az 1600-as évekből, Jakab király embereitől származik, és abban az időben már a húsvét kifejezést használták. Egy pogány ünnep nevét vették át, és mivel húsvétkor emlékezünk meg Krisztus haláláról, és akkor ünnepeljük az Ő

feltámadását, Jakab király emberei, akik a Bibliát fordították, a páska ünnep helyett a húsvét szót használták, hiszen ez a két időszak egybeesett.

A király tehát azt tervezte, hogy majd a páska ünnep után vezeti Pétert a nép elé.

Pétert tehát a börtönbe őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.

Amikor Heródes elő akarta vezetetni, azon az éjszakán, Péter – két bilincessel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrk őrizték a börtönt. És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökvé felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!”

Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. Azt mondta neki az angyal: „Övezd fel magad és kösd fel sarudat!” Péter megtette.

Azért mondja Péternek az angyal, hogy övezd fel magad, mert abban az időben mindenki hosszú köntöszt viselt, és egy ilyen hosszú köntösben valószínűleg nagyon nehezen lehetett futni.

Ha valaki tehát felövezte magát, az annyit jelentett, hogy fogta köntöse szegélyét, és a szegélyénél fogva felhajtotta a köntösét úgy, hogy az csupán térdéig érjen. A felhajtott részt övével derekára erősítette, és így sokkal gyorsabban tudott mozogni. Ezért mondja az angyal Péternek, hogy övezd fel magad.

A zsidók mindig ezt tették, mielőtt harcba indultak, vagy mielőtt nekiveselkedtek a munkának.

Övezd fel magad és kösd fel sarudat. Péter megtette, az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádát és kövess engem!” Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát.

Péter azt gondolta, hogy ez bizonyosan csupán egy álom, egy látomás, hiszen hogyan lehetséges az, hogy lehullanak hirtelen a bilincsek a kezéről, és ő úgy kísétál a börtönből, hogy az őrk észre sem veszik őt.

Nagyon érdekes számomra, hogy a lelki világ milyen közel volt ezekhez az emberekhez. Olyan közel voltak a lelki világhoz, hogy nem is tudták mindig, hogy az az adott dolog valóság-e vagy csupán látomás.

Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. Ekkor Péter magához tért és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt.”

Miután az angyal eltűnt, Péter ott találta magát az utca kellős közepén, és rádöbbsent, hogy ez nem álom, nem látomás volt. Péterben ekkor tudatosult, hogy az Úr kimentette őt Heródes kezéből.

Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak.

Ha visszamegyünk az 5. vershez, ugyanezt találjuk ott:

A gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte, Istenhez.

Péter tehát elment ahhoz a házhoz, ahol épp érte imádkoztak. Ez pedig Máriának, Márk édesanyjának a háza volt. Arról a János Márkról van szó, aki Márk evangéliumának a szerzője.

Nagy valószínűség szerint Mária háza volt a jeruzsálemi gyülekezet központja. Sőt sokak szerint, az a bizonyos felső szoba szintén Mária házában található, amelyről az Ige ír.

Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy ajtót nyisson. Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt – szegény egy kicsit össze volt zavarodva – és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt. De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: „Az ő anyyala az!”

Ez nagyon érdekes. Menjünk csak vissza az ötös vershez!

Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.

Miután Péter kiszabadult a börtönből, elmegy tehát ahhoz a házhoz, ahol érte imádkoznak. Mindenki ott van a házban és buzgón imádkoznak, és könyörögnek az Istenhez, hogy segítsen Péteren, hogy szabadítsa ki Pétert. Ekkor odarohan hozzájuk ez a Rodé nevű szolgálóleány, és azt mondja nekik, hogy kint van Péter. Erre ők azt mondják, hogy elment az eszed.

Hát nem érdekes az, hogy gyakran milyen nagy hangsúlyt fektetünk a hitre? És azt mondjuk, hogy „testvérem, hinned kell. Ha nincs hited, Isten nem válaszolja meg imáidat.”

De Isten megteszi azt, amit meg akar tenni, akár van hited, akár nincs. Bizony a Mária házában összegyűlt emberekről sem mondhatjuk, hogy igazán hittel imádkoztak ők, hiszen amikor a szolgálóleány bejelenti nekik, hogy Péter áll kint a kapu előtt, akkor azzal gyanúsítják őt, hogy elment az esze.

Azután pedig azt mondják, hogy biztosan Péter anyyala az, mert lehetetlen, hogy Péter legyen.

Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak. Akkor intett nekik a kezével, hogy hallgassanak...

Biztosan azért is szerette volna őket elcsendesíteni, nehogy valaki meghallja, hogy ő ott van és kiszabadult,

... és elbeszélte nekik, hogyan vezette ki az Úr a börtönből és így szólt: „Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek!”

Az Ige tehát itt megemlíti egy másik Jakabot, aki a korai egyház egyik vezetője volt, és azt is tudnunk kell róla, hogy Jézus féltestvére volt. A korai egyházban Jakab komoly vezető szerepet töltött be.

A 12. fejezet elején láttuk, hogy Jakabot, János testvérét karddal, Heródes király kivégeztette, itt tehát egy másik Jakabról van szó, Jakab levelének szerzőjéről, aki a jeruzsálemi apostoli gyűlésen is meghatározó szerepet tölt majd be.

Ő tehát nem ugyanaz a Jakab, akivel az evangéliumokban találkozunk. Bár azt azért el kell mondanom, hogy egy helyen ez a Jakab is szerepel az evangéliumokban, Márk ugyanis megemlíti Jakabot, Jézus féltestvérét.

Péter tehát ezt mondta:
Mondjátok el ezeket Jakabnak és a testvéreknek!
Azután kiment és más helyre távozott.

Jakab, Jézus féltestvére, nem hitt abban, amit Jézus földi élete során hirdetett. Sőt mi több, Jakab úgy gondolta, az ő testvére Jézus, megőrült, ezért egy alkalommal meg is próbálta menteni a tömegtől, és azt mondta, Jézusnak elment az esze. Az apokrif iratokban, a Héberok evangéliumában azt olvashatjuk, hogy Jakab Jézus halálát és feltámadását követően a következőket mondja: „Nem hiszek, amíg két szememmel nem láthatom őt. Érdekes módon Jézus feltámadása után meg is jelent Jakabnak, ahogy azt Pál apostol írja az 1Korinthus 15:7-ben.

Péter tehát azt mondta.

Mondjátok el ezeket Jakabnak, és a testvéreknek! Azután kiment, és más helyre távozott.

Hiszen jól tudta, hogy hamarosan a keresésére indulnak, és Mária házáat mindenképpen útba ejtik. Péter tehát egy más helyre távozott, hogy elrejtőzzön Heródes király elől.

Itt egy érdekes rejtéllyel találjuk szembe magunkat. Menjünk csak vissza a fejezet elejére. Azt írja: „*Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival, Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.*”

Pétert pedig börtönbe vetette, hogy utána majd a nép elé vezettesse őt, és végül kivégeztesse. Isten azonban közbelépett és csodával határos módon kiszabadította Pétert.

A kérdésem azonban a következő: Miért nem lépett közbe Isten Jakab esetében, miért nem szabadította meg Jakabot csodával határos módon?

Igazából nem is érdemes válaszokon törni a fejünket, ugyanis nem tudjuk, miért volt ez így, hisz Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Ahhoz nem fér kétség, hogy Isten Jakabot is ki tudta volna szabadítani, ugyanúgy, ahogy csodával határos módon Pétert is kiszabadította a börtönből. Valamilyen oknál fogva azonban Isten ezt nem így akarta, és megengedte, hogy Jakab áldozatul essen Heródes király kardjának.

Péter esetében viszont az volt a terve, hogy megszabadítsa őt Heródes kardjától, és láthattuk, hogy ebben a döntésben a gyülekezet imái nem játszódhattak nagy szerepet, mert ők imádkoztak ugyan, de nem túl nagy hittel.

Isten terve volt az, amely meghatározó szerepet játszott mindebben, Ő döntött ebben a kérdésben, és a döntése szerint elérkezett Jakab számára az idő, hogy hazatérjen, míg Péter számára ez az idő még nem jött el.

Én hiszem, hogy az életünk Isten kezében van, és hogy Ő pontosan tudja, hogy engem mikor és milyen körülmények között visz majd haza. Addig azonban rám bízott egy feladatot, és egészen addig, amíg azt a feladatot el nem végeztem, amíg be nem fejeztem azt a munkát, amelyet Isten rám bízott, addig megtart engem. De abban a pillanatban, hogy ezt a munkát befejeztem, haza fog vinni.

A Jelenések könyvének 11. fejezetében a következőket olvashatjuk Isten két tanújáról, akik a Nagy nyomorúság idején jönnek a földre, hogy bizonyosságot tegyenek.

Hatalmat kaptak arra, hogy bezárják az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban. Sőt, ha valaki bántani akarja őket, tűz tör elő szájukból és megemészti ellenségeiket.

És mégis, az Igében azt is olvashatjuk, hogy „*amikor bevégezik bizonyágtételüket, a fenevad hatalmat kap arra, hogy legyőzze és megölje őket.*”

De csak miután bevégezték bizonyágtételüket és elvégezték a rájuk bízott munkát.

Péter számára tehát Isten még tartogatott feladatokat. Még nem érkezett el életének vége, Istennek még tervei voltak vele, és ezért megőrizte életét.

Az apostolok cselekedetei, a jeruzsálemi apostoli gyűlést leszámítva, itt említi Pétert utoljára. A 15. fejezetben találkozunk majd Péterrel, amikor megjelenik Jeruzsálemben az apostoli gyűlés előtt, és újra elmondja nekik, hogy hogyan vezette őt Isten a pogányokhoz.

Pál ír róla később a Galatákhöz írt levelében, amelyben többek között kitér arra is, hogy Péter, amikor Antiókhia-ba látogatott, nagyon képmutató módon viselkedett, és ezért Pál kénytelen volt megfeddni őt.

Más korabeli feljegyzésekben pedig azt olvashatjuk, hogy Péter elment Rómába, és ott fejfelé lefelé keresztre feszítették.

Ezenkívül pedig tudjuk róla, hogy Péter két bibliai levelet is írt.

A 13. fejezettől kezdődően azonban a szerző figyelme a jeruzsálemi gyülekezetről Antiókhia-ra irányul, és úgy tűnik, hogy Antiókhia és az ottani gyülekezet veszi át a

jeruzsálemi gyülekezettől a központi szerepet, hiszen innen jutott el az evangélium a világ minden részébe.

Amikor megvirradt...

– most már visszatérünk a börtönbe –

... nem kis zűrzavar támadt a katonák között, hogy vajon mi történt Péterrel.

Képzeljük csak el, hogy felébrednek a katonák, és sehol sem találják Pétert. Gondolhatjátok, mennyire felzaklatta őket, hogy Péter egyszer csak eltűnt.

Heródes pedig kerestette őt, és amikor nem találta, kivallatta az őrséget, és megparancsolta, hogy végezzék ki őket.

A római törvények értelmében ugyanis, ha az általa őrzött fogoly kiszabadult és elmenekült, akkor te kaptad meg a fogolynak járó büntetést. Mivel tehát Heródes azt a parancsot adta, hogy ezeket a katonákat végezzék ki, ebből láthatjuk, hogy Péterrel is ez volt a szándéka.

Aztán lement Júdeából Cézareába és ott tartózkodott.

Heródes ellenséges indulattal volt a tírusziak és a szidóniak iránt.

Két olyan városról van szó, amelyek még ma is állnak, sőt a hírekben is gyakran szerepeltek, mindenekelőtt Dél-Libanon, izraeli megszállása idején, amikor a város lakói sokszor összetűzésbe kerültek az izraeli katonákkal. Az apostolok idejében ez a két város nagyon is Palesztinára volt utalva, onnan töltötték fel ugyanis élelmiszerkészletüket.

Heródes azonban ellenséges indulattal volt a tírusziak és szidóniak iránt. De azok egy akaratlanul eljöttek hozzá és megnyerték Blásztuszt, a király kamarását, tehát békét kértek, mivel tartományukat a királyból éllelmezték.

– vagyis Palesztina látta el őket élelemmel.

Egy kitudózt napon Heródes felöltözött királyi ruhába és a trónjára ülve beszédet intézett hozzájuk. A nép pedig felkiáltott: „Isten hangja ez, és nem emberé!”

Természetesen hízalgébsből mondták ezt neki, hogy elnyerjék jóindulatát és segítségét.

Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férgék emésztették meg, így pusztult el.

Jozefusz történetíró feljegyzései szerint Heródes a cézareái Amfiteátrumban tartotta beszédét.

Biztos vagyok benne, hogy akik már jártak a Szentföldön, hallottak a cézárei szabadtéri színházról. Cézarea környékén sok homokdűne található, és egy napon valaki elhatározta, hogy megnézi, mi van a homokdűnék alatt, és ekkor bukkantak rá erre a római szabadtéri színházra, amely a homoknak köszönhetően még mindig nagyszerű állapotban volt.

Mára már a színház egész területét feltárták, és a színházat részben felújították. Mindenképpen érdemes oda ellátogatni, mert nagyszerű betekintést nyújt a római építészetbe, illetve a római kultúrába.

Jozefusz szerint Heródes ebbe a szabadtéri színházba vonult be, és itt tartotta beszédét, sőt Jozefusztól megtudhatjuk, hogy egy impozáns, ezüstösen csillogó palástot viselt. És ahogy a király bevonult a színházba, a nap sugarai visszaverődtek palástján, úgyhogy valóban úgy vonult be a színházba, mint egy fényárban úszó Isten.

Heródes ragyogó palástjában beszédet mondott az emberek előtt, a nép pedig felkiáltott, hogy Isten hangja ez, és nem emberé.

De mivel Heródes nem Istennek adta a dicsőséget, az Úr angyala azonnal lesújtott rá, és Heródes ott lelte tehát halálát a színházban.

Így ért tehát véget I. Heródes Agrippa király uralkodása. Néhány fejezettel később pedig Heródes fiával, II. Heródes Agrippa királlyal is találkozunk majd.

Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt. Barnabás és Saul miután elvégezték szolgálatukat, visszatértek Jeruzsálemből...

Emlékeztek arra, hogy az antiókhiai gyülekezet Barnabást és Sault küldte el Jeruzsálembe, hogy elvigyék az ottani testvéreknek az adományokat, mert egy Agabosz nevű próféta megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön.

Tehát Barnabás és Saul elvégezték szolgálatukat, és...

... visszatértek Jeruzsálemből, és magukkal vitték Jánost, akit Márknak is hívtak.

Róla azt is tudnunk kell, hogy ő Barnabás unokaöccse volt.

Antiókhiaiban, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító.

Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, Créniei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul.

Nagyon érdekes megvizsgálni, hogy honnan származtak ezek a férfiak, és milyen háttérből érkeztek.

Barnabás például Ciprus szigetéről származott.

Aztán ott volt „Simeon, akit Nigernek is hívtak”. A a Niger római eredetű név, a Simeon pedig héber eredetű, majd a cirénei Lucius és Manaén, aki a királyi udvarban nevelkedett.

És ott volt még Saul is. Az ő előélete is nagyon érdekes, hiszen Tarzuszba született, de Jeruzsálemben tanult, és Isten idehozta őt Antiókhiaiba.

Az ottani gyülekezetekben ők voltak a próféták és a tanítók.

Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak...

Számomra nagyon érdekes, hogy azt írja az Ige, hogy ők „az Úrnak szolgáltak”. Ez azonban azt jelentette, hogy az emberek felé szolgáltak. Erre hívta el őket az Úr.

Később Pál maga is azt írja, hogy „mindazt, amit tesztek, az Isten dicsőségére tegyétek, és amit tesztek, azt úgy tegyétek, mintha az Úrnak tennétek azt, nem pedig az embereknek. Tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget.”

És én úgy gondolom, hogy mindenkinek, aki bármilyen formában is szolgálni szeretné az Urat, ezt tudatosítania kell. Fel kell ugyanis ismernünk, hogy Isten arra hívott bennünket, hogy az emberek felé szolgáljunk. Ez tehát Isten szolgáljaként a feladatunk.

Az emberek felé történő szolgálat azonban gyakran nagyon idegesítő is tud lenni. Az emberek ugyanis nem mindig becsülnék meg téged, nem mindig ismernek el fáradságos munkádért.

Bizony megtörténik, hogy saját magamat is azon kapom, hogy morgolódom azok miatt az elvárások miatt, amelyeket velem szemben támasztanak az emberek.

De az Úr ilyenkor mindig szól hozzám és megkérdezi: „Te kit szolgálsz?”

Én persze rávágom, hogy: „Én a te szolgád vagyok, Uram.”

És erre az Úr azt mondja nekem: „Akkor ne zúgolódj, hanem végezd el úgy, mintha azt nekem tennéd. Mert azért, hogy az emberek felé szolgálj, nekem szolgálj.”

Az évek során megtanultam olyan dolgokat is megtenni, amelyek kevésbé vonzóak vagy érdekesek, de lehet, hogy önszántamból nem választanám azt az adott dolgot.

Bizony volt már, hogy egy-két nehéz dologra igent kellett mondanom, de én mindezt az Úrért tettem. Ha az emberekét tettem volna, valószínűleg dühített volna a dolog, de az Úrért tettem, mert az ő szolgája vagyok.

A lényeg azonban az, hogy soha ne feledjem el, hogy én valóban az Urat szolgálom, én ezt őérte teszem, mert abban a pillanatban, hogy az emberekre kezdek figyelni, és felmerül bennem a kérdés, hogy miért kell nekem ezt az embert szolgálnom, az semmi jóra nem vezet.

És az Ige itt is azt írja, hogy ezek a férfiak az Úrnak szolgáltak. Helyes volt a hozzáállásuk. Az Úrnak való szolgálatukba az is beletartozott, hogy az emberek felé szolgáltak. Tanították, segítették, megerősítették őket.

Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, azt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.”

Mit gondoltok, hogyan mondta ezt a Szentlélek? Hiszen az Ige egyértelműen azt írja, hogy a Szentlélek ezt mondta, és én hiszem, hogy valóban ez történt.

A kérdésem azonban az, hogy hogyan mondta ezt a Szentlélek? Hogy történt ez az egész? Ott ültek, és egyszer csak hallottak egy hangot?

És ha emberi hangon szólt hozzájuk a Szentlélek, vajon milyen hang volt az? Egy mélyebb, öblösebb hang, vagy inkább egy magasabb hang? Milyen hangja van a Szentléleknek?

Hiszen az Ige azt írja, hogy a Szentlélek ezt mondta.

Én úgy gondolom, hogy ez összefüggésben áll azzal, amit a 13. fejezet első verse ír, hogy próféták is voltak abban a gyülekezetben. Én ugyanis úgy gondolom, hogy a Szentlélek valamilyen prófétán keresztül szólt, egy prófécia formájában.

Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.

A Szentlélek tehát az egyik próféta által mondta mindezt.

Később Pál apostol Timóteushoz intézett levelében ír azokról az ajándékokról, amelyek ott szunnyadtak Timóteusban, és arra bátorítja őt, hogy ne hanyagolja el a benne lévő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kapott a vének kézzátételével.

A korai egyházban elterjedt volt az a gyakorlat, hogy kézzátétellel imádkoztak emberekért, és előfordult, hogy ilyenkor valaki prófétált. Ez a prófécia gyakran konkrétan annak az embernek szólt, akiért kézzátétellel imádkoztak. Neki adott útmutatást, számára szabott irányt.

A korai egyházban tehát gyakorolták a prófécia ajándékát, és úgy gondolom, hogy itt Pál és Barnabás esetében ugyanerről van szó, hogy a Szentlélek egy prófécia által szól az egybegyűltekhez, és azt mondja nekik, hogy válasszák ki Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívta őket.

Akkor böjtölés, imádkozás és kézzátétel után elbocsátották őket.

A Szentlélek küldte el őket.

A hármassal azt írja, hogy:

... böjtölés, imádkozás és kézzátétel után elbocsátották őket.

Ezek után Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba.

Antiókhia az Orontész folyó mellett feküdt, Szeleukiától északra, kb. 22-23 km-re a tengerparttól.

Pál és Barnabás tehát lementek Szeleukiába, ott pedig hajóra szálltak és elhajóztak Ciprusba, vagyis elindultak első missziós útjukra.

Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs.

Ez a fiatal ember, János Márk, tehát Barnabással és Saullal ment, hogy segítsen nekik.

Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig...

– vagyis tulajdonképpen hosszában átszelték az egész szigetet,

Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig...

– Páfoszról azt kell tudnunk, hogy Ciprus akkori fővárosa volt.

... találkoztak egy zsidó mágussal és álprófétával, akinek Barjézus volt a neve. Ez közel állott Szergiusz Paulusz helytartóhoz, aki eszes ember volt.

Szergiusz Paulusz tehát Ciprus helytartója volt. A kor emberére pedig általában jellemző volt a babonaság, és a legtöbb uralkodónak saját varázslója volt, akiktől tanácsokat kértek.

Ez a Bárjézus nevű ember pedig Szergiusz Paulusz tanácsadója volt.

Szergiusz Paulusz magához hívta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta Isten igéjét. De Elimás, a varázsló – neve ugyanis ezt jelenti –, szembeszállt velük, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. Saul pedig, akit Pálnak is hívtak...

– A Saul héber eredetű név, a Pál pedig görög eredetű.

... Saul pedig, akit Pálnak is hívtak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, és így szólt:

”Te mindenféle csalással és gonoszossággal tele ember, te ördögfia, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait?

Most íme, az Úr keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!” Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket.

Nagyon érdekes ez, nem? Nem vágytok ti is néha, hogy ilyen fajta erővel rendelkeznetek? Bár biztos vagyok benne, hogy jól összekutyulnánk a dolgokat.

De bizony nekem is volt már dolgom olyan emberekkel, akiknek olyan szívesen mondtam volna ezt, hogy:

Te mindenféle csalással és gonoszossággal tele ember, te ördögfia, te minden igazság ellensége! Mikor szűnsz meg végre elferdíteni az Úr egyenes útjait?

Mikor a helytartó – Szergiusz Paulusz – látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.

Aztán Pál és kísérői elhajóztak Páfoszból, a pamfiliai Pergébe. János azonban elvált tőlük és visszatért Jeruzsálembe.

Az Igéből nem derül ki, hogy János Márk miért vált el tőlük, és miért tért vissza Jeruzsálembe. Azt azonban tudhatjuk, hogy ez felzaklatta Pált.

Őt annyira érzékenyen érintette, hogy János Márk elvált tőlük, hogy amikor Pál és Barnabás második missziós útjukra indultak, és Barnabás felvetette annak az ötletét, hogy János Márk is velük tart majd, Pál kerek-perec kijelentette, hogy nem akarja, hogy János Márk velük tartson.

Olyan komoly nézeteltérés támadt Barnabás és Pál között János Márkkal kapcsolatban, hogy Barnabás végül János Márkkal együtt egy másik irányba, Ciprus felé indult el, Pál pedig Szilászt vette maga mellé, és ők Kis-Ázsiába mentek.

A sebek azonban idővel begyógyultak. Pál ugyanis később azt írja Timótheusnak, hogy vedd magad mellé Márkot, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban, mert segítségemre van, mert vigasztal engem.

A későbbiekben tehát Pál és János Márk kibékülnek és helyreáll a kapcsolatuk. Sőt jobb is lesz, mint bármikor azelőtt.

Pál és Barnabás nem prédikáltak Pamfiliában.

Pamfilia is a Földközi-tenger partján feküdt, és ők azért nem hirdették itt az evangéliumot, mert Pál ekkor itt súlyosan megbetegedett. Pamfiliában rendkívül gyorsan terjedt a malária, és sokan úgy gondolják, hogy Pál is maláriás lett.

Ezért tehát nem maradtak Pamfiliában, amely közvetlenül a tengerpart mellett feküdt, egy viszonylag sík, alacsony tengerszint feletti magasságú helyen, hanem inkább egy magasabban fekvő terület felé vették útjukat.

Elmentek tehát pizidiai Antiókhiaiba, amely mintegy 1200 m-es tengerszint feletti magasságban feküdt, hogy Pál felépüljön a maláriából, amelyet a tengerparton kapott el.

Ezt az egész területet Galáciának hívták, és később Pál az itteni gyülekezetekhez írta a Galatákhoz címzett levelét, tehát a pizidiai Antiókhiaiban és az Ikoniumban található gyülekezetnek.

Pál a Galatákhoz írt levélben szól arról, hogy biztosan emlékeznek ezek a gyülekezetek, hogy milyen beteg volt Pál, amikor ott volt velük. És Pál azt is írja, hogy testi erőtlenségében hirdette nekik akkor az evangéliumot.

Pál a Galatákhoz írt levelében megemlíti azt, *„hogya lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok és nekem adtátok volna, olyan hatalmas volt a ti szeretetetek irántam.”*

Ők pedig továbbmentek Pergéből és megérkeztek a pizidiai Antiókhiaiba. Itt szombaton elmentek a zsinagógába és leültek. A törvény és a próféták felolvasása után...

– a zsinagógában ugyanis minden szombaton felolvastak egy részt a törvényből, és egy részt a próféták írásaiból és ez a gyakorlat egészen a napjainkig folytatódott. Ma is ezt teszik, minden szombaton felolvasnak egy részt a törvényből, és a prófétákból.

Ezért pontosan meg lehet határozni, hogy melyik szombatról volt szó abban az évben, az alapján, hogy éppen mit olvastak fel.

A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói odaküldtek hozzájuk, és azt üzenték nekik: „Atyámfiai, férfiak. Ha van valami buzdító szavatok a néphez,

szóljatok!” Pál felállt, intett a kezével, és ezt mondta: „Férfiak, izraeliták, akik az Istent félitek, halljátok!”

– vagy ahogy Károli Gáspár fordítása írja: „Izraelnek férfiai, és ti, kik félitek az Istent, halljátok meg!”

Ez azért fontos, mert nemcsak zsidó férfiak ültek ott a zsinagógában, hanem pogányok is, akik áttértek a zsidó vallásra.

Ezért mondja Pál, hogy:

„Izraelnek férfiai és ti, kik félitek az Istent”.

Ennek a népnek, Izraelnek Istene kiválasztotta atyáinkat, és felmagasztalta a népet, amikor jövevények voltak Egyiptom földjén és hatalmas karjával kivezette őket onnan. Aztán közel negyven esztendeig hordozta őket a pusztában. És miután eltörölt hét népet Kánaán földjén, örökségül adta nekik azoknak a földjét. Mindez mintegy 450 évig tartott.

Ezután bírákat adott nekik egészen Sámuel prófétáig. Ekkor királyt kértek maguknak, az Isten pedig Sault, a Kís fiát, a Benjámin törzséből való férfit adta nekik 40 esztendőre. Amikor őt elvetette, Dávidot emelte királyukká, akiről bizonyágot is tett és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot Isai fiát, a szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat.

Pál itt átismétli velük a zsidó nép történetét. Lényegében elmondja nekik, hogy Isten az ő atyáikkal volt, és csodával határos módon kiszabadította őket egyiptomi fogságukból, majd miután negyven évig hordozta őket a pusztában, elvitte őket arra a földre, amelyet örökségül adott nekik.

Ezután bírákat adott nekik, kb. 450 éven át, egészen Sámuel próféta idejéig, amikor az emberek királyt kértek Istentől, mert olyanok szerettek volna lenni, mint a többi nép.

Addig ugyanis Izraelnek nem volt földi királya, mert Isten vezette őket.

A zsidó nép történelmének legszomorúbb napja volt az, amikor földi királyt követeltek maguknak Isten királysága helyett, hogy olyanok lehessenek, mint a többi, körülöttük élő nép.

Izrael gyermekei ezzel tulajdonképpen kijelentették, hogy nem akarják azt, hogy Isten uralkodjon felettük.

Biztosan emlékszünk erre a nagyon szomorú történetre, amelyről Sámuel első könyvében olvashatunk.

Sámuel természetesen nagyon nyugtalanította a nép kérése, Isten azonban szólt hozzá és azt mondta neki: *„Sámuel hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk.”*

Sámuel tehát Isten parancsára felkente Sault királlyá, és Saul kb. 40 évi uralkodott Izraelben.

Saul uralkodásának vége felé, amikor már Sámuel annyira öreg volt, hogy alig látott, az Úr elküldte őt Saulhoz, és azt az utasítást adta Isten Saulnak Sámuelen keresztül, hogy

irtsa ki az amálékiakat, és egyetlen embert vagy állatot se hagyjon életben. Saul el is indult, hogy kiirtsa az amálékiakat, és az Úr győzelemre vezette őket.

Amikor azonban Saul látta, hogy az amálékiaknak milyen szép, egészséges állataik vannak, akkor megkímélte a szép példányokat, és csupán a beteg példányokat ölte meg, ugyanakkor Amálék királyát is életben hagyta.

Saul éppen hazafelé tartott a csatából, és találkozott Sámuellel. Amikor Saul meglátta Sámuelet, a következőket mondta: *„Az Úr áldottja vagy te!”*

Vagy ahogy az angol fordítás mondja, *„az élő Úrra mondom, hogy teljesítettem, amit az Úr meghagyott.”*

„Az élő Úrra mondom”, egy korabeli kifejezés volt, amely az akkori vallási szókinccs részét képezte. Egy kicsit olyan volt ez, mint napjainkban a „Dicsőség az Úrnak” kifejezés, amely színén szállóige a mai a keresztények között.

Ezt a kifejezést úgy is lehet használni, hogy valóban a szavak értelmére gondolunk, de lehet üresen ismételtetni is.

Napjainkban is sokan használnak üres keresztény szavakat vagy kifejezéseket.

Például találkoztam egy arab fiúval Izraelben, aki utcai árusként dolgozott. Ezekről az utcai árusokról tudnunk kell, hogy nagyon vág az eszük. Egy szempillantás alatt felismerik, hogy te Kaliforniából jöttél, és ez a fiú is abban a pillanatban, ahogy odaérsz, azonnal elkezd mondani: – Á, te Kaliforniából vagy. Dicsőség az Úrnak, dicsőség az Istennek, de jó, hogy Kaliforniából vagy!

És az ilyenek utána még sokszor elmondják, hogy Dicsőség Istennek, dicsőség az Úrnak, de csak azért, mert próbálnak eladni valamit, de közben odaszánt muzulmánok.

Bizony én már többször is vitába szálltam az ilyen árusokkal Jézus Krisztus igazságával kapcsolatban. Az említett fiú már igen jól ismer engem, és sajnos, amikor felbukkanok a távolban, szedi a sátorfáját és elfut a másik irányba.

Velem már nem akar beszélgetni, már elkerül engem, de én azért látom, hogy odamegy más csoportokhoz, és ugyanezt mondja nekik: Dicsőség Istennek, dicsőség az Úrnak, hallelúja. Persze mindezt csak azért teszi, hogy el tudja adni a portékáját.

Természetesen magukkal a kifejezések semmi baj nincs, csak olyan jó lenne, ha őszintén, a szívünkből mondanánk ezeket. Vigyáznunk kell, hogy ezek a kifejezések ne váljanak csupán üres szófordulatokká.

Ez *„az élő Úrra mondom”* kifejezés is egy akkoriban gyakran használt vallásos szófordulat volt, és akkor mondták, ha megpróbálták a másikat lenyűgözni.

Saul is megpróbálta lehengerelni Sámuelet lelkiségével, és ezért mondta, hogy *„az élő Úrra mondom, teljesítettem, amit az Úr meghagyott.”*

Sámuel azonban megkérdezte tőle, *„akkor mi az a juh bégetés, ami a fülembé jut, és mi az a marhabögés, amit hallok?”* Erre Saul rávágta: *„Ó, ezek annyira szép példányok voltak, hogy elhatároztuk, hogy hazahozzuk őket és feláldozzuk őket Istennek.”*

Ekkor mondta Sámuel Saulnak, hogy:

Többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél.

Hát nem veszed észre, Saul, hogy olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke? És az ellenszegülés, mint a bálványimádás? Mivel te megvetted az Úr igéjét, ő meg elvetett téged és nem leszel király.”

És Isten keresett magának egy saját szíve szerint való embert, akinek fontos volt, hogy az Ő akaratát cselekedje.

És ugyanezt láttuk az évszázadok során egészen napjainkig. Isten a saját szíve szerint való embereket keres, akik az ő akaratát cselekszik.

Sokszor azonban csak saját magunkról szól az életünk. Mi vagyunk a központ, ahogy Saul esetében is. És mivel saját magunkat helyeztük életünk középpontjába, sokkal inkább arra törekszünk, hogy saját akaratunkat érvényesítsük Isten akaratá helyett, és sokszor fellázadunk az Ő akaratá ellen.

Isten tehát egy saját szíve szerint való embert keresett.

Ezékiel próféta könyvében az Úr a következőket mondja:

„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.”

Milyen szomorú ez a kijelentés! Az Úr egy olyan embert keresett, aki a szíve szerint való volt, aki hajlandó volt teljesíteni az akaratát. De Ezékiel próféta idejében nem akadt ilyen ember.

Sámuel próféta idejében azonban Isten talált egy saját szíve szerint való embert, Dávid személyében. Pál tehát azt mondja, hogy Isten Dávidot emelte királyukká, akiről bizonyosságot is tett és ezt mondta:

Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat.

Isten nem tökéletes embert keresett, mert olyat nem is találhat, hiszen tökéletes ember nem létezik. Ő egy olyan embert keresett, aki Istent helyezte életének középpontjába, és amikor dönteni kellett, saját akaratá és Isten akaratá között, akkor képes volt Isten akaratát választani.

Az ilyen ember az Isten szíve szerint való, aki Isten akaratát cselekszi.

Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat. Az ő utódai közül támasztotta Isten...

Pál tehát átfut a zsidó nép történetén, de igazából Jézushoz szeretne eljutni. Megemlíti a főbb eseményeket, majd Dávidhoz érve azonnal rátér Jézusra.

Ennek utódai közül támasztotta Isten ígéret szerint Izraelnek üdvözítőül Jézust.

Dávid életének abban az időszakában, amikor elhatározta, hogy templomot épít Istennek, el is ment Nátán prófétához és megosztotta vele ezt a vágyát. Elmondta, hogy nagyon szeretne Istennek templomot építeni, egy hatalmas dicsőséges templomot. Azt mondta, hogy én egy cédrus palotában lakom, Isten ládája pedig sátorlapok között lakik, és ezen gyorsan változtatni kell, hiszen Istennek kellene a világ legcsodálatosabb épületében laknia.

Nátán erre ezt mondta a királynak: „*Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Úr.*” De az Úr még azon az éjjelen szólt Nátánhoz, és Nátán felismerte, hogy mindaz, amit a királynak mondott, túl elhamarkodott volt.

Isten azt mondta Nátánnak: „Menj most vissza Dávidhoz, és mondd meg neki, hogy nem építhet nekem házat, mert kezéhez túl sok vér tapad. De azt is mondd meg neki, hogy én építek majd neki házat. Hiszen én hoztam el őt a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme legyen népemnek, Izraelnek.”

Nátán a következő nap el is látogatott Dávidhoz, és elmondta neki: „Dávid királyom, van egy jó hírem és egy rossz.

A rossz hír az, hogy te nem építhetsz házat Istennek, mert kezedhez túl sok vér tapad. A jó hír azonban az, hogy Isten fog neked házat építeni. És a te utódaid közül kerül ki majd az, aki az Izrael trónján ül majd, mindörökre.”

Dávid pontosan tudta, hogy mit is mondott ezzel az Úr. Tudta, hogy ez azt jelentette, hogy a Messiás az ő ágán keresztül jön majd el.

Ekkor bement Dávid király az Úr színe elé, leült és ezt mondta: „Ki vagyok én, Uram? Ó, Uram, hiszen én egy senki voltam. Juhokat legeltettem Betlehem mezején, de te elhoztál engem a legelőről, a juhnyáj mellől, és egész Izrael királyává tettél.

Olyan sokat tettél már értem Istenem. A jövővel kapcsolatban, az eljövendő királlyal, a Messiással kapcsolatban, mit is mondhatnék, Uram? Mit is mondhatnék?”

És Dávid, a szavak embere, elnémult, mert nem talált szavakat Isten mérhetetlen kegyelmére.

Az én életemben is ezek voltak a legcsodálatosabb élmények, amikor Isten kegyelmétől elakadtak a szavaim.

Mert mit is mondhatnánk ilyenkor? Ó, Istenem, nincs mit mondanom. Istenem te nagyszerű, csodálatos vagy!

De igazából nem tudjuk szavakkal kifejezni mindazt, amit ilyenkor érzünk. Nem tudjuk szavakba önteni mindazt a hálát, amit a szívünkben érzünk.

Csak ott állunk Isten előtt, és elakad a szavunk.

Valaki egyszer azt mondta, hogy amikor az ima eléri végső célját, akkor elakad a szavunk. Amikor Isten dicsérete eléri a végső célját, csak állunk szótlanul. Az ember ilyenkor nem tud mit mondani, csak ott van Isten előtt, megnyitja szívét, és engedi, hogy kiáradjon belőle mindaz, amit érez.

Az ember ilyenkor szótlanul és némán áll Isten előtt, de rendkívül mély közösségben van az Úrral.

Pál megemlíti tehát, hogy Isten megígérte, hogy Dávid házából származik majd a Messiás.

Ennek utódai közül támasztotta Isten ígéret szerint Izraelnek üdvözítőül Jézust, miután János előre, még az ő eljövetele előtt hirdette Izrael egész népének, hogy térjenek meg és keresztelkedjenek meg. Amikor pedig János bevégezte pályafutását, így szólt: Én nem az vagyok, akinek ti gondoltok engem. Hanem íme, utánam jön az, akinek a saruját sem vagyok méltó leoldani.

És Pál most a jelenlévők felé fordul és a következőket mondja.

Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetségének fiai és a hozzátok csatlakozott istenfélők. Ennek az üdvösségnek az igéje, nekünk küldetett el.

Isten megtartotta az ígéretét. Elküldte a Megváltót, elküldte Keresztelő Jánost, aki előkészítette az utat, azután pedig elküldte Jézust, a Messiást.

Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismerték fel őt, és a próféták szavait, amelyeket minden szombaton felolvasnak, betöltötték azáltal, hogy elítélték őt.

Annak ellenére tehát, hogy minden szombaton a zsinagógában felolvasták a próféták szavait, ők még sem ismerték igazán a próféták írásait, és azáltal, hogy elítélték Jézust, betöltötték a próféták szavait.

Jézus valóban megvetett volt és emberektől elhagyatott volt. Fájdalmak férfia, betegség ismerője. Ők elutasították Jézust és ezzel betöltötték a prófeciákat.

Bár semmiféle halálos büntetésre méltó okot nem találtak benne, mégis azt követelték Pilátustól, hogy ölésse meg.

Amikor véghezvitték mindazt, ami meg van írva róla, levették a fáról, és sírba tették.

Miután beteljesedett a 22. zsoltár prófeciája illetve az Ézsaiás 52. és 53. fejezeteinek prófeciája:

Amikor véghezvitték mindazt, ami meg van írva róla, levették a fáról és sírba tették. De az Isten feltámasztotta őt a halálból...

Pál apostolnak ez az egyedüli, teljes egészében feljegyzett prédikációja. Korábban már láthattuk Pétert prédikálni, egészen pontosan pünkösdkor, és akkor megemlítettük, hogy Péter üzenetének központi részét Jézus Krisztus feltámadása képezte.

Ugyanezt látjuk most, Pál esetében is. Pál is kihangsúlyozza Jézus Krisztus feltámadását. „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”

Jézus Krisztus feltámadása elengedhetetlen üdvösségünkhöz, hiszen egy halott Messiás senkit sem képes megváltani.

És ő több napon át megjelent azoknak, akik együtt mentek fel vele Galileából Jeruzsálembe, és akik most az ő tanúi a nép előtt. Mi is hirdetjük nektek, hogy azt az ígéretet amit az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk, gyermekeiknek, amikor feltámasztotta Jézust. Ahogyan meg van írva a 2. zsoltárban is: Fiam vagy te, ma fogadtalak fiammá.

Azt pedig, hogy feltámasztotta őt a halálból, és többé nem fog visszatérni az elmúlásba, így mondta meg: Nektek adom meg a Dávidnak tett biztos, szent ígéreteket. Ezért más helyen is így szólt: Nem engeded, hogy a te Szented elmúlást lásson.

Mert miután Dávid a maga nemzedékében az Isten akarata szerint szolgált, meghalt, és eltemették atyái mellé, tehát elmúlást látott. Akit azonban az Isten feltámasztott, az nem látott elmúlást.

Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiai, férfiak, hogy őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát.

Pál tehát nagyon komoly érvekkel támasztja alá mondanivalóját, az Igéből idéz, rámutat Isten ígéreteire a feltámasztással kapcsolatban, és hogy nem engedi majd, hogy az ő Szentje, Jézus Krisztus elmúlást lásson.

Pál rámutat arra, hogy Dávid nem önmagáról beszélt, hiszen ő meghalt, eltemették, tehát elmúlást látott. Isten azonban feltámasztotta Jézust a halálból, és akit az Isten feltámasztott, az nem látott elmúlást.

És mi őáltala hirdetjük nektek, a bűnök bocsánatának bámulatos lehetőségét.

Jézusban minden ember megleli azt, amire a leginkább szüksége van. Ugyanis minden embernek legfőképpen arra van szüksége, hogy megbocsátassanak a bűnei.

Bűnbocsánat nélkül ugyanis nem lehetünk közösségben Istennel, és nem lehetünk közel őhozzá.

Pál tehát azt hirdette nekik, hogy az ember közösségben lehet Istennel, ha megbánja bűneit, mert ha Jézus Krisztusba veti a hitét, akkor bűnei megbocsájtatnak.

... és amiből Mózes törvénye által nem igazulhattok meg, őáltala mindenki megigazul, aki hisz.

Ő a törvény fölött áll. Csak Jézus által igazulhattok meg, Mózes törvénye ebben nem segíthet. De akik hisznek őbenne, megigazulnak.

Pálnak ez volt a kedvenc témája, a hit által való megigazulás, amit részletesebben is megnéztünk a Római levél tanulmányozásakor.

Vigyázzatok tehát, hogy be ne következzen az, amit megmondott az Úr a próféták által:

*Lássátok meg ti gúnyolódók,
és ámuljatok el, és semmisüljétek meg,
mert olyasmit viszek véghez
napjaitokban,
amelyet el sem hinnétek,*

ha valaki mondaná nektek.

Amikor pedig mentek kifelé, kérték őket, hogy a következő szombaton is hirdessék nekik ezeket a dolgokat. Miután szétszlott a gyülekezet, sokan követték a zsidók és az istenfélő prozeliták közül Pált és Barnabást, akik szóltak hozzájuk és biztatták őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében.

A galaták ugyanezzel a problémával küszködtek. Ezért írja nekik Pál a Galatákhoz írt levelében, hogy: „*Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket, hogy ilyen gyorsan elfordultatok Isten kegyelmétől? Amit lélekben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?*”

Pál bátorította őket, hogy tegyék meg azt, amit eddig nem tettek meg.

Isten soha nem mond nekünk semmit fölöslegesen. Mégis olyan gyakran, amikor az Úr mutat nekünk valamit, akkor azt mondjuk, „Uram, ezt már nem kellett volna elmondanod nekem, én ezt már jól tudom.”

Isten azonban soha semmit nem mond fölöslegesen.

Ha tehát szól hozzánk az életünk bizonyos területével kapcsolatban, akkor biztosak lehetünk abban, hogy ezt azért teszi, mert esetleg egy érzékenyebb területről van szó, amellyel óvatosan kell bánnunk.

Isten még magunknál is jobban ismer bennünket, és nyíltan rámutat bizonyos problémás területekre.

Így volt ez a galatáknál is. Isten buzdítja őket, hogy maradjanak meg az ő kegyelmében. A galaták azonban egyre távolabb kerültek Isten kegyelmétől.

A következő szombaton ezután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr igéjét.

Elterjedt tehát a hír, hogy itt van Pál és Barnabás, s nagyon sokan eljöttek, hogy hallgassák az Úr igéjét.

Amikor meglátták a zsidók a sokaságot, elteltek irigységgel és káromolva ellen mondtak Pál beszédének. Ekkor Pál és Barnabás bátran azt mondta: „Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk.”

Először tehát elvitték az evangéliumot a zsidóknak, mivel azonban a zsidók elutasították azt, most a pogányok felé fordulnak.

Pál írja a Római levél első fejezetének 16. versében, „*mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is.*”

Pál általában ezt a mintát követte. Először a zsidókhoz vitte az evangéliumot. Miután a zsidók elutasították azt, akkor elvitte az evangéliumot a pogányokhoz is.

A zsidók saját maguk döntöttek így.

És mi is, saját magunk hozunk döntéseket Jézus Krisztussal kapcsolatban.

Pilátus is ezt kérdezte: *„mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”*

Azután Pilátus is döntött, és ezzel a döntésével igazából saját maga felett mondta ki az ítéletet.

Egyszer mindenkinek szembesülnie kell azzal a kérdéssel, amelyet Pilátus feltett. Minden egyes embernél felmerül egyszer a kérdés, hogy mit tegyen Jézus Krisztussal. Egyszer mindenkinek válaszolnia kell erre a kérdésre.

Ez a kérdés nemcsak Pilátus kérdése volt. Ez a kérdés nekünk is szól.

„Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”

Ezt neked kell eldöntened, a döntés a te kezében van. De egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan döntesz arról, hogy elfogadod-e őt Isten fiának vagy sem, elfogadod-e azt, hogy ő a Megváltó vagy sem. Ez a döntés ugyanis megpecsételi a sorsodat.

Ez a döntésed Jézus Krisztus sorsára nincs hatással. Ha te elutasítod Őt, Ő akkor is Isten Fia marad, akkor is ő a Megváltó. A te életedet azonban véglegesen meghatározza, hogy hogyan döntesz Jézus Krisztussal kapcsolatban.

Pál is azt mondja itt: *mivel azonban ti elutasítjátok és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk.*

Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösséggé légy a föld végső határáig. Ennek hallatára a pogányok örvendeztek, és magasztalták az Úr igéjét, és akik az örök életre választottak, mindnyájan hívővé lettek.

Milyen bámulatos igerész is ez.

Az eleve elrendeltség kérdéskörét már megvizsgáltuk, amikor a Rómaiakhoz írt levél nyolcadik fejezetét tanulmányoztuk. És itt ugyanezt látjuk.

Akik az örök életre választottak, mindnyájan hívővé lettek.

Az Úr igéje pedig elterjedt az egész tartományban. De a zsidók felingerelték ellenük a tekintélyes istenfélő asszonyokat és a város előkelőit, üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket határukból. Ők pedig lerázták lábuk porát ellenük, és elmentek Ikóniumba. A tanítványok pedig megteltek örömmel és Szentlélekkel.

Ez a két dolog egymás hűségese társaként általában együtt jár. Megtelni örömmel annyit jelent, hogy megtelünk a Szentlélekkel, és megtelni a Szentlélekkel annyit jelent, hogy megtelünk örömmel.

A következő fejezetben nyomon követhetjük Pál és Barnabás szolgálatát Ikóniunban és Lisztrában. Ezek mind Galácia területén voltak akkoriban.

Úgy kell elképzelnünk, mintha vennénk pl. Pest megyét, és ott is ellátogathatunk különböző városokba. Elmehetünk Budapestre vagy elmehetünk Pomázra, Solymárra, de ezek a városok mind Pest megye területén helyezkednek el.

Pál tehát a Galatákhoz írt levelében nem egy meghatározott város meghatározott gyülekezetéhez ír, hanem a galáciai régióhoz tartozó gyülekezeteknek, hiszen Pálék Galáciában különböző városokban jártak, szolgáltak, és több városban is gyülekezetet alapítottak.

A következő alkalommal ezt nézzük majd meg.
Egyelőre azonban gondolkodjunk el azon, amit ma este hallottunk Isten Igéjéből.
Gondolkodjunk el azon, hogy mit is jelent az, hogy mi Istent szolgáljuk.

Vajon valóban Isten szíve szerint való emberek vagyunk? Vajon Isten áll életünk középpontjában, vagy saját magunkat helyeztük oda?

Amikor majd választanom kell saját akaratom és Isten akarata között, vajon hajlandó leszek-e Isten akarata választani a saját akaratommal szemben?

Vajon elutasítom-e Isten útjait? Vajon fellázadok-e Isten akarata és parancsa ellen, mint ahogy azt Saul tette, és megyek inkább a saját fejem után?

Vagy Isten követem, mint Dávid? És amikor az Úr rámutat vétkemre, akkor megvallom bűnömet úgy, mint Dávid, és elfogadom Isten irgalmát és kegyelmét?

Vajon én már kértem Istent, hogy bocsássa meg bűneimet?

Hogyan döntöttem én Jézussal kapcsolatban, akit Krisztusnak neveznek?
És ha már döntöttem, milyen döntést hoztam? Vajon az örök életet választottam-e vagy elutasítottam azt?

És Jézus Krisztusba vetett hitem által vajon kiválasztattam-e az örök életre?

Bizony van min elmélnünk!

Az Úr legyen veletek ezen a héten, miközben elgondolkodtok az Istennel való kapcsolatodon, és azon, hogy kivé szeretne benneteket Isten formálni, és azon, hogy mit szeretné, hogy megtegyetek.

Legyen veletek az Úr ezen a héten, vezessen benneteket, irányítsa lépteiteket, segítsen nektek. Ő erősítsen meg benneteket, Ő adjon nektek bölcsességet, és a Ő Szentlelke által tegyen képessé benneteket arra, hogy szolgáljátok Őt, hogy megdicsőülhessen tibennetek.

Isten áldjon meg benneteket, Ő legyen az, aki vigyáz rátok, aki vezet és megtart titeket Jézus Krisztus szeretetében.

Apostolok cselekedetei 14-15. fejezet

Pál és Barnabás, ahogy mindenfelé terjesztették az evangéliumot, most elérkeztek Kis-Ázsiába, ahová az evangélium eddig még nem jutott el. Ciprusról elhajóztak a mai Törökország területére, és egy rövid időt eltöltöttek Pamfiliában, a tengerparti sík vidéken.

Sokáig azonban nem maradtak ott, Pált ugyanis Pamfiliában sokak szerint malária támadta meg, amely rendkívül elterjedt volt azon a vidéken. Ezért a magasabb fekvésű területekre vándoroltak, mégpedig Pizidiába, azon belül is Antiókhia városába, majd pedig tovább Galáciába.

Amikor Pál és Barnabás megérkeztek Antiókhiaába, egyenesen a zsinagógába mentek, és ott hirdették Jézus Krisztust. Az emberek pedig egészen bámulatosan reagáltak minderre, a következő héten ugyanis csaknem az egész város eljött, hogy meghallgassa az üzenetüket.

Ezt látva azonban, a zsidók megteltek irigységgel, és felhergelték a tömeget Pál és Barnabás ellen, úgyhogy elmentek Antiókhiaából, és ahogy a 14. fejezet elején látjuk, Ikóniumba mentek, amely kb. 75 km-re volt Antiókhiaától.

Amikor Pál és Barnabás megérkeztek Ikóniumba, jó szokásukhoz híven újra elmentek a zsinagógába. Egy szombat napon tették ezt

... és úgy szóltak, hogy a zsidókból is, és a görögökből is igen sokan lettek hívőkké. De azok a zsidók, akik nem hittek, felingerelték és megharagították a pogányokat a testvérek ellen. Mégis elég sok időt töltöttek ott, és bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez.

Pál és Barnabás tehát Ikóniumban is ellenállásba ütközött, ahelyett azonban, hogy gyorsan elmenekültek volna, elég sok időt töltöttek ott, hogy erős alapokat adhassanak azoknak, akik hitüket Jézus Krisztusba vetették.

Úgy gondolom, hogy napjaink evangelizációs tevékenységének egyik komoly hiányossága, pontosan az, hogy nincsen folytatása. És ez alatt azt a rendkívül szomorú gyakorlatot értem, hogy bár eljuttatjuk az embereket a Jézus Krisztusban való hitre, gyakran azonban itt megállunk, és azzal már nem törődünk, hogy ezek az emberek érett hívőkké váljanak.

Úgy érzem, ez az egyik gyengéje napjaink gyülekezeteinek. Gyakran egy gyülekezet olyannyira az evangelizációra helyezi a hangsúlyt, hogy emellett teljesen eltörlődik annak a szükségessége, hogy a gyülekezet Krisztus testeként megerősödjön.

Ezért tehát, amikor Pál és Barnabás látták, hogy ellenállásba ütköznek ott Ikóniumban, még sok ideig ott maradtak a hívőkkel, hogy megerősítsék őket hitükben, hiszen tudták, hogy keresztényekként sok nehézséggel kell majd szembenézniük.

... bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének igéje mellett...

Márk evangéliumának utolsó néhány versében a következőket olvashatjuk: *„Azok pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.”*

És itt Ikóniumban is ugyanez történt. Isten jelekkel és csodákkal erősítette meg mindazt, amit Pál és Barnabás hirdetett, egyértelműen rámutatva arra, hogy az, amit hirdetnek, igaz.

Napjainkban sokan megpróbálják először jelekkel és csodákkal odavonzani magukhoz a tömeget. Itt az Újtestamentumban azonban a csodák és a jelek az üzenet után következtek, és arra szolgáltak, hogy megerősítsék, hogy az üzenet igaz.

Ők tehát bátran szóltak az Úrban bízva, az Úr pedig megadta nekik, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez, amelyek bizonyították azt, hogy amit Pál és Barnabás hirdetett, az igaz.

„A város népe azonban meghasonlott, és némelyek a zsidókkal, mások meg az apostolokkal tartottak. De a pogányok és zsidók vezetőikkel együtt mozgolódnak kezdtek, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket. Ők azonban ezt megtudva elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, – amely kb. 60 km-re feküdt Ikóniumtól – Derbébe és a környékre, és ott hirdették az evangéliumot.

Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. Ez hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az felugrott, és járt.

Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban.” Barnabást Zeusznek mondták, Pált pedig Hermésznek, mert ő volt a szóvivő...

– vagy ahogy a Károli fordításban találjuk, Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkuriusznak hívták. Jupiter és Merkuriusz pedig ugyanazok az istenek voltak, akiket a görögök Zeuszként és Hermészként tiszteltek.

Zeusz állítólag Kronosz és Rea fia volt, akik a titánok közé tartoztak. Zeusz fiatal korában testvéreivel együtt fellázadt a titánok ellen, és megdöntötték uralmukat. Így Zeusz vált a főistenné. Hermész pedig Zeusz egyik törvénytelen gyermeke volt.

Zeusz sok istennővel és halandóval tartott fenn kapcsolatot, és Hermész az egyik ilyen kapcsolat gyümölcse volt. Hermész volt az istenek hírnöke, és mivel Pál volt a szóvivő, úgy gondolták, hogy akkor bizonyosan Pál lehet Hermész, és mivel Barnabás valószínűleg magasabb, erősebb testalkatú férfi volt, azt gondolták, hogy ő pedig Zeusz.

Lisztrában egy hatalmas szentélyt állítottak Jupiternek, és bizonyos történetek szerint ezt az esetet megelőzően Jupiter és Hermész már ellátogattak egyszer inkognitóban Lisztra városába.

Senki sem ismerte fel őket, és bizony az emberek meglehetősen rossz bánásmódban részesítették őket.

Akadtt azonban a városban egy házaspár, akik befogadták őket, és kedvesen bántak velük. Zeusz pedig azzal jutalmazta meg kedvességüket, hogy őket tette meg a lisztrai Zeusz szentély örök őrzőivé. Zeusz ezt úgy valósította meg, hogy a házaspárt fává változtatta, és ez a két fa ott állt a szentély bejáratánál mindörökre.

Pál itt hittel szólt a sánta emberhez. Valamilyen úton-módon Pál felismerte a Szentlélek által, hogy ennek az embernek van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon.

Pál tehát hangosan így szólt ehhez az emberhez: „Állj a lábaidra egyenesen!”

És Pál ezt hittel mondta. Ekkor a sánta ember választás elé került: vagy engedelmeskedik Pálnak és hitben kilép, és megteszi, amit Pál mond neki, vagy kineveti és kigúnyolja Pált, és arra fekteti a hangsúlyt, hogy ő sánta és béna, és nem tud felállni.

De emlékezzünk csak vissza arra, hogy Jézus milyen gyakran adott lehetetlen, teljesíthetetlennek tűnő parancsokat. A sorvadt kezű embernek azt mondta: „*Nyújtsd ki a kezdet!*”

De hát nem tudom kinyújtani a kezemet, beteg, nem látod?

Azoknak tehát, akikhez hittel szólnak, két lehetőségük van: vagy engedelmeskednek a parancsoknak, és akkor elfogadják, és megtapasztalják Isten munkáját az életükben, vagy vitába szállnak a hallottakkal.

Sajnos túl sokszor a második lehetőséget választjuk, és vitába szállunk az Úrral. Az Úr hittel szól a szívünkhöz, és azt mondja: Légy erős, menj, indulj a csatába, és győzz!

Mi pedig elkezdünk panaszkodni, hogy: Ó, Uram, hát én is győzni akarok, én is indulni akarok, de elképzelni sem tudod, Uram, hogy én mennyire gyenge vagyok.

És hosszasan ecsetelgetjük Istennek, hogy igazából mi miért is nem tudunk menni és győzni, és hogy mennyire gyengék vagyunk, ahelyett, hogy egyszerűen csak indulnánk, és megtennénk azt, amire Isten hív.

Ha azonban te hajlandó vagy egyszerűen engedelmeskedni Istennek, akkor majd meglátod, hogy Isten ugyanúgy, mint ennél az embernél is, megadja neked mindazt, amire szükséged van ahhoz, hogy valóban engedelmeskedni tudj neki.

Úgyhogy, amikor az Úr azt mondja neked, hogy: Légy erős, és győzz!, akkor fogadd el azt, engedelmeskedj az Úrnak, és meglátod, hogy Ő erőt ad és győzedelmeskedni fogsz. Ilyen egyszerű az egész.

Ha te hajlandóságot mutatsz arra, hogy engedelmeskedj, akkor Ő képessé tesz téged arra, hogy valóban engedelmeskedni is tudj neki.

Pál tehát hittel szólt ehhez a sánta emberhez, a férfi pedig talpra ugrott és járt.

Amikor a sokaság látta mindezt, azt kiáltotta, hogy „az istenek jöttek le mihozzánk emberi alakban”.

Azt hitték, hogy Zeusz és Hermész újra ellátogattak városukba, hiszen a hagyomány szerint egyszer már jártak Lisztrában. Így tehát az emberek elrohantak Jupiter vagyis Zeusz szentélyéhez.

Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a város elé és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt, mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van.

Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jötevőtök volt a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket, bőven adott nektek eledelt, és szívbeli örömet.

Vegyük észre, hogy Lisztrában nem volt zsinagóga, hiszen Pál, amikor egy új városba érkezett, általában első útja egy zsinagógába vezetett. Azok az emberek ugyanis, akik a zsinagógában összegyűltek, legalább már bizonyos tudással rendelkeztek Istenről, hiszen a zsinagógában mindig felolvasták az Írásokat.

Tehát ezek az emberek már számos ismerettel rendelkeztek az Élő, Igaz Istenről. Itt azonban Pál már egyre mélyebbre hatol a vadonban, és elérkezik Lisztrába, ahol nincsen zsinagóga.

Tudnunk kell, hogy ha egy városban élt legalább 10 felnőtt zsidó férfi, akkor abban a városban zsinagógát emeltek. Ebből tehát levonhatjuk azt a következtetést, hogy Lisztrában összesen nem élt 10 felnőtt zsidó férfi, hiszen Lisztra városának nem volt zsinagógája, ezért Pál az utcán kezdett prédikálni.

Amikor Istent kezdi hirdetni az embereknek, először a természettel kezdi, és azt mondja, hogy:

... Isten nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jötevőtök volt, és a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket.

Lisztra az antik világ legnagyobb kukoricatermelő vidéke volt. Nagyon gazdag termőföldekkel rendelkezett, és ezért mondja Pál, hogy Isten jötevőtök volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket. Isten megmutatta magát nektek a természetén keresztül, és nem hagyta magát bizonyosság nélkül.

Pál tehát a legelején kezdi, hiszen tudta, hogy ezek az emberek nem igazán tudnak sokat az Élő és Igaz Istenről.

Ők Zeusz történetét ismerték, akinek viszonya volt istennőkkel és földi asszonyokkal, és akinek ezekből a viszonyokból számos gyermeke született, mint pl. Apollón, Pallasz Athéné, Arthemisz, Hermész, és még számos más isten, akiket ők imádtak.

De nem ismerték az igaz, élő Istent. Pál ezért az alapoknál kezdi, hogy ők is megérthessék, miről is van szó.

Miközben arról kezd el beszélni, hogy Isten megmutatta magát minden embernek a természetén keresztül, az emberek pedig már arra készülődnek, hogy áldozatot mutatnak be nekik.

Pálék azonban azt mondják, hogy ne tegyék ezt, „hiszen mi is emberek vagyunk, ugyanúgy, mint ti. Nem azért jöttünk, hogy bennünket imádjatok, hanem hogy hirdessük nektek az evangéliumot, hogy megtérjetek ezekből a hiábavaló dolgokból az élő Istenhez.”

Ezzel Pálék tulajdonképpen azt mondják, hogy azok a történetek, amelyeket ti hitelesnek gondoltok, egyáltalán nem az igazságot szólják.

Térjetez tehát meg ezekből a hiábavaló dolgokból az Élő Istenhez, aki teremtette az eget és a Földet, és a tengert és mindent, ami bennük van, hiszen Ő nem hagyta magát bizonyosság nélkül, jótévők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket.

Dávid a 19. zsoltárban a következőket írja: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a nappalnak adja át a szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul, nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.”

Isten minden emberhez szól a természetén keresztül. Az égbolt minden éjjel szól hozzád, ahogy kinézel az ablakon és látod a sok-sok csillagot. Az egek Isten dicsőségét hirdetik, és azt, hogy ő mennyire csodálatos.

És nap mint nap, amikor látod a virágokat, a mezőt, az állatokat, Isten szól hozzád rajtuk keresztül.

A baj csak az, hogy gyakran félreértjük az üzenetét, és a teremtményeket kezdjük el imádni és szolgálni, a Teremtő helyett.

Pál a Rómaiakhoz írt levélben érinti ezt a problémát, amely arról szól, hogy az ember panteistává válik. Tudomásul veszi, hogy Isten létezik, de számára Isten ott van mindenben, olyannyira, hogy a gyönyörű zöldellő mezőt is Istennek tartja és a természetet is istenként kezdi el imádni.

Jól emlékszem, hogy amikor kisfiú voltam, és családommal egy gyönyörű nemzeti parkban nyaraltunk. Egyszer éppen az egyik csodálatos hegyben gyönyörködtünk, amikor egy kisfiú odajött hozzám és megkérdezte tőlem: Tudod, hogy ki készítette?

Én mondtam, hogy: Igen, tudom, Isten készítette ezt a hegyet.

Ő pedig erre azt mondta, hogy: „Nem, nem ez földanyótól van.”

Hát jó, akkor jobb, ha természetanyóval nem packázunk.

Mivel az emberek gyakran nem veszik észre, hogy Isten szól hozzájuk a természetén keresztül, Pál itt Lisztrában rámutat arra, hogy Isten nem hagyta magát bizonyág nélkül, és igenis szólt az emberekhez a természetén keresztül.

Úgy gondolom, hogy Pálra ezen a ponton egy nagyon komoly veszély leselkedett. Ugyanis könnyen befejeződhetett volna a szolgálata, könnyen vége szakadhatott volna annak a munkának, amelyet Istenért végzett, ha elfogadta volna az emberek imádatát és a dicsőséget.

Úgy gondolom, hogy egy szolgálat nem akkor van a legnagyobb veszélyben, amikor komoly üldöztetésnek van kitéve, hanem amikor Isten elkezd hatalmasan munkálkodni, amikor megáldja a szolgálatod, amikor gyümölcsözővé teszi azt, és az emberek kezdenek nagy becsben tartani, elkezdenek dicsérni és elkezdik mondogatni rólad, hogy milyen csodálatos, nagyszerű ember is vagy.

Ilyenkor van a legnagyobb veszélynek kitéve a szolgálatod. Ha ugyanis elfogadod ezt a dicséretet, hamarosan azon találsz majd magad, hogy felkerültél a polcra. Érdekes, hogy az emberek sokkal inkább hajlanak arra, hogy a teremtményt imádják, és hogy a teremtménynek szolgáljanak, a Teremtő helyett. Pál Isten eszköze volt, akit Isten használt, és az emberek azonnal készek voltak őt imádni.

Persze Pál, ha akarta volna, akkor ezt racionális érvekkel meg is magyarázhatta volna. hiszen mondhatta volna, hogy ez nagyszerű, így legalább most már a kezemben tudom őket tartani. Egy kis időre engedem, hogy engem imádjanak, és utána majd figyelmüket Istenre irányítom.

És sajnos ma is sok ember követi ezt a mintát. Maguk köré gyűjtik az embereket, és úgy gondolják, hogy most, hogy ezek az emberek már igazán ragaszkodnak hozzám, most már elvezetem őket az Úrhoz, mert most már annyira szeretnek, és annyira felnéznek rám, hogy most már könnyebben el tudom vezetni őket Jézushoz.

Ez azonban egy rendkívül veszélyes vállalkozás.

Pál azonban nem engedte, hogy az emberek őt imádják, hanem rámutatott arra, hogy ő is ember, rámutatott arra, hogy ezek hiábavaló dolgok, és arra buzdította őket, hogy ne a teremtményt imádják, hanem a Teremtőt.

Azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez.

Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a teremtményt imádjátok. A Teremtőt imádjátok, aki áldott mindörökké.

De mindennek ellenére Pál és Barnabás csak nagyon nehezen tudták lebeszélni a sokaságot arról, hogy áldozatot mutassanak be nekik, és hogy istenként imádják őket.

Ha te úgy gondolod, hogy nagyszerű dolog az, amikor az emberek rajonganak érted, és téged imádnak és felmagasztalnak, akkor hadd figyelmeztesselek. Arra szeretnék figyelmeztetni, hogy mindez rendkívül rövid életű.

Minden sportoló alátámaszthatja ezt, aki átment már egy kevésbé sikeres időszakon. Lehet, hogy egy hatalmas hős vagy, de amint hanyatlani kezd a teljesítményed, az emberek azonnal kifütyülnek téged.

Képzeljünk csak el bármilyen sportolót, akit az egész stadion ünnepel. A nevét ismételtetik, a lábukkal dobantanak, neki szurkolnak teli torokból. De képzeljük csak el, hogy ennek a sportolónak hanyatlani kezd a teljesítménye, vagy egy kevésbé sikeresebb időszak jön az életében. Bizony hamar megváltozik a tömeg hozzáállása. A tömeg többé már nem bátorítja, nem imádja őt, nem ünnepli, hanem inkább kifütyüli.

Hát, ilyen tiszavirág életű az emberek imádata.

Ezt látjuk majd Lisztrában is. Az emberek készek arra, hogy istenként imádják Pált és Barnabást.

Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték.

Ugyanazok az emberek, akik előbb még istenként akarták imádni, most meglincselték Pált.

Személy szerint úgy gondolom, hogy a tömegnek valóban sikerült megölnie Pált. Persze az lehet, hogy ez egy kicsit túl erős kijelentés, hiszen később Pál is kijelenti, hogy nem biztos benne, hogy valóban megölték-e vagy sem, amikor Lisztrában megkövezték.

Mivel azonban Pál azt írja, hogy ő nem igazán tudja, ezért úgy vélem, nyugodtan elmondhatom, hogy mit gondolok.

Évekkel később Pál a Korinthusiakhoz írt második levelében a következőket írja, és úgy gondolom, hogy kétségtelenül erre a liztrai élményére utal.

„Ismerek egy embert a Krisztusban, aki 14 évvel ezelőtt, hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja elragadtatott a harmadik égig, és ott olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania. Ezzel az emberrel dicsekszem.”

Pál tehát írt a liztrai élményéről, és kijelentette, hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja.

Pál itt arra utal, hogy nem tudom, hogy életben voltam-e akkor és látomást láttam, vagy halott voltam, és egy testen kívüli megtapasztalás volt ez.

Pál azt is mondja, hogy amit azonban biztosan tudok, az az, hogy elragadtattam a harmadik égig, és olyan dicsőséges az a hely, és olyan csodálatos dolgokat hallottam ott, hogy nincs rájuk szó, amellyel leírhatnám ezeket, ezért vétek lenne megpróbálni szavakba önteni.

„A kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe, a sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.”

Lehetséges tehát, hogy Pál, amikor Lisztrában megkövezték, maradandó sérüléseket szerzett, és Pál azt mondja: *„Ezzel az emberrel dicsekszem.”*

Mennyire tisztavirág életű volt tehát az emberek rajongása. Az egyik pillanatban még istenként akarták őt imádni, a másik pillanatban már készek voltak megölni őt.

Pált tehát kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték.

De amikor körülvették a tanítványok, felkelt és visszament a városba.

Pedig azt várná az ember, hogy elmenekül a másik irányba, de Pál nem ezt tette, hanem visszament ugyanabba a városba, ahol megkövezték.

Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.

Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, – ahol Pált ugye megkövezték – majd Ikóniumba – ahol Pált meg akarták kövezni – és Anthiókiába – ahonnan elűdözték őket az előző alkalommal, amikor ott jártak, amikor Pál és Barnabás úgy hagyták el Anthiókiát, hogy lerázták a lábukról a város porát, és elmentek Ikóniumba.

Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.

Pál és Barnabás tehát nem azt hirdette, hogy most, hogy befogadták Jézus Krisztust, többé soha sem lesz semmi gondjuk, hogy az élet innentől kezdve egy sétagalopp, hanem:

...bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon keresztül kell bemennünk az Isten országába.

Később Pál írt Timóteusnak, aki erről a vidékről származott, itt nevelkedett, és minden valószínűség szerint itt már találkozott Pállal az első missziós úton, majd később csatlakozott Pálhoz segítőként, társaként a szolgálatban. Pál később úgy utal Timóteusra, mint az ő fiára az Úrban.

Pál később Timóteushoz írt levelében emlékezteti őt az üldözésekre és szenvedésekre, amelyeket ki kellett állnia azon a vidéken; és arról is ír, hogy milyen üldöztetéseket kellett elszenvednie Antiókiában, Ikóniumban és Lisztrában.

És mindegyikből megszabadított az ÚR.

– mondja Pál.

Érdekes megvizsgálunk azt is, hogy az egyes városokban hogyan szabadította meg az Úr Pált.

Anthiokiában az Úr úgy mentette meg Pált, hogy az emberek kiüldözték őt a városból. Ikóniumban a pogányok és a zsidók összefogtak vezetőikkel, hogy megkövezzék Pált, ő azonban elmenekült a városból, mielőtt ezt megtehették volna. Ebben az esetben tehát úgy szabadította meg Pált, hogy a tudára adta, hogy mit terveznek ellene.

Lisztrában azonban úgy mentette meg az Úr, hogy az emberek azt hitték, hogy Pál már halott, és ezért kivonszolták őt a városon kívülre.

Mindebből tehát láthatjuk, hogy Istent nem lehet dobozba zárni. Ő nem csak egy meghatározott minta alapján munkálkodik.

Érdekes azonban látni azt, hogy az emberek mégis, szinte folyamatosan azzal próbálkoznak, hogy egy bizonyos sémát húzzanak rá, hiszen emberként szeretjük, hogyha a dolgok egy meghatározott rend szerint működnek, ezért Istennel kapcsolatban is szeretnénk azt mondani, hogy így meg így munkálkodik, és így meg így fog téged megszabadítani.

Egyesek túl egyszerű válaszokat próbálnak adni túlságosan is összetett kérdésekre, és hadd mondjam el, hogy Isten munkájával kapcsolatban nem léteznek egyszerű válaszok.

Isten munkájára nem húzhatunk rá egy meghatározott sémát.

Lehet, hogy úgy szabadít meg téged, hogy a tudomásodra hozza, hogy valaki arra készül, hogy az életedre törjön, de az is lehet, hogy úgy ment meg, hogy az emberek kiüldöznék téged a városból.

Sőt az is megtörténhet, hogy Isten azáltal szabadít meg téged, hogy a dühös emberek megköveznek.

Isten tehát különböző módon munkálkodik az életünkben. Nem csupán egy meghatározott minta alapján, hanem nagyon is kreatívan, sokféleképpen.

Pálék tehát:

Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. Miután pedig gyülekezetenként elöljárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek.

Ezeket a testvéreket tehát böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották, miután kiválasztották őket gyülekezetenként.

Azután Pizidián áthaladva – Pizidia a magasabb fekvésű területekhez tartozott, itt helyezkedett el Anthiokia is – Pizidián áthaladva tehát eljutottak Pamfíliába – vagyis a tengerparti területekre – hirdették az igét Pergében, és lementek Attáliába. Innen Anthiokiába hajóztak...

Abba az Anthiokiába, honnan a 13. fejezet első részében kiküldték őket, hogy elvégezzék azt a munkát, amelyre Isten elhívta őket. Ők pedig azt cselekedték, amivel Isten megbízta őket, és ezzel befejeződött első missziós útjuk.

Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre. Aztán elég sok időt töltöttek ott a tanítványokkal.

Pálék tehát visszatértek abba a gyülekezetbe, ahonnan kiküldték őket, és beszámoltak nekik Isten dicsőséges munkájáról a pogányok körében. Meséltek arról, hogy Isten az Ő kegyelméből csodákat tett, és hogy Krisztus teste számos pogány hívővel gyarapodott.

Némelyek, akik Júdeából jöttek le – Anthiokiába – így tanították a testvéreket, ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhetnek.

Sajnos mindig is voltak, és mindig is lesznek olyan bajkeverők, akik megpróbálják megakadályozni vagy legalábbis megzavarni azt a munkát, amelyet Isten Krisztus testében végez.

Jó pár évvel ezelőtt, amikor még egy másik épületben voltunk. Ez még az ún. Jézus mozgalom éveiben volt, amelynek köszönhetően olyan sok fiatal megtért.

Abban az időben aki megtért, alkalma volt bemerítkezni a hétfő esti alkalmakon. A hétfői tanítás után mindig lementünk az óceánhoz és ott tartottuk a bemerítkezést. Akkoriban minden hétfő este legalább 50-60 vagy akár 70 fiatal is bemerítkezett.

Egyik este arra lettem figyelmes egy gyülekezeti alkalom után, hogy egy férfi beszélget néhány fiatallal a gyülekezetünkből. Egy kisebb csoport már a férfi köré gyűlt. Mindnyájan őt hallgatták, ő pedig nagyon komoly meggyőződéssel magyarázott valamit.

Ezt látva elhatároztam, hogy odamegyek, meghallgatom, hogy mit is mond. Az ember pedig folyamatosan azt hajtogatta, hogy ha valakit nem kizárólag Jézus nevében merítettek be, akkor a bemerítése érvénytelen.

Amint ezt meghallottam, felment bennem a pumpa, és nagyon régen nem éreztem már ekkora késztetést, hogy megüssek valakit, mint akkor.

Helyette azonban megragadtam őt a gallérjánál fogva, és felszólítottam, hogy nagyon gyorsan távozzon a gyülekezetből, különben nem állok jól magamért. Kituszkoltam őt egészen a kocsijáig, begyömöszöltem az autójába, majd ismét felszólítottam, hogy tűnjön el.

Annyira szomorú, hogy mindig akadnak olyanok, akik próbálják szabotálni Isten munkáját. Mintha nem bírnák elviselni azt, hogy ilyen nagy az örömünk Istenben.

Igyekeznek mindenféle terheket rád aggatni, sőt próbálnak büntudatot is ébreszteni benned, mondván, hogy nem szabadna ilyen boldog kereszténynek lenned, nem helyénvaló az, hogy ennyi öröm van az életedben.

Azt látjuk tehát, hogy bizonyos testvérek, akik hittek Jézus Krisztusban, de korábban farizeusok voltak, elmennek Júdeából Anthiokiába. Amikor ott látták, hogy a pogányok imádják Istent, akkor azt mondták, hogy ha nem metélkednek körül a mózesi szokások szerint, akkor nem üdvözülhetnek.

Ők ugyanis meg voltak győződve arról, hogy csak a zsidók üdvözülhetnek. Ezért tehát, ahhoz, hogy egy pogány is üdvözülhessen, előbb zsidóvá kell válnia.

Mivel pedig Pálnak és Barnabásnak nem kis viszálya és vitája támadt velük.

Pál és Barnabás tehát nyíltan tiltakoztak, és vitába szálltak azokkal, akik ezt hirdették.

Mivel pedig Pálnak és Barnabásnak nem kis viszálya és vitája támadt velük, úgy rendelkeztek, hogy ebben a vitás ügyben Pál, Barnabás és néhányan mások is menjenek fel az apostolokhoz Jeruzsálembe.

Vegyük észre, hogy ezek az emberek Júdeából jöttek le, Pálék pedig majd felmennek Jeruzsálembe.

Ezt csak mellékesen mondom, hogy az ember sohasem megy le Jeruzsálembe, mindig felmegyünk Jeruzsálembe. Lehet az ember akár egy magas hegy tetején, még 3000 méteres magasságban sem mondjuk azt, hogy lemegyünk Jeruzsálembe.

Érdekes, hogy Jeruzsálemnek a földrajzi fekvése is olyan a környező települések között, hogy bármelyik irányból közelítjük is a várost, valóban mindig felmegyünk Jeruzsálembe. És ezt a mai napig is mindig így mondjuk.

... úgy rendelkeztek, hogy ebben a vitás ügyben Pál, Barnabás és néhányan mások is menjenek fel az apostolokhoz Jeruzsálembe.

Miután a gyülekezet útnak indította őket, áthaladtak Fönícián és Samárián, elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek minden testvérnek.

Akkortájt már Fönícia, Libanon és Szamária területén is voltak gyülekezetek, és Pálék, amint áthaladtak ezeken a területeken...

... elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek minden testvérnek. Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, örömmel fogadták őket az apostolok és a vének, ők pedig elbeszélték, mi mindent tett velük Isten.

Pálék tehát beszámoltak missziós útjukról és Isten munkájáról.

Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívókk, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.

Összegyűltek tehát az apostolok és a vének, hogy tanácskozzanak ebben az ügyben. Amikor nagy vita támadt, Péter felállt, és így beszélt hozzájuk: „Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy régtől fogva engem választott ki Isten közületek, hogy az én számból hallják a pogányok az evangélium Igéjét, és higgyenek. Az Isten pedig, aki a szíveket

ismeri, bizonysgot tett mellettük, amikor éppen úgy megadta nekik is a Szentlelket, mint ahogyan nekünk. És nem tett semmi különbséget közöttük és közöttünk, mert hit által megtisztította szívüket”.

Péter tehát az első, aki feláll és felszólal az apostoli gyűlésen, és elmeséli, hogy Isten hogyan hívta el, hogy menjen Kornéliusz házába, és vigye el hozzájuk is az evangéliumot.

Péter arra is rámutat, hogy Isten nagy kegyelméből a pogányok között is munkálkodott, hiszen ők is megkapták a Szentlelket. Isten tehát nem tett különbséget pogány és zsidó között, és a pogányok is hit által üdvözültek.

Pál is azt írja a Római levélben, a 3. fejezet 22. versében, hogy *„Nincs különbség, mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.”*

És mindannyian hit által üdvözülünk, ha a hitünket Jézus Krisztusba vetjük. Nincs különbség görög és zsidó között. Az üdvösségnek csupán egy útja van, az, hogy hitünket Jézus Krisztusba vetjük.

Péter pedig így folytatja:

Most tehát miért kísértitek Istent azzal, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elhordozni. Ellenben abban hiszünk, hogy mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk, éppen úgy, ahogy ők.

Vagyis Péter rámutat arra, hogy nincs különbség zsidó és pogány között, és aközött, hogy hogyan üdvözülhet zsidó és pogány.

Mert mindenkinek hit által, kegyelemből van üdvössége. Ezért tehát miért helyezzünk igát a nyakukba?

Ez az iga a törvényt, melyet sem mi, sem atyáink nem voltak képesek elhordozni. Most miért tegyük ezt az igát az ő nyakukba, ha mi magunk sem voltunk képesek ezt elhordozni?

Ekkor elcsendesedett az egész gyűlés és meghallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között. Amikor elhallgattak, megszólalt Jakab – aki a korai egyház egyik oszlopos tagja és vezetője volt. Nem Péter volt tehát a jeruzsálemi gyülekezet vezetője, hanem Jakab, Jézus féltestvére, akinek Jézus egy egészen különleges módon jelent meg feltámadása után.

Jakab tehát megszólalt, és ezt mondta: *„Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg. Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az Ő nevének. És ezzel egyeznek a próféták szavai, ahogyan meg van írva:*

*Ezután visszatérek
és felépítem Dávid leomlott sátorát,
romjait is felépítem,*

*és helyreállítom,
hogy keresse az emberek maradéka
az Urat,
és mindazok a pogányok, akiket magamhoz hívok
Így szól az Úr, aki ezt véghez viszi.
És aki ezt öröktől fogva tudja.*

Jakab tehát itt az Ószövetségből idéz egy prófeciát, amely azt mondja, hogy ezután visszatérek. De miről van itt szó? Mi után tér vissza Isten?

Miután elvégezte a pogányok között munkáját, visszatér és felépíti Dávid leomlott sátorát. Vagyis a templom újra felépül majd.

Napjainkban is léteznek olyanok, akik úgy gondolják, hogy minden Izraelre vonatkozó prófécia az egyházra is vonatkoztatható. Ebből azonban sajnos néha hibás elképzelések fakadnak, mindenekelőtt az utolsó időkkel kapcsolatban, amelynek eredményeként egyesek meg vannak győződve arról, hogy az egyháznak is át kell majd mennie a nagy nyomorúság időszakán.

Ők mindemellett azt is hirdetik, hogy Isten munkája Izraellel már befejeződött, vagyis, hogy Izraelnek már megvolt a lehetősége, és ezért az egyház azonosítható Izraellel.

Ez az elképzelés azonban elferdíti azt a képet, amelyet a próféták és a próféciaák festenek, hiszen a próféciaák nagy része épp arról szól, hogy Isten egyszer majd visszatér, és újra munkálkodni kezd Izrael népében, és nekik adja az Ő Lelkét.

Jakab tehát felismerte, hogy a munka, melyet Isten a pogányok között végzett, arról szólt, hogy népet szerezzen az Ő nevének a pogányok közül.

És jelenleg is ebben az időszakban élünk, amelyben a Lélek túlnyomórészt a pogányok között munkálkodik, hogy népet szerezzen Isten nevének, és ezt látjuk saját életünkben is. Isten magához vont téged, magához vont engem. Mi is részei vagyunk tehát ennek a munkának, amelyet Isten túlnyomó többségében a pogány népek között végez.

Isten kegyelméből nincs semmiféle különbség pogány és zsidó között. Ugyanúgy üdvözülni mind a zsidó, mind a pogány.

De eljön az a nap, amikor Isten újra és szélesebb körben munkálkodni kezd Izraelben, miután a pogányok teljes számban bejutottak.

Jakab rámutat arra, hogy Isten először azon munkálkodik, hogy a pogányok közül népet szerezzen a nevének, és Ő pontosan tudja, hogy kik azok az emberek a pogányok közül, akik a népét képezik majd.

Isten azt is pontosan tudja, hogy hány pogány üdvözülni majd.

Pál a Római levélben rámutat arra, hogy Isten újra munkálkodni kezd a zsidók között, miután a pogányok teljes számban bejutottak. Isten tehát pontosan tudja, hogy ez a teljes szám mennyi pogányt jelent.

*Így szól az Úr, aki ezt véghezviszi,
és aki ezt öröktől fogva tudja.*

Isten egészen pontosan tudja, hogy ki az, aki üdvözül majd. Isten ezt már öröktől fogva tudja, Ő ugyanis mindent tud.

Mindenképp elutasítom azt az elméletet, amely szerint Isten nem tudhat mindent előre. Ezek szerint ugyanis egy olyan Istenről van szó, akit nem csupán megszorított, hanem sokkolt Ádám bűnbeesése.

Ezt az Istent tehát meglepetésként érte az ember bűnbeesése, és így gyorsan kénytelen volt előállni a megváltás tervével, azzal, hogy elküldi majd az ő Fiát, hogy megváltsa a világot.

De ha ez valóban így van, akkor hogyan lehetséges az, hogy Krisztus a világ teremtése előtt megfeszítettet?

Tiltakozom az ellen az elképzelés ellen, hogy Isten nem tudhat mindent előre, és így nem tudja például, hogy te hogyan fogsz dönteni, és mit fogsz tenni, egészen addig, amíg azt meg nem teszed, és emiatt azután hihetetlenül csalódott lesz, ha rossz döntést hozol.

Isten mindent pontosan tud öröktől fogva. Ő már a világ kezdete előtt tudta, hogy ki üdvözül majd, hogy mikor üdvözülnek majd, és milyen körülmények között, ezért Őt semmi sem éri meglepetésszerűen, és nem tudunk neki újat mondani.

Amikor a mennyben majd szemtől szemben találkozol Istennel, akkor Isten nem mondja majd neked meglepetten: „Nahát, micsoda meglepetés, hogy téged is itt látlak, sohasem gondoltam volna, hogy te is eljutsz idáig.”

Az lehet, hogy te meglepődsz majd, de Isten nem. Isten mindent tud öröktől fogva.

És ezért tudta azt is, hogy munkálkodni fog a pogányok között, hogy a pogányok közül népet szerezzen az Ő nevének.

Isten tudta, hogy Izraelt, mint az Ő kiválasztott népét, egy időre fel kell raknia a polcra, hogy a pogányok között is munkálkodhasson. Egy napon azonban majd ugyanúgy, ahogy Hóseás is visszatért hűtlen feleségéhez, Isten is visszatér majd a hűtlen Izraelhez, és újra munkálkodni kezd körében. Újra kiönti majd Szentlelkét, és magához vonja őket.

Jakab tehát így folytatja:

Ezért tehát én úgy gondolom, ne terheljük meg azokat a pogányokat, akik megtérnek Istenhez, hanem rendeljük el nekik, hogy tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől. Mert Mózesnek ősidőktől fogva minden városban megvannak a hirdetői, hiszen a zsinagógákban minden szombatol olvassák őt.

Akkor az apostolok és a vének, az egész gyülekezettel együtt jónak látták, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül, és elküldjék őket Pállal és Barnabással Anthiokiába, mégpedig Júdást, akit Barsabbásnak hívtak, és Szilászt, akik vezető emberek voltak a testvérek között. Ezt a levelet küldték velük:

„Mi az apostolok és a vének, a ti testvéreitek, az anthiókiai, szíriai és cilíciai pogány származású testvéreknek üdvözlésünket küldjük. Mivel meghallottuk, hogy közölünk

egyesek megzavartak titeket, és szavaikkal feldúlták lelketek – pedig mi nem adtunk nektek megbízást –, egymás között egyetértésre jutva jónak láttuk, hogy férfiakat válasszunk és küldjünk hozzátok a mi szeretett Barnabásunkkal és Pálunkkal, olyan emberekkel, akik életüket tették kockára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. Elküldtük tehát Júdást és Szilászt, hogy ők tudotokra adják ugyanazt élő szóval.”

Ha csak Pál és Barnabás ment volna el egyedül a levéllel, akkor az ottani hívők esetleg mondhatták volna, hogy Pál és Barnabás hazudnak, hogy esetleg egy hamis levéllel érkeztek.

A korai egyház vezetői azonban bölcssek voltak, és elhatározták, hogy Júdást és Szilászt is elküldik, hogy ők élőszóval megerősítsék azt, hogy ez a levél valóban Jeruzsálemből van, és hogy tényleg az apostoli gyűlés döntése.

És mit is mondott ez a levél? Azt, hogy a pogányok nem állnak a törvény uralma alatt, és azt is, hogy a pogányoknak nem kell zsidókká válniuk, hogy üdvözülhessenek. Ebben a levélben az apostoli gyűlés azt is kimondta, hogy ők elismerik Isten munkáját a pogányok körében, és látják, hogy a pogányok ugyanúgy hit által, kegyelemből üdvözülnek, és ehhez nem kell Mózes törvényét betartaniuk. Egyértelműen rámutatnak arra, hogy az üdvösség nem a cselekedeteinkhez, hanem a hitünkhöz kapcsolódik.

A korai egyházban tehát ezt nagyon komolyan vették, és írásban is lefektették.

Sajnos azonban mind a mai napig vannak olyan gyülekezetek, amelyek mégis rendíthetetlenül vallják, hogy elsősorban is cselekedetek által van üdvösségünk. Ezért egy egészen komoly szabályrendszert állítottak össze, pontosan lefektették, hogy mit tehetsz meg és mit nem szabad megtenned, hogy Isten előtt igaznak találtass.

Miután Pál elment, a galáciai gyülekezetekben ugyanez a probléma ütötte fel a fejét. Itt is megjelentek emberek, és megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát. Próbálták aláásni a tekintélyét, és azt hirdették, hogy Pál igazából csak saját magából csinált apostolt, és mindannak, amit mond, semmi létjogosultsága sincs. Vagyis, amikor Pál azt tanítja nektek, hogy hit által van üdvösségetek, akkor hazudik.

Valójában ugyanis Mózes törvényét kell betartanotok ahhoz, hogy üdvözülhessetek, és hogy igaznak találtassatok Isten előtt, cselekedeteket kell felmutassatok.

Ezért írja nekik Pál, hogy:

„Ő esztelen Galaták, ki igézett meg titeket, hogy ilyen gyorsan elfordultok az igazságtól? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?”

Csak azt szeretném megtudni tőletek, hogy a törvény cselekvése alapján kaptátok-e Krisztust, vagy az Ige meghallásából származó hit alapján.

Napjainkban is vannak olyan csoportok, mint pl. az adventisták, akik az egyes jeruzsálemi testvérekhez hasonlóan azt hirdetik, hogy be kell tartsd a törvényt ahhoz, hogy üdvözülhess, és emellett persze Jézus Krisztusba kell vetned a hitedet.

Herbert Armstrong is, egy Amerikában létező World Wide Church névre hallgató egyház néhai főpásztora, csakúgy, mint a Jehova tanúi, a törvény betartásának fontosságát hirdette.

Számukra az üdvösséghez cselekedetek által vezet az út, nem pedig hit által, pedig az Újszövetségben egyértelműen ezt látjuk, és itt, az Apostolok cselekedeteinek 15. fejezetében a jeruzsálemi apostoli nagygyűlés is egyértelműen ezt mondja ki.

Pál és Barnabás tehát Júdással és Szilásszal együtt elmentek Antiókiába és elvitték az apostolok levelét az ottani hívőknek. A levélben pedig az állt, hogy:

Mert a Szentlélek jónak látta és mi is úgy láttuk jónak, hogy ne tegyünk több terhet rátok annál, ami föltétlenül szükséges.

Vagyis ők azt mondták, hogy ezzel a kérdéssel kapcsolatban a döntés a Szentlélektől való volt. Úgy gondolom, hogy itt Jakab, a jeruzsálemi apostoli nagygyűlésen a Lélek ajándékát, a bölcsesség igéjét kapta és gyakorolta.

A korai egyház két táborra szakadt. Komoly nézeteltérés támadt a gyülekezet tagjai között, és fennállt annak a veszélye, hogy ez majd kettészakítja a gyülekezetet.

Az egyik oldalon azok álltak, akik ragaszkodtak Mózes törvényéhez és a körülmetélkedéshez, és meggyőződésük volt, hogy ezek nélkül az ember nem üdvözülhet.

Pál azonban rámutat, hogy egészen nyilvánvalóan Isten közöttük is munkálkodik és csodákat tesz, pedig nem voltak körülmetélve.

Miután pedig Pál és Barnabás is felszóltak, és a két tábor között nem született megegyezés, Jakab is felszólt, és azt mondta:

Atyámfiai, férfiak hallgassatok meg.

Szerintem ezt és ezt kellene tennünk. Írjunk nekik egy levelet, és ismerjük el azt, hogy Isten őket is a hit által üdvözítette, és csak írjuk le nekik, hogy tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől, és ha ezt megteszik, akkor minden rendben lesz.

És mindenki jónak látta azt, amit Jakab mondott.

Jakab tehát a bölcsesség igéjét kapta a Lélek által. Ezért olvashatjuk később, hogy:

... a Szentlélek jónak látta, és vele együtt mi is úgy láttuk jónak, hogy ne tegyünk több terhet rátok annál, ami föltétlenül szükséges, hogy tartózkodjatok a bálvány áldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól.

Először a hússal kapcsolatos kérdéskört érintik, ez ugyanis problémát okozott a korai egyházban. A zsidók ugyanis nem ettek olyan húst, amely megfulladt állattól származott. Nekik megvolt a módszerük arra, hogy hogyan öljék meg az állatot, és különösen nagy figyelmet szenteltek annak, hogy megszabaduljanak az állat véréből, mert tisztelték a

vért és az életet, ami a vérben volt, és persze mindezt a mózesi törvények is megfogalmazták. A törvénynek ez a része tehát a pogányokra is vonatkozott.

Pál ezen később némiképp változtatott, amint azt a Korinthusiakhoz írt levelében láthatjuk.

Abban az időben, amikor valaki elment, hogy áldozatot mutasson be egy pogány istennek, akkor a pap, aki a szertartását végezte a hozott állat húsának egy részét áldozta fel az adott pogány istennek, a maradék húst pedig az ember hazavihette, és abból lakmározhatott.

A hozott állat húsának egy része mindemellett a papot illette meg, a kapott húst pedig a papok gyakran áruba bocsátották a piacon.

Ha tehát valaki elment a henteshez, előfordulhatott, hogy a hús olyan állattól származott, amelyet egy pogány istennek áldoztak, ajánlottak fel.

Pál arra buzdítja a korinthusiakat, hogy amikor elmennek a henteshez, ne kérdezzék meg a hentestől, hogy ez a hús honnan származik, hogy vajon egy pogány istennek bemutatott állatból származik-e. Ehelyett egyszerűen csak vegyék meg, vigyék haza és egyék meg jóízűen. Azt írja Pál: *„ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.”*

A hús ugyanis nem árt nektek, és azzal, hogy húst esztek, nem vétkeztek, és nem lesztek tisztátalanok.

Jézus is azt mondta, hogy *„nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.”*

Hiszen, ami bemegy a száján, az csak átmegy a szervezetén, nem attól válik tisztátalanná valaki. *„Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”* És a szívből származik a paráználkodás és az ehhez hasonlók.

Pál azt is írja a korinthusiaknak, hogy amikor valaki meghívja őket az otthonába, nyugodtan egyék csak meg azt, amit eléjük raknak, anélkül, hogy elkezdenének kérdegetni azzal kapcsolatban.

Ha tehát a barátod meghív téged az otthonába, hogy ebédeljetez együtt, és sült hús van ebédre, ne kérdezd meg, hogy ezt a húst vajon felajánlották-e áldozatként egy pogány istennek? Csak edd azt meg, ne kérdezz semmit lelkiismereti okokból.

Tehát Pál a Korinthusiakhoz írt levelében apró változtatásokat eszközölt azokon a szabályokon, amelyeket ezzel kapcsolatban a jeruzsálemi apostoli gyűlés lefektetett.

A Rómaiakhoz írt levélben pedig azt írja: *„Az erőtlen zöldségféléket eszik.”* Ahogy azt az adventisták is teszik. *„Aki pedig erős hitében, húst eszik. Az azonban, aki eszik húst, ne vesse meg azt, aki nem eszik”*

Ha tehát ők nem akarnak húst enni, hanem inkább vegetáriánus ételeket fogyasztanak, ez teljesen rendben van, én nem ítélek fölöttük. Az éremnek van azonban egy másik oldal is, hiszen Pál azt is írja, hogy *„Aki pedig nem eszik húst, ne ítélje meg azt, aki eszik húst. Cselekedjen mindenki a saját meggyőződése szerint.”*

A jeruzsálemi apostoli gyűlésen tehát az első fontos szabály az étrendre vonatkozott.

Ezen kívül azt is írták, hogy tartózkodjanak a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól.

Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek. Legyetek egészségben.

Itt láthatjuk, tehát, hogy nem sorolják fel Mózes összes törvényeit, hogy azt az új hívők nyakába varrják és betartassák velük, hiszen itt nem esik szó a szombat napról és még számos parancsolatról.

Az apostoli gyűlés csak néhány egyszerű, alapvető szabályt fogalmaz meg, és azt mondják, hogy:

Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek. Legyetek egészségben.

Ők tehát miután útnak indították őket, le is mentek Anthiokiába, összehívták az egész gyülekezetet, és átadták a levelet. Amikor elolvasták a levelet, megörültek a bátorításnak. Júdás és Szilász, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel buzdították és erősítették a testvéreket”.

„Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít és vigasztal.”

Júdás és Szilász itt a Léleknek ezt az ajándékát gyakorolták a hívők körében.

... sok beszéddel buzdítva és erősítve testvéreiket.

Azután ott időztek még egy darabig, majd békességgel elbocsátották őket a testvérek azokhoz, akik küldték őket. De Szilász jónak látta, hogy ott maradjon. Pál és Barnabás pedig Anthiokiában tartózkodott többekkel együtt tanítva és hirdetve az Úr igéjét.

Bizony nem akármilyen volt ez az anthiókiai gyülekezet. Hiszen Pál és Barnabás tanítanak és prédikálnak, és ott van Júdás és Szilász, akik prófétálnak, és közben az Úr bámulatos munkát végez ott a hívők körében.

Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak...

Pál egy – jó értelemben vett – izgága ember lehetett, valószínűleg nem tudott sokáig időzni egy helyen, hanem majdnem mindig úton volt.

Egy bizonyos időn belül mehetnékje volt, és mondta, hogy gyerünk, menjünk és prédikáljunk, vigyük el az evangéliumot olyan területekre, ahol még nem hallották azt. Egy olyan ember volt, aki nem félt a kihívásoktól.

Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városba, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk, hogy megy a soruk.

Látogassuk meg tehát őket, és nézzük meg, hogy vannak.

Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak.

Ő Barnabás unokaöccse volt, aki Pál és Barnabás első missziós útja során velük tartott, de aztán Pamfiliában elvált tőlük, és már nem ment velük Kis-Ázsiába, hanem visszatért Jeruzsálembe.

Barnabás tehát azt akarta, hogy vigyék őt magukkal.

Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál és nem ment velük együtt a munkába.

„Emiatt meghasonlás támadt köztük, és külön váltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba.”

Érdekes betekintést nyújt nekünk az ige Pállal és Barnabással kapcsolatban. Itt ugyanis azt látjuk, hogy olyan meghasonlás támadt köztük, ami miatt külön váltak.

De támadhat nézeteltérés keresztények között?

Igen.

Én azonban ezt az egészet nagyon pozitívan látom, és úgy gondolom, hogy ez a meghasonlás Istentől volt, mégpedig azért, mert Isten szerette volna még jobban kiterjeszteni a korai egyház missziójának határait.

Ahelyett tehát, hogy csak egy csoport indult volna el missziós útra, úgy gondolom, hogy Isten akarata az volt, hogy egyszerre két csoport induljon el két különböző irányba, hiszen így kétszer akkora területre lehetett elvinni az evangéliumot ugyanannyi idő alatt.

Pál és Barnabás tapasztalt és gyakorlott misszionáriusok voltak, ezért, ha ők megint ketten egy párba indultak volna útnak, a bennük rejlő lehetőségek kihasználásának nem ez lett volna a legoptimálisabb módja.

Így azonban két tapasztalt misszionárius külön ment, két különböző irányba, és kétszer olyan nagy területre tudták eljuttatni az evangéliumot.

Isten támasztotta tehát ezt a meghasonlást Pál és Barnabás között, amelynek köszönhetően megkétszereződött a missziós munka.

Úgy gondolom tehát, hogy van helye az egyet nem értésnek. Amikor azonban valamivel nem értünk egyet, nagyon vigyáznunk kell arra, hogy mindez szeretetben történjen. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mi mindannyian Krisztus testének a részei vagyunk, és lehet, hogy Isten szeretné kitágítani az Ő munkájának határait.

Teljesen függetlenül attól, hogy ki milyen indíttatásból kezd egy új munkába vagy miért indít egy új szolgálatot, Isten ezt fel tudja használni arra, hogy az Ő tágabb értelemben vett munkájának határait kiszélesítse.

Úgy tűnik, hogy amikor Isten egy adott területen elkezd hatalmasan munkálkodni, akkor mindig akadnak olyanok, akik jönnek, és igyekeznek egy másik ember alapjaira építeni.

Én például nem teljesen érteném, hogyha valaki azt mondaná, hogy Isten arra hívja őt el, hogy jöjjön el ide, a mi megyénkbe és alapítson egy új gyülekezetet, miközben Amerika-szerte számos olyan megyét látunk, ahol az emberek szinte könyörögnek azért, hogy jöjjön végre hozzájuk is valaki, és ossza meg velük az evangélium igazságát.

Hétről hétre érkeznek hozzám nagy számban azok a levelek, amelyben az emberek szinte könyörögnek, hogy küldjünk valakit az ő megyéjükbe, az ő területükre valakit, aki tanítaná nekik az igét, mert nincs a környékükön sehol egy olyan gyülekezet, ahol igazán Isten igéjét tanítanák.

Ezért fogadnám kicsit fenntartásokkal azt az embert, aki azt állítaná, hogy Isten ide, ebbe a megyébe hívta őt, hogy gyülekezetet alapítson, amikor olyan sok gyülekezet van már itt, és Isten hatalmasan munkálkodik ebben a megyében.

Mindemellett azonban azt is meg kell említenünk, hogy bár Isten hatalmasan munkálkodik ebben a megyében, nem tudunk minden egyes embert elérni, akit el kellene érniük.

Itt van tehát az érem másik oldala, hogy ha Isten úgy határozná, hogy ebben a megyében újabb gyülekezeteket támaszt, akkor ez nem elítélendő, ez nem rossz, mert Isten szélesíti saját munkájának határait, és akkor mi ebben örvendezünk.

Pál később ír arról, hogy Rómában egyesek irigységből, versengésből hirdetik a Krisztust.

De miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár tettetésből, Krisztust hirdetik, én ennek örülök, hiszen egyre csak tágulnak Isten munkájának határai.

Én személy szerint nem gondolom, hogy mindenkit el tudok érni. Tudom ugyanis azt, hogy vannak emberek, akiket el tudok érni, és vannak mások, akiket nem. Ezért nagyon hálás vagyok azokért az emberekért, akik más dolgokra fektetik a hangsúlyt szolgálatukban, és ezáltal el tudják érni azokat az embereket, akiket én nem tudok.

Vannak olyan emberek, akik számára fontos az, hogy érzelmeiket kifejezésre juttathassák az istentiszteleten, akik egyfajta érzelmi megtapasztalásra is vágnak az istentisztelet alkalmával.

Ezért tehát hálát adok Istennek, hogy vannak olyan gyülekezetek, ahol ezek az emberek jól érzik magukat. Nálunk azonban valószínűleg csak nagyon frusztráltak lennének.

Isten tehát ismeri az emberek szükségleteit, és különböző szolgálatokat támaszt.

Én pedig örvendezek abban, hogy Isten munkájának határai mindinkább szélesednek.

Hiszem tehát, hogy Pál és Barnabás esetében is Isten akarata volt az, hogy kettejük között nézeteltérés támadjon.

Azt is tudjuk, hogy ez a nézeteltérés Pál és Barnabás között nem tartott örökké, s később Pál egyik levelében ír is Márkról, és arról, hogy milyen nagy áldás volt Márk az ő számára.

Azt írja ebben a levélben, hogy *„Kérlek, küldjétek el hozzám Márkot, mert olyan hűséges segítőtársam, és olyan nagy áldás ő nekem.”*

Itt azonban Isten szeretné a korai egyház missziós határai kitágítani.

Meghasonlás támadt tehát Barnabás és Pál között.

Olyan nagy, hogy külön váltak egymástól.

Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba...

ahol Barnabás és Pál az első missziós útjukon már megfordultak.

Pál pedig Szilászt választotta társul.

Szilász a jeruzsálemi gyülekezetből érkezett Anthiókiába, Pálék kíséretében, és őt nagy becsben tartották a jeruzsálemi gyülekezetben.

Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult; bejárta Szíriát és Cilíciát és erősítette a gyülekezeteket.

Azután pedig látjuk, hogy elmentek ismét Derbébe és Lisztrába, és itt találkozik majd Pál Timóteussal, de ezt a következő alkalommal nézzük majd meg, a 16. a 17. fejezetekben.

Nyomon követhetjük Pált második missziós útján, amelyre már Timóteus is elkíséri őt, és ezen útjuk során olyan területre jutnak el, ahonnan már csak egy lépés Európa.

Pál Troászba kerül, és nem igazán tudja, hogy merre menjenek innen tovább, amikor a Szentlélek szól hozzá, és elhívja őt Európába, hogy még távolabbi helyekre vigye el az evangéliumot.

Isten tehát hatalmasan munkálkodik, és ennek lehetünk tanúi itt az Apostolok cselekedeteiben. Láthatjuk, hogy Isten még a nézeteltéréseket is felhasználja arra, hogy előre mozdítsa saját országának ügyét és saját munkáját.

Uram, köszönjük Neked a Te igédet, és arra kérünk drága Szentlélek, hogy segíts, hogy mindaz, amit hallottunk, valóban meg is maradjon bennünk.

Köszönjük Neked, Uram, a te kegyelmedet, és mi is ebben szeretnénk járni. Uram, köszönjük a Te munkádat a pogányok között, és hogy a pogányok közül népet szerzel a Te nevednek.

Uram, nagyon hálásak vagyunk, hogy bennünket is elhívtál a te terved és akaratod szerint, és, hogy ezt Te öröktől fogva tudtad.

Uram, kérünk, hogy áldd meg a Te néped, hogy lámpásként világítsunk ebben a sötét világban. Istenem kérlek, hogy segíts nekünk, hogy ezen a héten is elvihessük a Te szeretetedet a szenvedő világba, amelyben élünk, és hadd válhassunk mindazzá, akivé tenni szeretnél bennünket. Hadd legyünk a Te tanúid, akik elviszik a Te kegyelmed üzenetét a világba, amely nagy-nagy szükségben van.

Jézus nevében kérjük mindezt. Ámen.

Apostolok cselekedetei 16. fejezet

Biztosan emlékszünk, hogy az előző fejezet azzal végződött, hogy Pál és Barnabás között nagyon komoly nézeteltérés támadt.

Pál és Barnabás együtt vettek részt az első missziós úton. Barnabás mindenképpen szerette volna magával vinni a második missziós útra János Márkot, az unokaöccsét is, aki az első missziós úton otthagyta őket és visszatért Jeruzsálembe, Pál azonban pontosan azért, mert János Márk egyszer már cserbenhagyta őket, jobbnak látta, ha nem viszik magukkal őt.

Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól. Barnabás magával vitte Márkot és elhajózott Ciprusra, Pál pedig Szilászt választotta társul, és ők Kis-Ázsiába mentek el.

A 16. fejezet így kezdődik:

Így jutott el (Pál és Szilász) Derbébe, majd Lisztrába is.

Derbében Pál nyugodt, békés körülmények között tudott szolgálni. Itt nem tört ki lázadás, nem akarták börtönbe vetni vagy megkövezni, hanem meglehetősen békében távozhatott ebből a városból, ami általában nem volt jellemző a szolgálatára.

Ezután Lisztrába mentek, ahol korábban már megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mert azt gondolták, hogy halott.

Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia.

Pál tehát már másodszor látogat el Lisztrába, és valószínű, hogy ez a látogatás kb. az első után öt évvel történt. Akkor Pál Lisztrában is létrehozott egy gyülekezetet, és most kétségtelenül hatalmas áldás volt számára látni azt, hogy ez a gyülekezet még mindig létezik, és hogy az itteni hívők továbbra is az Úrral járnak.

Jézus is a következőket mondta tanítványainak: *„Nem ti választottak ki engem, hanem én választottalak ki és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon.”*

Minden szolgálatban nagyon fontos szerepet játszik az, hogy a gyümölcs vajon megmarad-e.

Elsődlegesen nem az a fontos, hogy hány embert tudunk Jézus Krisztusért lelkesé tenni, hány embernél tudjuk elérni azt, hogy odaszánják az életüket, hanem az számít igazából, hogy ezek közül öt évvel később hány ember jár még mindig az Úrral.

Lisztrába érve Pál találkozik egy Timóteus nevű tanítvánnyal, aki minden valószínűség szerint Pál első látogatásakor fogadta el Jézus Krisztust, az eltelt öt év alatt megmaradt az Úrban, és érettebbé vált. Timóteus édesanyja zsidó, az édesapja pedig görög származású volt.

... akiről jó bizonyosságot tettek a lisztrai és ikóneumi testvérek, és Pál ezt – vagyis Timóteust – magával akarta vinni...

Láttuk, hogy korábban az első missziós útra Pál és Barnabás a fiatal János Márkot vitték magukkal. Itt másodszorra is biztosan nagy áldás volt, hogy egy fiatalember is velük tartott, aki teli volt energiával és lelkesedéssel, másrészt pedig úgy gondolom, hogy Pál szerette volna tanítványozni is Timóteust.

Szerintem a tanítványozás nagyon fontos részét képezi a szolgálatnak. Amikor Isten megáld valakit és hatalmasan használja őt a szolgálatban, szerintem nagyon bölcs dolog, ha odafigyel a következő nemzedékre.

Én is nagy érdeklődéssel fordulok a fiatalok felé, és igyekszem odafigyelni azokra, akiknek életén Isten kezét látom. Nagyon szeretek velük időt tölteni, hiszen ők azok, akik majd a helyünkbe lépnek, amikor mi hazamegyünk az Úrhoz.

Számomra igenis fontos az, hogy Isten munkája folytatódjon, ezért gondolom, hogy Pált is ez vezérelte, és szerette volna, hogy Timóteus velük tartson, hogy tanítványozni tudja őt, hiszen tudta, hogy ő sem élhet örökké, és szerette volna, hogy legyen valaki, aki továbbviszi majd a szolgálatot, Isten munkáját, ha ő már nem lesz itt a földön.

Timóteus tehát Pál útitársa, és segítőtársa lett.

A Pál által írt levelek közül hatban, a levelek legelején megtalálható Timóteus neve is. Ezenkívül Pál két levelet is ír Timóteusnak.

A levelekben Pál ír arról, hogy milyen nagy segítség volt számára Timóteus, sőt egyik levelében arra kéri a levél címzetteit, hogy minél hamarabb küldjék el hozzá Timóteust, a szükséges papírokkal és egyébekkel, amelyekre szüksége volt.

Pál és Timóteus között tehát egy nagyon szoros barátság szövődött, és Pál Timóteust saját fiának nevezi az Úrban.

Pál ezt – vagyis Timóteust – magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt. Amikor végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének hoztak, hogy tartsák meg.

És konkrétan milyen határozatokról volt szó?

Először is Jeruzsálemben az apostolok és a vének kimondták, hogy nem kell körülmetélkedni ahhoz, hogy valaki üdvözülhessen. Ezért nagyon érdekes az, hogy Pál, az ott lakó zsidókra való tekintettel mégis körülmetélteti Timóteust.

Vajon miért?

Én úgy gondolom, hogy Pál egyszerűen felismerte azt, hogy ez egy kényes terület, ez egy érzékeny kérdés a zsidók körében, és nem akarta őket még jobban összezavarni. Ezek a zsidók tudták, hogy Timóteus apja görög volt, és Pál nem akart velük vitába szállni, ezért inkább körülmetéltette Timóteust, hiszen igazából ettől még semmi sem változott.

Arról van itt szó, amiről Pál később így írt: *„mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. A zsidóknál olyanná lettem, mint zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat. A törvény nélkülieknek törvénytől lettem, hogy megnyerjem a törvénytől lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”*

Ez tehát része volt Pál gondolkodásának és szerintem is nagyon jó elképzelés volt.

Pál a Rómaiakhoz írt levelében mondja, hogy *„ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben.”*

És ha esetleg valamiben nem egyezik a véleményetek, de valójában semmiféle komoly dologról nincsen szó, akkor ne rendezetek hatalmas cirkuszt emiatt.

Inkább legyetek lazák, és ne csináljatok belőle nagy ügyet!

Ez volt tehát Pál filozófiája, hogy igyekezzünk békességben élni mindenkivel.

Amikor azonban valami olyan dologról volt szó, amely konkrétan a lelkiismeretünket érintette, vagy a hitünkkel volt kapcsolatos, akkor viszont Pál mindenképpen arra bízta bennünket, hogy igenis álljuk ki amellett.

Ez történt akkor is, amikor a jeruzsálemi gyülekezet megpróbálta a törvényt ráerőszakolni a pogányokra.

Péter ugyanis Antiókiában minden gond nélkül együtt evett a pogányokkal, egészen addig, amíg bizonyos testvérek el nem jöttek Antiókiába a jeruzsálemi gyülekezetből. Amikor ők megérkeztek, akkor hirtelen Péter visszahúzódott, elkülönült, és már nem akart a pogányokkal együtt enni. Ez pedig megoszlást eredményezett az antiókiái gyülekezetben.

Pál ezzel kapcsolatban írja azt, hogy ő akkor nyíltan szembeszállt Péterrel, mivel okot adott arra, hogy megfeddje őt, hiszen Péter viselkedésével azt kommunikálta, hogy egyfajta képzeletbeli határvonal húzódik zsidók és pogányok között.

A komoly dolgokban, amikor a lelkiismeretedről, és amikor nagyon fontos elvekről van szó, azt mondja Pál, hogy ezekért mindenképpen álljunk ki. Amikor viszont jelentéktelen nézeteltérésekről van szó, akkor nem érdemes feleslegesen viszályt szítanunk, hanem törekedjünk a békességre.

Ez volt tehát Pál filozófiája, és ezért metélte körül Timóteust, mindannak ellenére, hogy az az üzenet, amelyet ő és Timóteus azután elvitt számos hívőnek, az ezzel éppen

ellentétes volt, hiszen azt hirdették, hogy a pogányoknak nem kell körülmetélkedniük ahhoz, hogy üdvözljenek és nem a törvény betartása miatt üdvözülhetnek.

Amikor tehát végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének hoztak, hogy tartsák meg azokat. A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben és naponként gyarapodtak lélekszámban.

A korai egyház nagyon erőteljes és sikeres volt. Látjuk, hogy közvetlenül a Szentlélek irányította az ő tevékenységüket, és én úgy gondolom, hogy ez volt sikerük kulcsa.

De eljött az a szomorú nap, amikor a gyülekezetben elhatározták az emberek, hogy a Szentlélek munkáját saját erőfeszítéseikre cserélik.

Pál később ezt írta a Galatáknak: „*Ó, esztelen Galaták, ki ígézett meg titeket, hogy ilyen gyorsan elfordultatok az igazságtól. Amit lélekben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?*”

És én biztos vagyok benne, hogy ha Pál ma Jézus Krisztus testéhez, az egyházhoz levelet intézne, akkor bizony a XXI. század egyházának is ugyanezt írta: „*Ó, ti esztelen*” emberek, „*ki ígézett meg titeket, hogy ilyen gyorsan elfordultatok az igazságtól? Amit lélekben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?*”

És valóban ezt látjuk napjainkban: Ember alkotta stratégiákat, és azt, hogy az emberek erőlködnek.

A korai egyház gyülekezetének azonban nem voltak ember alkotta stratégiái, nem állt a rendelkezésére tévé, rádió vagy e-mail, és ezek a gyülekezetek mégis erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban, annak eredményeként, hogy Isten igéjét tanulmányozták és közösségben voltak.

Ezek a gyülekezetek tehát napról napra gyarapodtak lélekszámban.

Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mézia felé mentek, próbáltak Bitiniába jutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mézián áthaladva lementek Troászba.

Pál próbált eljutni északra Ázsiába, de mindenegyes alkalommal a Szentlélek megakadályozta őt ebben.

Érdekes, hogy azt írja itt az ige:

... a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában... Sőt, ... amikor Mézia felé mentek, próbáltak Bitiniába jutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.

Érdekes lenne tudni, hogy egész pontosan, hogyan nem engedte őket a Szentlélek. Hogyan történt ez?

Itt az ige erről nem ír. Vajon egy próféciaát kaptak?

Ha igen, akkor pedig Pálnak meg kellett győződnie arról, hogy ez a prófécia valóban az Úrtól származott, hiszen Pál egy erős akaratú ember volt.

Tehát hogyan akadályozta meg a Szentlélek, hogy hirdessék az igét Ázsiában? Vagy azt, hogy elmenjenek Bitiniába?

Az az igazság, hogy nem tudjuk pontosan, hogy hogyan. Sokan azt gondolják, hogy a Szentlélek mindezt Pál betegségén keresztül akadályozta meg, úgy, hogy Pál túl beteg volt ahhoz, hogy utazzon.

Pál később a Galatáknak írja, hogy *„tudjátok, hogy az első alkalommal testi erőtlenségemben hirdettem nektek az evangéliumot.”*

És Pál arra is rámutat, hogy nem vetették őt meg testi erőtlensége miatt, hanem éppen ellenkezőleg, nagy szeretettel fogadták.

Ez arra enged bennünket következtetni, hogy esetleg a Szentlélek betegsége miatt tudta megakadályozni Pált abban, hogy elmenjen bizonyos helyekre, hiszen ha belegondolunk, Pál egy igen makacs ember volt.

Őt nem lehetett egykönnyen visszatartani vagy megállítani. Ha ő meg akart tenni valamit, akkor ő meg is tette azt. Rendíthetetlenül haladt előre, bármi történt is.

Ezt látjuk akkor is, amikor Pál elhatározza, hogy visszatér Jeruzsálembe. Ettől az elhatározásától senki sem tudta eltántorítani. Hiába próbálták barátai meggyőzni, hogy ne menjen Jeruzsálembe, miután azt a próféciaát kapta, hogy őt ott börtönbe vetik.

Hiába könyörögtek neki sírva, Pál azt mondta nekik: Miért sírtok, miért akartok engem visszatartani? Én nem félek a börtöntől, és kész vagyok arra is, hogy meghaljak Jézusért Jeruzsálemben.

Tehát a Pálhoz hasonló embereket nem lehet úgy visszatartani, hogy egyszerűen megkopogtatjuk a vállukat, és azt mondjuk, hát, én azt hiszem, hogy nem kéne odamenned.

Ez egyfelől egy nagyon is fontos jellemvonás, hiszen ha Pál nem lett volna ennyire határozott, odaszánt, és ilyen erős, akkor valószínűleg nem tudott volna megbirkózni azzal a sok-sok nehézséggel, amelyben a missziós útjai során része volt.

Az erősségeink azonban néha bizony a gyengéink is lehetnek. Ha ugyanis ezt az erős jellemvonást nem rendelem alá teljesen az Úrnak, akkor ez egy gyenge pontommá válik, ami pedig azt jelenti, hogy amikor engem az Úr vezetni és irányítani akar, akkor esetleg nagyon kemény eszközökhöz kell nyúlnia ahhoz, hogy ezt megtehesse.

És bizony elképzelhető, hogy Pál annyira sziklaszilárdan elhatározta, hogy Ázsiába megy, hogy Isten kénytelen volt ágnak dönteni. Miután napokig feküdt az ágyban, mint egy darab fa, és szinte arra sem volt ereje, hogy egyik oldaláról átforduljon a másikra, Pál ezután mondhatta azt, hogy Szentlélek nem engedte meg nekünk, hogy hirdessük az igét Ázsiában.

Amikor Mézia felé mentek, próbáltak Bitiniába jutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mézián áthaladva lementek Troászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak, egy makedón férfi állt előtte és ezekkel a szavakkal kérte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!”

Pál tehát az egyik éjjel látomást lát, és ebben a látomásban egy makedón férfi jelenik meg előtte, aki segítségért könyörög. Vegyük észre, azt írja az Ige, hogy:

A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába...

Vegyük észre, hogy az Ige itt már többes szám első személyben áll. Mi igyekeztünk elmenni Macedóniába.

Tudjuk, hogy az Apostolok cselekedeteinek szerzője Lukács, és itt találkozunk először a többes szám második személlyel, tehát azzal, hogy „mi igyekeztünk elmenni valahová”.

Lukács valószínűleg itt találkozott Pállal, és itt csatlakozott hozzá. Elképzelhető, hogy azért találkoztak ők itt, Troászban, mert Pál annyira beteg volt, hogy el kellett mennie orvoshoz, és tudjuk, hogy Lukács orvos volt.

De tudnunk kell, hogy ez csak egy feltételezés.

Mások szerint Pál látomásában Lukácsot látta, tehát Lukács volt az az ember, aki könyörgött Pálhoz, hogy jöjjenek Macedóniába.

Akárhogy is találkozott Pál és Lukács, itt a 10-es versből Lukács már többes szám második személyben ír, tehát ettől kezdve lett ő is Pál útítársa.

A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük, odahívott minket Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

Isten egy látomás által vezeti Pál szolgálatát. A látomás tehát mindenképpen Isten irányításának egy módja lehet a különböző szolgálatokkal kapcsolatban.

Ismertem egy embert, akit Dr. Edwardsnak hívtak. Egy bank igazgatója volt San Jose-ban, itt Kaliforniában. Átadta az életét Jézus Krisztusnak, és úgy érezte, hogy Isten egyre inkább arra hívja el, hogy Őt szolgálja, nemcsak a munkahelyén, hanem teljes idejű szolgálatban.

Bár bank igazgató volt, elkezdte jobban tanulmányozni az Igét, és különböző Biblia tanulmányokat folytatott, mert azt tervezte, hogy otthagyja majd a bankszakmát és elmegy teljes idejű szolgálatba.

Ahogy erre készült, tanult, és várt az Úrra, az egyik éjjel egy látomást kapott az Úrtól. Ebben a látomásban egy öszülő idősebb, férfit látott egy eke mögött. A férfi az ekéjével egy mezőn állt, amely csak félig volt felszántva, és kérlelni kezdte őt, hogy gyere el Panamába, és segíts nekem begyűjteni az itteni lelkeket.

Dr. Edwards meg volt győződve arról, hogy Istentől kapta ezt a látomást, és ezért elkezdett spanyolul tanulni és valóban el is ment, hogy elvigye az evangéliumot az ott élőkhez. Egy nagyon sikeres szolgálatot indított el Panama Cityben, a fővárosban.

Egy nap felhívták őt a kórházból, és mondták neki, hogy van itt a kórházban egy idős ember, úgy tűnik, hogy nincsenek barátai, hogy nincsen családja sem, és mivel ez az ember haldoklik, úgy gondoltuk, jó lenne, ha jönne valaki, aki szolgálna még felé az utolsó órákban.

Dr. Edwards el is ment a kórházba, és amikor a nővér bevezette a férfi szobájába, akkor teljesen elámult: a kórházi ágyon az a férfi feküdt, akit ő a látomásában látott. Meg akarta tehát tudni, hogy kiről is van szó, ezért megkérdezett pár embert, és kiderült, hogy ez az idős bácsi egy presbiteriánus misszionárius volt Camberland városából, Amerikából, de ezenkívül nem tudtak túl sokat a munkájáról.

Dr. Edwards pedig csak ámult és bámult, hogy itt, ezen a kórházi ágyon előtte feküdt az az idős bácsi, akit ő a látomásában látott, amikor Isten elhívta Panamába. És valóban úgy érezte, hogy Ő viszi tovább ennek az embernek a szolgálatát, és hogy ő valóban azt teszi, amire elhívta őt a látomásban, hogy jöjjön, és segítsen begyűjteni a lelkeket.

Isten tehát különböző módokon szól hozzánk.

Nekem, személy szerint még sohasem volt látomásom, és nem jelent meg nekem egyetlen angyal sem, hogy elhívjon a szolgálatba. Isten másképp szólt az én szívemhez. Egyszerűen csak éreztem azt, hogy be kell kapcsolódnom a szolgálatba. Hatalmas vágyat helyezett a szívembe, hogy odaszánjam az életemet.

Persze sokszor elgondolkodtam azon, hogy milyen izgalmas lett volna, hogyha Isten egy angyalt küld vagy egy látomást ad, és akkor most elmesélhetném nektek, hogy milyen hihetetlen élményben volt részem, amikor Isten meglátogatott engem az éjjeli órákban, és hirtelen különös fény töltötte be a szobát, és megszólalt egy hang, és azt mondta, hogy „Chuck, én szeretném, ha te ezt meg ezt tennéd...”

De semmi ilyen nem történt velem.

Érdekes, hogy amikor bibliaiskolába jártam, bizony voltak olyan osztálytársaim, akik ilyen és ehhez hasonló élményekről számoltak be, és engem mindig teljességgel lenyűgözött az ő beszámolójuk.

De ezt csak úgy a mellékesen mondom, hogy azok közül, akiknek ilyen bámulatos élményben volt részükhöz, nem tudok most hirtelen egyet sem mondani, aki még mindig a szolgálatba lenne.

Én nagyon örülök annak, hogy vannak érzéseink, ezzel nincs semmi baj, és csodálatos az, amikor igenis erős érzelmek vannak jelen az Istennel való kapcsolatban.

Volt bizony, hogy belőlem is hihetetlenül mély érzések törtek fel, amint Istent dicsértem. De ennél még fontosabb az, hogy az életemet és a hitemet az Igére építsem.

A hitünket tényekre kell alapoznunk. Isten Igéje az a tény, amelyre én a hitemet alapozom, és ezért nem rendül meg a hitem, mert Isten Igéje nem változik. Ha azonban én valamiféle élményre vagy megtapasztalásra alapozom a hitemet, akkor veszélyes vizekre evezek, mert lehet, hogy valamikor ennek pont az ellenkezőjét tapasztalom majd meg. Az érzelmeink változhatnak, elhalványulhatnak, Isten Igéje azonban megmarad.

Ezért a hitemet és a szolgálatomat Isten Igéjére kell építsem, nem pedig valamiféle elbűvölő üzenetre, ami valamikor megjelent nekem az égen, amikor éppen a naplementében gyönyörködtem.

Pált tehát ebben az esetben, egy látomás által vezette Isten, és Pál ezt fel is ismerte.

Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápoliszba.

A szél nekik kedvezett, ezért hajóra szálltak, és két nap alatt eljutottak Tróászból Neápoliszba. Később Pál ugyanezt az útvonalat öt nap alatt tette meg.

Isten tehát Macedóniába hívja őt, Pál pedig engedelmeskedik és a széljárás is nekik kedvez.

És bizony gyakran így van ez a mi esetünkben is.

Van, hogy amikor szolgáljuk az Urat, úgy tűnik, hogy minden nekünk kedvez, jó a széljárás, máskor pedig úgy tűnik, hogy csak fáradságos munkával lehet áthajózni egyik partról a másikra, mert olyan erős az ellenszél.

De csak azért, mert valami nehéz, még nem jelenti azt, hogy nem vagyok Isten akaratában. Nem tehetem meg azt, hogy a széljárás alapján próbálom eldönteni, hogy Isten melyik irányba szeretne engem vinni. Nem mehetek abba az irányba, amelyben nincsen ellenszél.

Neápoliszból elmentek Filippibe. Filippi római gyarmat volt, történelmi jelentőségű város, ugyanis Marcus Antonius itt győzte le Brutust.

Néhány napot tehát ebben a városban töltöttünk.

Pálék tehát egy teljesen más kultúrában és környezetben találják magukat. Az emberek itt mások, ezért néhány napot ebben a városban töltöttek, úgy hogy nem is igazán csináltak semmit.

Szombaton azonban kimentünk a városkapun kívülre egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz.

Mivel nem a zsinagógába mentek, minden valószínűség szerint nem volt ebben a városban zsinagóga, ez pedig arra enged következtetni, hogy ebben a városban nem élt még tíz felnőtt zsidó férfi sem, ugyanis, ha egy városban élt legalább tíz felnőtt zsidó férfi, akkor építettek zsinagógát.

Azokban a városokban, ahol nem voltak ennyien, tehát nem élt ott tíz felnőtt zsidó férfi, hogy zsinagógájuk lehessen, a zsidók általában egy folyó partján találkoztak, és ott imádkoztak.

Pál tehát megtudta, hogy hol találkoznak, és ők is odamentek, de úgy tűnik, hogy az egybegyűlteket között nem volt egy hívő zsidó férfi sem.

Pálék tehát leültek és szóltak az ott egybegyűlt asszonyokhoz, akik azért mentek oda, hogy imádkozzanak.

Egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros hallgatott bennünket.

Tehát Lídia Ázsiából származott.

Ennek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig háza népével megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket.

Ne feledjük, hogy Lídia bíboráros volt, és én biztos vagyok benne, hogy egy nagyon sikeres üzleti tevékenységet folytatott. Figyeljük meg, hogy mit mond Pálnak és társainak:

Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban.

Tehát hogyha azt mondták volna, hogy nem jönnek, nem szállnak meg az ő házába, akkor ezzel azt kommunikálták volna felé, hogy „asszony, te nem vagy az Úr híve.”

Nagyon ravaszul fogalmazott ez a hölgy, és kétségtelenül ügyesen tudta eladni a portékáját, mert szavaival megpróbál hatást gyakorolni Pálékra.

Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban! És kérelt bennünket.

Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak. Követte Pált és minket, és így kiáltozott:

„Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik hirdetik nektek az üdvösség útját!” Ezt több napon át is művelte. Pált azonban bosszantotta ez. Ezért megfordult, és ezt mondta a léleknek: „Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!” És az még abban az órában kiment belőle.

Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt a hatóság elé, a főtérre hurcolták őket. Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: „Ezek az emberek zsidó létükre felforgatták városunkat, és olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk.”

Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előjárók pedig letépték ruhájukat és megbotoztatták őket. Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan vigyázzon rájuk. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.

Most tehát az emberek kicsit más okból támadnak rá Pálra és Szilászra.

Volt tehát egy lány, akiben jövendőmondó lélek volt, és voltak gazdái, akiknek nagy hasznot hajtott jóslásaival.

Abban az időben az emberek tisztelték az őrülteket. Azt hitték ugyanis, hogy az ő elméjüket az istenek vették el és helyette az istenek saját elméjüket adták ezeknek az embereknek.

Ezért az emberek furcsa mód, nagyon különleges tisztelettel viseltettek az őrülteket iránt.

Ebben a lányban egy jövendőmondó lélek lakozott, és amit ez a lány Pálékkal kapcsolatban mondott, az igaz is volt.

Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik hirdetik nektek az üdvösség útját!

A lány tulajdonképpen reklámozza Pálékat és mindaz, amit Pálékról mond, az igaz.

Pál azonban nem akarta, hogy a Sátán reklámozza őket.

Itt hadd említsem meg azt, hogy bizony nagyon veszélyes, amikor egy gyülekezet a világot utánozva próbálja reklámozni saját magát, mégpedig világi módszerekkel, világi eszközökkel.

Bizony sok gyülekezetben láthatjuk ma ezt, hogy szakembereket hívnak, hogy úgynevezett gyülekezetnövelő programokat, gyülekezetduzzasztó stratégiát dolgozzanak ki számukra.

És valóban léteznek szakemberek, akiket ez ügyben fel lehet keresni, és ők egy adott százalékot kapnak minden egyes ember után, akivel növelik a gyülekezet létszámát,.

Sőt ma már léteznek profi adománygyűjtők is, akiket szintén alkalmazni lehet, és ők pénzt gyűjtenek a gyülekezet számára. Felkeresik az embereket, és esetleg megpróbálnak rájuk nyomást gyakorolni, hogy ennyit és ennyit adjanak a gyülekezetnek ebben az évben.

Az emberekkel megígértetik, hogy minden hónapban utaljanak át egy bizonyos összeget a gyülekezet számlájára, majd mindezt betáplálják a számítógépbe, és ha valaki egyszer nem fizette be a megígért összeget, akkor elkezdnek neki levelet küldeni, hogy nem fizette be azt az összeget, amit megígért, pedig a gyülekezet bizony ettől a befizetett pénzüsszegtől függ.

De ha ezt tesszük, teljesen a világ példáját követjük.

Pál hallani sem akart egy ilyenfajta reklámkampányról. Ezért tehát Pál megparancsolta ennek a léleknek, hogy jöjjön ki a szolgálóleányból. Azt írja az Ige, hogy Pált ez bosszantotta, és biztosan nagyon el is szomorította. Nem volt egy könnyű helyzet.

És amikor a gazdái látták, hogy ez a lány meggyógyult, és most már nem tudnak belőle hasznot húzni, feldühödtek.

Szomorú, hogy ezek az emberek annyira a saját hasznukat nézték, hogy feldühödtek azon, hogy a lány megszabadult nyomorúságos helyzetből, a gonosz lélek megszállásából.

Pált tehát börtönbe vetették, lábát kalodába zárták.

Éjfélkor Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket.

Ei tudom képzelni, hogy nem örültek túlságosan annak, hogy Pál és Szilász éjfélkor énekelnek, és valószínűleg többen azon gondolkodtak, hogy milyen örülteket hoztak ide.

De mégis micsoda bizonyosság volt ez a többi fogoly előtt. Pálékat megbotozták, sok ütést mértek rájuk. Arról nem ír az Ige, hogy utána esetleg lemosták volna véres hátukat, hanem ehelyett azt látjuk, hogy egy koszos, sötét börtönbe vetik őket, lábukat pedig kalodába zárják.

Ők pedig ahelyett, hogy keseregnének – pedig lett volna okuk rá, hiszen nagyon megverték őket, és ráadásul itt voltak ebben a sötét börtönben, távol az otthonuktól, egy más kultúrában, egy ismeretlen helyen, nem tudván, hogy mit hoz a jövő, és ráadásul éjfél van, amely általában a legsötétebb óra, – mégis imádkoztak és énekkel magasztalták az Istent.

Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, egyszerre megnyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek.

Amikor a börtönőr felriadt álmából és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok.

Tudta, hogy ha a foglyok megszöknek, ezért őt vonják majd felelősségre, és kivégeztetik. A börtönőr tehát feltételezte, hogy minden fogoly kiszabadult.

Pál azonban hangosan rákiáltott: „Ne tégy kárt magadba, mert valamennyien itt vagyunk!” Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé, majd kivégezte őket és ezt kérdezte: „Uraim mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?”

Én hiszem, hogy Isten megengedte, hogy Pált és Szilászt börtönbe vessék, csak azért, hogy ehhez a börtönörhöz eljuthasson Isten üzenete.

És majd amikor a mennybe kerülünk hátha alkalmunk lesz megkérdezni Pált, hogy mit gondolt ő minderről. Vajon nem gondolta-e azt, hogy igazságtalan volt Isten részéről, hogy őt megverték, börtönbe vetették... Én úgy gondolom, hogy Pál nem fogja majd azt mondani, hogy ez igazságtalan volt.

Sőt inkább fogja azt mondani, hogy „én örömmel szenvedtem el mindezt, hiszen mindennél többet ér az, hogy ez a börtönőr és az egész háza népe üdvözült.”

Én hiszem, hogy Isten azért engedte meg, hogy Pált börtönbe vessék, mert így akarta magát megmutatni ennek a filippibeli börtönőrnek.

Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?

És Pál nem azt mondta, hogy most már rendszeresen járj gyülekezetbe, mindig fizessd be a tizedet, hanem azt felelte:

Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a házad népe!

Ilyen egyszerű az egész. Isten ilyen egyszerűvé tette mindezt számunkra. Senkinek sincs oka tehát arra, hogy kifogásokat keressen, hogy ő miért nem tér meg.

Pál a harmincegyes versben azt mondja a börtönőrnek:

Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a házad népe!

Mivel Pál azt mondta, hogy üdvözülni fog a te házad népe, sokan ezt egy bibliai ígéretnek veszik, amely mindenképpen be fog következni. Én azonban úgy gondolom, ezt nem lehet egy mindenképpen teljesülő ígéretnek venni. Pál ezen kijelentésére nem szabad egy ilyen jellegű tanítást felépíteni.

Elképzeltető, hogy Pál itt konkrétan a börtönőr életéről szolt, azaz prófétált. Ezzel szemben bizonyos utalások arra engednek következtetni, hogy Pálnak a saját háza népe sem üdvözült.

Én hiszem, hogy imádkoznunk kell családtagjaink üdvösségéért, és hinni abban, hogy üdvözülni fognak. Ezért szeretnék mindenkit arra bátorítani, hogy imádkozzon azokért a szeretteiért, akik még nem tértek meg, és bízzák Istenre az üdvösségüket.

Azt azonban nem gondolom, hogy Pálnak ezen kijelentését egy általános érvényű, mindenképpen teljesülő bibliai ígéretnek kell vennünk, mint ahogyan azt sokan teszik.

Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak.

Tehát nemcsak neki, hanem a családjának is hirdették az igét.

Az pedig maga mellé vette őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

Tehát valóban az egész háza népe üdvözült, mert hitüket mindannyian Jézus Krisztusba vetették, utána pedig mindannyian megkeresztelkedtek.

Amikor megvirradt, elküldték az elöljárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: „Bocsásd szabadon azokat az embereket.” A börtönőr nyomban tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: „Az elöljárók ideküldtek, hogy bocsássalak szabadon titeket, most tehát távozzatok, menjetek el békességgel!”

És ekkor Pál válaszában kiviláglik az ő makacssága, de én ebben a helyzetben nagyon is meg tudom őt érteni. Valószínűleg én is ezt tettem volna egy hasonló helyzetben.

Pál azonban így szólt hozzájuk: „Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk. Most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt nem, hanem jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!” A törvényszolgák pedig jelentették ezt a dolgot az elöljáróknak, amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek...

Tudták ugyanis, hogy egy római polgárral nem lett volna szabad ezt művelniük.

Filippi egy római tartomány volt, és a város nagyon büszke volt erre. A római törvényeket követték, és az elöljárók tudták, hogyha eljut Rómába annak a híre, hogy ők egy római polgárt megverték, majd börtönbe vetettek minden különösebb ok nélkül, akkor azonnal leváltják majd őket.

Ezért tehát az elöljárók nagyon megijedtek. És Pálnak sikerült elérnie a célját. Az elöljárók pedig főttek a saját levükben.

... elmentek és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd távoztak.

Filippiben tehát egy erős gyülekezet jött létre.

Apostolok cselekedetei 17. fejezet

Miután áthaladtak Anfípoliszon és Apollónián, Tesszalonikába értek, ahol zsinagógájuk volt a zsidóknak.

Anfípolisz kb. 45 kilométernyire feküdt Filippitől, Apollónia szintén kb. 45 km-re feküdt Anfípolisztól, Apollóniából pedig kb. 55 km-t kellett még menni ahhoz, hogy Tesszalonikába érjenek.

Biztosan több napig tartott nekik amíg Filippiből Thesszalonikába értek, hiszen a két város mintegy 150 km-re feküdt egymástól.

Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk és három szombat napon is vitába szállt velük az Írások alapján. Megmagyarázta és bizonyította nekik, hogy Krisztusnak szenvednie kellett és fel kellett támadni a halálból és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek.

Néhányan hívőké lettek közülük, csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz, ugyanúgy igen sok istenfélő görög is, valamint sok előkelő asszony.

Tesszalonikában is egy erős gyülekezet jött tehát létre, és itt mindenképpen érdemes elolvasnunk Pál két levelét, amelyet a thesszalonikai gyülekezethez írt.

Ez irigységgel töltötte el a zsidókat, ezért maguk mellé vettek a piaci csavargól közül néhány hitvány embert, csődületet támasztottak és fellármázták a várost; felvonultak Jázon házához és ki akarták vezetni Pálékat a népgyűlés elé.

Amikor nem találták ott őket, Jázont néhány testvérrel együtt a város elöljárói elé hurcolták, és így kiáltoztak: „Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek.”

Nekem nagyon tetszik az, amivel Pált és Szilászt gyanúsították. Korábban a főpap már meggyanúsította Pétert azzal, hogy egész Jeruzsálemet telekürtölte Jézus Krisztus üzenetével.

De milyen dicsőséges dologgal gyanúsították Pétert is!

Ó, bárcsak bennünket is ezzel gyanúsítanának, hogy telekürtöltük városunkat Jézus Krisztus üzenetével! Milyen boldogan vallanám magam bűnösnek ebben a vádban.

És itt Pálékkal kapcsolatban egy újabb érdekes vádat találunk. Azt mondják nekik:

Ezek azok, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek.

Igen, Pálék valóban felforgatták a világot, de nem ők állították a feje tetejére. A világ már a feje tetején állt, és Jézus Krisztus üzenete volt az, amely a világot talpra állította.

A világ a feje tetején áll, az emberek élete a feje tetején áll. Sokan már régen nem az igazán fontos dolgokat tartják fontosnak. Sokan a test szerint élnek, és ezért nem olyan az életük, amelyet Isten számukra tervezett.

Jézus teste, az egyház pedig azt az elhívást kapta, hogy újra talpra állítsa a világot, hogy helyreállítsa a felfordult rendet.

Jázon befogadta őket, holott ezek mind a császár parancsai ellen cselekszenek, mivel mást tartanak királynak: Jézust. Ezzel fel is izgatták a sokaságot és a város előljáróit, akik ezt hallották. Amikor azonban kezességet kaptak Jázontól és a többiektől akkor elbocsátották őket.

A testvérek pedig akkor elküldték Pált Szilásszal együtt Béreába. Amikor megérkeztek, bementek a zsidók zsinagógájába.

Pál és Szilász tehát nem adták fel egykönnyen.

Ezek – a béreaiak – nemesebb lelkűek voltak, mint a tesszalonkaiak, teljes készséggel fogadták az igét és napról napra kutatták az írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok.

Pál Tesszalonikában három szombaton is vitába szállt a zsidókkal az Írások alapján. Megmagyarázta, bebizonyította nekik, hogy Jézus a Megváltó. És Pál Béreában ugyanezt tette.

A béreaiak azonban

... nemesebb lelkűek voltak, mint a tesszalonkaiak, mert kutatták az Írásokat, és megnézték, hogy valóban úgy vannak-e ezek a dolgok...

amiket Pál tanít.

És én bizony mindenkit arra bátorítanék, hogy ugyanezt tegye. Olyan szomorú látni azt, hogy a tévében is a különböző evangéliumi műsorok számos olyan dolgot hirdetnek, amelynek semmiféle bibliai alapja nincsen. Az emberek pedig gondolkodás nélkül elhiszik azt.

A minap is láttam egy evangélistát a tévében, aki arról a tövisről beszélt, amely Pál testében volt. Választ akart találni arra a kérdésre, hogy mit is jelentett ez a tövis Pál testében.

Sokan azt mondják, hogy ez valamiféle betegség volt, de ő azt állította, hogy másról lehet szó, mégpedig azért, mert van egy másik hely is az Igében, ahol szó esik a tövisről, mégpedig a magvető példázatában.

Itt ugye, a tövis jelképezi a világ gondjait és a gazdagság csábítását. Eszerint pedig Pál tövisének a világ gondjai felelnek meg. Pálnak tehát túl sok gondja volt, túl sokat vállalt magára.

Csak azt tudom mondani erre, hogy elég furcsa következtetésre jutott ez az evangélista.

Ha azonban megnézzük azt, hogy a tövis szónak Pál esetében, illetve a Mátéban található példázat esetében milyen görög szó felel meg, akkor azt látjuk, hogy az a tövis, amelyről Pál beszél, valójában egy hatalmas karóra utal, az a tövis szó, amelyet a Mátéban találunk, egy tuskére utal.

Vagyis a két eltérő szövegekörnyezetben a két tövis teljesen különböző dologra utal.

Ezt az evangélista azonban figyelmen kívül hagyta, ő ugyanis azt hirdette, hogy Pál nem szenvedhetett valamiféle fizikai betegségben, mert Isten gyermekei nem szenvedhetnek semmiféle betegségben. Szerinte Isten soha és semmiféle körülmények között nem akarja, hogy az ő gyermekei szenvedjenek.

Ha azonban valaki ezt gondolja, a kérdésem az, hogy mit kezd Jézussal, és mit kezd az 1Péter 4:19-cel, amely azt írja: *"Akik tehát az Isten akaratából szenvednek."*

Ezért tehát ne higgyünk el automatikusan mindent, amit nekünk mondanak, hanem kutassunk az Írásokban, és magunk győződjünk meg valaminek az igazságáról, mert nem minden biblikus, amit biblikusnak mondanak.

Legyetek tehát olyanok, mint a béreaiak, akik

...nemesebb lelkűek voltak, mint a tesszalonikaiak, teljes készséggel fogadták az igét és napról napra kutatták az Írásokat...

hogy mindaz, amit Pál mondott, valóban igaz volt-e.

És tegyétek az én tanításommal is ugyanezt! Kutassátok az Írásokat, és győződjetek meg az igazságáról!

Sokan hittek tehát közülük...

azért, mert kutatták az írásokat és valóban meggyőződtek arról, hogy amit Pál mondott, az igaz.

... sőt még a tekintélyes asszonyok és férfiak közül sem kevesen.

Egy nagyszerű szolgálat indult el Béreában.

De amint megtudták a tesszalonikai zsidók, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten igéjét, elmentek, és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot. Ám akkor a testvérek azonnal továbbküldték Pált, hogy menjen a tengerig. Szilász és Timóteus azonban ott maradt. Pált pedig elvitték kísérői egészen Athénig, majd visszatértek azzal az utasítással, hogy Szilász és Timóteus minél hamarabb menjenek hozzá.

Miközben Pál Athénban várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal.

Pálnak háborgott a lelke. Mint ahogy a mi lelkünk is háborogna, ha elmennénk Hollywoodba, vagy ellátogatnánk egy olyan városba, ahol az emberek csak testi vágyaiknak élnek.

Vitázott a zsinagógában a zsidókkal, és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel naponként; a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált.

Pál tehát mind a zsinagógában, mind a főtéren hirdette Jézus Krisztus evangéliumát.

Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele.

Epikurosz, a filozófus i. e. 342-től i. e. 271-ig élt, most azonban már időszámításunk szerint 53-at írunk, vagyis nagyjából 300 év eltelt már Epikurosz halála óta. És addigra már filozófiájának hatása hanyatlani kezdett.

Epikurosz eredetileg azt tanította, hogy a legnagyobb jó, az az élvezet, ezt pedig akkor tudjuk elérni, hogyha egyszerű életet élünk. Minél bonyolultabb ugyanis az életünk, annál inkább elveszünk a részletekben; minél nagyobb vagyonnal rendelkezünk, annál inkább az köti le a figyelmünket. Ezért tehát azt mondta, hogy éljünk egyszerű életet, mert akkor tudjuk majd élvezni azt. Az élvezet pedig a legfőbb jó.

Diogenész is az epikureusi filozófiát követve egy nagyon egyszerű életet kívánt élni, olyannyira hogy ő hordókban aludt.

Nagy Sándort pedig, aki ekkor már az egész akkori világ ura volt, mégsem találta meg a nyugalmát, mindez annyira lenyűgözte, hogy elhatározta, Diogenész tanítványa lesz. Erre Diogenész két halat nyomott Nagy Sándor kezébe, és azt mondta, hogy két héten át vidd ezt magaddal mindenhol, és ha ezt megteszed, akkor a tanítványommá fogadlak téged.

Nagy Sándor erre mérgesen távozott és az orra alatt mormogva ismételte, hogy mennyire is ostoba Diogenész.

Diogenész pedig csak annyit mondott, hogy milyen szomorú, hogy két halon állt vagy bukott ennek az embernek az odaszántsága.

A következő generációk azonban már máshogy értelmezték Epikurosz tanítását. Szerintük a legfőbb jó az életben az élvezetből származott, ezt azonban nem egy egyszerű élettel lehetett elérni, hanem úgy, hogy az ember beleveti magát a testi élvezetekbe. Ennek eredményeként pedig az emberek teljesen átadták magukat testi vágyaiknak.

Az epikuroszói filozófia értelmében rendeztek a rómaiak hatalmas, több fogásos lakomákat, amelyeknek az volt a lényege, hogy minél többet egyenek, hogy maximálisan kihasználják az ízek nyújtotta élvezetet.

Ezért minden fogás alkalmával teleették magukat, majd közvetlenül azután mindent kihánytak, hogy a következő fogásból megint annyit lakmározzanak, amennyi csak beléjük fér.

Epikurosz eredeti tanítását tehát meglehetősen lealacsonyították, ez pedig az élvezetek imádatát eredményezte.

A sztoikusok szerint a legfőbb jó az erény volt. Ahhoz azonban, hogy valaki erényes lehessen, szerintük minden érzésétől meg kellett szabadulnia. Nem lehetett szomorú, nem lehetett boldog, nem rendelkezhetett semmiféle érzelmekkel sem. Ez pedig egy ateista hozzáállást eredményezett.

Pál tehát Athénben ezzel a két filozófiával találta szembe magát.

Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: „Mit akarhat ez a fecsegő mondani?” Mások ezt mondták: „Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője”, mivel Jézust és a feltámadást hirdette.

Ekkor megfogták, az Aeropágoszra vitték, és megkérdezték tőle: „Megtudhatjuk-e, hogy mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? Mivel idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő, amint halljuk; szeretnénk tehát megérteni, hogy mik is ezek.

Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újságot mondjanak vagy halljanak.

Az Aeropágosz kb. félúton helyezkedett el az agora, vagyis a piactér, illetve az Akropolisz tetején található Parthenon között.

Az athéniak általában az Aeropágoszon gyűltek össze, hogy a legújabb filozófiai tanításokat meghallgassák. Itt bárki felállhatott, megoszthatta a többiekkel az ötleteit, filozófiáját.

Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket.

Ez valóban nyilvánvaló volt mindenki számára, aki ellátogatott Athénba. Voltak utazók, akik meg is jegyezték, hogy Athénben több istent talál az ember, mint athéni lakost.

Minden utcasarkon egy istenszoborral lehetett találkozni, a város tele volt márványból, ezüstből, aranyból készült szobrocskákkal, bálványokkal, amelyeket az emberek istenként imádtak.

Sőt az emberek hatalmas szentélyeket is emeltek isteneiknek, amelyek romjai még ma is lélegzetelállítóan hatnak.

Mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket...

Pál tehát megfigyelte azt, hogy az athéniak hogyan imádják isteneiket.

És ezt valóban nagyon érdekes megfigyelni!

Érdekes például megfigyelni az embereket Mexikóban, ahogy ott böjtölnek és sírva imádkoznak egy-egy szent korszójánál a székesegyházakban.

Aztán érdekes megfigyelni a muzulmánokat is, ahogy megmossák lábukat, előveszik imaszőnyegüket, majd kelet felé leborulnak imádkozni.

Pál is körülnézett tehát Athénben.

Mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, láttam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva. Az ismeretlen Istennek.

Kétszáz évvel ezelőtt megfordult Athénban egy Pazuániasz nevű felfedező és történétíró, és ő a könyveiben megemlíti, hogy milyen sok bálványt látott Athénban mindenütt. Tőle származik az a kijelentés, hogy Athénnak több istene van, mint lakosa. Ezen kívül említést tesz az ismeretlen Istennek felállított oltárról is Athénban, egészen pontosan azt mondja, hogy ő három ilyen ismeretlen Istennek szentelt oltárral találkozott.

A görögöknél szinte mindennek volt Istene. A természetnek, az emberi érzelmeknek, a különböző kézműves szakmáknak, de volt istene a szeretetnek, a gyűlöletnek, a haragnak, a féltékenységnek, a háborúnak, a művészeteknek. Ennek ellenére valakiben felmerült annak a lehetősége, hogy egy istenről esetleg megfeledkeztek, és mivel félték attól, hogy ez az isten megbünteti őket, ezért oltárt emeltek neki.

A 23-as versben tehát Pál azt mondja, hogy:

... találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: Az ismeretlen Istennek. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Vegyük észre, hogy Pál figyelembe veszi az athéniak háttérét. Először tehát azt mondja, hogy látom, hogy nagyon vallásos emberek vagytok, majd utána megemlíti, hogy látott egy oltárt is, amelyen ez állt: Az ismeretlen Istennek. Mit mond nekik Pál erről az ismeretlen Istenről? Azt, hogy eddig ők ismeretlenül tisztelték ezt az Istent.

És milyen sokan teszik ezt ma is!

Pedig Jézus azt mondta a számáriai asszonynak, hogy „*az Isten lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk.*”

Istenről van szó.

... aki teremtette a világot, és mindazt, ami benne van.

Istent nem az emberek találták ki, hanem az Isten találta ki az embert. Isten teremtette az embert.

Ez az Isten nem márványból, nem aranyból, nem ezüstből készül, hanem mindezt ő teremtette. Ő sokkal, de sokkal hatalmasabb, mint az összes többi Istenetek.

Ó, bárcsak az emberek ezt napjainkban is tudatosítanák!

Bár a közvélemény-kutatások eredményei alapján az amerikaiak nagy része hisz Istenben, én mégis megkockáztatnám azt a kijelentést, hogy az amerikaiak nagy része mégis a pénzt imádja, nem pedig Istent.

Lehet, hogy hisznek Istenben, de nem Istent imádják. Egy teremtett dolgot imádnak a teremtő helyett.

Pál tehát azt mondja, hogy én

... az ismeretlen Istent hirdetem nektek, akit ti ismeretlenül tiszteltek. Az Isten, aki teremtette a világot, és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban.

És ahogy Pál lenézett az Aeropágoszról, jól láthatta a görögök egyik templomát, az Atéziomot, mely dór stílusban épült, és viszonylag jó állapotban maradt az utókorra.

Nem messze ettől a templomtól állt Juno szentélye, amelynek romjai ma is láthatóak. Pál felett pedig az Akropoliszon ott magaslott a Panthenon.

De Pál azt mondja, hogy az ismeretlen Isten, aki mindennek a teremtője, nem lakik emberkéz alkotta templomokban.

Érdekes megnézni, hogy mit mondott Salamon, miután felépítették Istennek a templomot. Salamon így szólt a templom szentelési imádságában:

„de vajon lakhatik-e Isten a földön, hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát, még ez a ház, amelyet én építettem.”

Salamon tudta, hogy Isten nem egy meghatározott épületben lakik, hanem kint, az egész világegyetemben. De azt mondja Salamon: *„hadd legyen ez a templom az a hely, ahová jöhetünk, hogy találkozzunk veled.”*

Bizony mi is gyakran beleesünk abba a hibába, hogy azt gondoljuk, Isten csak egy meghatározott helyen van jelen, vagy például sokkal inkább jelen van most nálunk, a mi gyülekezetünkben, mint például a sarki kocsmában.

Pedig ez nem így van.

Isten ugyanúgy ott van a sarki kocsmában is, mint a gyülekezetben. Nincs helyhez kötve, ezért mi nem tudunk elmenekülni Isten jelenlétéből. Ő mindig velünk van, ő mindig körülvesz bennünket.

Én azonban egy olyan gyülekezetben nevelkedtem, ahol nekem pont az ellenkezőjét tanították. Azt mondták például, hogyha elmegyek moziba, akkor Isten nem jön be velem oda.

Vagyis csak úgy mehetek be a moziba, hogyha hajlandó vagyok Istent kint hagyni az ajtó előtt, és vállalni annak a kockázatát, hogy Isten esetleg nem vár meg a film után.

Mintha Isten bizonyos helyeken ott lenne, más helyeken pedig nem! Pedig ez nem így van.

Pál tehát azt mondja,

... ő nem lakik emberkéz alkotta templomokban.

Nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha szűkölködne valamiből.

Ezzel Pál azt is mondja, hogy nem az emberi kéz alkotásaival, szobrocskákkal, bálványokkal kell őt imádni. Nem is díszes oltárokkal vagy impozáns épületekkel.

Kint a fa alatt is imádhatsz Istent, vagy az ágyad mellett esténként, vagy a konyhaasztalnál ülve, vagy épp a tengerparton a homokban.

Isten nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha szűkölködne valamiből.

Isten semmiből sem szenved hiányt. Nevetséges azt gondolni, hogy én bármit is tudnék Istennek adni.

Ugyan mit adhatnék én Istennek, hiszen ő semmiből sem szenved hiányt. Dávid is ezt kérdezte: „Vajon mit adhatnék én Istennek mindazért, amit én kaptam tőle?”

És Dávid azt mondta, egyetlen dolgot tehetek, hogy imádkozom, hogy az Úr nevét hívom segítségül, hiszen Istennek semmire sincs szüksége.

Ha én adok Istennek, az csakis az én javamra válik. Amikor én átadtam életemet Istennek, az az én javamra vált, attól nekem lett jobb, nem Istennek.

És mégis olyan sokszor azzal vagyunk elfoglalva, hogy mi vajon milyen ajándékot tudunk adni Istennek. És azt akarjuk, hogy felnézzenek ránk, hogy dicsőítsenek bennünket azért, hogy valamit adunk Istennek.

Pedig nem az az igazán dicsőséges, amit én adok Istennek, hanem mindaz, amit Isten adott nekem. Hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetőséget és mindent.

Ezért tehát nem arra kellene fektetnünk a hangsúlyt, hogy mi mit adhatunk Istennek, hanem arra, hogy Ő mit adott nekünk.

És a szolgálatnak sem arról kellene szólnia, hogy az emberek mit tegyenek Istenért, hanem arról, hogy Isten mit tett érted.

Hiszen mit is adhatnánk mi Istennek?

És mégis, túlságosan nagy hangsúlyt fektetünk erre a szolgálatban.

Mennünk kell ezt csinálni, mennünk kell azt csinálni Istenért, aztán pedig ha valaki valóban meg is teszi azt, akkor felmagasztaljuk őt, ahelyett, hogy Istent magasztalnánk.

Amikor én felismerem azt, hogy Isten mi mindent tett értem, akkor ez arra indít engem, hogy válaszoljak a szívemben.

Sokan azonban úgy gondolják, hogy ez fordítva működik. Hogy bizonyos dolgokat meg kell tenni Istenért, és akkor majd Isten válaszol ezekre.

Ezek szerint tehát, hogyha két hétig böjtölsz, akkor Isten majd ad neked víziókat, álmokat és válaszol neked, megadja a kéréseidet. Vagy ha azt akarod, hogy Isten megáldjon téged, akkor felemelt kezekkel imádd őt. Mert hiszen akkor teszel valamit Istenért.

Hát nem látod Istenem, hogy felemelt kezekkel imádlak téged? Akkor áldj meg, válaszolj mindenre. Áldj meg, hiszen nem látod, hogy mindezt érted teszem? De az igazi istenimádat nem erről szól. Nem arról szól, hogy én teszek valamint Istenért, és elvárom, hogy válaszoljon, reagáljon, hanem arról szól, hogy felismerem azt, hogy Isten már eddig is olyan sokat tett értem.

És ezért hálás a szívem, és dicsőítem Őt.

És a valódi imádat természetesen fakad a szívemből, amikor felismerem azt, hogy Isten mit tett értem.

Nem az a fontos tehát, hogy én mit tehetek Istenért, hanem, hogy mit tett Isten értem. És ha ezt felismerem, akkor Isten szeretete szorongat majd engem, és én reagálok majd erre a szeretetre, az ő mérhetetlen jóságára, az ő hatalmas áldásaira.

És ily módon tartalmas és áldott lesz az életem.

Bizony, ha belegondolok, hogy mit tett értem Isten, akkor olyan hálás az én szívem. Mert olyan jó hozzám, annyira megáldja az életem. És ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent.

Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette. hogy lakjon az egész föld felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait.

Isten jelölte ki tehát az én életem és lakóhelyem határait. Ő tudta, hogy mikor fogok megszületni, még mielőtt megfogantam volna. És ő ismeri azt a napot, amikor meghalok, azt is tudja, hogy milyen körülmények között hagyom majd itt ezt a földi sátrat.

... meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják.

És sokan valóban így kezdik el őt keresni. Nincs a birtokukban biztos ígéret, hanem szerencsét próbálnak, hátha megtalálják.

Emlékezzünk csak arra, amikor Isten elküldi Jónás prófétát Ninivébe. Jónás is ennyit mondott: „*Még negyven nap és elpusztul Ninive.*”

Ebben az üzenetben nem volt benne a kegyelem biztos ígérete: a megbocsátás, az üdvösség biztos ígérete.

A niniveiek mégis bűnbánatot tartottak, zsákruhát öltöttek, és azt mondták: „*Ki tudja, talán felénk fordul és megszán az Isten.*”

De Pál a 27-es vers második felében arra is rámutat, hogy Isten nincs messzire egyikünkötől sem. Isten mindenütt ott van, az egész világegyetemben.

Dávid is erről ír a zsoltárok könyvében: „Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod, hova menjek lelked előtt. Ha a mennybe szállanék fel, ott vagy, ha a holtak hazájába feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék és a tenger túlsó végén laknék, kezéd ott is elérne, jobbod megragadna engem.”

Hiszen nincs messze egyikünkötől sem; mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.

Én tehát Istentől függök teljesen, őbenne élek, őbenne mozgok. Akárhova megyek is, ő velem van, őbenne vagyok, ő tart engem életben.

Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony, az ő nemzetsége vagyunk.

Két görög költő Arántusz és Kleantész is ezt írják műveikben, hogy bizony az ő nemzetségük vagyunk. És Pál is azt mondja, hogy bizony, mi az ő nemzetsége vagyunk.

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz és emberi elképzeléshez hasonló az istenség.

És mi Isten nemzetsége vagyunk, Isten teremtett bennünket, nem mi teremtettük Istent. Mi nem teremthetjük meg saját istenünket, bár az emberek sokszor ezzel próbálkoznak.

Az embert Isten teremtette, mégpedig saját képmására, de az ember elbukott. És ha ma körülnézünk a világban, akkor egy bukott világot látunk, bukott emberekkel, akik a bennük lévő bűn miatt nagyon nehezen hiszik el, hogy Isten saját képmására teremtette őket.

Isten arra teremtette az embert, hogy a Lélek által éljen, hogy a Lélek vezessen, és Ő irányítson bennünket.

Az ember azonban elbukott. A testének engedelmeskedett, és most ez irányítja őt.

Aztán az ember felfedezett bizonyos azonosságokat önmagában és a majmokban, és magát a majmok leszármazottainak kezdte tartani, hiszen a majmok annyira hasonlítanak az emberre. Nekik is szükségük van egy helyre, ahol meghúzhatják magukat, nekik is szükségük van táplálékra, csakúgy, mint az embernek.

Ettől mi még nem vagyunk a majmok leszármazottai. Mi Isten nemzetsége vagyunk, Ő teremtett bennünket. Sohasem fogjuk megtalálni önmagunkat az állatvilágban, hanem csakis Istennél.

Engem Isten a saját képmására teremtett, de én elbuktam, és bűn miatt szinte már semmit sem hordozok magamon a teremtésből.

Jézus Krisztus azonban eljött, hogy helyreállítsa mindezt, és Isten képére formáljon engem.

Mi tehát Isten gyermekei vagyunk és tudjuk, hogy amikor ő újra eljön, akkor olyanok leszünk, mint Ő, mert Ő saját képére formált bennünket.

Mi pedig miközben fedetlen arccal, tükörben szemléljük az Úr dicsőségét, mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Az Úr Lelke tehát Isten képére formál bennünket, és amikor a Szentlélek befejezi bennem a munkáját, és teljes mértékben Isten képmására formál engem, akkor majd nagy örömmel állok Isten elé. Teljesen tökéletes leszek az ő szemében.

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk...

– még a görög költők is elismerték ezt. Ezért pedig nem kellene úgy néztek Istenre, mintha ő egy élettelen szobor lenne, amely nem lát, és amely meg sem tud mozdulni.

Te nem egy márványból, aranyból, ezüsből készült szobrocška vagy, amelyet az emberek megvásárolhatnak, amelyhez imádkozhatnak, amely előtt leborulhatnak.

Mi Isten nemzetsége vagyunk, az élő Isten teremtett bennünket.

A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten...

Pál tehát ismét rámutat arra, hogy az athéniak tudatlanok voltak, és eddig elnézte ezt Isten...

... de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki, mindenütt térjen meg.

Isten magát csak Izrael népének nyilatkoztatta ki. A pogányok vele szembeni tudatlanságát elnézte, de Isten többé nem nézi el a tudatlanságot.

Neked sincs többé semmiféle mentséged tudatlanságodra, mert Isten igenis megismerhető. És ugyanígy az agnosztikusoknak sincs mentségük. Isten ugyanis megismerhető.

Az már egy teljesen más dolog, hogy az ilyen ember esetleg erről nem akar hallani, és nem akarja megismerni Istent.

Az agnosztikusok igazából nem képviselnek egy értelmes álláspontot. Az igazán értelmes ember ugyanis nem tűri meg azt, hogy tudatlanságban maradjon.

A múltban Isten elnézte a tudatlanság időszakait. Most azonban már nem nézi el.

Istent ugyanis meg lehet ismerni, hiszen Ő megmutatta magát nekünk Jézus Krisztuson keresztül.

Ezért tehát nincs mentségünk, meg tudjuk ismerni Őt, ha meg akarjuk. És bárcsak mindenki meg akarná őt ismerni, mert ez a lehető legfontosabb ismeret, amellyel rendelkezünk. A legfontosabb ismeret, amely a birtokunkba kerülhet, az Isten és az ő igazságának az ismerete.

A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.

Hogy térjen le az önzés útjáról és forduljon Isten felé.

Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött, egy férfi által, akit erre kiválasztott.

Isten tehát rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött, egy férfi által, Jézus Krisztus által...

... akit erre kiválasztott, akiről bizonyóságot adott mindenki előtt azzal, hogy feltámasztotta a halálból.

Egyszer tehát eljön az ítélet napja, ezért Isten azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.

Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: „Majd meghallgatunk erről máskor is.”

Napjainkban is gyakran találkozunk ezzel a két válaszreakcióval. Egyesek gúnyolódnak, mások pedig azt mondják, hogy inkább majd később térjünk vissza erre a kérdésre.

Halogatják a döntéshozatalt, halogatják a megtérést, de vigyázzunk, nehogy túl sokáig halogassuk a döntést. Nehogy késő legyen, hiszen Isten most hirdeti az embereknek, hogy mindenki, mindenhol térjen meg.

Mert eljön az a nap, melyen igazságos ítéletet mond majd Isten az egész földkerekség fölött Jézus Krisztus által.

Pál ezután eltávozott közülük.

Érdekes, hogy Pál azokban a városokba, ahol megverték, ahol börtönbe vetették, ahol üldözték őt, visszatért és hirdette az evangéliumot. Itt Athénban azonban, ahol az emberek mondhatni félvállról vették az ő üzenetét, azt látjuk, hogy Pál eltávozott közülük.

Pál nem akarta a gyöngyeit a disznók elé dobni. Ő hirdette nekik az evangéliumot, hűségesen elmondta nekik Jézus Krisztus üzenetét, majd eltávozott közülük.

Szerintem ez a fajta érdektelen hozzáállás az evangéliumhoz, az egyik legrosszabb fajta hozzáállás, amellyel találkozhatunk az emberek körében.

Azt mondják neked, ó, de hát, ez nagyszerű, annyira örülök, hogy megtaláltad valamiben az örömet, a boldogságot. Közben pedig ők elégedettek, úgy ahogy vannak, nem tartanak rá igényt.

Ez sokkal rosszabb, mint az, ha valaki elkezd veled kiabálni, mert megosztottad vele az üzenetet. Ez ugyanis azt mutatja, hogy az evangélium felzaklatta és felkavarta őt, és eljutott a szívéig.

Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá és hívővé lett: közöttük az aeropágita Dioniziosz is, egy Damariszt nevű asszony, és velük együtt mások.

Néhányan tehát megtértek, és ha tüzetesebben megvizsgáljuk a korai egyház történetét, akkor látni fogjuk, hogy a későbbiekben Athénben is létrejött egy gyülekezet.

A korai egyháznak voltak is olyan vezetőegyénségei, akik az athéni gyülekezetből kerültek ki, de az athéni gyülekezet azonban nem Pál látogatásának alkalmával jött létre, hanem valamivel később.

A következő fejezetben Pál Korintusba és Efezusba látogat el, és ennek kapcsán érdemes elolvasni Pálnak a Korintusiakhoz írt két levelét, illetve az Efezusiakhoz írt levelét.

Szeretnék bátorítani benneteket, hogy házi feladatként olvassátok el ezeket a leveleket.

Lehet, hogy ez azt jelenti, hogy kevesebb TV-sorozatot tudtok majd megnézni, de higgyétek el, mindenképpen megéri.

Olyan hihetetlen, hogy mennyi időt tudunk eltölteni a tévé előtt, és olyan szomorú látni, hogy a tévé milyen hatással van az emberekre. Elbutítja őket, megakadályozza az emberek közötti kommunikációt, amelynek eredményeként emberi kapcsolatok mehetnek tönkre.

Nagyon sok időt elpazarolunk a tévézéssel.

Én szeretnék arra bátorítani benneteket, hogy ezen a héten ne kapcsoljátok be a tévét. Természetesen ez nem kötelező, de akinek van kedve, próbálja ki, és mindig amikor késztetést éreztek arra, hogy bekapcsoljátok a tévét, vegyétek inkább elő az Igét és olvassátok el Pál leveleit a Korintusiakhoz, Efezusiakhoz, a Galatákhoz vagy a Thesszalonikaiakhoz.

Figyeljétek meg, hogy mi lesz mindennek az eredménye. Szerintem azon találjátok magatokat, hogy élő víznek folyamai áradnak majd ki belőletek. És sokkal jobb lesz a hetetek, azért, mert nem a testeteket, hanem a lelketeket tápláltátok.

Az Úr legyen veletek, Isten áldjon benneteket, és töltsön be titeket, hogy még mélyebben, még jobban megismerhessétek Őt, és hogy áldásos életet élhessetek Jézus Krisztusban, úgy hogy egyre érettebbé váltok őbenne, ahogy Isten, Jézus Krisztus képére formál benneteket.

Isten áldjon mindnyájatokat!

Apostolok cselekedetei 18-19. fejezet

Az előző fejezet végén láttuk, hogy Pál felszólal az epikureusi és sztoikus filozófusok előtt az Aeropágozon, hirdetve nekik azt a dicsőséges Istent, akit ők ismeretlenül tiszteltek.

Azt is láttuk, hogy különböző emberek, különböző módon reagáltak a Pál által elmondott üzenetre. Voltak, akik csatlakoztak hozzá és hívővé lettek, mások gúnyolódtak, megint mások pedig csupán felszínes érdeklődést tanúsítottak az evangélium iránt.

Ezek után Pál eltávozott Athénből és Korinthusba ment.

Úgy tűnik Pál hamarabb távozott Athénből, hiszen eredetileg úgy volt, hogy Timóteust és Szilászt megvárja Athénben. Itt azonban azt látjuk, hogy nem ez történt és csupán később, Korinthusban találkozott újra Szilással és Timóteussal.

Korinthus volt az antik világban a bűn fővárosa. A görög drámákban az a szereplő, aki Korinthusból származott, általában részeg volt, és ha valakire azt mondták, hogy úgy él, mint egy korinthusi, akkor az azt jelentette, hogy kicsapongó életet él, és csak a testi vágyainak adózik.

Korinthus városa helyileg Görögországban feküdt, de római város volt, közvetlenül Róma fennhatósága alatt állt, és egy fontos kereskedelmi központ is volt.

Földrajzi fekvését tekintve nagyon érdekes, hogy egy keskeny, kb. 4-5 kilométer széles földnyelven fekszik, amelyet mindkét oldalról tenger vesz körül, ezért tehát a keletről érkező hajók általában Korinthusban kötöttek ki, majd rakományukat szárazföldön szállították tovább, egészen a földnyelv túlsó végéig, ahol ismét hajóra szálltak és továbbindultak Róma felé.

Ezzel egyrészt időt spóroltak, hiszen nem kellett az egész peloponészoszi félszigetet megkerülniük, másrészt pedig sokkal kevesebb kockázatnak tették ki így saját életüket és a hajó rakományát.

A peloponészoszi félsziget körül ugyanis nagyon veszélyes, viharos volt a tenger, és a tengerészek bizony gyakran mondogatták is egymásnak, hogyha valaki ezt az útvonalat választja, az jobb, ha előtte megírja a végrendeletét.

Korinthus egy bűnnel teli város volt és a felette magasló hegyen Afroditének emeltek szentélyt, amelynek romjai még napjainkban is megtalálhatók ott a hegyen.

Ebben a szentélyben ezer papnő szolgált, és bár papnőknek nevezték őket, tulajdonképpen mindannyian prostituáltak voltak. Ezek a papnők, vagyis a prostituáltak minden este lementek Korinthusba, és az itt megkeresett pénzükből tartották fenn Afrodité szentélyét.

Pál tisztában volt azzal, hogy a korinthusiak rendkívül kicsapongó életmódot folytattak, és teljesen átadták magukat a bűnnek, és mindenféle testi vágyuknak.

Pál tehát Korinthusba ment, és...

Ott találkozott egy Akvila nevű pontuszi származású zsidóval, aki nemrég jött Itáliából feleségével Priszcellával, mivel Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából.

Klaudiusz ezt a rendeletet időszámításunk szerint 49-ben hozta, de nem tudjuk pontosan, hogy Akvila feleségével, Priszcellával mikor érkezett Korinthusba.

Az ige annyit árul el nekünk, hogy:

... nemrég jött Itáliából, mert Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából.

Pál csatlakozott hozzájuk, és mivel ugyanaz volt a mestersége náluk lakott, együtt is dolgozott velük, ezek ugyanis sátorkészítő mesterek voltak.

Pálról tudjuk, hogy zsidó rabbi volt, emellett azonban sátorkészítő mester is volt. A zsidók nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy gyermeküknek legyen egy mestersége, amelyre mindig támaszkodhat, és amelyből megélhet a nehéz időkben.

Pál tehát egy sátorkészítő volt, és mindig, amikor egy városban hosszabb ideig időzött, ebben a mesterségben dolgozott. Ebből láthatjuk, hogy Pál hajlandó volt két kezével dolgozni, miközben engedelmeskedett annak az elhívásnak, amelyet Isten a szívére helyezett: hogy hirdesse az Ő igéjét.

Én hiszem, hogy ez a két dolog nem zárja ki egymást. Úgy gondolom, hogy nagyon is jó az, ha egy igehirdető hajlandó kétkezi munkát is végezni, ha kell, hogy önmagát ellássa, és hogy ne vádolhassák meg azzal, hogy tétlenkedik.

Pál sem akarta, hogy a görögök őt ezzel vádolják, ezért dolgozni kezdett Korinthusban, csatlakozott Akvilához és Priszcellához, és velük együtt dolgozott.

Valószínűleg ők adták Pálnak munkát, és Pál így gondoskodni tudott önmagáról. Sőt Efezusban például azt látjuk majd, hogy Pál nemcsak önmagáról gondoskodik ily módon, hanem azokról is, akik vele tartottak.

Amíg Timóteus és Szilász meg nem érkezett, addig Pál sátorkészítőként dolgozott. Ők Filippiből jöttek és hoztak magukkal adományt Pál részére, amelyet a filippi hívők gyűjtöttek. Ennek az adománynak köszönhetően Pál már nem kényszerült arra, hogy kétkezi munkát végezzen, hanem minden idejét a szolgálatnak szentelhetette.

Pált tehát olyan fából faragták, hogyha pénzre volt szüksége, akkor nem ózdkodott a kétkezi munkától sem, hanem hajlandó volt kemény, fizikai munkával pénzt keresni.

Amikor pedig az Úr gondoskodott pénzről számára, mint a filippiektől származó adomány esetében, akkor pedig minden idejét a szolgálatra fordította.

Biztosan emlékeztek arra, hogy Pál a Filippiekhez írt levelében megemlíti azt az adományt, amelyet a filippi hívők küldtek neki.

Pál megköszöni nekik ezt az adományt, és azt is hozzáteszi, hogy nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánnám, hogy bőségesen kamatozzon az a ti javatokra.

Úgy érzem nagyon fontos, hogy emlékezzünk erre, amikor egy szolgálatot támogatunk. Emlékezzünk arra, hogy mindaz a gyümölcs, amely abból a szolgálatból származik, az a mi számlánkra íródik jóvá, az a mi javunkra kamatozik majd.

Pál pedig a Korinthusiakhoz írt levelében arról ír, hogy amikor közöttük volt, ő maga is dolgozott, hogy ne legyen a gyülekezet terhére.

Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket.

Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.

Nagyon érdekes, hogy mielőtt Szilász és Timóteus megérkezett volna Korinthusba, Pál Isten azon ígéreteiről beszélt a zsidóknak és a görögöknek, amelyek a Messiás eljövételére vonatkoztak.

Miután Szilász és Timóteus megérkezett, Pál bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.

Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lezárta ruhájáról a port és ezt mondta nekik: „Véretek a ti fejetekre szálljon vissza: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.”

Emlékeztek arra, amikor a zsidók Pilátus előtt egyre erőteljesebben követelték, hogy Krisztus feszítsék meg? Pilátus ekkor vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság szeme láttára, és azt mondta: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből, ám ti lássátok.”

Erre az egész nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére.”

Pál úgy érezte, hogy az ő felelőssége az, hogy Jézus Krisztust mint Messiást megossza a zsidókkal. És csakúgy, mint Pálnak, nekünk is van egy Istentől kapott felelősségünk, arra, hogy megosszuk az evangéliumot másokkal.

A megtérésükért azonban már nem vagyunk felelősek, hiszen mi nem tudjuk elérni azt, hogy valaki megtérjen.

Pál is felelősnek érezte magát a zsidókért, úgy érezte, hogy ez az ő feladata, az ő felelőssége, hogy megossza velük az evangéliumot, sőt úgy érezte, hogy ha ezt nem teszi meg, akkor ő lesz majd felelős azért, hogy ezek az emberek esetleg nem térnek meg.

És miután ennek a feladatnak eleget tett, azt tudta mondani, hogy:

... én tiszta vagyok, véretek a ti fejetekre szálljon.

Isten egy rendkívül fontos feladatot bízott Ezékiel prófétára, és azt mondta neki: *” ha azt mondom a bűnösnek, hogy meg kell halnia, és te őt nem figyelmezteted, és nem szólsz neki figyelmeztetve a bűnöst, hogy ne járjon bűnös úton, és így életben maradjon, akkor az a bűnös meghal ugyan a bűne miatt, de a vérét tőled kérem számon.”*

Pál is ezt a feladatot érezhette magáénak a zsidók felé való szolgálatában. Bizonyságot tett tehát a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus, miután azonban azok ellene szegültek és szidalmazták, nyugodt lelkiismerettel tudta mondani, hogy véretek a ti fejetekre szálljon, én tiszta vagyok. Pál tudta, hogy ő ezzel eleget tett a feladatának, és ez így is volt.

Engem is arra hív el Isten, hogy bizonyosságot tegyek az emberek előtt arról, hogy Jézus a Krisztus, és hirdessem az ő igazságát. És ha ezt valaki befogadja és megtér, akkor ez egészen csodálatos. Ez úgyszintén a Szentlélek munkája, aki hitet ültetett a megtérő szívébe. Ha azonban valaki elutasítja ezt az üzenetet, akkor én ezen úgyszintén tudok változtatni, de én a magam részéről tiszta vagyok. Teljesítettem a rám bízott feladatot. Én bizonyosságot tettem, és Isten csak ennyit kért tőlem.

Én minden hónapban egy fix fizetést kapok, attól függetlenül, hogy hány új ember tér meg nálunk a gyülekezetben. Nem kell tehát görcsölnöm, nem kell kétségbeesetten ráerőszakoljam az evangéliumot az emberekre, és nem kell elérjem bármi áron, hogy Jézus mellett döntsenek. Erre ugyanis senkit sem lehet kényszeríteni.

Én tanúbizonyságot teszek nekik Jézus Krisztusról, elmondom nekik Isten igazságát, de az, hogy ők ezzel mit kezdenek, már az ő felelősségük.

Pál tehát azt mondja a hatos versben, hogy:

Tiszta vagyok, mostantól fogva a pogányokhoz megyek. Ekkor elment onnan, és egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. Kriszpusz, a zsinagógai előljáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt; és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek.

Biztosan emlékeztek, hogy Pál a Korinthusiakhoz írt levelében beszél bizonyos viszálykodásokról, amelyek a korinthusbeli hívők körében támadtak. Egyes hívők ugyanis azt kezdték el mondogatni, hogy én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.

Erre Pál azt mondja, hogy gyerekes és testies ez a fajta pártoskodás és viszálykodás. Majd pedig így folytatja: *„hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, nehogy azt mondja valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg.”*

Majd pedig hozzáteszi Pál, hogy igen, néhány embert még megkereszteltem, rajtuk kívül, azonban nem tudom, hogy ki mást is megkereszteltem volna, mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem.

A lényeg azonban az, hogy Kriszpusz, akivel itt Az apostolok cselekedeteiben is találkozunk, egyike volt azoknak, akiket Pál Korinthusban megkeresztelt. A másik ember, akit Pál ott Korinthusban megkeresztelt, Gájusz volt, Pál vendéglátója. Pál ugyanis a Rómaiakhoz írt levelében azt mondja, *„köszönt titeket Gájusz, aki vendéglátóm nekem.”*

Láthatjuk tehát, hogy Pál a Rómaiakhoz írt levelét Korinthusban írja, ebben a bűnös városban, ahol az emberek teljesen átadták magukat a testi vágyaiknak, és ezért, amikor Pál a Rómaiakhoz írt levelének első fejezetében olyan emberekről ír, *„akik Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, akik gyalázatos szenvedélyeknek éltek és fajtalankodtak, gonoszak voltak, tele hamissággal, kapzsisággal, viszálykodással”*, akkor Pál lényegében a korinthusiakról ír. Azt írja le, amit abban a városban maga körül látott.

Pál tehát Korinthusban Kriszpuszt és Gájuszt keresztelte meg, és azt írja, hogy *„rajtuk kívül nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna, mert nem azért küldött engem krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem.”*

Ez az igevers bizony nagy fejtörést okoz a Krisztus gyülekezete nevű felekezet azon tagjai számára, akik nem értik, hogy mi miért nem merítjük be azonnal azokat, akik hitüket Krisztusba vetik. Ők ugyanis azt vallják, hogy csak a bemeztéstől számítva van igazi üdvösségünk.

Sokan megtértek tehát Korinthusban, amíg Pál ott volt a városban, de Pál mégsem vállalt túl nagy szerepet a hívők megkeresztelésében.

... és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek.

Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj!”

Hogyha az Úr azt mondja valakinek, hogy ne félj, ez azt is jelenti, hogy az az ember bizony fél valamitől. Pálnak minden oka megvolt arra, hogy féljen, hiszen eddig az evangélium hirdetése minden városban forrongásokba torkollott.

Volt, hogy börtönbe vetették, volt, hogy megverték, volt, hogy halálra kövezték, és úgy tűnt, hogy most Korinthusban is elkezdtek zúgolódni a zsidók, és Pál nem tudta, hogy mi vár rá.

De Isten szól hozzá, és azt mondta, „ne félj.”

... Ne félj, hanem szólj és ne hallgass, mert én veled vagyok.

És valóban ez az, ami elveszi minden félelmünket: Isten jelenléte és az a felismerés, hogy Isten velünk van.

Mindig amikor félelem tör rám, csak emlékeztetnem kell magam arra, hogy Isten velem van, és akkor egy csapásra eltűnik szívemből a félelem.
De amikor elfelejtem, hogy az Úr velem van, akkor félni kezdek.

... én veled vagyok és senki sem fog rád támadni és ártani neked.

Érdekes, hogy Lisztrában és számos más városban nem ez történt Pállal. Vajon akkor miért engedte meg Isten, hogy rátámadjanak, hogy megverjék és megkövezzék őt?

Nem tudom, de itt Korinthusban azt mondja Isten Pálnak, hogy

Ne félj, mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.

Bizony elég elképesztő, hogy az akkori világ egyik legbűnösebb városában sok népe volt Istennek.

Pál a Rómaiakhoz írt levelében, amelyet ugye Korinthusban írt, a következőket mondja: „Ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem.”

Pál látta, hogy Isten valóban kiöntötte a kegyelmét erre a városra, amely annyira bűnös volt. Ezért lehetett sok népe Istennek ebben a városban.

Ne feledjük, hogy Isten azokat az embereket is üdvözíteni tudja, akikről már régen lemondunk, akiket már régen reménytelen esetként könyveltünk el.

Emlékszem, hogy néha Isten olyan embereket üdvözített körülöttem, akikről én már régen lemondtam. De Isten munkálkodott és üdvözítette őket.

Isten tehát bátorítja Pált, hogy ne féljen, hanem szóljon, és ne hallgasson. Azt mondja Pálnak, hogy:

... én veled vagyok és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.

Erre ott maradt egy évig és hat hónapig és tanította közöttük Isten igéjét.

Pál tehát összesen két évig tartózkodhatott Korinthusban, ami alatt egy évig és hat hónapig tanította közöttük Isten igéjét.

Minden hívőnek elsődleges szükséglete az, hogy tanítsák neki Isten Igéjét, és Pál is ezt tette.

Szerintem nagyon fontos, hogy nem azt írja az ige, hogy egy évig és hat hónapig prédikált Pál közöttük, hanem hogy tanította őket. Ez rendkívül fontos.

Amikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték...

Azt a helyet, ahol a törvényszék volt, még napjainkban is meg lehet tekinteni Korinthusban, a város főterén.

Galliót számos kemény, de alaptalan kritika érte azért, hogy hogyan reagált az eseményekre. Gallió azonban a jól ismert Seneca testvére volt, és Seneca úgy ír róla, mint a világ legkedvesebb, legszeretetre méltóbb emberéről.

Gallió is ott volt tehát azon a törvényszéken, ahová Pált vitték,...

... és így szóltak: *„Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módra tiszteljék az Istent.”*

Ezt a vádat hozták fel Pállal szemben a zsidók. Ha Pál szót kapott volna, akkor valószínűleg ezt megcáfolta volna.

Pál szólásra akarta nyitni a száját, de Gallió ezt mondta a zsidóknak: „Ha valami törvénytelenesről vagy súlyos bűntettéről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket. Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van közöttetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni.”

Azután kiutasította őket a törvényszék elől.

Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, – a Károli fordítás még pontosítja ezt, és azt mondja, a görögök pedig mindnyájan megragadták Szoszthenészt, a zsinagógai elöljárót, aki valószínűleg Pál első számú vádlója volt – és ütlegelték a törvényszék előtt, de Gallió semmit sem törődött vele.

Vagyis Gallió nem avatkozott bele. Ezért sok bibliakommentárban elmarasztalják Galliót. Más feljegyzések szerint azonban egy szeretetteljes, igazságos és becsületes ember volt.

Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és...

... Szíriába hajózott Priszcellával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.

Itt tulajdonképpen arról van szó, hogy Pál egy nazír fogadalmat tesz, és ezt a fogadalmat akkor tették, amikor kifejezetten egy meghatározott időre oda kívánták szánni magukat Istennek.

Ez általában harminc napot jelentett. Az a férfi, aki ilyen fogadalmat tett, leborotváltatta a fejét, és harminc napon át nem evett húst, és nem ivott bort. Majd a harminc nap elteltével az ember újra megnyíratta a fejét, és a levágott haját bemutatta az Úrnak, áldozatként.

Pál tehát fogadalmat tett, megnyíratta a fejét, valószínűleg azért, mert szeretett volna Jeruzsálembe érni a zsidók egyik nagy ünnepére, és a templomban imádni Istent. Ez a fogadalom része volt az erre történő felkészülésnek.

Efezusba érve elvált azoktól, maga pedig bement a zsinagógába, és vitázott a zsidókkal.

Pál egyszerűen nem tudja megállni, hogy ne ezt tegye.

Amikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt rá hajlandó, hanem búcsút vett tőlük és ezt mondta – a késői kéziratok hozzáteszik, hogy a közelgő ünnepet mindenképpen Jeruzsálemben kell töltenem –, ismét visszatérek hozzátok, ha az Isten úgy akarja.

Emlékeztek, hogy mit ír Jakab az ő levelében? Azt mondja: „*tehát akik azt mondjátok, ma vagy holnap elmegyünk abba a városba és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk, azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.*”

Pál is ezt mondja itt, hogy ha az Isten úgy akarja, ismét visszatérek hozzátok, és hozzáteszi, hogy a közelgő ünnepet mindenképpen Jeruzsálemben kell töltenem.

Aztán elhajózott Efezusból.

Miután Cézáréába érkezett – abban az időben Cézáréa volt az a kikötőváros, amely legközelebb feküdt Jeruzsálemhez – felment, köszöntötte a gyülekezetet, azután lement Antiókhíába.

Pál tehát felment Jeruzsálembe és köszöntötte a gyülekezetet, de Lukács ennél többet nem is ír erről az egésről.

Valószínűleg Pált nem részesítették túl meleg fogadtatásban, mert valószínű, hogy a jeruzsálemi gyülekezet előljárói, illetve Pál között nem volt túlságosan jó a kapcsolat.

Lukács tehát csak annyit mond, Pál felment, köszöntötte a gyülekezetet Jeruzsálemben, azután lement Antiókhíába, ahonnan ugye évekkel korábban elindult missziós útjára.

Ott időzött egy darabig – tehát Lukács itt sem írja le pontosan, hogy mennyi ideig tartózkodott Pál Antiókhíába, – majd útra kelt, egymásután végigjárta Galácia vidékét és Frígiát, erősítve valamennyi tanítványt.

A 18- as verstől a 23-as versig terjedő igerészben Pál 2300 kilométernyi utat tesz meg, de Lukács csak öt rövid igeversben ír minderről. Erről az időszakról tehát nem sokat tudunk.

Eközben Efezusba érkezett egy Apollós nevű alexandriai származású zsidó férfi, aki ékesen szóló, és az Írásokban jártas ember volt.

Ekkor Pál már elhagyta Efezust. Emlékszünk, hogy Pál bement a zsinagógába, ott vitázott a zsidókkal, és azok kérték, hogy maradjon hosszabb ideig is, de ő mindenképpen el szeretett volna menni Jeruzsálembe.

Jeruzsálemből elment Antiókhíába, és láttuk, hogy ismét útra kelt és egymásután végigjárta Galácia vidékét és Frígiát.

Eközben Efezusba érkezett egy Apollós nevű zsidó férfi, egy rendkívül okos ember, aki ékesen szóló és az Írásokban jártas ember volt.

Ha az eredetiben használt szó jelentését megnézzük, akkor ez azt jelentette, hogy nemcsak ismerte az Írásokat, hanem el is tudta azt magyarázni másoknak.

Ezt már tanították az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, de csak János keresztségét ismerte.

Úgy tűnik, hogy Apollós Keresztelő János tanítványa volt, és csak János keresztségét ismerte.

Nézzük csak meg, hogy mit is hirdetett Keresztelő János.

Azt mondta, hogy nem ő a Messiás, hogy a Messiás majd utána jön, és azt is mondta, hogy: „*aki utánam jön, erősebb nálam, arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem.*”
„*Én vízzel keresztelek titeket, ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztelek titeket.*”

Apollós tehát jól ismerte az Írásokat, és az volt az ő nagy erőssége, hogy az Írások alapján hirdette azt, amit Keresztelő János is hirdetett, hogy közel van már a Messiás eljövételének napja.

Igen bátran kezdett beszélni a zsinagógában is. Amikor meghallgatta őt Akvila és Priscilla, maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.

Én csodálom Apollóást, hiszen ő buzgó lélekkel hirdette Istent, helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, ékesen szóló, és az Írásokban jártas ember volt.

Mégis volt két ember ott, akik hallgatták őt a zsinagógában, és akik még Apollósnál is jobban értették mindazt, amiről beszélt: Akvila és Priscilla. Ugyanis ők Pál segítségével már felismerték, hogy Jézus a Megváltó.

Én nagyon csodálom Apollóást azért, mert hallgatott két emberre a tömegből, Akvilára és Priscillára, akik még nála is jobban ismerték Isten útjait. És én csodálom Akvilát és Priscillát is,

... hogy maguk mellé vették – ezt az ékesen szóló embert – és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.

Vegyük észre, hogy itt az Ige azt írja, hogy Akvila és Priscilla maguk mellé vették, és még alaposabban magyarázták az Igét. Tehát ők mindketten magyarázták neki az Isten útját. Isten mindkettőjüket használta.

Egyesek szerint a nőknek soha, semmilyen körülmények között nem szabadna tanítaniuk, vagy az Igéből bármit is megmagyarázniuk. Itt azonban mégis azt látjuk, hogy Akvila és Priscilla együtt, alaposabban megmagyarázták Apollósnak az Isten útját.

Amikor pedig át akart menni Akhájiába, a testvérek biztatták, és írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt.

Akvila és Priscilla Korinthusból jöttek, úgyhogy mikor Apollós elmondta nekik, hogy szeretne elmenni Korinthusba, levelet írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt.

Amikor megérkezett, nagy segítségükre volt azoknak, akik a kegyelem által hívőkké lettek. Mert hevesen cáfolta a zsidókat, és a nyilvánosság előtt bizonyította az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus.

Apollós szolgálata tehát nagyon hatásos volt. Jól ismerte az Írásokat, és amikor Korinthusba érkezett, a nyilvánosság előtt bizonyította az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus.

Valószínűleg ezért is indult meg a viszálykodás a korinthusi gyülekezetben, bár sem Pálnak, sem Apollósnak nem az volt a célja, hogy pártoskodást eredményezzen a gyülekezetben elvégzett munkájával.

Egyesek elkezdtek mondani, hogy „én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé.” Pál ezt írja a korinthusiaknak: „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.”

Pál ezzel azt mondja, ne rám nézzetek ti, akik azt mondjátok, hogy én Pálé vagyok. És ti, akik azt mondjátok, hogy én Apollósé vagyok, ne Apollósra nézzetek. Ne az eszközre nézzetek, akit Isten használ, hanem magára az Úrra, mert ő az, aki munkálkodik a szívetekben.

Pál szolgálata abból állt Korinthusban, hogy magokat ültetett el az emberek szívében, majd jött Apollós, és öntözte azokat.

Érdekes, hogy Apollós pedig Efezusban ültetett magokat, majd jött Pál, és látni fogjuk a 19. fejezetben, hogy öntözte azokat a magokat, amelyeket Apollós elültetett.

Isten tehát nagyszerűen munkálkodik.

Valamikor ránk esik az a feladat, hogy ültessünk, máskor pedig arra hív el bennünket, hogy öntözzük meg azt, amit mások előttünk már elültettek.

Nagyon fontos, hogy mindeközben Istenre figyeljek, akár ültetek, akár öntözök, mert én ennél többet nem tudok tenni. Ha növekedés jön, azt a növekedést Isten adja, az ő dicsőségére.

Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, érkezett Efezusba. Mikor ott néhány tanítványra talált – akiket egészen biztos Apollós ültetett –, így szól hozzájuk: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?”

Az új fordítás tehát ezt írja, hogy „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” A Károliban azonban az áll, „minekutána hívőkké lettetek.”

Egyesek azonban elutasítják ezt a fordítást.

Mert ha elfogadjuk azt a fordítást, hogy „*Kaptatok-e Szentlelket, miután hívőkké lettetek*, vagy azt is mondhatnánk, hogy „*azóta, hogy hívők lettetek*”, akkor el kell fogadnunk azt is, hogy a Szentlélek munkájának van helye az életünkben a megtérésünk után is. Találkozunk azonban olyan baptista tanítással is, amely vallja, hogy megtérésünkkor mindent megkapunk a Szentlélekből, és tagadja azt, hogy a Szentlélek munkája a megtérés után is megtapasztalható.

Ők tehát elutasítják azt a fordítást, mely szerint Pál a következőket mondja: „*Kaptatok-e Szentlelket, miután, vagy amióta hívőkké lettetek?*”, hiszen ez ellenkezik hitvallásukkal.

Pál kérdése azonban már önmagában sem összeegyeztethető az ő tanításukkal, hiszen függetlenül attól, hogy a kérdésben az szerepel, hogy mikor vagy amióta, a lényeg az, hogy Pál felteszi ezt a kérdést, és ezzel tulajdonképpen azt mondja, hogy hívővé lehet valaki akkor is, ha még nem kapott Szentlelket.

Hiszen ha ez nem így volna, Pál nem tenné fel ezt a kérdést.

Maga tehát a kérdés azt kommunikálja, hogy lehet valaki hívő anélkül, hogy megkapta volna a Szentlelket a maga teljességében.

Ebben az esetben ez a két dolog nem történt mindig egy időben, bár erre is van példa az igében.

Amikor pünkösdkor megkérdezték az emberek Pétertől, hogy mit tegyünk atyámfiai férfiak, Péter így válaszolt: „*Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szentlélek ajándékát, mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.*”

Azt mondja tehát Péter, hogy „*megkapjátok a Szentlélek ajándékát*”. És ez jelentheti azt is, hogy ott akkor, azonnal, amikor megbánjátok bűneiteket és megkeresztelkedtek, vagy valamikor azt követően.

Az apostolok cselekedeteiben általában azt látjuk, hogy miután valaki bűnbánatot tartott és megkeresztelkedett, azonnal betöltötte őt a Szentlélek.

Ha pedig Kornéliusz esetére gondolunk, ott azt látjuk, hogy Péter elkezdi nekik hirdetni Jézus Krisztust, és míg ezeket a szavakat mondja Péter, azt írja az Ige, hogy leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az Igét, és ők utána keresztelkedtek meg.

„*Amikor Fülöp Samáriában hirdette Jézust, sokan hittek és megkeresztelkedtek, mert látták és hallották azokat a jeleket, amelyeket tett. És volt a hívők között egy Simon nevű férfi, aki azelőtt varázslással foglalkozott és ámulatba ejtette az embereket.*” Ő is megtért azonban és megkeresztelkedett.

„*Amikor meghallották a Jeruzsálemben lévő apostolok, hogy Samária befogadta az Isten ígését, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Ezek elmentek és imádkoztak értük, hogy részesülhessenek a Szentlélek ajándékában*”, vagyis hogy betöltse őket a Szentlélek, hogy rájuk szálljon a Szentlélek, hogy erőt kapjanak a Szentlélektől.

Az eredetiben itt a hipé görög szót találjuk, és ebből tudjuk, hogy itt arról van szó, hogy betölti őket a Szentlélek, hogy erőt kapnak a Szentlélektől ahhoz, hogy hirdethessék Istent.

Jézus a következőket mondta tanítványainak János evangéliumának 14. fejezetében. *„Én pedig kérni fogom az Atyát és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké. Az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri. Ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”*

Az eredetiben itt két különböző görög szót találunk, amely két különböző kapcsolatot jelöl a hívő és a Szentlélek között.

Az első, hogy nálatok lakik, pontosabban mellettetek van, a másik pedig, hogy bennetek lesz.

Mielőtt befogadtad Jézus Krisztust, a Szentlélek már melletted volt. Ő mutatta meg neked, hogy bűnös vagy, ő mutatta meg neked, hogy Jézus Krisztus a válasz.

Ő az, aki egyre közelebb vitt téged Istenhez, hiszen Jézus azt mondja, hogy *„senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya.”* És az Atya a Szentlelket használja, ő általa von bennünket Jézus Krisztushoz közelebb.

Amikor azonban befogadtad Jézus Krisztust, a Szentlélek beléd költözött. Így minden hívőben benne él a Szentlélek.

Pál is azt írja a korinthusiaknak: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok a bennetek lévő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent testetekben.”*

Minden hívő teste tehát a Szentlélek temploma. Jézus azonban azt is mondta, hogy *„eljön majd az a nap, amikor az, aki hisz őbenne, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek majd”*.

És még teljesebben megtapasztalják a Szentlélek munkáját az életükben.

Istennek ugyanis kettős célja van ránk nézve.

Egyrészt szeretne a mi életünkben, a mi szívünkben munkálkodni, másrészt pedig rajtunk keresztül is szeretne munkálkodni mások életében.

Norman Crab amerikai keresztény író egyik könyvében arról beszél, hogy Isten eszközeként az emberben hatalmas lehetőség rejlik.

Isten ugyanis olyan eszköznek, olyan edénynek teremtett bennünket, amelybe bele tudja magát önteni. Mi tehát ilyen földi agyagedények vagyunk, amelybe az örökkévaló Isten, a mindenség teremtője szeretné magát beleönteni.

Ez valóban így is van, de ahogy elkezdtem ezt tanulmányozni az Igében és egyre inkább elgondolkodtam, rádöbbsentem, hogy ez nem a teljes igazság. Sőt, szerintem e könyv szerzőjének nincs igaza.

A legnagyobb lehetőség ugyanis az emberben nem az, hogy agyagedények vagyunk, amelybe Isten beleönti magát, hanem az, hogy csatornák vagyunk, amelyen keresztül mindaz, amit Isten belénk öntött, eljut másokhoz.

Sok hívőről mondhatjuk el azonban napjainkban is, hogy agyagedények, amelyek befogadják mindazt, amit Isten kiönt, de nem csatornák, nem engedik, hogy mindez továbbáradjon belőlük a világba.

Persze azzal semmi baj nincs, hogy Isten Lelke bennünk munkálkodik, átformál bennünket. De ne elégedjünk meg csupán ennyivel, hanem engedjük, hogy a Szentlélek kiáradjon belőlünk.

Legyünk csatornák is, ne csupán üres agyagedények.

Arról van tehát itt szó, hogy betölt benneteket a Szentlélek. Azt mondja Jézus, hogy *„erőt kaptok amikor eljön hozzátok a Szentlélek”*, és itt az eredeti szöveg megint a hipé szót használja, vagyis amikor kitöltetik rátok a Szentlélek.

Ilyenkor az embert annyira betölti a Szentlélek, hogy ezt már be sem tudja fogadni, és ezért kiárad belőle, mint élő víznek folyamai.

Ha te ezt nem mondhatod el magadról, nem látod azt az életedben, hogy kiáradna belőled a Szentlélek, akkor tudnod kell, hogy Isten tartogat még számodra valamit.

Akkor még nem tapasztaltad meg mindazt, amiben Isten szeretné, hogy részed legyen. Egy mélyebb kapcsolatot szeretne veled, és akkor erőt kapsz a Szentlélektől.

Isten szeretné neked is megadni a Szentlélek ajándékát. Amikor erőt kapsz a Szentlélektől, amikor betölt téged a Szentlélek és élő víznek folyamai áradnak ki belőled, amellyel a világ felé szolgálsz és amely megérinti ezt az éhező és szomjazó világot.

Ha az Apostolok cselekedeteiben megnézzük mindazokat az eseteket, ahol a hipé előjáró szócsonka megtalálható, amely ugye azt jelöli, hogy kiöntetik valakire a Szentlélek, és erőt kap a Szentlélektől, akkor valóban azt látjuk, hogy az embereket betölti a Szentlélek, és ennek eredményeképpen bátran tesznek tanúbizonyságot.

Jézus is ezt mondta, hogy *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”*, vagyis kiöntetik rátok a Szentlélek, *„és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”*

Vannak, akik ezt Szentlélek keresztségnek hívják, mások ezt a kifejezést elutasítják. De ha ez azt jelenti, hogy teljesen betölt engem a Szentlélek, hogy teljesen körülvesz engem és kiárad belőlem, akkor én mindenképpen támogatom ezt. Én is erre vágyom.

Én is arra vágyom, hogy teljesen betöltsön engem a Szentlélek, és hogy élő víznek folyamai áradjanak ki belőlem, hogy erőt kapjak a Szentlélektől, hogy Isten szeretete áradjon belőlem.

Második vers.

... (Pál) így szólt tehát hozzájuk: *„Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?”* Ők így feleltek: *„Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.”*

Pontosabban azt, hogy kaphatunk Szentlelket. Magáról a Szentlélekről hallaniuk kellett, hiszen Apollós hirdette nekik az Igét, amit Keresztelő János hirdetett, hogy az eljövendő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel.

Arról azonban nem hallottak, hogy ennek már elérkezett az ideje.

Ezután megkérdezte tőlük Pál: *„Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?”*

Nekünk Jézus azt mondta, keresztelkedjünk meg az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében. De ha ti még nem hallottatok a Szentlélekről, akkor hogyan keresztelkedtetek meg?

„A János keresztségével” – válaszolták ezek. Pál ekkor így szólt: „János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.”

Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek.

Itt az eredetiben megint a hipé görög szó szerepel, tehát betöltötte őket a Szentlélek:

... úgyhogy különböző nyelveken szóltak és prófétáltak.

Pál az 1Korinthus 12-ben azt mondja, hogy a Léleknek különböző megnyilvánulásai vannak, ezek közé tartozik például a prófétálás vagy a nyelveken való szólás is.

Azok tehát, akik megkeresztelkedtek akkor Efezusban, megtapasztalták a Lélek két megnyilvánulását, és ez bizonyítéka volt annak, hogy a Szentlélek munkálkodott közöttük.

Én azonban úgy gondolom, hogy a Szentlélek munkájának legnagyobb bizonyítéka valaki életében nem a prófétálás, nem a nyelveken szólás, nem is a bölcsesség vagy az ismeret igéje, sőt nem is a csodák és a jelek, hanem a szeretet.

A Lélek gyümölcse ugyanis a szeretet.

„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy pengő cimbalom.”

Ha nincs bennem szeretet, mit sem ér az egész.

Az emberek gyakran kérdegetnek engem, egy amerikai, őszülő halántékú, a tévében sokat szereplő evangélistával kapcsolatban. Sokszor kérdezik tőlem, hogy mit gondolok róla. És én általában azt válaszolom, hogy sokszor láttam már őt, de az életében nem látom megnyilvánulni a keresztény szeretetet. Ehelyett a szavaiból inkább nagyon sokszor a harag árad és a bosszúvágy.

Erre persze sokan rávágják, hogy de hát annyira intelligens, okos ez az ember. „... és ha profétálni is tudok, és ha minden titkot ismerek” és minden bölcsességnek a birtokában vagyok, ha nincsen bennem szeretet, mit sem ér mindez.

De Isten azt szeretné, hogy mi szeretet teremjünk.

A szeretet pedig a Lélek gyümölcse. Sok ember életében nem a szeretet gyümölcse terem, hanem a harag és a keserűség gyümölcse. Jézus azonban a szeretet gyümölcsét keresi, amikor belép a kertjébe.

Ezért hiába tapasztalom meg a Lélek különböző megnyilvánulásait, mert ha nincs bennem szeretet, akkor az egész semmit sem ér.

Pál tehát rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyszólván különböző nyelveken szóltak és profétáltak. Ezek a férfiak pedig összesen tizenketten voltak.

Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól. Amikor pedig egyesek ellenálltak, és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt...

– érdekes, hogy itt a keresztényekről úgy beszélnek, mint az Úr útjáról. Ebből láthatjuk, hogy a kereszténység nem egy újabb filozófia volt, hanem valami, ami áthatotta a hívők egész életét.

És valóban így kellene ennek lennie napjainkban is. A kereszténység nem egy elmélet, hanem egy életforma.

Amikor pedig egyesek ellenálltak, és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt otthagya őket és a tanítványokat is távol tartotta tőlük és minden nap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított.

Tirannosz egy filozófus volt, aki filozófia iskolát alapított Efezusban, és Pál minden nap odajárt és ott tanított.

A világnak azon a pontját az éghajlati viszonyok miatt teljesen más volt az emberek napi időbeosztása. Általában délelőtt 11 óráig dolgoztak, utána a nap legmelegebb időszakában kb. 11 óra és 5 óra között pihentek, majd 5 órától kezdtek ismét dolgozni.

Azt is szokták mondani, hogy a világnak azon a táján több alvó embert találni délután egy órakor, mint hajnali egy órakor.

Az emberek tehát a nap legmelegebb időszakát lehetőség szerint egy árnyékos helyen töltötték, általában aludtak, de este, amikor lement a nap, akkor feléledtek és inkább éjszaka éltek, mint nappal.

Valószínű tehát, hogy Tirannosz is délelőtt 11 óráig tanított a filozófiai iskolájában, utána szünetet tartott, és délután 5 órakor kezdett el újra tanítani.

Vagyis 11 órától 5 óráig, amíg Tirannosz nem volt ott, Pál kihasználhatta ezt az időt, és taníthatott az iskolájában.

Pál Efezusban is sátrakat készített. Délelőtt 11 óráig dolgozott, majd a filozófiai iskolában tanított, és délután öttől ismét nekiállt sátrakat készíteni.

Ez két éven át tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök.

Vagyis elkezdett abban a térségben terjedni az evangélium.

Amikor Jézus a hét gyülekezethez szól, akkor olyan gyülekezetekről van szó, amelyek ott, Efezus környékén jöttek létre.

Amikor Isten munkálkodik egy gyülekezetben, azt látjuk, hogy szinte természetesen nőnek ki belőle további gyülekezetek.

És a mi gyülekezetünk esetében is tanúi lehetünk Isten ezen csodálatos munkájának. Nagyszerű azt látni, ahogyan Isten munkálkodik ebben a gyülekezetben, és szinte természetes módon újabb gyülekezetek nőttek ki ebből a gyülekezetből Amerika szerte.

Azután azok is megerősödtek, és belőlük is természetesen kezdtek kinőni újabb gyülekezetek. Tehát most már nemcsak úgynevezett leánygyülekezeteink vannak, hanem unoka gyülekezeteink is, és ahogy Isten továbbra is munkálkodik, hiszem, hogy hamarosan a gyülekezeteknek egy új generációja jelenik majd meg.

Pál efezusi szolgálatának hatására az egész ázsiai térségben kezdett terjedni az evangélium.

Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; úgyhogy még a testén levő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.

Én úgy gondolom, hogy nem Pál kendői és kötényei rendelkeztek csodatévő erővel, hanem ahogy az emberek megfogták azt, kinyilváníthatták hitüket, és ez volt a lényeg.

Nagyon fontos, hogy aktivizáljuk hitünket. Sokan passzív hitről is szoktak beszélni, de úgy gondolom, hogy ez a két szó egymás mellett összeférhetetlen.

A hit sohasem lehet passzív. A hit mindig aktív, máskülönben nem is lehetne hit. Az azonban tény, hogy nem mindig a hitünk szerint cselekszünk. Fontos az is, hogy legyen alkalmunk kinyilvánítani a hitünket, és erre szolgáltatott alkalmat Pál kendői és kötényei.

Amikor elvitték azokat, és ráhelyezték a beteg emberre, a beteg ember ki tudta nyilvánítani a hitét, és azt tudta mondani, hogy „Igen, tudom, hogy ha ezt rám helyezik, akkor meg fogok gyógyulni.”

Emlékszem, régebről egy Glavor nevű emberre, aki Los Angelesben lakott és sokat szerepelt a rádióban. Egy nagyon lelki emberről van szó, akire én felnéztem, és ő is küldött az embereknek kendőket.

Hadd tegyem hozzá, hogy napjainkban is vannak olyanok, akik ezt teszik, és akikre egyáltalán nem nézek fel, mert az egész egy nagy család. Ők mindezt csak azért teszik, hogy feltehessenek téged is a levelezési listájukra, és hogy tőled is megpróbáljanak támogatást szerezni.

Ez az én szememben már az istenkáromlást súrolja, és rettentően visszataszítónak tartom.

Ez a férfi azonban, akit korábban említettem, Glavor, egy csodálatos istenfélő ember volt és az imádság embere. Egyetemista koromban megismerkedtem vele és sokszor együtt imádkoztunk.

Emlékszem, hogy mindig fogott néhány kendőt, rájuk tette a kezét és imádkozott felettük, és kérte Istent, hogy használja ezeket a kendőket arra, hogy felrázza egy-egy embernek a hitét.

És az emberek írtak neki különböző városokból, ő pedig elküldött nekik egy-egy ilyen kendőt postán, és bizony gyakran nagyon érdekes válaszlevelek érkeztek, amelyben emberek, arról írtak, hogy Isten meggyógyította az életüket.

Különösen megmaradt bennem egy hölgynek a levele. Ő is kérte ezt a férfit, hogy küldjön neki egy kendőt, ez meg is történt, és ez a hölgy visszaírt, és a válaszlevelében ismét egy kendőt kért.

A válaszlevelében a hölgy azt írta, hogy kiraktam az asztalra ezt a kendőt, amelyet Ön nekem küldött, és egyik alkalommal meglátogatott engem a fiam az egész családjával. A fiam nem hívó, és akkor éppen moziba mentek, csak útközben beugrottak.

A fia megkérdezte, hogy mi ez itt az asztalon? Erre a hölgy azt válaszolta, hogy ez egy felkent kendő, amelyet egy evangélista küldött nekem, a fiú pedig elhatározta, hogy elviszi azt magával, úgyhogy megfogta és elrakta a kabátzsebébe, és a családjával együtt elment a moziba. Ültek a moziban és film közben egyszer csak odaszólt a hölgy fia a feleségének, hogy füstszagot érzek.

A felesége pedig azt válaszolta, hogy ez lehetetlen, hiszen neked nincsen szaglásod. És ez valóban így is volt, ennek a férfinak nem volt szaglása. Azonban a férfi továbbra is hajtogatta, pedig én füst szagot érzek, a felesége pedig mindig mondta neki, hogy ez örülség, hiszen neked nincsen szaglásod.

De a férfi hajthatatlan volt, sőt mi több, a film kellős közepén felállt és hangosan bejelentette, hogy mindenki hagyja el minél gyorsabban a mozitermet. A felesége pedig eddigre teljesen meg volt győződve arról, hogy a férje megőrült.

Miután kiürítették az épületet, kiderült, hogy valóban tűz ütött ki az épületben.

Azt írta ez az asszony az evangélistának a levélben, hogy azóta a fiam nem hajlandó visszaszolgáltatni nekem ezt a kendőt, úgyhogy kérem, küldjön nekem egy másikat.

Én olvastam azt a levelet, amit a hölgy írt, és ha nehezedre esik elhinni, hogy valóban megtörtént az, amiről ez a hölgy ír, az talán azért van, mert nem tudatosítod, hogy milyen hatalmas Istenünk van.

Hiszen „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. És Jézus azt mondja, hogy „csak higgy, mert minden lehetséges annak, aki hisz”.

Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; úgyhogy még a testén lévő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez.

Képzeljük csak el, milyen lehetett minden egyes alkalommal, amikor Pál befejezte a munkát, levette a kötényét, hogy most menjen és például Tirannosz iskolájában tanítson. Mire visszaért, már nem volt ott a köténye, mert valaki elvitte azt.

Elvitték tehát a testén lévő kendőket vagy kötényeket a betegekhez és a betegségek eltávoztak tőlük.

Emlékeztek, hogy mi történt az Ószövetségben, amikor Elizeus prófétát eltemették? Nem sokkal később rablócsapatok törtek be az országba, és egy halott embert belöktek Elizeus sírjába.

Amikor ez az ember hozzáért Elizeus teteméhez, azt írja az Ige, hogy életre kelt és talpra állt. Úgy tűnik, hogy Elizeus csontjaiban is különleges erő lakozott.

Nagyon sok mindent nem értünk még Isten hatalmából, Isten erejéből. Bárcsak tudatosítanánk, hogy Isten bármit meg tud tenni, és bárcsak várnánk is azt, hogy Isten tegyen meg bármit a mi életünkben!

És ha mi ezt valóban hittel várjuk, akkor meglátjuk majd, hogy bizony Isten akár egész különleges módon is munkálkodni kezd az életünkben.

Adjatok Istennek teljesen szabad kezet, hogy úgy munkálkodjon az életetekben, ahogyan azt ő akarja. Ne féljetez attól, amit ő tartogat.

... úgyhogy még a testén lévő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük. Erre a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan...

Efezus lakossága nagyon babonás volt. Efezusban különféle amuletteket, szerencsét hozó szobrocskákat lehetett vásárolni, és az emberek nagyon hittek az ilyesmiben.

Egyes zsidók azt terjesztették, hogy az Írásoknak vannak olyan részei, amelyek különös varázserővel bírnak, és így bizonyos helyzetekben azok segítenek majd neked, vagy esetleg megvédenek, ha kell.

Úgyhogy fogták az Írások bizonyos részeit, amelyek szerintük varázserővel bírtak, azt az igerészt összehajtották, becsomagolták és árulták. Például azt mondták, hogyha valaki meg akar gazdagodni, vegye ezt meg, hordja magánál, és meggazdagszik.

Külön üzleteket működtettek erre a célra, és különböző varázserővel bíró igerészeket lehetett itt vásárolni, attól függően, hogy ki, mire vágyott, és ezek a vándorló zsidó ördögűzők is ilyen varázserővel bíró igerészeket használtak fel.

Erre a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan, hogy a gonosz lelkektől megszállottak felett kimondják az Úr Jézus nevét. Így szóltak: „Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál hirdet!”

Mert biztosan látták már, hogy Pál Jézus Krisztus nevében megparancsolja a gonosz lelkeknek, hogy távozzanak.

Egy Szkéva nevű zsidó főpap hét fia is ezt tette. A gonosz lélek azonban visszafelelt, és azt mondta nekik: „Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?”

Az az ember pedig, akiben pedig a gonosz lélek volt, rájuk ugrott, legyűrte őket, és fölējük kerekedett, úgyszólván meztelenül és sebesülten futottak ki abból a házból.

Bizony előfordul az, hogy az az ember, akiben egy ilyen gonosz lélek lakik, természetfeletti erővel rendelkezik. És itt is ezt látjuk, hogy az az ember, akiben a gonosz lélek volt, egyedül le tudta gyűrti Szkéva hét fiát.

Letépte róluk a ruhájukat, jól elverte őket, és elűldözte őket a házból.

Tudomására jutott ez minden Efezusban lakó zsidónak és görögnek, úgyszólván félelem szállta meg mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét.

Isten tehát ezt az incidenst is felhasználta, hogy magához vonjon embereket.

Azok közül, akik a varázslást űzték, sokan összehordták könyveiket és elégették mindenki szeme láttára. Mikor kiszámították a könyvek értékét, 50 ezer ezüstpénzre becsülték.

Így terjedt az Úr igéje hatalmasan, és megerősödött.

Nagyon sikeres és gyümölcsöző szolgálata volt Pálnak ott Efezusban.

Amikor ezek beteljesedtek, Pál elhatározta a Lélek által, hogy Macedóniát és Akháját bejárva, Jeruzsálembe megy. Így szólt: „Ha ott már voltam, Rómát is meg kell látnom.”

Látjuk tehát, hogy Pálnak megint mehetnékje volt, nem tudott egy helyen sem túl sokáig időzni, hiszen a világnak még olyan sok része volt, ahová nem jutott el az evangélium.

Látjuk, hogy azt tervezi, hogy Macedóniát és Akháját bejárva Jeruzsálembe megy, mégpedig azért, mert Macedóniában és Akhájában adományokat akar gyűjteni a jeruzsálemi gyülekezet számára, amely akkortájt nagyon komoly pénzügyi problémákkal küszködött.

A jeruzsálemiek ugyanis megpróbáltak egy olyan közösséget kialakítani és működésképpé tenni, amelynek a tagjai saját vagyonukat eladták, és a pénzt egymás között szétosztották. Ez a próbálkozás azonban kudarcba fulladt, és nagyon komoly pénzügyi gondokkal kezdtek küszködni.

Mindannak ellenére, hogy úgy tűnik, Pált nem igazán kedvelték Jeruzsálemben, ő mégis elhatározza, hogy segít a jeruzsálemi gyülekezetnek, és ezért felhívást intézett a többi gyülekezetekhez, hogy ha lehetséges, akkor segítsenek nekik.

Számomra nagyon érdekes az, hogy Pál soha nem kérte a gyülekezeteket, hogy gyűjtsenek neki adományt. Soha nem kért támogatást saját maga számára, arra azonban megkérte őket, hogy ha lehetséges, adományaikkal támogassák az elszegényedett zsidó testvéreket Jeruzsálemben.

Pál tehát el akart menni Macedóniába és Akhájába, hogy ott adományokat gyűjtsön a jeruzsálemi testvérek számára, majd miután elvitte az adományokat Jeruzsálembé, úgy gondolta, hogy utána el kell menjen Rómába.

Elküldött Macedóniába kettőt azok közül, akik neki szolgáltak. Timóteust és Erásztoszt, ő pedig egy ideig Ázsiában maradt.

Két embert tehát elküldött, hogy üzenjen a gyülekezeteknek. Pál a Korinthusiakhoz írt levélben is megemlíti ezt az adományt a jeruzsálemi testvérek részére, és arra buzdítja a korinthusiakat, hogy a hét első napján mindegyikőjük tegye félre és gyűjtse azt, ami telik tőle.

De azt is mondja Pál, hogy *„mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte a szívében, ne kedvtelenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”*

Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt. Mert egy ötvös, név szerint Demetriusz, ezüstből kis Artemisz-templomokat készített.

Artemisz egy görög istennő volt, a termékenység istennője, ezért a szobrokon általában több mellű nőként ábrázolják.

Demetriusz tehát egy ötvös volt,

... aki ezüstből kis Artemisz-templomokat készített, és ezáltal nem csekély keresetbe juttatta a mestereket.

Ez az ember összegyűjtötte a mestereket, valamint a hasonló foglalkozásúakat és így szólt hozzájuk: „Férfiak, tudjátok, hogy ebből a keresetből származik a mi jólétünk.

De látjátok, és halljátok, hogy nemcsak Efezusban, hanem szinte az egész Ázsiában nagy tömeget nyert meg és vezetett félre ez a Pál, aki azt mondja, hogy amiket emberkézzel csinálnak, nem istenek.

Demetriusz észrevétlenül csodálatos tanúbizonyságot tesz arról, hogy milyen sikeres, hatékony és gyümölcsöző Pál szolgálata.

... nemcsak Efezusban, hanem szinte az egész Ázsiában nagy tömeget nyert meg és vezetett félre Pál, aki azt mondja, hogy amiket emberkézzel csinálnak, nem istenek.

Nemcsak az a veszély fenyeget azonban, hogy ez a mesterség csődbe jut, hanem az is, hogy a nagy istennőnek, Artemisznek a templomát is semmibe veszik, és így ő, akit egész Ázsia és az egész földkerekség tisztel, el fogja veszíteni dicsőségét.

Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek és így kiáltottak: „Nagy, az efezusi Artemisz!”

A zűrzavar kiterjedt az egész városra. Majd egy akarattal a színházba rohantak, és megragadták a macedón Gájuszt és Arisztarkhoszt...

– arról a Gájuszról van szó, akinek a házában Pál vendégeskedett, amikor Korinthusban tartózkodott, és ott megírta a Rómaiakhoz írt levelét. Tehát egy akarattal megragadták Pál útitársait.

Pál is be akart menni a népgyűlésbe, de őt nem engedték a tanítványok.

Pál egy hihetetlen ember volt. Bizony volt bátorsága, hiszen egy hatalmas tömeg gyűlt össze, mindenki dühös és háborog, és Pál kész arra, hogy bemenjen, odaálljon a tömeg elé és szóljon hozzájuk.

De a tanítványai nem engedték, mert Pált a felbőszült tömeg valószínűleg darabokra szaggatta volna.

Néhány ázsiai főtisztviselő, aki barátja volt, szintén üzent neki, és kérte, hogy ne menjen el a színházba. Ott pedig az egyik ezt, a másik azt kiáltotta, a gyűlés ugyanis összekavarodott, és a legtöbben azt sem tudták, miért jöttek ide.

Egy klasszikus tömeghisztériának lehetünk itt a tanúi. Az emberek egy kis csoportja valamin felháborodik, mérgesen kiabálnak, hatalmas lármát csapnak, és szépen lassan egyre több ember verődik hozzájuk, míg végül egy nagy, felbőszült tömeget alkotnak, amelyben sokan azt sem tudják, hogy miről van szó, és miért vannak ott.

Mert ők csak úgy hozzácsapódtak a tömeghez.

A tömegből a zsidók Sándort állították az emelvényre, őt előreküldve, aki azután a kezével intve védőbeszédet akart mondani a népgyűlés előtt.

De amikor felismerték, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindenkiből, és ezt lehetett hallani mintegy két órán át: "Nagy, az efezusi Artemisz!"

Artemisz istennő szentélye Efezusban egy hatalmas, impozáns, kb. 130 m hosszú épület volt, amelyet 125 oszlop díszített, és ez a szentély bizony egyike volt az antik világ hét csodájának.

A szentélyt azért emelték azon a helyen, mert valaki talált ott egy kis Artemisz szobrocskát, és ennek kapcsán elterjedt, annak a híre, hogy Jupiter isten helyezte azt oda.

Most pedig két órán át folyamatosan azt kiabálták a színházban, hogy

Nagy, az efezusi Artemisz!

Végre a város jegyzője lecsendesített a sokaságot, és így szólt: „Efezusi férfiak! Van-e olyan ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa a nagy istennő, Artemisz templomának és az ő égből leszállt képének az őrzője?”

Mivel tehát ezt senki sem vitathatja, nyugodjatok meg, és ne kövessetek el semmiféle meggondolatlanságot. Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik nem templomrablók és nem is káromolják a mi istennőnket.

Ha tehát Demetriosznak és a hozzá tartozó mestereknek panaszuk van valaki ellen, vannak törvénykezési napok és vannak helytartók, pereljének ott egymással. Ha pedig ezen kívül van valami kívánságotok, a törvényes népgyűlésen azt is el lehet intézni. Mert így is az a veszély fenyeget minket, hogy lázadással vádolnak a mai nap miatt; nincs ugyanis semmiféle oka, amellyel meg tudnánk magyarázni ezt a csődületet.” Ezeket mondva feloszlatta a gyűlést.

A város jegyzőjének végül is sikerült lecsendesítenie a sokaságot.

Ezeknek az eseményeknek köszönhetően Pál kicsit *korábban* távozott Efezusból.

Eredetileg is azt tervezte, hogy elmegy Efezusból, és ugye Macedónián és Akháján át elviszi az ottani gyülekezetek által felajánlott adományokat a jeruzsálemi testvéreknek. Ezért már el is küldte Timóteust és Erásztoszt, hogy vigyék meg ennek a hírét az ottani gyülekezeteknek, és hogy kezdjék el a gyűjtést, hogy ne akkor gyűjtsenek, amikor Pál már ott van.

A következő fejezetben láthatjuk majd, hogy Pál útnak indul, majd megáll Milétoszban, és egy gyönyörű beszédben búcsúzik el az efezusi vénektől.

Munkálkodjon Isten Igéje gazdagon a ti szívetekben, hogy megismerjétek Isten irántunk való szeretetének magasságát, mélységét, hosszúságát és szélességét! Növekedjétek Őbenne, és adjon nektek erőt a Szentlélek arra a munkára, amelyre Ő hív el benneteket.

Isten áldjon benneteket, adjon nektek békességet, vezessen benneteket ezen a héten, ahogy világítotok ebben a haldokló világban.

Apostolok cselekedetei 20-21. fejezet

Az előző fejezetben láthattuk, hogy zavargások támadtak Efezusban, mégpedig Demetriusznak, az ötvösnek köszönhetően, aki maga köré gyűjtötte a többi mestert, a hasonló foglalkozásúakat, és Pál ellen támadt, mondván, hogy az, amit Pál hirdet, csődbe viszi a mesterségüket.

Demetriusz és a többi mester ugyanis Artemisz templomokat készített, Pál azonban azt hirdette, hogy amit emberkéz alkot, azok nem istenek.

Demetriusz és a többi mester dühös csoportja később felbőszült tömeggé duzzadt, a tömeg pedig órákon át kiabálta a színházban, hogy „Nagy, az efezusi Artemisz!”.

Végül a város jegyzőjének sikerült lecsendesítenie a tömeget, arra utasította Demetriuszt és a hozzá tartozó kézműveseket, hogy ha valami panaszuk van, akkor a törvényt betartva vigyék azt a népgyűlés elé.

A város jegyzője tudta ugyanis, hogy a zavargások miatt a rómaiak lázadással vádolhatnák őket, ha nem tudják megmagyarázni, hogy mi okozta ezt a hatalmas zűrzavart.

Ezután pedig a város jegyzője feloszlatta a gyűlést.

Így jutunk el a 20. fejezethez.

Miután megszűnt a zavargás, magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elköszönve tőlük, elindult Macedóniába.

Macedónia Görögország északi részén terült el. Nagy Sándor halála után a birodalom négy részre szakadt: Görögországra, Macedóniára, Szíriára és Egyiptomra.

Pál ekkorra már kb. 3 évet töltött Efezusban, és nagyon a szívéen volt, hogy ismét ellátogasson Jeruzsálembe.

Mivel azonban tudta, hogy a jeruzsálemi gyülekezet komoly pénzügyi gondokkal küszködik, úgy tervezte, hogy Macedónián és Akháján keresztül megy majd Jeruzsálembe, és megkéri az ottani pogány gyülekezeteket, hogy gyűjtsenek adományt a jeruzsálemi testvérek részére.

Pál ezzel is szeretne volna megmutatni, hogy Krisztusban valóban egyek vagyunk, Krisztusban nincsen zsidó és nincsen pogány. És ha Krisztus testén belül egy valaki szenved, akkor vele szenved mindenki más.

Pál a Korinthusiakhoz írt első levelében ír is arról, hogy a hét első napján gyűjtsék össze az adományokat, a Korinthusiakhoz írt 2. levében pedig azt is hozzáteszi, hogy „mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a szívében, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”

Magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elkészönve tőlük, elindult Macedóniába.

Filippi, Thesszalonika és Bérea is Macedóniában voltak.

Bejárta annak tartományait, számos beszédben intette őket, majd elment Görögországba. Három hónapig tartózkodott ott, mivel azonban a zsidók merényletet terveztek ellene, amikor hajóra akart szállni Szíria felé, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza.

Éppen közelgett a páska ünnepe, és Pál valószínűleg el akart jutni az ünnepre. A páska ünnepére azonban a környező térségekből mindenfelől több ezernyi zsidó érkezett Jeruzsálembe. Külön hajókat indítottak csak azért, hogy a páska ünnepére igyekvő zsidókat elvigyék Jeruzsálembe.

Azt látjuk tehát az Igében, hogy Pálnak valahogy a tudomására jutott, hogy a zsidók merényletet terveznek ellene, amikor ő hajóra akart szállni. Valószínűleg egy olyan hajóról volt szó, amely Jeruzsálembe tartott, és amelyen több ezer zsidó utazott. Mivel Pál nem akarta, hogy egyik éjjel a tengerbe dobják őt a zsidók, nagyon bölcsen inkább úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza Jeruzsálembe, tehát nem hajózott el Szíriába, hanem a szárazföldön felment ismét Macedóniába.

Úgy tűnik, hogy az ottani gyülekezetek is látták, hogy Pál élete veszélyben van, ezért a különböző gyülekezetekből egyes testvérek elkísérték Pált azért, hogy megvédjék őt az úton.

Elkísérte őt a béreai Szópatér, Pirrosz fia, a thesszalonikaiak közül pedig Arisztharkosz és Szekundusz, a derbéi Gájusz...

Itt nem arról a Gájusról van szó, akivel Korinthusban találkozott Pál.

... és Timóteus...

...akit mi is ismerünk.

... valamint az ázsiai Tikhikosz és Trofimosz.

Őket néhány levelében utításakként említi Pál.

Ezek előre mentek, és Tróászban vártak ránk.

Ezek a férfiak tehát előre mentek Ázsiába és Tróászban megvárták Pált.

Mi pedig...

– a többes szám első személy itt ismét arra utal, hogy Lukács Pállal volt.

Mi pedig a kovásztalan kenyerek napja után...

– vagyis a páska ünnepe után –

... elhajóztunk Filippiből, és öt nap múlva érkeztünk hozzájuk Tróászba, ahol hét napot töltöttünk.

Pál korábban egyszer már elhajózott Tróászból Macedóniába. Biztosan emlékeztek, hogy ez akkor volt, amikor Tróászban egy látomása volt Pálnak. Egy macedón férfi állt előtte és kérlelte őt, hogy jöjjön Macedóniába.

Pál tehát el is hajózott Tróászból Macedóniába, és akkor két napig tartott az út. Most azonban ugyanaz az út öt napig tartott.

Valószínűleg ellenszelet kaptak, és elképzelhető, hogy nagyon háborgott a tenger.

A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította.

Nagyon érdekes számomra, hogy itt azt írja az Ige, hogy a hét első napján gyűltek össze, hogy megtörjék a kenyeret.

Sokan ugyanis, mint pl. az adventisták is, csak a szombat napon való istentiszteletet tartják elfogadhatónak. Ők azt mondják, hogy a vasárnapi istentisztelet először Konstantin császár idejében jelent meg.

Ez azonban nem így van. Bizonyos jelekből következtethetünk arra, hogy már a korai egyház is, minden valószínűség szerint vasárnap gyűlt össze, hogy imádja Istent.

Itt is azt látjuk, hogy a pogány gyülekezet tagjai a hét első napján gyűltek össze és ekkor törték meg a kenyeret. Náluk a hét első napja a vasárnapot jelentette.

Tertullianusz, az egyik egyházatya szerint, mivel Jézus Krisztus a hét első napján, vagyis vasárnap támadt fel, ezt a napot találták a legmegfelelőbbnek ahhoz, hogy összegyűljenek és megtörjék a kenyeret.

Láthatjuk tehát, hogy jóval Konstantin császár előtt, már Tertullianusz idejében is, a korai egyház tagjai általában a hét első napján, vagyis vasárnap gyűltek össze.

Elképzelhető, hogy ez a kérdés már a korai egyházban is felmerült, mert Pál két levelében is kitér arra, hogy teljesen mindegy, hogy ki melyik napon imádja Istent.

A Rómaiakhoz írt levélben a következőket írja: *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másíknál, az pedig egyformának tart minden napot. Mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében.”*

Vagyis Pál ezzel azt akarja mondani, hogy teljesen mindegy, cselekedjen ebben mindenki a saját belátása szerint.

Amikor a jeruzsálemi apostoli nagygyűlés levelet küldött a pogány hívőknek, és abban felsorolt néhány dolgot, hogy mitől őrizkedjenek, arról nem ejtettek szót, hogy a hívőknek kötelezően meg kellene tartani a szombat napot.

Amikor Mózes 2. könyvében Isten elrendelte a szombat napot, akkor azt is hozzátette, hogy ez egy különleges szövetség jele, közte és Izrael között, ugyanúgy, mint a körülmetélkedés is. A pogányoknak azonban ezt nem kellett betartaniuk.

Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a következőket írja: *„Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold, vagy szombat miatt, hiszen ezek csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”*

Pál tehát ezzel azt mondja, hogy a szombat nap is árnyéka az eljövendő Krisztusnak.

Hiszen miről szólt a szombat nap? A nyugalomról. Isten azért adta a szombat napot a népének, hogy a népe azon a napon megpihenjen.

„A szombat nap tehát csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”

Mert ahogy a Zsidók levelének szerzője is írja: *„Jézus Krisztusban találunk mi megnyugvást.”*

Pál pedig azt mondja, hogy *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot.”*

Én is ilyen vagyok, számomra, minden nap az Úr napja. Teljesen mindegy, hogy szombat van vagy vasárnap, én minden napot az Úr kezébe ajánlok, és ilyen szempontból minden nap egyforma számomra.

A feleségemnek azonban ez nem igazán tetszik, mert ez a születésnapokra és az évfordulókra is érvényes, és a feleségem azt szokta mondani, hogy az ő születésnapjáról valahogy nem emlékezem meg, amikor azonban nekem van születésnapom, akkor mégiscsak elvárom, hogy egy kicsit különleges legyen az a nap.

De hadd mondjam el, hogy ez nem így van! A múltkor is az ő kedvenc helyén vacsoráztunk, amikor nekem volt születésnapom.

A hét első napján tehát összegyűltek és megtörték a kenyeret, vagyis úrvacsorát vettek.

Úgy tűnik, hogy az úrvacsora nagyon elterjedt gyakorlat volt a korai egyházban. Az úrvacsora alkalmával megemlékeztek Jézus Krisztus megtört testéről és az Ő kiontott vérééről, és úgy tűnik, hogy a korai egyház tagjai hétről hétre úrvacsorát vettek, sőt nemcsak istentiszteletek alkalmával, hanem akkor is, amikor valamelyik hívőnek a házában összegyűltek.

És ez egy nagyszerű dolog volt. Sőt a korai egyház tagjai minden héten egy kis szeretetvendégséget is szerveztek, és ennek a végén is vettek úrvacsorát.

A szeretetvendégség azt jelentette, hogy minden héten összegyűltek egy adott napon és mindenki hozott egy kis ennivalót, egy kis innivalót és együtt ettek.

Ez különösen nagy jelentőséggel bírhatott a rabszolgák számára, mert valószínűleg ez volt az egyetlen alkalom a héten, amikor igazán jól tudtak lakni.

És Krisztusban mindnyájan egyek voltak, mert nincs különbség rabszolga és szabad között. És így közösségben lehettek egymással.

Úgy gondolom, hogy van valami egészen különleges abban, amikor az emberek együtt esznek. Úgy tűnik, hogy ezáltal közelebb kerülnek egymáshoz.

Nem tudom, megfigyeltétek-e, hogy amikor együtt voltunk Izraelben, sokkal közelebb kerültünk egymáshoz, és ebben nagyon nagy szerepet játszott az is, hogy folyamatosan együtt étkeztünk.

Itt Tróászban tehát a hívők összegyűltek a hét első napján, megtörték a kenyeret, Pál pedig prédikált nekik egészen éjfélig.

Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. Egy Euthikosz nevű ifjú pedig mély álomba merült.

Elképzelhető, hogy szén-monoxidmérgezést kapott, hiszen ha belegondolunk, hogy sok lámpás volt abban a felső szobában, ami ugye azt jelenti, hogy nagyon sok gyertya égett, a gyertyák füstje pedig elvileg az ablakon át távozott, ahol ez az ifjú ült. Elképzelhető, hogy túl sok füstöt lélegzett be, túl sok szén-monoxid került a szervezetébe, és azáltal álomba merült.

Egy Euthikosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált.

És az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről úgy, hogy holtan szedték fel. Ekkor Pál lement ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.”

Megint egy hatalmas csodának lehetünk tanúi. Isten visszaadja ennek a fiúnak az életét.

Érdekes, hogy azt írja itt az Ige, hogy Pál ráborult és átölelte. Ezzel kapcsolatban eszembe jut az Ószövetségből Elizeus próféta és a súnémi asszony története.

A súnémi asszonynak meghalt a fia. Azt írja az Ige, hogy amikor Elizeus odalépett ehhez a halott fiúhoz, odafeküdt a gyermek mellé, rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére, tehát kvázi mesterséges lélegeztetést adott a fiúnak, és ahogy így ráhajolt, felmelegedett a gyermek teste. A fiú újra életre kelt.

Ez tehát mindenképpen Istennek egy hatalmas csodája volt, hiszen már olyan régóta feküdt ott holtan, hogy Isten segítségével nélkül nem lehetett volna életre kelteni.

Mindenképpen érdekesnek tartom tehát, amit Elizeus tett, főleg a mai tudásunk fényében, amikor mesterséges lélegeztetést adunk valakinek vagy éppen szívmasszázst.

Persze ezzel nem azt akarom mondani, hogy Elizeus is ezt tette. Mindenképpen kihangsúlyoznám, hogy Isten hatalmas csodája volt, mert a fiú, akit Elizeus ily módon életre keltett, már egy jó ideje halott volt.

Érdekes azonban azt látni, hogy Pál itt is ráborult, átölelte ezt a fiút, ugyanúgy, ahogy ezt Elizeus is tette a súnémi asszony fiával.

Azután felment, megtörte a kenyeret és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult.

Láthatjuk az Igében, hogy Isten néha megengedte, hogy egy csoda folytán valaki újra életre keljen.

Tanúi lehetünk ennek Jézus szolgálatában is valamint Péter szolgálatában is, amikor Péter imádkozott és életre keltette Dorkászt.

Én azonban úgy gondolom, hogy a csoda sohasem azért történt, aki meghalt, hanem azokért, akik ott álltak körülötte és gyászolták.

Itt is azt írja az Ige, hogy:

A fiút pedig élve hozták fel és egészen megvigasztalódtak.

Nem azt írja az Ige, hogy Euthikosz vigasztalódott meg, hanem az emberek, akik körülötte voltak.

Amikor tehát Isten valakit visszahoz az életbe, sohasem azért eszi, aki meghalt, hanem azokért, akik gyászolták őt.

Megtörénhet, hogy esetleg egyszer itt halok meg köztetek, és már ott vagyok az Úrral, és nagyon-nagyon jól érzem magam. És akkor hirtelen azt érzem, hogy a lelkem visszatér a testembe, hunyorítva kinyitom a szemem, és látom, hogy ott álltok körülöttem és kézzel imádkoztok értem. Akkor ne lepődjétek meg, hogyha az lesz az első reakcióm, hogy jól behúzó egyet nektek.

Ne feledjétek, hogy amikor imádkozunk azért, hogy Isten visszaadja valakinek az életét, akkor ez mindenekelőtt nekünk jó.

Az embernek, aki visszatér az életbe, annak nem lesz jobb, hiszen távol lenni a testtől annyit jelent, hogy ő már az Úrral lehet.

Isten tehát az ottlevőkért támasztotta fel Euthikoszt.

Ázsiában az volt a szokás, hogy amikor valaki meghalt, akkor a jelenlévők elkezdtek hangosan sikítani. Valószínűleg ez történt Euthikosz halálakor is. Pál ezért mondta nekik, hogy:

Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.

Mi pedig előre mentünk, és hajóra szállva Asszoszba utaztunk, hogy ott vegyük fel Pált, mivel így rendelkezett; odáig ugyanis gyalog akart jönni.

Szárazföldi úton Asszosz kb. 30 km-re feküdt Tróasztól. Hajóval viszont körbe kellett menni, és így kb. 45 km távolságot kellett megtenni.

Pál tehát gyalog akart elmenni Asszoszba.

Én is nagyon szeretek gyalogolni, sétálni egy jót. Sétálás közben tudok a legjobban elmélkedni, mert a séta nekem nagyon segít abban, hogy összeszedjem a gondolataimat.

Amikor egy fontos döntést kell hozzak, akkor séta közben sokkal jobban végig tudok mindent gondolni. Valószínűleg Pál is ezért akart gyalog menni, mert ő is szeretett volna átgondolni egy pár dolgot.

Pál tehát elhatározta, hogy gyalog megy Asszoszba, és utána ott csatlakozik a többiekhez.

Amikor aztán Asszoszban ránk talált...

– vagyis Lukács nem tartott Pállal, hanem hajóval ment.

... felvettük a hajóra és Mitilénébe mentünk. Onnan tovább hajóztunk és a következő napon eljutottunk Khiosz elé. Másnap befutottunk Számoszba, az ezt követő napon pedig elmentünk Milétoszba.

Ez kb. 40 km-re feküdt Efezustól. Innen pedig követeket küldtek Efezusba, és kérték az efezusi véneket, hogy jöjjenek le Milétoszba, és itt találkozzanak Pállal.

Pál ugyanis már előzőleg úgy döntött, hogy Efezus mellett csak elhajózik, hogy ne kelljen időt töltenie Ázsiába. Sietett, hogy lehetőleg pünkösd napjára Jeruzsálembe érkezzen.

Milétoszból azután elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor azok megérkeztek hozzá, így beszélt hozzájuk: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megaláztatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek.

Pál tehát azt mondja, ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek.

... szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal...

Pál saját magát mindig az Úr szolgájának tekinti. Szerintem tanulnunk kellene tőle. Nagyon fontos ugyanis, hogy aki részt vesz bármiféle szolgálatban ilyen hozzáállással szolgáljon.

Soha ne felejtse el, hogy ő Isten szolgája!

Ha pedig én a mi Urunk Jézus Krisztus szolgálója vagyok, akkor mindent, amit teszek, tegyem az Ő dicsőségére. Ne az emberek csodálatát akarjam kivívni, hanem mindent, amit teszek, az Ő dicsőségére tegyem, tudván, hogy Ő az, aki majd megjutalmaz engem.

Pál is azt mondja, hogy ti tudjátok, hogy én teljes alázatossággal szolgáltam az Úrnak, amíg közöttetek voltam.

Aki nem alázatos, szerintem még sohasem találkozott igazán az Úrral. Amikor találkozunk az Úrral, rádöbbenünk, hogy mennyire senkik vagyunk, és akkor többé nincs okunk arra, hogy büszkén a mellünket veregessük.

Ézsaiás próféta ezt írja: *„Uzijjá király halála évében láttam az Urat magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot. Ekkor megszólaltam:” Jaj, nekem!”*

És bizony az ember nem is tud mást mondani, amikor igazán meglátja Istent, csak annyit, hogy: „Jaj, nekem!”

Péter is azt mondta Jézusnak: *„Menj el tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok.”*

Hihetetlenül fontos, hogy meglássuk Istent. Jézus azt mondta: *„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.”*

Ezzel a lelki szegénységgel azonban csak azok rendelkeznek, akik már igazán találkoztak az Élő Istennel.

Amikor ugyanis találkozunk ezzel a hatalmas Istennel, elszáll minden büszkeségünk.

Pál tehát azt mondja:

... szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos...

Pál teljesen beleöntötte magát az emberekbe, mert az Urat szolgálta.

Jézus Krisztus szolgáljaként Jézus tőlem is azt kéri, hogy szolgáljam az ő népét. Jézus is azt mondta a tanítványainak a szolgálattal kapcsolatban, hogy ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálója.

Az tehát, hogy én az Urat szolgálom, azt is jelenti, hogy az Ő népét szolgálom.

És itt Pál az efezusiak felé végzett szolgálatáról beszél:

Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.

Pál Tirannosz iskolájában nyilvánosan tanított, de itt a 20. versben azt is írja, hogy:

... hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.

Biztos vagyok benne, hogy ez a tanítás Pál esetében azt jelentette, hogy nemcsak szavakkal tanította az embereket, hanem egész életével. Ha ugyanis az életünk nem áll összhangban azzal, amit tanítunk és hirdetünk, akkor az, amit tanítunk, elveszíti az értelmét.

Bizonyságot tettem zsidóknak is, görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről.

Tehát a megtérést és a Jézusban való hit fontosságát hirdette Pál.

És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom, csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.

Pál tehát nem tudja, hogy pontosan mi vár rá Jeruzsálemben, csak annyit tud, hogy fogságban és nyomorúságban lesz majd része.

De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat.

Pál tehát azt mondja, hogy nem baj, ha fogságba esek is, én mindezekkel nem gondolok, csak egy célom van, hogy elvégezhessem futásomat.

Pál a Timóteusnak írt második levelét közvetlenül a Néró általi kivégeztetése előtt írta, amelyben ezt olvashatjuk:

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az ÚR, az Igaz bíró ama napom. De nemcsak énnekem, hanem mindazoknak, akik várva várják az Ő megjelenését.”

Szegény, szerencsétlen Pál! Milyen kár, hogy ő nem ismerte a pozitív gondolkozás erejét. Ő szenvedett és meghalt Krisztusért, pedig sok mindentől megóvhatta volna magát, ha tudatosította volna, hogy Istennek az az akarata, hogy ne szenvedjen.

És ha valaki szenved, az csak azért van, mert nincs elég hite vagy nem elég odaszánt. Szegény, szerencsétlen Pál!

Remélem, tudjátok, hogy az előbbieket nem gondoltam komolyan!

Én nagyon szeretem Pált, mert ő egy bátor, odaszánt ember volt. Rendületlenül ment előre, nem engedte, hogy bármi is elvonja a figyelmét vagy megakadályozza őt. Csak egy célja volt, hogy örömmel elvégezhesse a futását.

Pál tehát azt mondja az efezusi véneknek, hogy elképzelhető, hogy többé már nem találkozunk. Jeruzsálembe megyek és tudom, hogy fogság vár ott rám, és hogy azon túl mi vár, nem tudom.

... De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat, és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

És mi Isten kegyelmének evangéliuma?

Az, hogy Isten szeret téged.

Teljesen mindegy, hogy hányszor és miben buktál már el, teljesen mindegy, hogy milyen mélyre süllyedtél a bűnben, Isten akkor is szeret téged.

Isten szereti a bűnöst, a bűnt azonban megveti, mert szeret téged, és tudja, hogy a bűn tönkre teszi az életed.

Isten azért küldte a Fiát, Jézus Krisztust a világba, hogy ő magára vegye a mi összes bűnünket és meghaljon értünk és helyettünk a kereszten.

És ha mi a hitünket Jézus Krisztusba vetjük, akkor ő megszabadít bennünket a bűn hatalmából. Sőt egy napon, amikor vele leszünk, a bűn teljesen és tökéletesen eltűnik belőlünk és az életünkből.

Az Isten kegyelmének evangéliuma az, hogy mindez az enyém Jézus Krisztusban, nem azért, mert megérdemlem, hanem egyszerűen csak azért, mert Ő szeret engem.

Nagyon fontos, hogy Pál Isten kegyelmének evangéliumát hirdette, mert bár a természet megmutatja az embernek Istent, a természet önmagában nem hirdeti Isten kegyelmét.

A természetből egy olyan Istent ismerhetünk meg, aki szereti a szépet, aki a rend Istene, de a természet önmagában nem hirdeti Isten kegyelmének evangéliumát.

Ezért hívta el Isten az embereket arra, hogy az Ő kegyelmének evangéliumát hirdessék. És mindez Jézus Krisztussal kezdődött.

A törvény ugyanis Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által jelent meg.

Pál is Isten kegyelmének evangéliumáról tett bizonyosságot.

És most tudom, hogy közületek, akik között jártam az Isten országát hirdetve, többé nem látja arcomat senki.

Pál tehát úgy érezte, hogy többé nem találkozik majd az efezusi vénekkel.

A korai egyház idejében élt történetírók írásaiban azonban találunk utalásokat, amelyek arra engednek következtetni, hogy Pál halála előtt találkozott még egyszer az efezusi vénekkel.

Az Apostolok cselekedeteinek legvégén Pált Római fogságában látjuk, és éppen arra vár, hogy Néró elé vigyék, és ott megtárgyalják az ügyét.

A korai egyháztörténet írásai szerint Néró először felmentette Pált, és így egy időre szabadon engedték.

Persze nem tudjuk pontosan, hogy ezután mi történt Pállal. Bizonyos elképzelések szerint Pál elment újra Efezusba, más elképzelések szerint Pál ekkor Spanyolországba ment, hogy oda is elvigye az evangéliumot.

És valami egészen különlegeset találunk a világi történetírók írásaiban is. Biztosan emlékeztek, hogy Jézus előre megmondta tanítványainak, hogy bíróságoknak adnak át titeket, helytartók és királyok elé állítanak titeket érterem, de ez alkalom lesz nektek a tanúságtételre.

Jézus arra is bátorította őket, hogy ne féljenek, ne aggódjanak előre, hogy mit mondanak, mert a Szentlélek majd megadja nekik abban a pillanatban a szavakat.

Úgy gondolom, hogy Pál ezt nagyon komolyan vette. Így mindig, amikor bíróság elé került, vagy helytartók és kormányzók elé hurcolták, akkor megragadta az alkalmat és bizonyosságot tett.

Úgy tűnik, hogy minél magasabb posztot töltött be az, akinek bizonyosságot tett, annál keményebben próbálkozott. Valószínűleg az járt a fejében, hogy ha ez az ember megtérne, akkor milyen sok más emberre lenne ő hatással.

Ezt látjuk akkor is, amikor Pál Agrippa király elé került. Teljes erőbedobással hirdeti neki az evangéliumot. *„Hiszel-e, Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.”*

Erre Agrippa leállította Pált, hogy „na, álljunk csak meg Pál, majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek.” És Pál pedig azt felelte, hogy igen, bárcsak így lenne, hiszen Pál tudta, hogy ha Agrippa király befogadná Jézus Krisztust, az csodálatos lenne, hiszen ő egy rendkívül befolyásos, és nagy tekintélynek örvendő ember volt.

Hát még mennyivel inkább érezte ezt így Pál, amikor Néró elé vitték.

Én hiszem, hogy Pál olyan intenzitással hirdette Jézus Krisztust Nérónak, mint még soha. Mert folyamatosan az lebegett a szeme előtt, hogy mennyire jó lenne az, ha Néró megtérne.

Érdekes, hogy a korabeli történelmi feljegyzésekből láthatjuk, hogy Néró nem volt egy rossz uralkodó uralkodásának első néhány évében.

Eljött azonban az a nap Néró életében, amikor teljesen megváltozott. Attól kezdve egy szörnyeteggé változott, és így is hívták őt abban az időben.

Rendkívül érdekes, - és ezt is a történelmi feljegyzésekből láthatjuk, - hogy ez a hatalmas változás Néró személyiségében nagyjából abban az időben következett be, amikor Pál bizonyosságot tett neki.

Úgy gondolom, hogy Pál olyan keményen hirdette neki az evangéliumot, hogy Néró számára egy most vagy soha helyzet állt elő.

És mivel ő hátat fordított az evangéliumnak, úgy gondolom, hogy megszállta őt egy gonosz lélek, és ezért változott szörnyeteggé.

Pált első kihalgatása után szabadon engedte. Nem sokkal később azonban visszahívta őt Efezusból és lefejeztette.

Pál tehát azt mondja, az efezusi véneknek, hogy úgy érzem, nem találkozunk már többé.

Ezért bizonyosságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki véretől tiszta vagyok. Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.

Pál rendkívül fontosnak tartotta azt, hogy Isten teljes akaratát hirdesse az embereknek, hogy elvégezze azt a feladatot, amit Isten rábízott, és utána nyugodt lelkiismerettel mondhatta, hogy én mindenki véretől tiszta vagyok, mert megtettem, amire Isten engem kért.

Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.

Isten erre hívja el napjainkban is a lelkipásztorokat, hogy legeltessék a nyáját.

Sajnos azonban nagyon nehéz napjainkban olyan lelkipásztorokat találni, akik valóban hajlandók legeltetni a nyáját. Az emberek pedig éhesek Isten ígéjére.

A minap is Indianapolishoz utaztam, és az emberek odajöttek hozzám és kérték, hogy küldjünk hozzájuk valakit, aki Isten Igéjét hirdetné nekik.

Azt mondták nekem, hogy ők már öt éve imádkoznak azért, hogy legyen a városukban olyan gyülekezet, ahol Isten teljes Igéjét hirdetik.

És itt is azt mondja Pál, hogy erre hív el bennünket Isten, hogy legeltessük az Isten egyházát.

Péter is azt írja első levelében, hogy legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját és Jézus is azt mondja Péternek: „*Legeltesd az én juhaimat!*”

Miért van az, hogy olyan sok lelkipásztor nem tudatosítja, hogy az elsődleges feladata és elhívása, hogy legeltesse Isten nyáját. Ehelyett sokan inkább szórakoztatni kívánják a nyáját, mások pedig kifosztják azt.

De miért fontos legeltetni Isten nyáját? Azért mert

... tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak férfiak, akik visszás dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.

Nagyon szomorú ezt látni, de mindig ez történik, amikor Isten elkezd egy nagyszerű munkát. Mindig felbukkan valaki, - lehet, hogy nem is egy idegen,- aki visszás dolgokat kezd beszélni, és megpróbálja egy külön kis csoportba gyűjteni a tanítványokat.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében ezt írja: „*Ő adott némelyeket apostolokul,*

másokat prófétákkul, másokat evangélistákkul vagy pásztorokul és tanítókkul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek Tanításától, tévútra csábító ravaszságától.”

Pálnak a legnagyobb szomorúságot éppen azok az emberek okozták, akik farkasként vadásztak a hívőkre. És Pál tudta, hogy mindig vannak és lesznek ilyen emberek. Ezért mondja a 29. versben, hogy:

... tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik visszás dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. Ők nem Isten igéjét tanítják majd, hanem saját elképzeléseiket.

Vigyázzatok azért és emlékezzetek arra, hogy három évig szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Pál három éven keresztül éjjel és nappal, szüntelenül könnyek között intette az efezusiakat, és bátorította őket arra, hogy erősödjenek meg az Igében.

Mégis tudta, hogy mindig akadnak olyanok, akiket meg lehet téveszteni.

Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között. Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam.

Ó, Uram, adj nekünk több Pált!

Sőt ti jól tudjátok, hogy a magam szükségleteiről, meg a velem levőkéről ezek a kezek gondoskodtak.

Pál tehát ezt mondja az efezusi véneknek, hogy nézzétek csak meg jól a kezemet, hiszen jól tudjátok, hogy kétkézi munkát végeztem. Keményen dolgoztam, hogy gondoskodhassam saját magam szükségleteiről, és azokat is elláthassam, akik velem voltak.

Pál azt mondta, hogy:

... senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam.

És miért mondja ezt? Azért, mert tudta, hogy a hamis próféták egyik jellegzetessége, hogy megpróbálják minél inkább kifosztani Isten népét.

Minél több pénzre akarnak szert tenni, és ezért az ő tanításaikban mindig azon van a hangsúly, hogy az embereknek mit kellene adniuk Istennek, nem pedig azon, amit Isten adott nekünk.

Vigyázzatok azokkal, akik folyamatosan arról beszélnek, hogy mit kellene adni Istennek.

Az Újszövetségben nem ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy mi mit kaptunk Istentől.

Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondta: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni”

A közleműltben fejeződött be egy konferencia itt a gyülekezetünkben, amelyet a Maranatha nemzetközi zenei kiadó számára rendeztünk, és a világ minden tájáról érkeztek terjesztők: Európából, Ázsiából, Afrikából.

A konferenciát egy közös búcsúvacsorával zártuk le, ahol a résztvevőknek lehetőségük nyílt arra, hogy elmondjanak pár szót a konferenciával kapcsolatban.

Nagyon érdekes volt, hogy többen is felszólaltak, és azt mondták, hogy ők már sok konferencián megfordultak életükben, de ilyen konferenciában még nem volt részük, mert úgy érezték, hogy itt nálunk feljűk szolgáltak, míg máshol úgy érezték, hogy nekik kell valamit adniuk, és hogy belőlük akarnak valamit kicsikarni.

Itt azonban úgy érezték, hogy mi nem várunk tőlük semmit, hanem mi akarunk nekik valamit adni, mi akarunk feljűk szolgálni.

És amikor ők ezt elmondták nekem, akkor ezt mondtam: Látjátok, ez a mi gyülekezetünk filozófiája. Mi nem azért vagyunk, hogy nekünk adjanak valamit az emberek, hanem hogy mi adjunk az embereknek, hogy mi szolgáljunk feljűk.

Ezért pedig a hangsúly nem azon van, hogy te mit kell adjál Istennek, hanem azon, hogy Isten mit adott neked.

Nagyon fontos, hogy amikor hétről hétre a rádióban is szolgálunk, akkor az ne arról szóljon, hogy folyamatosan felhívást intézünk az embereknek, hogy küldjék már el a támogatásukat, mert ha nem, akkor csődbe megy a gyülekezet.

Nem. Ez az egész nem erről szól, hanem arról, hogy Isten igéjét hirdetjük a rádióban, és hogy szolgálunk az emberek felé. Évente több ezernyi CD-t ajándékozunk el, és több ezernyi hanganyagot, mert hirdetni akarjuk Isten igéjét, és szolgálni akarunk az emberek felé.

A Christianity Today amerikai keresztény magazinban egyszer egy érdekes levelet olvastam. A levél írója hosszasan írt arról, hogy a gyülekezetükben szerettek volna bizonyos dalokat énekelni, ahhoz azonban, hogy ezeket törvényesen énekelhessék, meg kellett kérdezniük jó pár kiadót, akik fenntartották a dalokra a szerzői jogokat.

Amikor azonban megkérdezték a kiadókat, hogy egy-két dalt énekelhetnének-e a gyülekezetben, csupán egy kiadó engedélyezte ezt számukra ingyen és bérmentve, mégpedig a Maranatha Kiadó.

Amikor én ezt olvastam, nagyon megörültem ennek.

Pál is ezt mondja, hogy:

... hiszen emlékeztek, hogy az Úr Jézus is ezt mondta, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni.

És ha ti eszerint éltek, Isten gondoskodni fog minden szükségletekről. Isten igenis gondoskodik a mi gyülekezetünkről. Nem kell külön kihangsúlyozzuk, hogy az emberek adakozzanak. Isten mindenről gondoskodik.

Jézus is azt mondta, hogy: *„Keressétek először az Isten országát és az Ő igazságát, és minden egyéb megadatik majd nektek.”*

Nagyon sajnálom azokat a lelkipásztorokat, akik saját erejükből próbálnak valamit felépíteni.

Ha ugyanis valaki valamit saját erejéből próbál felépíteni, akkor saját erejéből is kell azt fenntartsa. Így ők folyamatosan hatalmas nyomás alatt állnak. Folyamatosan azon gondolkoznak, hogy hogyan lehetne az embereket rávenni arra, hogy még egyszer támogassák az ő szolgálatukat.

Pedig Jézustól egy nagyon fontos alapelvet kaptunk:

Nagyobb boldogság adni, mint kapni.

És ha hajlandóak vagytok ingyen adni, hiszen ingyen kaptátok, akkor Isten gondoskodni fog szükségleteitekről.

Hiszem azt, hogy Isten a mi gyülekezetünkön keresztül is szeretné megmutatni a világnak, hogy ő gondoskodik rólunk, ha hajlandóak vagyunk az Ő alapelveit követni. Sokan mondják rólunk, hogy mi mások vagyunk, és ez így is van, mert mi egy teljesen más filozófia szerint működünk. Nem azt akarjuk, hogy az emberek szolgáljanak bennünket, hanem mi akarunk az emberek felé szolgálni.

Azért vagyunk, hogy adjunk, nem azért, hogy kapjunk, és Isten gondoskodik is rólunk bőségesen, hiszen világszerte tudunk szolgálatokat támogatni.

Isten annyira jó. De vajon mikor értik meg ezt végre az emberek?

Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott.

Szinte magam előtt látom Pált és az efezusi véneket ott, a tengerparton, a hajó közelében.

Ott ülnek a parton, Pál beszél hozzájuk, és arra bátorítja őket, hogy legeltessék Isten nyáját, hogy vigyázzanak, mert farkasok jönnek majd, és hogy emlékezzenek arra, amit Jézus mondott, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni.

És szinte látom magam előtt, ahogy Pál miután ezeket elmondta, térdre borul az efezusi vénekkel együtt, és imádkozni kezd.

Ekkor valamennyien nagy sírásra fakadtak. Pál nyakába borultak és csókolgatták őt. Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszont látni. Azután kikísérték őt a hajóhoz.

Amikor elbúcsúztunk tőlük, útnak indultunk, és egyenes irányban haladva Kószba érkeztünk, másnap pedig Rodoszba, onnan pedig Patarába. Ott találtunk egy Fóniciába induló hajót, beszálltunk és elhajóztunk. Miután Ciprust megpillantottuk, és bal kéz felől elhagytuk, Szíria felé tartottunk, és Tíruszban kötöttünk ki, mert a hajó ott tette ki a rakományát.

Lukács tehát leírja útjukat Milétosztól Tiruszig.

Milétosz Libanonban található, és gyakran hallani róla a TV-ben is az izraeli-palesztin konfliktus kapcsán.

Felkerestük a tanítványokat.

Tudjátok, olyan nagyszerű dolog kereszténynek lenni, mert bárhová megy is az ember a világban, ha egy másik hívővel találkozik, azonnal otthon érzi magát.

Ugyanezt éreztem, amikor hívők között voltam Indianapolisban. De ugyanez lenne New Yorkban, és bárhol máshol is.

Sokszor éreztem már, hogy bár nem ismerem őket olyan jól, mégis szeretjük egymást, mély közösségben tudunk lenni egymással, és valahogy mindannyian érezzük, hogy Krisztusban egyek vagyunk.

Felkeresték tehát a tanítványokat és ott maradtak hét napig. Ők a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen Jeruzsálembe. Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek bennünket feleségükkel és gyermekeikkel még a városon is túl, és a tengerparton térdre borulva imádkoztunk.

Pált tehát elkísérték ezek a hívők egész családjukkal együtt a város határán túl a tengerpartig, és ott mindannyian letérdeltek, felnőttek és gyermekek, és együtt imádkoztak Pállal.

Ezután elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek otthonukba.

Hajóutunk végére érve Tíruszból Ptolemaisba jutottunk.

Ez egy kikötőváros, a mai neve Akko.

Köszöntöttük a testvéreket, és ott maradtunk náluk egy napig. Másnap elérkeztünk Cézaráába.

– amely a Földközi-tenger partján feküdt, Akkotól délre, kb. 35-40 km-re.

Bementünk Fülöp evangélista házába, aki a hét közül való volt, és nála maradtunk.

Korábban láthattuk, hogy Jeruzsálemben kiválasztottak hét istenfélő férfit az asztalszolgálatokra, hogy Péterék megmaradhassanak az imádkozás és az Ige hirdetése mellett.

Fülöp is egyike volt e hét kiválasztott férfinek.

Fülöpnek volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak.

Nagyon érdekes, hogy erre a találkozásra 20 évvel azután került sor, hogy Fülöp elmenekült Jeruzsálemből, amikor nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen.

Biztosan emlékeztek, hogy Istvánt megkövezték, és Saul is ott volt a tömegben, és egyetértett István kivégzésével. Az ő lábai elé tették le István gyilkosai a felső ruháikat.

Az üldöztetés elől menekülve Fülöp először Szamáriába ment, ahol hatalmas ébredésnek lehetett tanúja, majd elindult Gázába. Ezen az úton találkozott az etióp kincstárnokkal, aki megtért, majd Fülöp továbbment Azótoszba. Végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, végül Cézaréába ért és itt letelepedett.

És most, 20 évvel később Fülöp találkozik Pállal.

Pál és Fülöp most már Krisztus gyermekeiként találkoznak, nem ellenségekként. Pál Fülöp házában száll meg, aki közben letelepedett Cézaréában, családot alapított, és volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak.

Több napon át tartózkodtunk ott, miközben lejött Júdeából egy Agabosz nevű próféta.

Agabossal korábban már találkozhattunk, ő volt az, aki megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész Földön.

Odajött hozzánk, levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét, és lábát és ezt mondta: „Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják.”

Amikor ezt meghallottuk, a helybeliekkel együtt arra kértük, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

De Pál így felelt: „Miért sírtok és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”

Pál tehát azt mondja, hogy miért próbáltok visszatartani:

... én nemcsak megkötöztetni, de meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.

A kérdésem az, hogy vajon Isten akarata volt-e az, hogy Pál Jeruzsálemben menjen, hiszen azt írja az Ige, hogy Tíruszban például a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben, most pedig Agabosz próféta megjövendöli neki, hogy megköti őt Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezére adják.

Én úgy gondolom, hogy a Szentlélek figyelmeztetni akarta Pált, hogy mire számíton majd Jeruzsálemben. A tanítványok azonban ezt úgy értelmezték, hogy Pálnak nem szabad Jeruzsálemben mennie.

Én hiszem azonban, hogy Isten akarata volt az, hogy Pál Jeruzsálemben menjen. A tanítványok azonban a figyelmeztetést tiltásként értelmezték.

De emlékezzünk csak, amikor Pál megtért, Isten azt mondta Anániásnak, hogy menjen az egyenes utcába, és keresse meg Júdás házában Sault, tegye rá a kezét és imádkozzon érte, hogy újra láthasson.

Amikor Anániás ezt meghallotta, kézzel-lábbal tiltakozott ellene, hiszen tudta, hogy Saul, vagyis Pál, komolyan üldözte az egyházat, és ezért nem értette, hogy miért akarja az Úr, hogy elmenjen Pálhoz, aki bizonyára őt is fogságba veti majd.

Ekkor az Úr azt mondta Anániásnak: *„Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok, és Izrael fiai elé, én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.”*

Pálnak valóban sok szenvedésben volt része, de Isten mindig hűségesen figyelmeztette őt előre.

Úgy gondolom, azért is figyelmeztette, mert ezzel lehetőséget akart nyújtani Pálnak arra, hogy esetleg elkerülje a rá váró szenvedést, de Pál szabad akaratából követte Isten akaratát.

Ezért mondta, hogy miért sírtok, miért próbáltok visszatartani, én kész vagyok börtönben ülni az Úrért, sőt kész vagyok meghalni is Jézus Krisztusért.

Az ilyen embereket, mint Pál, bizony nem lehet egykönnyen megállítani.

Emlékeztek? Korinthusban egy éjjel megjelent Pálnak álmában az Úr és ezt mondta: *„Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass, mert én veled vagyok, és senki nem fog rád támadni, és ártani Neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”*

Nemsokára látni fogjuk, hogy Pál hajótörést szenved, de közvetlenül a szerencsétlenség előtt felállt, és ezt mondta az embereknek: *„Bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok, és azt mondta: Ne félj, Pál.”*

Úgy tűnik tehát, hogy Isten nagyon hűségesen, mindig előre figyelmeztette Pált, és megmutatta neki, hogy miben lesz része. De Pál nem hátrált meg, ő odaszánt volt. Kész volt akár meghalni is Jézus Krisztusért.

És én ezért nagyon szeretem Pált, és nagyon felnézek rá, mert egy olyan ember volt, akit nem lehetett könnyen letéríteni az útról. Ő rendületlenül ment előre, és megharcolta a nemes harcot.

Amikor pedig nem hagyta magát meggyőzni, megnyugodtunk, és azt mondtuk: „Legyen meg az Úr akarata!”

E napok után felkészültünk és felmentünk Jeruzsálembe. Velünk jött néhány cézárei tanítvány is, akik elvezettek egy régi tanítványhoz, a ciprusi Mnázónhoz, hogy az ő vendégei legyünk.

Amikor Jeruzsálembe érkeztünk, örömmel fogadtak a testvérek. Másnap eljött Pál velünk együtt Jakobhoz, ahol a vének is együtt voltak mindnyájan. Köszöntötte őket, majd részletesen elbeszélte, hogy mit tett az Isten a pogányok között az ő szolgálata által.

Amikor ezt hallották, dicsőítették az Istent, majd így szóltak hozzá: „Látod testvérem, milyen sok ezren vannak a zsidók között, akik hívők, és mindnyájan rajonganak a törvényért.”

Érdekes, hogy ezt mondták. Ekkorra már Jeruzsálemben több ezer zsidó tért meg. Ők ugyan keresztényé lettek, de nem szakítottak teljesen a júdaizmussal, hiszen azt írja itt az Ige, hogy mindnyájan rajongtak a törvényért.

Ezek az emberek hitték, hogy Jézus a Megváltó, mindemellett továbbra is ragaszkodtak a mózesi törvényekhez, és a zsidó rítusokhoz.

Ezt mondták tehát Pálnak:

Rólad pedig azt hallottuk, hogy Mózesről való elszakadásra tanítod a pogányok között levő zsidókat, és azt mondogod, hogy ne metéljék körül fiaikat, és ne a zsidó szokás szerint éljenek. Mi tehát a helyzet?

Mindenképpen híre megy annak, hogy megjöttél. Tedd hát azt, amit mondunk Neked. Van nálunk négy férfiú, akik fogadalmat tettek. Vedd magad mellé őket, végezd el velük együtt a tisztulási szertartást, vállalad a költségeiket, hogy megnyírassák a fejüket.

Így megtudja mindenki, hogy semmi sem igaz abból, amit hallott, hanem magad is megtartod a törvényt, és aszerint élsz.

A jeruzsálemi gyülekezet próbálta elkerülni azt, hogy zavargások támadjanak emiatt. Nagyon sok zsidó ugyanis megtért Jeruzsálemben, elfogadták Jézus Krisztust Megváltójuknak, de továbbra is Mózes törvényei szerint éltek.

Úgy tűnik, hogy a jeruzsálemi gyülekezet meggyengült. Túlságosan is arra törekedtek, hogy beleilleszkedjenek a társadalomba, és ennek eredményeképpen meggyengültek.

Napjainkban is tanúi lehetünk ennek, amikor egy gyülekezet minden erejével azon van, hogy megfeleljen a világnak, és hogy minden áron békében és nyugalomban élhessen a világgal.

De ha erre törekszik, akkor meg fog gyengül, mert Jézus és a bűn nem fér össze.

„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, tisztátalant ne érintsetek, és én

magamhoz fogadlak titeket. Atyátokká leszek, Ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a Mindenható Úr."

Isten tehát arra hív minket, hogy váljunk külön a világtól, és hogy szánjuk magunkat oda neki.

A jeruzsálemi gyülekezet tehát azt mondja Pálnak, hogy mindenképpen híre megy annak, hogy megjöttél, mi pedig nem akarunk bajba kerülni, tedd tehát azt, amit mondunk neked.

Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat tettek. A nazír fogadalomról van itt szó, ami azt jelenti, hogy a férfiak leborotváltatták a fejüket, majd egy meghatározott idő elteltével újra megtették ezt, és a második borotválás után a hajukat felajánlották Istennek áldozatként.

A két hajborotválás között egy hetet csak arra kellett szánjanak, hogy végig ott vannak a templomban és Istent imádják. Külső segítség nélkül azonban ez gyakran nehezen volt megoldható, hiszen akkor egy hétig nem volt miből fenntartaniuk magukat.

Ezért gyakran egy gazdagabb embert kerestek, hogy szponzorálja őket. Itt tehát Jakabék azt mondják Pálnak, hogy te adj nekik pénzt erre.

Tudjuk, hogy Pál egy nagyon komoly adománnyal érkezett Jeruzsálembe. Érdekes azonban, hogy itt az Ige említést sem tesz arról, hogy ezt megköszönték volna neki.

Ehelyett arra próbálják rávenni Pált, hogy meggyőződése ellenére próbáljon megtenni valamit.

Én ismét nagy csodálattal nézek Pálra, mert ő meg is tette azt, amire kérték. Szerintem Pál itt annak alapján járt el, amit maga is tanított a Római levélben:

„Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békeességben.”

Pál egy egészen nagyszerű, nagyon kegyelmes ember volt.

Megtette tehát azt, amire kérték, pedig ő már nem volt a törvény alatt. Neki ezekben a dolgokban már szabadsága volt, mert ő megismerte Isten kegyelmét.

Úgy tűnik azonban, hogy a jeruzsálemi gyülekezet nem igazán ismerte még Isten kegyelmét, és még mindig a törvény által próbálta elnyerni Isten tetszését. Mintha nem tudatosították volna, hogy ők Isten szemében megigazultak a Jézus Krisztusba vetett hitük által.

Pál a Rómaiakhoz írt levelében azt írja a zsidókról, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint. Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték fel, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának.

A zsidók tehát még mindig a mózesi törvények által próbálnak megigazulni. Ez azonban lehetetlen, mert a törvény önmagában nem igazít meg.

A pogányok ezzel szemben Jézus Krisztusba vetett hitük által megigazultak. A pogányok felismerték, hogy mindez nem cselekedetek által történik, hanem kegyelemből van, hit által.

Pált tehát itt megpróbálják rávenni arra, hogy ne a saját meggyőződése alapján járjon el, hanem tegye meg azt, amire őt kéri, hogy amikor a zsidó hívők kérdezősködni kezdenek, akkor nyilvánvalóvá váljon, hogy Pál is egy törvénytisztelő zsidó.

Pál pedig eleget tett ennek a kérésnek. Hiszen azt írja, hogy: *„mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat”*

Jakabékat mindenek előtt az nyugtalanította, hogy Pál a zsidókat a mózesi törvénytől való elszakadásra tanította.

A pogányokból lett hívőkkel pedig már közöltük azt a határozatunkat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott hústól és a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól.

A pogányokkal kapcsolatban nem aggódtak, hiszen velük kapcsolatban már mindent megbeszéltek, és elküldték nekik ezt a levelet.

Akkor Pál maga mellé vette ezeket a férfiakat, hogy a következő napon elvégezze velük együtt a tisztulási szertartást, bement a templomba, és bejelentette, hogy mikor telnek le az ő tisztulásának napjai, addig pedig mindegyikükért bemutatják az áldozatot.

Pál egészen biztosan nem vétekáldozatot mutatott be, hiszen erre már nem volt szükség. Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért a kereszten.

De voltak más áldozatok, amelyeket ő keresztényként is bemutatathatott. Ott volt például az égőáldozat, amellyel az ember teljesen odaszánta magát Istennek. Vagy például a békeáldozat.

A vétekáldozat azonban elkülönül ezektől.

Keresztényként többé nem volt szükség a vétekáldozat bemutatására, hiszen Jézus Krisztus halála a végső vétekáldozat volt.

Amikor végéhez közeledett a hét nap az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták és így kiáltoztak: „Izraelita férfiak, segítetek, ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba és megszenteltelenítette ezt a szent helyet!”

Néhányan ugyanis látták vele a városban az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba.

A pogányok a Templomba csak a pogányok udvaráig mehettek be, annál tovább nem. A zsidók erre egy felirattal is figyelmeztették őket, amely tulajdonképpen azt mondta, hogy ha te pogányként átléped ezt a vonalat, akkor te vagy a felelős saját halálodért.

Ha ugyanis egy pogány beljebb merészkedett a templomba, a zsidóknak joguk volt azt az embert azonnal megkövezni.

Pált tehát látták a városban görögök társaságában, és ezért feltételezték, hogy Pál bevitte őket a templomba, ezzel megszenteltetve a szent helyet.

Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsődült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból, és a kapukat azonnal bezárták. Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem lázong. Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé és lerohant hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.

Jakab korábban ugye azt mondta Pálnak, hogy sok ezren vannak most már zsidók Jeruzsálemben, akik hívők és akik rajonganak a törvényért.

De vajon hol volt ez a több ezer hívő, amikor Pálnak szüksége volt rájuk? Miért nem segítettek neki, amikor elkezdték őt ütlegelni?

Amint az ezredes odaért, elfogatta őt és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe, majd kérdezősködni kezdett, hogy ki ez és mit követett el. De a tömegből ki ezt, ki azt kiáltotta.

Mivel tehát a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

A vár a Templom-hegy észak-nyugati részén volt.

Amikor pedig a lépcsőhöz ért, – lépcső vezetett fel a várba –, valósággal vinniük kellett Pált a katonáknak, mert az egész néptömeg követte, és kiáltozott: „Végeztesd ki!”

Ezt kiabálták Jézus keresztre feszítése előtt is, hogy: Végeztesd ki, feszítesd meg!

Amikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredeshez: „Szabad valamit mondanom neked?” Az megkérdezte: „Hát te tudsz görögül?” Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította, és a pusztába vezette a szikáriusok négyezer emberét?”

Valóban jött ugyanis egy férfi, egy semmirekellő Egyiptomból, aki egy csokorra való embert maga köré gyűjtött és elvezette őket az Olajfák hegyére, ott pedig bejelentette, hogy az ő parancsára leomlanak Jeruzsálem falai. Ő meg is próbálta szavaival romba dönteni Jeruzsálem falait, de ez nem történt meg.

Lényeg az, hogy ő valóban több ezer embert maga köré gyűjtött, és kivezette őket a pusztába, ahol a rómaiak megtámadták őket, és a harcban a legtöbb ember elesett, ez az egyiptomi férfi azonban életben maradt.

Ezért gondolta az ezredes, hogy most, néhány évvel később végre sikerült elkapni ezt az egyiptomi férfit.

Erre Pál így felet: „Én Tarzusból való zsidó vagyok, Cilicia eme nemes városának polgára.”

– vagyis római állampolgár.

Arra kérlek, engedd meg, hogy szóljak ehhez a néphez.

Hát, nem semmi ez a Pál! A dühöngő tömeg ordítva követeli, hogy végeztessék ki, ő pedig engedélyt kér arra, hogy szóljon a néphez.

Miután ő megengedte, Pál a lépcsőn állva intett kezével a népnek, és amikor nagy csend lett, héber nyelven így kezdett beszélni.

Ezzel a 21. fejezet végéhez értünk, úgyhogy csak következő alkalommal tudjátok meg, hogy mit is mondott Pál a népnek. Annyit azonban már most elárulok, hogy ennek is zavargás lesz a vége.

Erről jut eszembe, hogy amikor kislány voltam a vasárnapi iskolában tanítottak nekem egy dalt, ami arról szólt, hogy merjek olyan lenni, mint Dániel.

Csak azt sajnálom, hogy valaki nem írt dalt arról, hogy merjek olyan lenni, mint Pál. Mert Pál egy hihetetlenül odaszánt ember volt, aki előtt mindig az a cél lebegett, hogy megtegye Isten akaratát, hogy elvégezze azt a feladatot, amelyet Isten ráruházott.

Bárcsak mi is ilyen odaszántan mennénk előre rendületlenül! Bárcsak az lenne a mi leghőbb vágyunk is, hogy örömmel elvégezhessük futásunkat!

Az Úr áldjon benneteket ezen a héten, vonjon benneteket még közelebb Jézus Krisztushoz és erősítsen meg benneteket!

Jézus nevében Ámen.

Apostolok cselekedetei 22-23. fejezet

Mindannak ellenére, hogy a Szentlélek többször is figyelmeztette, hogy mi vár rá Jeruzsálemben, Pál mégis visszatér ebbe a városba.

Amikor megérkezik hideg fogadtatásban részesül az ottani gyülekezet részéről és tulajdonképpen a többi zsidó részéről is. Ott eljárt a templomba, senkit nem bántott, elvégezte a tisztulási szertartást, és a zsidó törvények szerint készült pünkösöd ünnepére.

Amikor azonban bizonyos Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban, hihetetlenül dühösek lettek, mert már egy ideje követték Pált városról városra, és megpróbálták hatástalanná tenni és tönkretenni szolgálatát.

Ezek a zsidók dühükben így kiáltottak: *„Izraelita férfiak, segítsetek, ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelenítette ezt a szent helyet.”*

Majd pedig elkapták Pált és meg akarták őt ölni. Ekkor jelentés érkezett az ezredes helyőrségéhez, hogy egész Jeruzsálem lázong.

A helyőrség ezredese a várban volt, amely a Templom-hegy közelében feküdt, és a várból lépcsők vezettek le a Templom-hegyre.

A zsidó ünnepek idején mindig több katonát tartottak készenlétben, mert az emberek valahogy ilyenkor ingerlékenyebbek voltak, és nagyobb volt a valószínűsége annak, hogy fellázadnak Róma ellen.

Az ezredes tehát katonákat vett maga mellé, és lerohantak a tömegbe, hogy a tomboló tömeg karmaiból kiszabadítsák Pált, mert a tömeg meg akarta őt ölni.

Amikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredeshez: *„Szabad valamit mondanom?”*

Az ezredes teljesen meglepődött, hogy Pál tud görögül. Azt mondta neki: *„Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította és pusztába vezette a szikáriusok négy ezer emberét?”*

Pál erre azt felelte, hogy nem, én Tarzusból való vagyok. Ezt hallva az ezredes megengedte neki, hogy szóljon a néphez.

Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek, és amikor lecsendesedtek, akkor beszélni kezdett.

Pál megtérése óta várt erre a pillanatra. Úgy érezte, jól ismeri a zsidókat, érti buzgalmukat, és azt is, hogy miért akarják mindenáron üldözni Jézus Krisztust, ezért azt gondolta, hogy, meg tudja őket győzni afelől, hogy Jézus Krisztus az igazság.

Elérkezett tehát a nagy pillanat Pál számára, az a pillanat, amelyre oly régóta várt, és amelyet teljes erejéből igyekezett kiharcolni.

Én úgy gondolom, hogy mi is kiharcolhatunk magunknak olyan dolgokat, amelyekre nem biztos, hogy Isten hívott meg bennünket.

Bizony sok ember hajlamos arra, hogy foggal-körömmel harcoljon valamiért, ami az ő akarata szerint való, bár ez nem feltétlenül egyezik Isten akaratával.

Most pedig itt látjuk Pált a nép előtt, de én őszintén szólva nem tudom, hogy Isten akaratából vagy Pál akaratából történik-e mindez.

A Jeruzsálembé tartó Pált a Szentlélek minden egyes megállóhelyén figyelmeztette, hogy ne menjen Jeruzsálembé. Az efezusi véneknek azt mondja Pál, én nem tudom, hogy mi ér ott engem, én csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyosságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.

Amikor Pál Tíruszba ért, azt írja az Ige, hogy az ottani tanítványok a Lélek indítására azt mondták neki, hogy ne menjen fel Jeruzsálembé.

Majd pedig amikor Pál Fülöp evangélista házában vendégeskedett, lejött Júdeából egy Agabosz nevű próféta – ő a jeruzsálemi gyülekezet egyik prófétája volt – és levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát és ezt mondta: *„Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akinek ez az öv, így kötözik meg Jeruzsálemben a zsidók, és a pogányok kezébe adják.”*

Sokan megpróbálták tehát Pált meggyőzni afelől, hogy ne menjen Jeruzsálembé. Sőt úgy tűnik, mintha a Szentlélek is erről próbálta volna meggyőzni őt.

De Pál hajthatatlan volt.

Az Ige azonban nem árul el eleget ahhoz, hogy én egyértelműen kijelenthessem azt, hogy nem Isten akarata volt az, hogy Pál elmenjen Jeruzsálembé.

Felelőtlenség lenne ezt így kijelenteni, de mindenképpen érdemes megemlíteni ezt a lehetőséget.

Az mindig nagyon szomorú, amikor Isten akarata ellentétbe kerül az én akaratommal, és én Isten akaratát elutasítva, minden erőmmel azon vagyok, hogy saját akaratomat valósítsam meg.

Pál itt áll a nép előtt, elérkezett számára a nagy pillanat.

A múlt héten tehát láttuk, hogy Pál a lépcsőkön állva intett a kezével a népnek, és amikor csend lett, héber nyelven így kezdett el beszélni.

Atyámfiak, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek.

Az eredeti görög szövegben a védekezés szónak az apológia görög szó felel meg, ezért szokták a hit védelmet is apológiaként emlegetni.

Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek, aztán így folytatta: „Én zsidó ember vagyok, a cilíciai Tarzuszban születtem, de ebben a városban növekedtem fel, Gamáliél lábainál kaptam nevelést...”

Abban az időben Gamáliél volt a legnagyobb tiszteletnek örvendő zsidó rabbi. Gamáliél nevével egyszer már korábban találkozhattunk az Igében, mégpedig az Apostolok cselekedeteinek 5. fejezetében, amikor a Nagytanács arra próbálta kényszeríteni az apostolokat, hogy többé ne hirdessék Jézus Krisztust.

Gamáliel ekkor felállt a nagytanács előtt és azt mondta: – *„Izraelita férfiak, jól gondoljátok meg, hogy mit akartok tenni ezekkel az emberekkel. Hiszen a múltban is volt már példa arra, hogy egy felkelő maga köré gyűjtött néhány vagy több száz embert, a vezető halála után azonban ezek az emberek mindig szétszéledtek. A mostani esetre is azt mondom, hagyjátok békén ezeket az embereket, és bocsássátok el őket. Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül. Ha pedig Istentől való, akkor pedig úgysem tudjátok megsemmisíteni őket és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltak.”*

A Nagytanács végül elfogadta Gamáliél tanácsát, az apostolokat elbocsájtották, miután megverették őket és megparancsolták neki, hogy ne szóljanak Jézus nevében. De az apostolok ezután még bátrabban hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként.

Gamáliél saját írásaiban Pált is megemlíti, megjegyzi, hogy Pállal csak egyetlen nagy problémája volt, mégpedig az, hogy nem tudta elég könyvvel ellátni, mert nagyon nehéz volt kielégíteni tudásszomját.

Pál pedig itt a néphez intézett beszédében szintén utal a Gamáliél diájként eltöltött időre, és ezt mondja:

Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan.

Vagyis Pál azonosítja magát a jelenlévő zsidó néppel, és kihangsúlyozza azt, hogy ő is zsidó, és hogy az ősi törvény szigora szerint nevelkedett. Ő ugyanúgy rajongott Istenért, ahogyan a jelenlévők.

A tanítás követőit halálra üldöztem és kötöztem, börtönbe juttattam férfiakat is meg nőket is. Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megkapják büntetésüket.

Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám körös-körül az égből. A földre estem és hangot hallottam, amely így szólt: Saul Saul, miért üldözöl engem?

Én pedig megkérdeztem: Ki vagy Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl.

Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották.

Itt tehát azt írja az Ige, hogy:

... a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját, nem hallották

– azok, akik velem voltak.

Amikor az Ige azonban korábban Saul megtérését írja le, akkor látszólag ennek az ellenkezőjét állítja. Azt írja ugyanis, hogy a vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak.

Sokan úgy gondolják, hogy ez a két ígerész egymásnak ellent mond, de ez az ellentmondás azonban feloldható, hogyha megnézzük a görög eredetiben használt szavakat.

Itt az Apcsel. 22-ben a hang szónak a görög eredetiben a fone szó felel meg, ami azt jelenti, hogy Pál kísérői valamiféle hangokat hallottak, vagyis hallották, hogy az Úr beszél Pálhoz, a szavakat azonban nem értették.

Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj el Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt.

Úgy érzem, fontos itt megállnunk egy kicsit, mert itt Isten vezetésének lehetünk tanúi. Isten általában egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg nekünk.

Erről már korábban is beszéltünk, amikor Fülöp Szamáriába ment, és egy hatalmas ébredésnek lehetett ott tanúja. Isten azonban elhívta Fülöpöt az ébredés kellős közepéből, és csupán annyit mondott neki, hogy: *„Kelj fel és menj dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen!”*

Fülöp mindössze ezt az utasítás kapta, majd miután engedelmeskedett és elment Gázába, az Úr megmutatta neki a következő lépést.

Mi azonban általában nem örülünk annak, amikor Isten így vezet bennünket. Szeretnénk, ha Isten a kezdet kezdetén mindent pontosan elmondana nekünk. Szeretnénk, ha minden lépést megmutatna, ha előre tudhatnák mindent, ami ránk vár, és nem kéne hitben járjunk.

Ha Isten a kezdet kezdetén mindent pontosan felvázolna nekünk, ez valószínűleg azért is jobb lenne, mert akkor eldönthetnénk, hogy akarjuk-e őt mindenben követni.

De Isten szolgájaként minket arra hívott el, hogy kövessük Őt még akkor is, ha lépésenként vezet bennünket, és akkor is, ha egyszerre mindig csak egy lépést mutat meg.

Emlékeztek amikor Péter egy Simon nevű tímár házában vendégeskedett? Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni, és az Úr egy látomást adott neki, utána pedig, amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek:

„Íme, három férfi keres téged, kelj fel, menj le és ereddj el velük. Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!”

Ennyit mondott Péternek az Úr, semmi többet.

Isten bennünket is gyakran így vezet, hogy egyszerre csak egy lépést mutat meg.

Én viszont gyakran habozok, és nem akarom meglépni azt az első lépést, és csak imádkozom, hogy: Ó, Uram, mutasd meg a te akaratodat, én szeretném, ha a te akaratod érvényesülne az én életemben.

Pedig először meg kéne lépnünk az első lépést, és miután ezt megtettük, Isten meg fogja mutatni nekünk a következőt.

Ábrahámnak is ennyit mondott az Úr: *„Menj el földedről rokonságod közül és atyád házából arra földre, amelyet mutatok neked.”*

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre...”
– amelyet örökségül fog kapni és elindult, de nem tudva hová megy.

Ez az igazi hit. Ábrahám elindult úgy, hogy nem tudta hova megy, csak annyit tudott, hogy Isten erre hívja őt el.

A világ szemében ez a lehető legostobább dolog.

Akkor azonban nem ostobaság, ha valaki Isten szolgája, mert Isten általában lépésről lépésre vezet bennünket. És ő hűségesen meg fogja mutatni a következő lépést.

Őszintén szólva én nem örülök annak, hogy Isten így vezet bennünket. Én ugyanis nem szeretek hitben járni. Sokkal jobban szeretek az intellektusomra, az ismeretemre, a tudásomra hagyatkozni.

Sokkal jobban örülnék annak, ha Isten már a kezdetek kezdetén az egészet felvázolná előttem, mert akkor minden lépést előre láthatnék, és minden nehézséggel tisztában lennék.

De Isten nem így vezet engem. Ő azt mondja, menj el Damaszkuszba, tedd meg az első lépést, és azután megmutatom neked a következőt.

Isten lépésről lépésre vezet bennünket, mert azt szeretné, hogy hitben járjunk. *„Mert hit nélkül, senki sem lehet kedves Isten előtt.”*

Az Úr tehát azt mondta Pálnak:

Kelj fel, menj el Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt.

Mivel pedig annak a világosságnak a ragyogása miatt nem láttam...

– a fényesség egy időre megvakította Pált –

... a velem levők kézen fogva vezettek, úgy mentem be Damaszkuszba.

Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi...

– csakúgy, mint ti vagytok, mondja Pál –

aki mellett bizonyoságot tesznek az ott lakó zsidók mind...

Pál tehát itt rámutat arra, hogy Anániás egy egyenes, törvény szerint élő kegyes férfi, nem holmi gazember.

(Anániás) eljött hozzám, elém állt és így szólt: Testvérem, Saul láss! És én abban a pillanatban ismét láttam és rátekintettem. Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat és hangot hallj az ő szájából.

Pál ott, a Damaszkusz felé vezető úton látta Jézus Krisztust. Amikor a Korinthusiakhoz írt első levelében Krisztus feltámadásának tanúiról ír, megemlíti, hogy Jézus Krisztus megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek, azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre. Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak, legutoljára pedig mintegy torzszülöttnek, megjelent nekem is.

És Pál, amikor apostolságáról ír a korinthusiaknak, akkor felteszi a kérdést, hogy „vajon nem láttam Jézust, a mi Urunkat?”

Anániás is azt mondta Pálnak:

Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat és hangot hallj az ő szájából.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében a kezdeti üdvözlés után a következőket írja:

„Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket, mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.”

S ezután Pál el is mondja nekünk, hogy mire gondol. Felsorolja nekünk mindazokat a lelki áldásokat, amelyekért áldja a mi Urunkat, Jézus Krisztust.

És figyeljük meg, hogy mit említ legelőször listájának a legtetején. Azt, hogy őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt.

Én úgy érzem, ha valaki igazán megérti, hogy mit jelent az, hogy Isten kiválasztotta őt, akkor az ő listáján is első helyre fog ez kerülni.

Anániás is ezt mondja Pálnak:

... Atyáink Istene kiválasztott téged...

Jézus is azt mondta tanítványainak, hogy *„nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket.”*

Pál tehát azt írja az efezusi szenteknek, hogy *„őbenne kiválasztott Isten minket magának, már a világ teremtése előtt.”*

Olyan hálás vagyok, hogy engem is kiválasztott magának Isten, mert enélkül semminek sem lenne értelme.

Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat és hangot hallj az ő szájából.

Pál tudta azt, hogy Isten nagyon kegyelmes volt őhöz, amikor őt kiválasztotta, mert akkor választotta őt ki, amikor Pál még Saulként javában üldözte a keresztényeket és a halálba küldte őket.

De mégis kiválasztotta őt az Úr, hogy megismerje az ő akaratát, meglássa az Igazat, és hangot halljon az ő szájából.

Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál.

Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül hívván az Úr nevét.

Pál tehát elmeséli a zsidó tömegnek személyes élményét a Jézus Krisztussal való találkozásáról. Tulajdonképpen azt mondja nekik, én megértelek benneteket, én tudom, hogy miért ilyen a hozzáállásotok. Én tudom, hogy miért gondolkodtok így Jézus Krisztusról.

Régen én is ugyanúgy gondolkodtam, mint ti, én is üldöztem a keresztényeket. Épp Damaszkuszba tartottam, hogy börtönbe vessem az ottani hívőket, de az Úr megállított és megmutatta magát nekem.

Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe...

Itt azonban meg kell jegyeznünk, hogy Pál Damaszkuszból nem azonnal Jeruzsálembe ment, egy kis idő múlva Arábiába, a sivatagba ment, ahol körülbelül két-három évet töltött el.

Isten itt mutatta meg neki az ő tervét az életére, és megmutatta neki Jézus Krisztust is az ószövetségi írásokban.

„Pál ezután visszatért Arábiából Damaszkuszba s bátran hirdette Jézus Krisztust a zsinagógában, ezzel azonban magára haragította a zsidókat, akik elhatározták, hogy megölik őt, úgyhogy a barátai egy kosárban eresztették le az éj leple alatt a városfalon, a zsidók ugyanis éjjel nappal őrizték a kapukat, hogy megölhessék Pált a megfelelő pillanatban.”

Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem.

Az Igében más helyen is láthatjuk, hogy a hívők imádkozás közben révületbe esnek, és általában ilyenkor kapnak látomást az Úrtól és ilyenkor szól nagyon közvetlenül Isten a szívükhöz.

Én ismerem ennek az állapotnak a definícióját és én eszerint még sohasem estem révületbe. Ez azonban nem jelenti az, hogy én ezt ellenezném, mert nyitott vagyok Isten bármilyen munkájára az életemben. Nyitott vagyok arra, hogy Isten úgy szóljon hozzám, ahogy azt ő szeretné.

Az Úr azonban más csatornákon keresztül is szól. Hozzám például nagyon sokszor szól az ő Igéjén keresztül szólt, és ez számomra mérhetetlenül hatalmas áldás.

Nem vagyok ellene a látomásoknak, és annak se, hogy valaki imádkozik és révületbe esik. Én mindezekre nyitott vagyok, ha ez Isten munkája. De nem szabad elfelejtenünk, hogy mindenfajta megtapasztalást alá kell vetnünk Isten Igéjének.

Pál is azt mondta a Galatákhöz írt levelében, az 1:8-ban: *„Viszont ha még mi magunk vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot, azon kívül, amit mi hirdettünk, átkozott legyen.”*

Él Amerikában egy Neil Frizbi nevű férfi, aki azt állítja magáról, hogy folyamatosan látomásokat és hatalmas kinyilatkoztatásokat kap Istentől. Ez a férfi áruba is bocsátja az Istentől kapott látomásokat és kinyilatkoztatásokat, mégpedig hat, tíz és tizenöt dolláros csomagokban.

Sajnos nagyon sok embert sikerült ezzel becsapnia, és mivel rendkívül nyereséges volt a vállalkozása, egy egymillió dolláros gyülekezeti épületet is sikerült felépíttetnie. Nem is olyan rég kaptam tőle egy kis szórólapot, amivel a látomásait reklámozza, és bevallom, nagyon meglepődtem, hogy ő még mindig ebből él, én ugyanis már tizennégy éve nem hallottam felőle semmit.

Sok évvel ezelőtt szinte minden héten kaptam egy ilyen röplapot, és tisztán emlékszem, hogy az egyik alkalommal épp egy vacsorára siettem, de megálltam valamiért a gyülekezetben és ismét egy ilyen röplapot találtam a postaládában.

Általában már el sem olvastam ezeket, hanem automatikusan összegyűrtem és kihajítottam a kosárba, és hát most is ezt tettem. Majd egy pillanatra megálltam, és azt mondtam az Úrnak:

– Uram, én teljesen nyitott akarok lenni a te munkádra. Én semmi elől nem akarok elzárkózni, ami tőled való. És nem akarok cinikus lenni, bár bevallom, nem könnyű ezt megvalósítani egy olyan ember esetében, aki magáról azt állítja, tőled kap látomásokat és kinyilatkoztatást, de ezeket különböző csomagok formájában áruba bocsátja.

De Uram, ha ez az ember esetleg mond valami olyat, ami tőled van, amit szeretnél, hogy én meghalljak, akkor nyitott vagyok rá. És akkor az Úr szólt a szívemhez. Nem esetem révületbe, hanem egyszerűen csak szólt a szívemhez az Úr és Jeremiás könyvét juttatta eszembe.

„Az a próféta, ki álmot látott, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki igét kapott, hirdesse igémet igazán. Mi köze a szalmának a tiszta búzához. Így szól az Úr.”

Annyira megörültem, amikor az Úr szólt hozzám, hogy meg kellett állnom egy pillanatra, mert veszélyes lett volna ilyen állapotban vezetnem. És csak ültem ott az autóban és örvendeztem, hogy Isten nekem adta az Ő Igéjét, mert mindent megtalálunk az Igében, amire szükségünk van az életünkhöz, és az Igében megismerhetjük Istent.

Ha tehát a következő héten felállok itt előttetek és azt mondom, hogy végre, végre megtörtént. Az egyik nap a múlt héten hazamentem és révületbe estem, és álmot láttam és víziót kaptam az Úrtól, de ha mindaz, amit mondok nektek, nincsen összhangban Isten Igéjével, akkor legyek átkozott.

Sőt mi több, ha többet jelentene neked az én látomásom, az én álmaim, mint Isten Igéje, akkor ott valami nincs rendben.

Mert amikor a látomásaimról beszélnék, akkor én csak szalmát adnék neked, Isten Igéje pedig a búza.

És Isten azt mondja, mi köze a szalmának a tiszta búzához, vagy ahogy Károli fordításában olvashatjuk, mi köze van a pelyvának a búzához. Ne told félre a búzát a pelyváért.

És hogy mi is a különbség a búza és a pelyva között? A pelyvát először is nagyon nehéz lenyelni.

Én nagyon szeretem a tiszta búzát. Emlékszem, kisgyerek koromban tyúkokat tartottunk, és én mindig kiszedtem a búzát a tyúkoknak készült eledelből, mert rájöttem, hogy ha elég sokáig rágom búzát, akkor egy idő után rágószerűvé válik, úgyhogy én mindig búza rágót rágtam.

Előfordult azonban, hogy a búzával együtt egy kis pelyva is került a számba, és ha le is akartam ezt nyelni, nem ment, általában valahol megakadt a torkomon, és csak nagy öklendezések árán tudtam azt kiköpni.

Szóval mi köze van a pelyvának a tiszta búzához? A pelyvát nagyon nehéz lenyelni.

Visszatérve Az apostolok cselekedeteinek 22. fejezetéhez:

Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe és a templomban imádkoztam: révületbe estem, és láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess, és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te rólam való bizonyágtételeidet.

Erre így szóltam: Uram, ők tudják, hogy én voltam az, akik börtönbe vettem és zsinagógáról zsinagógára járva megvertem a benned hívőket.

Vagyis azt mondja Pál, hogy Uram, de hát tévedsz, hiszen tudod, hogy ők tudják, hogy én milyen odaszántan üldöztem azokat, akik benned hittek.

Amikor pedig kiontották Istvánnak, a te vértanúdnak a véré, magam is ott álltam, helyeslem az ő megölését, és őriztem azoknak a ruháját, akik megölték.

Pál tehát helyeselte István megölését, és ez arra utal, hogy ő is tagja volt a zsidó Nagytanácsnak.

De ő azt mondta nekem: Eredj el, mert én messze küldelek téged, a pogányok közé.

És amikor Pál a pogányok szót kimondta, olyan volt ez, mintha vörös leplet lengetett volna a bika szeme előtt. Ennek hallatára a zsidók hihetetlenül felbőszültek és tulajdonképpen Pálra támadtak.

Eddig a kijelentésig hallgatták, de akkor így kezdtek kiáltozni: „Töröld el a föld színéről az ilyet, mert nem szabad neki élnie!” Kiáltoztak, ruháikat eldobálták és port szórtak a levegőbe. Az ezredes elrendelte, hogy vigyék a várba, és meghagyta, hogy korbáccsal vallassák ki: hadd tudja meg, miért kiáltoztak így ellene.

Az ezredes nem beszélt héberül, tehát ő csak annyit látott, hogy Pál elkezdett beszélni a néphez, és mindenki nagyon figyelmesen hallgatta őt, majd hirtelen az egész tömeg hihetetlen haragra lobbant és elkezdtek kiáltozni, eldobálták a ruháikat, port szórtak a levegőbe és megpróbálták elkapni Pált.

Ezért az ezredes megparancsolja, hogy vigyék Pált a várba, és korbáccsal vallassák ki, hogy megtudják, mit mondott a tömegnek és miért támadt ilyen hatalmas felfordulás.

Abban az időben a korbácsolás a vallatás egyik elterjedt formája volt. Ez általában úgy történt, hogy a fogoly kezeit szíjakkal lekötötték, oakötötték egy póznához, és a hátát teljesen szabadon hagyták.

Ezután ezt a szabadon hagyott hátat kezdték el korbácsolni.

A rómaiak által használt korbács bőrszíjakkal állt, és a szíjakra üvegszilánkokat és ólomdarabkákat kötöttek, így a korbács még jobban fel tudta hasítani az ember hátán a bőrt, sőt a húst. Azután a fogoly mellé állítottak egy írnokot, aki feljegyezte mindazt, amit korbácsolás közben, hatalmas fájdalomában bevallott.

És ha kízóli látták, hogy a fogoly hajlandó velük együttműködni, és valóban vallomást tesz, akkor miután mindent bevallattak vele, amit akartak, sokkal enyhébb korbácsütésekkel folytatták, bár a harminckilenc korbácsütés neki is kijárt.

Gyakran a foglyok belehaltak ebbe a vallatásba, a korbácsolás ugyanis rendkívül fájdalmas volt és hatalmas vérvesztéssel járt.

Ha a fogoly nem volt hajlandó vallomást tenni, akkor egyre keményebben mérték rá a korbácsütéseket, és ez általában olyan hatalmas kínnal járt, hogy a foglyok végül mégiscsak bevallották, hogy mit követtek el.

A római birodalomban ez egy nagyon kegyetlen, de rendkívül hatékony módja volt a foglyok vallatásának, aminek segítségével nagyon sok bűntényt sikerült nekik felgöngyölíteni.

Jézust Pilátus parancsára korbácsolták meg. Ézsaiás próféta azt írja, hogy amikor kínozták alázatos maradt, a száját sem nyitotta ki.

„Mint a bárány, akit a vágóhídra visznek, vagy mint a juh, aki némán tűri, ha nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”

Miért?

Mert nem volt mit bevallania. Ezért egyre erősebben mérték rá a korbácsütéseket, amíg darabokra nem szaggatták a hátát.

„A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg.”

Az ezredes tehát elrendelte, hogy korbácsolják meg Pált és így vallassák ki.

Amikor pedig szíjjakkal lekötötték, ezt kérdezte Pál az ott álló századostól: „Szabad-e római polgárt, ítélet nélkül megkorbácsolnotok?”

A törvény szerint ugyanis, ha valaki római polgár volt, akkor először bíróság elé kellett állítani, és ha a bíróság bűnsnek találta, és esetleg kereszthalálra ítélte, előtte még megkorbácsolhatták az elítéltet, hogy kihúzzanak belőle minden bűntettet, amit elkövetett.

Amikor ezt meghallotta a százados, az ezredeshez ment és jelentést tett neki: „Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár. Erre az ezredes odament, és megkérdezte tőle:

„Mondd meg nekem: csakugyan római polgár vagy?” Mire ő így felelt: „Az vagyok.”

Az ezredes erre így szólt: „Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot.” Pál ezt mondta: „Én pedig már benne is születtem.”

Ekkor azonnal félreálltak mellőle azok, akik vallatni akarták. Sőt az ezredes is megijedt, amikor megtudta, hogy római polgár, akit megkötöztetett.

Római polgárt ugyanis nem lett volna szabad megkötöztetnie sem, ez is ellenkezett a római törvényekkel.

Másnap aztán meg akarta tudni a valóságot, hogy mivel vádolják a zsidók, levétette tehát bilincseit és megparancsolta, hogy jöjjenek össze a főpapok és az egész nagytanács. Ekkor lehozatta Pált és eléjük állította.

Pál rátekintett a nagytanácsra, és így szólt: „Atyámfiak, férfiak, én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek mind e mai napig.

Pál egészen elképesztő ember volt. A Filippiekhez írt levelében, amikor arról beszél, hogy Krisztusért kárnak ítélt mindent, azt is írja: *„pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha más valaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább.”*

És Pál leírja, hogy a nyolcadik napon metélték őt körül, hogy Izrael népéből, Benjámin törzséből származik, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, és a legvégén azt is mondja, hogy a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.

Micsoda elképesztő ember volt Pál! Azt tudta mondani, hogy én teljesen jó lelkiismerettel tudtam szolgálni Istennek mind a mai napig.

Én ezt így nem tudnám kijelenteni magamról.

Anániás főpap ekkor megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon. Pál erre így szólt hozzá: „Megver téged az Isten, te meszelt fal!”

Egyszer Jézus is úgy utalt a farizeusokra, mint fehérre meszelt sírokra.

A zsidók nagyon óvatosak voltak, a világért sem értek volna hozzá egy holttesthez, vagy valakihez, aki hozzáért egy holttesthez, mert a zsidó törvények szerint ez tisztátalanná tette volna őket. Ha ez megtörtént, akkor addig nem léphettek be a templomba és nem imádhatták ott Istent, míg alá nem vetették magukat egy tisztulási szertartásnak. Ehhez pedig folyóvíz kellett.

Emlékszem, hogy legutóbb amikor Izraelben jártunk, ellátogattunk a Gihon forráshoz, amely a Kidron völgyben található, és nagyon érdekes, mert a Gihon forrás vizét a Siloá alagút vezeti el a Siloá medencébe. Ez egy hosszabb alagút, amelyet Ezékiás király idejében építettek.

Miközben ott álltunk, megjelent egy zsidó fiatalember, hogy megmártózzon ebben a forrásban. Valószínűleg ő is egy tisztulási szertartás részeként akart megmártózni a forrásban, mert a zsidó törvények értelmében csak akkor tisztulhattak meg, hogyha folyóvízbe mártóztak.

Mivel tehát a zsidók nem akartak hozzáérni sem egy halott tetemhez, sem pedig olyan emberhez, aki egy halott tetemhez hozzáért, a sírok falait mindig fehérre meszelték, hogy az arra járó embereket figyelmeztessék, hogy még véletlenül se érjenek hozzá.

És itt Pált a főpap viselkedése kihozta a béketűrésből. Nem fordította oda a másik arcát, hanem ehelyett azt mondta:

Megver téged az Isten, te meszelt fal!

A meszelt fal azt jelentette, hogy te belül halott vagy, és aki hozzád ér, azt tisztátalan lesz.

Tehát ez egy nagyon komoly kijelentés volt Pál részéről.

A 3-as versből láthatjuk, hogy miért hozta ki ez Pált a béketűréséből:

... itt ülsz, hogy ítélkezz felettem a törvény szerint, mégis a törvény ellenére azt parancsolod, hogy megüssenek?

A törvény értelmében ugyanis amíg a fogoly kihallgatása tartott a Nagytanács előtt, addig nem üthették meg.

Pál tehát dühbe gurult annak láttán, hogy ez az ember a törvény szerint kíván felette ítélkezni, és mégis valami törvényelleneset parancsol. Kihozta ez a sodrából, és erre mondta, hogy:

Megver téged az Isten, te meszelt fal!

Nagyon érdekes, hogy két évvel később meg is történt az, amit Pál mond, Anániást ugyanis meggyilkolták.

Erre az ott állók ezt mondták: „Isten főpapját gyalázod?” Pál így válaszolt: „Nem tudtam atyámfiai, hogy főpap.”

Mert meg van írva: „Néped fejedelmét ne átkozd!”

Egyesek szerint ez arra enged következtetni, hogy Pálnak gyenge volt a látása. Az Igében ezen kívül is találunk olyan igeverseket, amelyek arra engednek következtetni, hogy Pálnak komoly problémái voltak a szemével.

Egyesek szerint ez volt a tövis az ő testében, a sátán angyala, hogy gyötörje.

Pál a Galatákhöz írt levelében a galaták első szeretetéről ír, és ezt mondja nekik Pál: „Hova lett a ti boldogságotok? Mert bizonyágot teszek rólatok, hogyha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok és nekem adtátok volna.”

Ezt az igeverset is értelmezhetjük Pál szemproblémáira történő utalásként.

Egyes korabeli leírások szerint Pál egy alacsony, vékony, csontos zsidó ember volt, aki valamiféle szembetegségben szenvedhetett, mert folyamatosan könnyezett a szeme, ezért folyamatosan hunyorgott, és emellett Pálnak még az orra is nagy volt.

De engem igazából nem érdekel, hogy Pál hogy nézett ki, mert Pál egy egészen nagyszerű ember volt.

Mivel Pál tudta, hogy egyik része a szadduceusok, másik részük pedig a farizeusok közül való, így kiáltott a nagytanács előtt:

„Atyámfiak, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reménysége, és feltámadása miatt vádolnak engem.” Mivel ezt mondta, vita támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a gyűlés véleménye megoszlott.

A szadduceusok ugyanis azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig vallják mindegyiket. Erre nagy kiáltozás támadt, a farizeuspárti írástudók közül néhányan felállva hevesen vitatkoztak, és így szóltak: „Semmi rosszat nem találunk ebben az emberben. Háttha Lélek szólt hozzá vagy angyal?” Mivel a felfordulás egyre nagyobb lett, az ezredes attól félve, hogy Pált széttépik, megparancsolta, hogy a csapat menjen le, ragadja ki közülük, és vigye be a várba.

Pál tehát ismét megpróbál bizonyosságot tenni, és ez ismét zavargásokba torkollik.

Évek óta arra várt, az volt az álma, hogy a zsidóknak hirdethesse az evangéliumot. De ezen próbálkozása röviddel megtérése után kudarcba fulladt, és most másodszor, Jeruzsálemben ismét ugyanaz történt.

Sokan azt gondolják, hogy Pálnak a hatos versben elhangzó mondata egy egészen kiváló húzás volt, és azért mondta ezt, mert tudta, hogy ezzel össze tudja ugrasztani a szadduceusokat és a farizeusokat, és amíg ők veszekszenek, Pál feltűnésmentesen el tud tűnni a színről.

Lehetséges, hogy Pál azért mondta, amit mondott, hogy ezzel összeugrassa a farizeusokat és a szadduceusokat, én azonban ezzel az elképzeléssel nem értek egyet. Szerintem Pál azért említi azt, hogy a halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem, mert elhatározta, hogy hirdetni fogja a jelenlévő farizeusoknak Jézus Krisztus feltámadását.

Ezért kezdi azzal, hogy:

... én farizeus vagyok, farizeus fia...

– hogy azonosítsa magát a farizeusokkal, és hogy rámutasson, hogy ő tudja, mit jelent farizeusnak lenni.

Úgy gondolom, hogy ezután azt tervezte, hogy rátér Jézus Krisztus feltámadásának igazságára, de mielőtt ezt megtehetné volna, elszabadult a pokol, és úgy kellett őt kiragadni az emberek karmai közül, akik készek voltak megölni őt.

Pál valószínűleg nagyon el volt keseredve, amikor visszavitték őt a várba, és ismét őrizet alá helyezték. Feltehetőleg csak ott ült és várt, hogy leszálljon az éjszaka. Nagyon el lehetett keseredve, mert tudatában volt saját bukásának, hiszen képtelen volt véghezvinni nagy álmát, nem tudta meggyőzni saját népét, a zsidókat, hogy Jézus Krisztusban van az ő üdvösségük.

Pál olyan nagyon szerette saját népét, a zsidókat, hogy a Római levélben ezt írja: *„mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett.”*

Pál teljes szívében vágyott arra, hogy a zsidóknak hirdesse az evangéliumot, de amikor elérkezett a nagy pillanat, akár Isten akaratából, akár nem, Pál próbálkozása kudarcba fulladt.

Olyan ez, mint amikor nézzük a focimeccset, és ott ülünk a kispadon, és úgy érezzük, bárcsak valaki végre engem küldene be a pályára. Olyan hatalmas gólt tudnék rúgni. A csapatunk nyerhetne, mert tudom, hogy én meg tudnám ezt csinálni, csak esélyt kellene nekem adni.

És akkor, hirtelen elérkezik a várva várt pillanat. Az edző engem küld be valaki helyett, és nálam a labda és szárnyalok vele, és már ott vagyok a kapunál, és mindent beleadok, és akkor mellérúgom.

Ismét a másik csapatnál a labda, én meg visszakerülök a kispadra. És tudom, hogy ez volt a nagy pillanat, és én nagyon elrontottam.

Valószínűleg Pál is így ült ott, szomorúan és elbátortalanodva. De elkeseredettségében is ott volt mellette Isten, szólt hozzá és vigasztalta őt, és ez olyan gyönyörű.

A következő éjszaka pedig odaállt mellé az Úr, és ezt mondta: „Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned!”

Jézus is gyakran mondta tanítványainak, hogy bízzanak benne. Amikor Máté evangéliumában *„tanítványok hajóra szálltak, hogy átkeljenek a túlsó partra, és a negyedik éjszakai őrváltáskor odament hozzájuk Jézus a tengeren járva, a tanítványok megrettentek és ijedtükben felkiáltottak, de Jézus azonnal megszólította őket és az mondta nekik, bízzatok, én vagyok, ne féljete!”*

És az Úr Pálnak is ezt mondja most: bízzál!

Pál valószínűleg nagyon el volt keseredve, lehet hogy éppen azzal ostromozta magát, hogy miért kellett kimondania azt a szót, hogy pogány. Vagy miért engedte, hogy kihozzák őt a béketúrásából. Hogy mondhatta a főpapnak, hogy meszelt fal.

Bezzeg, ha ezt, és ezt nem mondta volna, akkor bizony minden másképp alakult volna.

És bizony mi is milyen könnyen belefulladásunk a „miért” és a „ha” mocsarába, amikor mindig azon gondolkodunk, hogy mi lett volna ha.

Pedig ez nem segít rajtunk, csak fokozza elkeseredettségünket.

Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben...

Látjuk tehát, hogy Isten elismeri, hogy Pál bizonyosságot tett az Ő nevében Jeruzsálemben. Isten nem korholja, nem kárhoztatja Pált azért, mert kimondta a pogány

szót, nem mondja neki, hogy tudnia kellett volna, hogy hogyan reagálnak majd erre a zsidók.

Nem, Isten mindezt nem veti Pál szemére. Isten nem kárhoztatta Pált, éppen úgy, ahogy Jézus sem kárhoztat bennünket.

Vajon miért gondoljuk oly sokan, hogy Jézus folyamatosan kárhoztat bennünket? Azt hiszem azért, mert nagyon sokan ezt hirdetik.

Az én esetemben legalábbis ez mindenképpen igaz volt. Én nagyon sok olyan prédikációt hallottam már, amely kárhoztatott engem, és ezért egy idő után én magam is elhittem azt, hogy Jézus kárhoztat engem.

De aztán elolvastam, hogy mit ír Pál a Róma 8:1-ben.

„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.”

És olvastam Jézus szavait is. Jézus azt mondta: *„Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ által. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.”*

És olvastam Pál kérdését is a Róma 8:34-ben. Pál ezt kérdezi: *„Ki ítélte kárhozatra?”*; *„A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van és esedezik is értünk?”*

Jézus tehát nem kárhoztat engem, hanem közbenjár értem. És ez a felismerés gyökeresen megváltoztatta az egész életemet, megváltoztatta a Jézussal való kapcsolatomat.

Mert Jézus felemeli a fejemet, nem pedig a sárba tipor engem.

Nagyon hálás vagyok Jézusért, és az Úr itt Pált is megvigasztalja.

Bízzál, mert ahogy bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben most úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned.

Pál valószínűleg nagyon megörült, amikor Isten azt mondta neki, hogy el fog menni Rómába és ott is bizonyosságot tesz majd őróla.

Miután Pál elindult erre a missziós útjára Efezusból, hogy Görögországon és Macedónián át érkezzon Jeruzsálembe, azt mondta, hogy miután már ott voltam, vagyis Jeruzsálemben, Rómát is meg kell látnom.

Látjuk tehát, hogy Pál nagyon szeretett volna eljutni Rómába, hiszen mindig lázba hozták a nagy városok, a kereskedelmi központok, a nagy kulturális központok. Mert belegondolt, hogy mennyi embernek tudná ott hirdetni Jézus Krisztus evangéliumát.

És most tehát Isten azt mondja neki, hogy bízzál Pál:

... mert ahogy bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned.

Micsoda elhívás is ez! Olyan jó, amikor az Úr ilyen konkrét célt tűz ki az életünkben, mert tudhatjuk azt, hogy Isten segítségével el fogjuk érni azt a célt, és hogy ebben bennünket, semmi sem akadályozhat meg.

És bizony Pál el is jutott Rómába, bár nem kis megpróbáltatásokon keresztül, mint ahogy azt látni fogjuk. Sőt az első nagyobb akadállyal, már a következő versben találkozhatunk.

Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat...

– vagyis azt mondták, legyünk átkozottak, ha nem valósítjuk meg azt az adott, kitűzött feladatot. Tehát:

... a zsidók közül többen összesereglettek és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek, nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.

Látjuk tehát, hogy ők ezt nagyon komolyan gondolták.

Súlyos átokkal köteleztük magunkat, hogy semmi táplálékot nem veszünk magunkhoz, amíg meg nem öljük Pált.

Most tehát a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, mintha alaposabban akarnátok kivizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy végezzünk vele, mielőtt ideér.

Meghallotta azonban Pál nőtestvérének fia...

– ez az egyetlen hely, ahol az Ige említést tesz Pál rokonairól. Unokaöccse tehát

... meghallotta a cselszövést, elment, és a várba bejutva elmondta ezt Pálnak.

Ne feledjük azonban, hogy az Úr azt mondta Pálnak, hogy Rómában is bizonyosságot kell tenned. És ha Isten ezt mondja Pálnak, akkor az úgy is lesz. Ha Isten kijelent valamit, akkor az meg is fog történni.

Azt tehát biztosra vehetjük, hogy ha törik, ha szakad, Pál eljut Rómába.

Most azonban egy komoly akadály gördül az útjába, hiszen negyven zsidó átokkal kötelezte magát, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.

Bizony Isten sokszor egész természetes úton végzi el az Ő természetfeletti munkáját. A minap egy lelkipásztor barátommal éppen arról beszélgettünk, hogy mennyire fontos ezt felismerni. Könnyen beleeshetünk ugyanis abba a hibába, hogy nem ismerjük fel Isten munkáját, mert az túl természetesnek tűnik ahhoz, hogy természetfölötti legyen.

Pedig Isten munkája mindig természetfölötti, mivel ezt Isten végzi.

Sokszor azonban az emberek szellemi értelemben annyira elvakultak, hogy nem veszik észre Isten munkáját, ha azt nem kíséri valami természetfeletti megnyilvánulás. Az az ember, aki valóban érzékeny a Lélekre és Isten munkájára, akkor is meglátja majd Isten munkáját, amikor Isten azt nagyon természetes úton végzi.

Ne csak a látványos, természetfeletti megnyilvánulásokban lássuk meg tehát Isten munkáját, hanem tudatosítsuk azt, hogy Isten nagyon természetes módon is munkálkodhat az életünkben.

És itt volt Pál unokaöccse, ez a kisfiú, aki meghallotta, hogy cselszövést szőnek bizonyos zsidók Pál ellen. És ez is olyan természetesnek tűnik, hogy itt van ez a kisfiú, aki történetesen Pál unokaöccse, aki meghallja, hogy cselszövésre készülnek, és elfut Pálhoz és elmondja ezt neki.

De itt valójában egészen természetfelettről van szó, Isten munkájáról. Nem ismerem a részleteket, és nem tudom, hogy pontosan hogyan jutott a kisfiú tudomására ez a cselszövés.

Lehet, hogy elhatározta, hogy elmegy a barátjához játszani, és a barátja házában már ott gyülekeztek ezek a zsidók, a barátja édesapjával egyetemben, és éppen arról beszéltek, hogyan ölik majd meg Pált.

Nem tudom, de azt tudom, hogy Isten munkája volt ez.

Pál magához kérte az egyik századost és ezt kérte tőle: „Ezt az ifjút vezesd el az ezredeshez, mert jelenteni kíván valamit.”

Az tehát maga mellé vette az ifjút, elvezette az ezredeshez és ezt mondta: „A fogoly Pál hivatott engem, és megkért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked.”

Az ezredes kézen fogva félrevonta az ifjút és megkérdezte tőle: „Mit akarsz nekem jelenteni?” Az pedig így válaszolt: „A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged, vezettesd be Pált holnap a nagytanács elé, mintha valamit pontosabban akarnának megtudni róla. De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfi leselkedik rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen állnak, csak üzenetedet várják.”

Az ezredes elbocsátotta az ifjút és meghagyta neki: „Senkinek ne szólj arról, hogy ezt jelentetted nekem!”

Ezután hivatott két századost és megparancsolta nekik: „Éjszaka kilenc órától fogva állítsatok készenlétbe kétszáz katonát, valamint hetven lovast, meg kétszáz lándzsást, hogy induljanak Cézareába. Adjatok mellé háttas állatokat is, hogy Pált felültetve biztonságban juttassák el Félix helytartóhoz.”

Azután levelet írt, amelynek ez volt a tartalma: „Klaudiusz Líziász a nagyra becsült helytartónak, Félixnek, üdvözetét küldi. Ezt a férfit a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, de csapatommal megjelenve kiszabadítottam, mivel megtudtam, hogy római polgár. Mivel meg akartam tudni, mivel vádolják, a nagytanácsok elé vezettem.

Megállapítottam, hogy az ő törvényük vitás kérdéseivel kapcsolatban vádolják, de nincs ellene semmiféle halált, vagy fogságot érdemlő vád.

*Mivel pedig jelentették nekem, hogy merénylet készül ez ellen a férfi ellen, azonnal elküldtem hozzád és vádlóinak is meghagytam, hogy nálad emeljenek szót ellene.”
A katonák pedig a kapott parancs értelmében átvették Pált, és elvitték az éjszaka folyamán Antipatriszba.*

Jeruzsálemből Cézareába körülbelül kilencven kilométer volt az út, és ebből körülbelül hatvan kilométer hegyvidéken át vezetett, ahol szintén zsidók laktak, vagyis nagyon könnyű lett volna lesben megvárni Pált, és az életére törni.

Antipatrisztól azonban, amely a jeruzsálemi hegyek lábánál feküdt, Cézareába egy sík vidéken vezetett az út. Itt pedig sokkal nehezebb elrejtőzni, és lesben állni Pálra várva. Ez az útvonal tehát biztonságosabbnak bizonyult.

Isten tehát megígéri Pálnak, hogy eljut Rómába és ott bizonyoságot tesz majd, és Pál még aznap éjjel útra kelt, kétszáz katona, hetven lovas és kétszáz lándzsás kíséretében, akik elvitték őt az éjszaka folyamán Antipatriszba.

Másnap a gyalogos katonák visszatértek a várba, Pál pedig továbbment a lovasokkal Cézareába.

Félix helytartó egykor rabszolga volt és volt egy testvére, akit Pallusznak hívtak. Pallusz Néró császár egyik kedvenc embere volt, és közbenjárt nála testvére érdekében, és sikerült elérnie, hogy Néró felszabadítsa Félixet a rabszolgasorból.
Aztán Pallusz folyamatos közbenjárásának köszönhetően Néró nemcsak felszabadította Félixet, hanem helytartóvá is tette, amire addig még nem volt példa a római birodalomban.

Félix azonban egy nagyon rossz helytartó volt, és Tacitus történetíró szerint úgy uralkodott, mint egy rabszolga.
Félixnek három felesége volt, akik nagyon gyorsan követték egymást a sorban.

Az első felesége nevét nem ismerjük, második feleségéről azt lehet tudni, hogy Antonius és Kleopátra unokája volt, de Félix tőle is nagyon gyorsan elvált, majd feleségül vette Druzillát, aki első Heródes Agrippa király lánya volt.

Amikor Pál Félix elé kerül, Félix már öt éve volt helytartó, de amint már előbb is említettem, nagyon rosszul kormányozta a fennhatósága alá helyezett térséget, és mindössze két évig maradt még kormányzó ezután, amíg a római kormányzat végül le váltotta és elűzte.

Ez tehát az az ember, aki előtt Pálnak majd védekeznie kell.

Amikor megérkeztek Cézareába, átadták a levelet a helytartónak és elébe vezették Pált is. Amikor a helytartó elolvasta a levelet, megkérdezte Páltól, hogy melyik tartományból való, és amikor megtudta, hogy Cilíciából, így szólt:

„Akkor foglak kihallgatni, ha vádlóid is megérkeztek.” És megarancsolta, hogy Heródes palotájában őrizték.

Heródesnek volt egy gyönyörű palotája Cézareában, Pál tehát egy nagyon szép helyen lakott.

Cézarea amúgy is egy nagyon szép kikötőváros volt a Földközi-tenger partján, amely Heródes idejében virágzott, tele volt impozáns építményekkel. Ezt a Heródes korából ránk maradt romok is igazolják.

Pál tehát Cézareában Heródes palotájában raboskodott, amíg meg nem érkeztek zsidó vádlói egy Tertullus nevű ügyvéddel.

Nagyszerű dolog látni, hogy Istennek milyen nagyszerű tervei vannak. És én személy szerint arra vágyom, hogy Ő megvalósítsa a terveit rajtam keresztül és az életemben. De ehhez az kell, hogy én nyitott legyek az Ő munkájára, hogy elérhető legyek számára, hiszen nem tudhatom, hogy mit tartogat számomra Isten. De azt tudom, hogy jó tervei vannak és hogy nagyszerű részt venni az Ő munkájában.

Isten áldjon benneteket, adjon nektek egy jó hetet, és hadd legyen a mi szívünk nyitott Isten munkájára, hogy természetfölötti munkáját elvégezhesse bennünk, és rajtunk keresztül, akár természetfölötti, akár természetes úton, hogy az Úr használhassa a mi életünket az Ő dicsőségére.

Apostolok cselekedetei 24-25. fejezet

Pált bizonyos Ázsiából való zsidók meglátták a jeruzsálemi templomban, és hihetetlen dühösek lettek, mert tudták, hogy Pál a pogányok között hirdette Jézus Krisztus evangéliumát.

Ők még *több* embert felbujtottak Pál ellen, úgyszólván végül felbolydult az egész város, a nép összecsesződött, megragadták Pált, kivonszolták a templomból, és meg akarták ölni.

Ekkor azonban megjelent a Templom-hegy melletti erődből a helyőrség ezredese katonákkal és századosokkal, és kimentette Pált a dühöngő tömeg karmaiból.

Pál próbált a vár lépcsőjéről szólani a néphez. Egy időre sikerült is neki a tömeget lecsendesítenie, megosztotta velük megtérésének történetét, de amikor megemlítette a pogányokat, a tömeg újra kiáltozni kezdett, és hatalmas zűrzavar támadt.

Másnap azután, mivel az ezredes meg akarta tudni, hogy mivel vádolják Pált a zsidók, megparancsolta, hogy jöjjenek össze a főpapok és az egész Nagytanács. Ekkor lehozatta Pált és eléjük állította.

De miután Pál kijelentette, hogy én farizeus vagyok, farizeus fia, és a halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem, a jelenlévő farizeusok és szaduceusok komoly vitába szálltak egymással, mert ők eltérően gondolkodtak erről a kérdésről.

Mivel egyre nagyobb lett a felfordulás, az ezredes félt attól, hogy Pált esetleg széttépik, így megparancsolta, hogy emberei mentsék ki Pált, immár másodszer a zsidók karmai közül.

Ezután a zsidók közül többen összesereglettek és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált. Sőt mi több, elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, elmondták ezt nekik, és kérték őket, hogy a Nagytanáccsal együtt javasolják azt az ezredesnek, hogy hozassa oda Pált, mintha az alaposabban ki akarná őt hallgatni.

És akkor ezek a zsidók, akik átokkal kötelezték magukat, majd lesben állnak és lecsapnak Pálra, és így megölik őt.

Pál unokaöccse azonban tudomást szerzett erről az összeesküvésről, elmondta azt Pálnak és az ezredesnek is, aki ennek hallatán elhatározta, hogy az éj leple alatt kimenekíti Pált Jeruzsálemből, és eljuttatja őt 200 katona és 70 lovas kíséretében először Antipatriszba, majd onnan a lovasok kíséretében Cézarába.

Most pedig Pál már Cézarába van, és arra vár, hogy vádlói is megérkezzenek, mert akkor fogják majd kihallgatni Félix helytartó előtt.

Öt nap múlva azután lement Anániás főpap a vének közül néhányval és egy Tertullusz nevű ügyvéddel, és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen.

Anániás főpap és a vének tehát egy Tertullusz nevű ügyvéddel érkeznek, aki mézes-mázas beszédével próbálja lenyügözni Félixet.

Amikor behívták, Tertullusz így kezdte vádolni: „Nagy békességet biztosítasz számunkra, nagyra becsült Félix, és üdvös változások történnek népünk javára a te gondoskodásod folytán. Ezt mindenkor és mindenütt teljes hálával ismerjük el.

De hogy hosszan ne fárasszalak, kérek, hallgass meg minket röviden, jóindulattal.

Mi ugyanis megállapítottuk, hogy ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között, és fővezére a názáretiek eretnekségének.”

Tertullusz nagyon komoly vádakkal illeti Pált. A rómaiak ugyanis nagyon érzékenyek voltak arra, ha valaki valamelyik tartományukban lázadást szított.

A zsidó történelemben volt már ilyen lázadásra példa, amelyet a levertek, ők tudták, hogy mindig felbukkannak a zsidók között olyanok, akik lázadást szítanak az emberek között, és arra ösztönzik őket, hogy fellázadjanak Róma ellen.

Ezért tehát nagyon komoly vádat emel Tertullusz Pállal szemben, amikor azt mondja, hogy:

... ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között.

Ezt a rómaiak ugye azonnal úgy értelmezték, hogy ellenük szít lázadást.

Tertullusz azt mondja, hogy Pál egy fanatikus vallási vezető, a názáreti irányzat feje, aki fanatizmusával felkelésbe viszi az embereket.

A templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk (és a mi törvényünk szerint akartuk elítélni...

Tertullusz itt úgy állítja be a dolgot, mintha ők fogták volna el Pált, hogy azután kihallgathassák őt, pedig ez nagyon is távol állt az igazságtól, hiszen emlékszünk, hogy a zsidók egyszerűen csak megragadták Pált, kivonszolták a templomból és meg akarták őt ölni.

Tertullusz tehát egy kicsit elferdíti a valóságot Félix helytartónak tartott beszámolójában.

Liziász ezredes azonban odajött, és erőszakkal kivette őt a kezünk közül, és azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek.)

De mi is történt valójában? Liziász ezredes megmentette Pál életét, és kiragadta őt a dühöngő zsidó tömeg karmai közül, mielőtt azoknak sikerült volna agyonverniük Pált.

Magad is tudomást szerezhetsz mindarról, mivel vádoljuk, ha őt kihallgatod.

Csatlakoztak ehhez a vádhoz a zsidók is, és erősítették, hogy mindez valóban így van.

Vegyük észre, hogy a Pál ellen felhozott vádakát igazából nem tudták bizonyítani, sem pedig szemtanúkkal alátámasztani.

Ezután Pál, amikor intett neki a helytartó, hogy beszélhet, így szólt: „Mivel tudom, hogy sok éve vagy már bírása ennek a népnek, nagyobb bizalommal védekezem a magam ügyében. Megtudhatod, hogy nincs több, mint tizenkét napja, hogy feljöttem Jeruzsálembe imádkozni.

De nem láttak engem sem a templomban, sem a zsinagógában, sem a városban bárkivel is vitatkozni vagy a nép között lázadást szítani. Azt sem tudják rám bizonyítani, amivel most vádolnak.

Pál tehát tagadja az ellene felhozott vádakát, és rámutat arra, hogy mindezeket a vádakát nem tudják bizonyítani.

De azt megvallom előtted, hogy én aszerint a tanítás szerint, vagy ahogy a Károli féle fordításban találjuk, aszerint az út szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgállok atyáim Istenének...

A korai keresztények gyakran mondták magukról, hogy ők az út szerint élnek, hiszen egy új életet éltek, amelynek középpontjában Jézus Krisztus állt.

Jézus ugye azt mondta tanítványainak, hogy „*én vagyok az út...*”, „... *senki sem mehet az Atyához csak én általam*”.

A korai keresztények ezért mondták magukról, hogy ők az út szerint élők. Több helyen találkozunk ezzel a kifejezéssel az apostolok cselekedeteiben, hogy: az út, és ez mindegyik alkalommal a hívőkre vonatkozik.

A keresztény kifejezést abban az időben alig használták, igazából azután kezdett elterjedni, hogy Péter első levelében azt írja: „*ha azonban valaki mint keresztény szenved.*”

A keresztény szó azonban mindössze háromszor fordul elő az Újszövetségben, és csupán egy alkalommal úgy, hogy egy keresztény a többi hívőről úgy beszél, mint keresztényekről.

Az út kifejezés azonban, amely Jézus Krisztus követőit jelentette, sokkal többször szerepel az Újszövetségben.

Azt írja az Ige, hogy a tanítványokat Antiokhiában nevezték először keresztényeknek, másodsor pedig az Apostolok cselekedeteinek 26. fejezetében találkozhatunk ezzel a kifejezéssel, amikor Agrippa ezt mondja Pálnak: „*Majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek.*”

Pál tehát azt mondja, hogy én aszerint az út szerint szolgállok atyáim Istenének, amelyet ők eretnekségnek mondanak.

Pál az utat követte, mert felismerte, hogy az Atyához csak egy út vezet, mégpedig Jézus Krisztuson keresztül.

Ezen kívül Pál még valamit megvall Félix előtt. Azt mondja:

... hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében.

Vagyis azt mondja, hogy ő hisz azokban a próféciákban, amelyek meg vannak írva a próféták könyvében és a Messiásról szólnak, és abban is, hogy Jézus Krisztus a Messiás.

Az Ószövetség tele van a Megváltóra vonatkozó próféciákkal, amelyeket Jézus Krisztus be is töltött.

És ha megnézzük, hogy mi a valószínűsége annak, hogy egyetlen embernek sikerül minden egyes próféciát betöltenie, akkor látni fogjuk, hogy Jézus Krisztusnak kellett a Megváltónak lennie, mert Ő ezeket az ígéreteket mind beteljesítette.

Elég, ha megnézzük a Jézus születésének helyét megjövendölő próféciát Mikeás könyvében: *„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen.”*

Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba. Betlehem egy aprócska falu volt. Annak az esélye, hogy valaki ott szülessen, egy volt a kétszázötvenezerhez. Jézus azonban mégis Betlehemben született.

De ez még nem minden.

Ha megnézzük a Messiásra utaló többi próféciát, látni fogjuk, hogy mindegyiket Ő teljesítette be.

Pál tehát azt mondja, hogy:

... hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek és ami meg van írva a próféták könyvében.

Sajnos ezt egyre kevesebb ember mondhatja el magáról napjainkban.

Pálnak az volt a szokása, hogy amikor egy új városba ért, mindig először a zsinagógába ment és tanította a zsidókat Megváltójukról, a saját Írásaik alapján, majd pedig bebizonyította nekik, hogy Jézus a Megváltó.

És ezt nem is nehéz bebizonyítani az ószövetségi írások alapján.

Jézus azt mondta: *„ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot.”*

A Zsidókhoz írt levélben pedig ezt olvashatjuk: *„Íme itt vagyok, ahogy a könyvtekericsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem.”*

És ha engedjük, hogy felkenjen bennünket a Szentlélek, és felnyissa a szemünket, akkor a Biblia minden oldalán meg fogjuk látni Jézust.

Biztosan emlékeztek arra, amikor Fülöp találkozott az etióp kincstárnokkal a Gázába vezető úton. Az etióp kincstárnok épp az Ószövetséget tanulmányozta és Fülöp az alapján kezdte el neki hirdetni Jézus Krisztust.

És valóban, mi is az Ószövetség bármely oldaláról kiindulva hirdethetjük Jézus Krisztust.

És azt remélem Istentől, hogy – amit ők maguk is várnak –, lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

A Jelenések könyve elmondja nekünk, hogy valójában két feltámadás lesz. Az igazak feltámadása és a gonoszoké. A két feltámadás között mintegy ezer év telik majd el.

A jelenések könyve 20. fejezetének 5-ös versétől ezt olvashatjuk: *„A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.*

Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak.”

Én hiszem, hogy az első feltámadás egy hosszabb időszakot ölel fel, és hiszem azt, hogy Jézus az első zsengeje azoknak, akik feltámadnak a halálból.

Emlékezzünk, hogy Jézus azt mondta, hogy *„az, aki hisz énbennem, nem hal meg soha.”*

Isten gyermeke számára tehát a halál annyit jelent, hogy abban a pillanatban elhagyjuk ezt az ütött-kopott földi sátrunkat és beköltözünk az új házunkba.

És én azt is hiszem, hogy a Jelenések könyvének 19. fejezete az első feltámadás utolsó szakaszát írja le, és ebben az utolsó szakaszban pedig a nagy nyomorúság mártírhalált halt szentjei lépnek be utolsóként az első feltámadásba, amellyel véget ér az első feltámadás szakasza.

Mi tudhatjuk, hogy abban a pillanatban, hogy a lelkünk kiköltözik ebből a földi testből, azonnal beköltözik abba a házba, amelyet Isten készített.

Pál apostol a 2Korinthus 5-ben a következőket írja: *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk – vagyis földi testünk – összeomlik – vagyis meghalunk és újra porrá leszünk – van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért is sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyei hajlékunkat, hogy ha le is kell vetkőznünk, ne bizonyuljunk mezíteleneknek.”*

Az angolban pedig azt mondja, hogy vágyakozunk rá felöltöni mennyből való hajlékunkat, vagyis kilépni ebből a földi testünkből, de nem azért, hogy mezítelenek legyünk.

Egy másik fordításban pedig, „nem azért, hogy test nélküli szellemi lények legyünk.”

Tehát Pál azt mondja, hogy én nem azért sóhajtok testben, mert már alig várom, hogy test nélkül lebeghessek ott kint, a semmiben, hanem azért, mert vágyakozok felöltetni rá mennyből való hajlékomat.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltetni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól. De bizakodunk és inkább szeretnénk kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.

Úgyhogy ha egy napon azt olvassátok az újságban, hogy Chuck Smith meghalt, akkor ne higgyétek el!

Mert Jézus azt ígérte nekem, hogy ha hiszek őbenne, akkor nem halok meg soha.

Úgyhogy hívjátok fel az újságírókat és tájékoztassátok őket arról, hogy bizony igencsak hiányosak az ismeretei. Én ugyanis nem haltam meg, csak elköltöztem ebből az elhasználódott, ütött-kopott földi sátorból, egy gyönyörű új házba, amelyet nekem Isten készített.

Minden embernek van lelke, és a lélek az én igazi énem, nem pedig a testem.

Persze a lelkem a testben lakik, de a lelkem a meghatározó. A testem csak egy eszköz, amelyen keresztül a lélek kifejezésre juttatja önmagát.

De egy nap a lelkem elhagyja a testemet, ezt az ütött-kopott földi sátrat, és egy új, Isten által készített házba költözik.

Jézus azt mondja János evangéliumának 14. fejezetében, hogy: „*az én Atyám házában sok hajlék van.*”

De Isten háza nem egy fizikai értelemben vett ház. Nem emberkéz által épített, hanem egy örökkévaló mennyi ház, amelyben nem lesz szükségünk fürdőszobára vagy hálószobára, mert ez egy örökkévaló ház lesz. Ezzel szemben a földi testünket az Ige sátonnak hívja, a sátor pedig csak ideiglenes hajlék lehet.

És Jézus azt mondja, hogy: „*és ha elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.*”

Pál a Korinthusiakhoz írt első levelében, a 15. fejezetben a természet világából vett illusztrációval írja le a feltámadást.

„*De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?*” És bizony sok ember számára valóban kérdés ez, hogy milyen testet kapunk majd miután átváltoztunk.

Úgy tűnik, hogy sokan nagyon is ragaszkodnak e földi testükhöz.

De ami engem illet, én kész vagyok lecserélni e földi sátrat, és beköltözni abba a házba, amelyet Isten nekem készített.

Pál azt mondja: „*amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad. És amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.*”

De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig mindegyik magnak a neki megfelelő testet... „*Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. Elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is.*”

És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is.

Isten az én testemet úgy tervezte meg, hogy az tökéletesen alkalmazkodjon a földi viszonyokhoz. Ezért van az, hogy a testem el tudja viselni a földön tapasztalható légnyomást, és képes húsz százalékos oxigéntartalmú levegőn élni.

Isten a testemet a földi létre tervezte, nem pedig a mennyei tartózkodásomra.

És ha az ember bárhol máshol, a földön kívül életben kíván maradni, akkor kénytelen önmaga számára a földhöz hasonló körülményeket biztosítani.

Ezért viselnek az űrhajósok űrruhát, hátukon oxigénpalackkal.

Ne feledjük, hogyha Isten ezt akarná, akkor nem kellene nekünk új testet adnia mennyei tartózkodásunkhoz.

Megtehetné azt, hogy esetleg űrruhát adna ránk, nitrogén- és oxigénpalackokat csatolna a hátunkra, és így élnénk a mennyben, űrhajósként ugrándozva egyik helyről a másikra, hiszen az űrruhában azért elég nehéz mozogni.

De ami engem illet, én inkább választanám azt a testet, amelyet Isten számomra a mennybeli tartózkodásom idejére készített.

Más ez a test, mint az én földi testem, mert kimondottan a mennybéli viszonyokra készült.

Ahhoz tehát, hogy ott élhessek Istennek az országában, egy új testre lesz szükségem, amelyet meg is kapok majd halálomkor, amikor hátrahagyom a földi sátramot, és beköltözök abba a házba, amelyet Isten készített nekem.

A világ erre azt mondja, hogy meghaltam, a Biblia azt mondja, hogy átköltöztem.

Pál tehát azt mondja, hogy én hiszem, hogy lesz feltámadásuk, mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Nekünk az első feltámadásban lesz részünk.

Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak – olvashatjuk a Jelenések könyvében.

A gonoszok feltámadására Krisztus ezeréves uralmának végén kerül sor. A Jelenések könyvének 20. fejezetében ezt olvassuk: „*És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitottak ki. A tenger kiadta a benne levő*

halottakat, a halál és a pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és mindannyian ott álltak a nagy fehér trónus előtt és megítéltettek. Ez tehát a második feltámadás, a gonoszok feltámadása gyalázatra és örök utálatra.”

Pál tehát hitt abban, hogy lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak.

És ezt látjuk a Dániel 12:2-ben is:

Azok, akik alusznak a föld porában, sokan felébrednek majd, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.

Ezért mondja Pál az Apcsel. 24:16-ban:

Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt.

Pál, ahogy azt már korábban is említettem, egy rendkívüli ember volt. Én ugyanis nem mondhatom például azt, hogy teljesen és mindenkor tiszta Isten és emberek előtt a lelkiismeretem.

Pál a Filippiekhez írt levelében azt mondja, „*a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam*”.

Én ezt nem mondhatom el magamról.

De Pál erősen hitt a feltámadásban, és abban, hogy egy napon majd mindenkinek meg kell állnia Isten előtt, és számot kell adnia életéről, és mivel Pál hitt ebben, törekedett arra, hogy lelkiismerete mindenkor tiszta legyen Isten és az emberek előtt.

Én hiszem, hogy a tiszta élet kulcsa annak a felismerése, hogy az evilági élet csupán a kezdet, ez csupán egy felkészülés az örökkévalóságra.

És amikor az emberek egy elnyerendő menny és egy elkerülendő pokol tudatában élnek, sokkal inkább törekszenek arra, hogy megfelelő módon éljék az életüket.

De mivel sokan sok mindent mondtak már a poklóról és a mennyről, ezért sokan nem hisznek a menny és a pokol létezésében. Ehelyett pedig azt mondják, csak egy életem van, úgyhogy ebből az egy életből kell a lehető legtöbbet kihozzam.

Sokan magukévá tették már a világban ezt a filozófiát, amelynek az emberekre gyakorolt hatása nyilvánvaló.

Mindent el akarnak érni, mindent meg akarnak szerezni, amit csak lehet, hiszen a halál a vég.

Pedig a halál csak a kezdet.

Isten gyermeke számára a halál Isten szeretete és kegyelme még mélyebb megismerésének a kezdete. Azok számára pedig, akik egy életen át lázadtak Isten ellen, a halál egy Isten nélküli nyomorult örökkévalóságnak a kezdete.

Pál a 17-es versben a következőket mondja:

Több év múltán eljöttem népemhez, hogy alamizsnát adjak és áldozatokat mutassak be.

Emlékszünk ugye, hogy a macedóniai és a görögországi pogány gyülekezetek adományokat gyűjtöttek a jeruzsálemi testvérek számára, és ezeket az adományokat végül Pál hozta el Jeruzsálembe.

A tisztulási fogadalom teljesítése közben talált rám a templomban néhány Ázsiából való zsidó...

– vagyis én ott voltam a templomban és imádtam Istent, nem pedig csődületben vagy lázítás közben találtak rám.

Nekik kellett volna megjelenniük előttem, és vádolniuk engem, ha valami panaszuk van ellenem.

Pál azt mondja tehát itt Félixnek, hogy ezeket a vádakat, nem tudják szemtanúkkal alátámasztani. Azokat az embereket kellett volna idehívni, akik láttak engem a templomban, ahogy imádtam Istent. Őket kéne megkérdezni, hogy vajon tényleg lázítottam-e az embereket.

Vagy mondják meg ezek maguk: találtak-e bennem valamilyen vétket, amikor a nagytanács előtt álltam. Ha csak azt az egy szót nem, amelyet közöttük állva kiáltottam: A halottak feltámadása miatt vádolnak engem ma előttetek.

Ha ebben ők valamilyen vétket látnak, akkor most itt az alkalom, hogy ezt elmondják.

Erre Félix elnapolta az ügyet, mert sokat tudott erről a tanításról...

– vagyis az útról. Azt azonban, hogy Félix honnan tudott olyan sokat az útról, az Ige nem árulja el nekünk.

Amikor Liziász ezredes idejön, akkor fogok dönteni az ügyetekben.

Liziász ezredes két alkalommal is kimentette Pált a dühöngő tömeg karmaiból, és Félix az ő beszámolóját is meg akarta hallgatni.

Félix, mint ahogy azt korábban is említettem, rabszolgából lett helytartó, és ez egészen különleges dolognak számított. A római birodalom történetében ugyanis nem volt még azelőtt soha példa arra, hogy valaki, aki előzetesen rabszolga volt, helytartói pozícióba emelkedhessen.

Félix testvére, Pallusz azonban Néró egyik bizalmasa volt, és Pallusznak sikerült elintéznie, hogy Néró nem csupán felszabadította Félixet, hanem helytartóvá is megtette.

Tacitus történetíró írásaiban azonban azt olvashatjuk, hogy Félix egy véreskezű, erőszakos uralkodó volt. Úgy uralkodott, mint egy rabszolga.

Ebben az ígerésben Félix egyik komoly gyengését látjuk megnyilvánulni, mégpedig azt, hogy ő mindig mindent elnapolt.

Sok emberben megvan a hajlam erre. Igyekeznek elnapolni, elhalasztani a dolgokat.

Ugyanakkor megparancsolta a századosnak, hogy tartsák őrizetben Pált, de enyhébb fogságban; és az övéi közül senkinek se tiltsák meg, hogy szolgálatára legyen. Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt.

Druzilláról azt kell tudnunk, hogy ő I. Heródes Agrippa király lánya volt. Első Heródes Agrippa király volt az, aki lefejeztette János testvérét, Jakabot, és aki börtönbe vettette Pétert, bár Péter végül csodával határos módon kiszabadult a börtönből, „mert az Úr az éj leple alatt kihozta őt a fogságból.”

Egy napon azután I. Heródes Agrippa király beszédet intézett az őt meglátogató tirusziakhoz és szidóniakhoz, a nép pedig felkiáltott és azt mondta, Isten hangja ez és nem emberé.

Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá azért, mert nem Istennek adta a dicsőséget, és férgek emésztették meg, így pusztult el.

Druzilla pedig az ő lánya volt.

Félix tehát:

Magához hívatta Pált és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült...

Pál tehát elkezdett bizonyoságot tenni Félixnek és beszélt neki az igazságról, az önmegtartóztatásról, ami bizony nagyon távol áll Félixről, és jövőendő ítéletről.

És amikor Félix meghallotta mindezt, megrémült, hiszen volt mitől félnie. Tudta, hogy nem Istennek tetsző életet élt. Megrémült, és én hiszem, hogy a Szentlélek munkálkodott a szívében, de rá jellemzően most is elhatározta, hogy elnapolja a döntést.

... és így szólt: „Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak...”

Két évvel Pál és Félix találkozása után zavargások támadtak Cézareában. Cézarea mindig is egy tűzfészeknek számított, mert a görögök és a zsidók harcoltak itt, és ezáltal a zsidók kerültek ki győztesen.

Félix azonban ekkor elrendelte, hogy a római katonák a görögöket támogatva öljék meg a zsidókat, és fosszák ki a zsidó otthonokat. Ez meg is történt, hatalmas vérengzésre került sor, és több száz zsidót megöltek, otthonukat pedig kifosztották.

A zsidók azonban jelentették ezt Néró császárnak, és ezzel véget is ért Félix helytartói karrierje.

Néró eredetileg ki akarta őt végeztetni, de ismét közbenjárt Félixért Pallusz, a testvére, ezért nem ölték meg Félixet, de többé nem lehetett helytartó.

Félix túl sokáig halogatta a döntést. De soha nem érkezett el az alkalmas pillanat, hogy hitét Jézus Krisztusba vesse.

Sokan ezt teszik ma is, halogatják a döntést, pedig holnap sem lesz könnyebb meghozni azt a döntést, mint ma.

Biztosan megfigyeltétek már, hogy amikor valaki újra és újra ugyanazt a tevékenységet végzi, egy idő után az a tevékenység automatikussá válik a számára, és minden különösebb gondolkodás nélkül el tudja azt végezni.

Érdemes megfigyelni, amikor valaki például nagyon régóta köt. Szinte már oda se kell figyeljen arra, hogy mit csinál, tud mellette tévézni, tud mellette beszélgetni és ugyanúgy elkészíti a gyönyörű pulóvert.

De így van ez a lelkiismeretünkkel is. Biztosan megfigyeltétek már magatokon is, hogy amikor először készültök valami olyat tenni, amiről tudjátok, hogy bűn, milyen komoly harc folyik az ember fejében és a szívében.

És ha mégis elkövetjük azt a bűnt, akkor nagyon rosszul érezzük magunkat utána, és hatalmas lelkiismeret-furdalásunk van.

De a következő alkalommal, amikor újra ezzel a kísértéssel találkozunk, valahogy könnyebben beadjuk a derekunkat. Már nem folytatunk olyan ádáz küzdelmet lelkiismeretünkkel.

És ha ezt így folytatjuk tovább, eljuthatunk arra a pontra, amikor szemrebbenés nélkül követjük már el azt a bűnt, amely a legelején számunkra még hihetetlenül nagy lelkiismeret-furdalást okozott és egy komoly harcot indított el bennünk.

Nagyon szomorú dolog, amikor az ember eljut arra a pontra, hogy már nem érzékeny a bűnre.

Ha tehát egy tevékenységet újra és újra megisméltünk, akkor az agyunk beprogramozódik, és ezek egy idő után teljesen automatikus tevékenységekké válnak, melyeket szinte minden gondolkodás nélkül el tudunk végezni.

Ha pedig egy tevékenység vagy egy mozdulat rosszul rögződik bennünk, akkor nagyon nehéz ettől megszabadulnunk, hogy helyette megtanulhassuk a helyes mozdulatot.

Sokkal nehezebb ez, mint amikor először tanultuk meg azt az adott mozdulatot.

Ezért nagyon fontos, hogy ha például valaki szeretne megtanulni golfozni, akkor az első pár órát mindenképp azzal kell töltenie, hogy egy hozzáértő ember segítségével tanulja meg és gyakorolja be a helyes ütésttechnikát.

Mert ha mindez rosszul rögzül benne, akkor utána rendkívül nehéz ettől megszabadulni. Ugyanúgy, ahogy nagyon nehéz egy-egy rossz szokásunktól is megszabadulni.

És ugyanez történik akkor is, amikor újra és újra elutasítjuk Jézus Krisztust.

Egyre automatikusabbá válik ez, és minél többször mondunk nemet, annál nehezebb lesz azután egyszer igent mondani.

Ezért tíz keresztény közül kilenc fiatalon, serdülőkorban vagy a felnőttkor küszöbén mondott igent Jézus Krisztusnak, mielőtt túl sokszor elutasíthatták volna Jézust ahhoz, hogy ez már automatikussá váljon.

Félix tehát megrémült a Szentlélek munkája miatt, a szívében felismerte saját bűnösségét, de halogatta a döntést.

Egyúttal azt is remélte, hogy pénzt kap Páltól, ezért gyakrabban hívatta, és elbeszélgetett vele.

Azt remélte, hogy Pál majd megpróbálja lefizetni őt, azt kérvén tőle, hogy engedje szabadon.

Két esztendő múlva Porcius Fesztusz lett Félix utóda. Félix pedig fogságba hagyta Pált, mert kedvébe akart járni a zsidóknak. Amint Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézáréából Jeruzsálembe.

Érdekes, hogy mindig mindenki felmegy Jeruzsálembe, sohasem mondjuk azt, hogy valaki lemegy Jeruzsálembe.

Ott a zsidók főpapjai és vezetői panaszt tettek Pál ellen, és kérték, hogy –bár Pál ezt nem akarja – kedvükért vitesse Pált Jeruzsálembe. Mert azt a tervet szőtték ellene, hogy megölik útközben.

Félixet tehát felváltja Porcius Fesztusz, és már Jeruzsálemben sem Anániás a főpap, de a zsidók főpapjai és vezetői még mindig dühösek Pálra. Még mindig azt tervezgetik, hogy hogyan tudnák megölni őt.

Ezért tehát megkérlik Fesztuszt, hogy hozassa fel Pált Jeruzsálembe, hogy útközben megölhessék.

Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pál Cézáréában van őrizetben, ő maga pedig hamarosan odautazik. „Ezért a közöttetek levő vezetők, mondták, jöjjenek le velem, és ha van valami kifogásolható abban az emberben, emeljenek vádat ellene!”

Miután pedig nyolc vagy tíz napnál tovább nem tartózkodott közöttük, lement Cézáréába, beleült a bírói székbe, és elővezettette Pált.

Amikor Pál megjelent körülállták a Jeruzsálemből lejött zsidók, és sok súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban nem tudtak bizonyítani.

Pedig a római jogban a bizonyíték nagyon fontos volt. Hiába emeltek valaki ellen vádat, ha azt nem tudták bizonyítani. És Pál esetében ugyanez történt.

Pál így védekezett: „Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit.” Fesztusz azonban a zsidók kedvébe akart járni...

- ez nem meglepő, hiszen Fesztus éppen most lépett hivatalba, és szerette volna a maga oldalán tudni a zsidókat...

... és ezt kérdezte Páltól: „Akarsz-e Jeruzsálembé menni, hogy ott ítélkezzem feletted ebben az ügyben?”

Ekkorra már Pál nagyon belefáradt abba, hogy a római helytartók kényük-kedvük szerint játszadoznak vele, épp aktuális politikai céljaik megvalósítása érdekében.

Pál ezért tehát élt azzal a jogával, amely minden római polgárt megilletett. Ha egy római polgár úgy érezte, hogy a helyi bíróságok nem kezelik megfelelően az ügyét, akkor fellebbezhetett.

Pál tehát így válaszolt: „A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell ítélkezni felettem. A zsidók ellen nem vétettem semmit, amint magad is jól tudod. Mert ha vétkes vagyok, és halált érdemlő dolgot cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha pedig ezek alaptalanul vádolnak engem, senki sem szolgáltathat ki nekik. A császárhoz fellebbezek.”

Pál kész meghalni Jézusért. Ezt mondta társainak is a Jeruzsálembé vezető úton: *„Miért sírtok és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”*

De attól még nem adta fel csak úgy az életét, felelőtlenül a semmiért.

Vannak azonban olyan emberek, akik felelőtlenül és ostobán különböző veszélyeknek teszik ki magukat. Nem hiszem, hogy ők bölcsen cselekszenek, sőt azt sem gondolom, hogy ez Istentől való lenne.

Pál tehát élt fellebbezési jogával.

Néhány nap elteltével Agrippa király és Bereniké Cézáréába érkezett, hogy köszöntsék Fesztust.

Ez második Heródes Agrippa király, vagyis nagy Heródes dédunokája.

Nagy Heródes Jézus születése idejében ült a trónon. Ő volt az, aki Betlehemben és egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb zsidó fiú gyermeket megöletett.

Első Heródes Agrippa király fejeztette le János testvérét, első Heródes Agrippa király pedig unokaöccse volt Heródes Antipásznak, aki lefejeztette Keresztelő Jánost.

Második Heródes Agrippa király, első Heródes Agrippa király fia. Nagyon érdekes, hogy azt írja az Ige, hogy Agrippa király és Bereniké érkezett Cézáréába.

Bereniké Agrippa király felesége, de egyben testvére is volt, ugyanis ő szintén első Heródes Agrippa király lánya volt.

Vagyis Bereniké Druzilla testvére is volt, Druzilla pedig Félix felesége volt. Úgyhogy elég bonyolult ez a család!

Bereniké eredetileg a nagybátyjához ment feleségül, akitől később elvált, majd hozzáment egy gazdag római kereskedőhöz, és Agrippa király tőle csábította el, majd rávette arra, hogy vele éljen.

Igy egy meglehetősen furcsa helyzet állt elő.

Mivel tehát Fesztusz épp most lépett hivatalba, és Agrippa király még mindig király volt a tartomány bizonyos részei felett, feleségével Berenikével, Cézáréába érkezett, hogy köszöntsék Fesztuszt.

Amikor már több napja időztek ott, Fesztusz szóba hozta a király előtt Pál ügyét. „Van itt egy férfi, mondta, akit Félix hagyott itt fogolyként. Mikor Jeruzsálemben voltam, panaszt emeltek ellene a zsidók főpapjai és vénei, és az elítélését kérték. Azt válaszoltam nekik, hogy a rómaiaknak nem szokásuk bárkit kiszolgáltatni, amíg a vádlott szemtől szembe nem áll vádlóival, és alkalmat nem kap arra, hogy védekezzen a vád ellen.

Mikor tehát megérkeztem ide, másnap, semmi halasztást nem tűrve, a bírói székembe ültem, és elővezettettem azt a férfit.

Ekkor vádlói körülállták, de semmi olyan bűnt nem hoztak fel ellene, amilyenre gondoltam, hanem valami vitás kérdések voltak vele a maguk vallásáról, meg egy bizonyos meghalt Jézusról, akiről Pál azt állította, hogy él.

Mivel pedig én nem tudtam eligazodni ezekben a vitás kérdésekben, azt kérdeztem tőle, nem akar-e Jeruzsálemben menni, és ott törvény elé állni ezek miatt a dolgok miatt.

Pál azonban fellebbezett, és azt kívánta, hogy tartsák őrizetben a császár döntéséig. Ezért parancsot adtam, hogy őrizzék őt, amíg a császárhoz küldhetem.”

Agrippa ekkor így szólt Fesztuszhoz: „Szeretném magam is hallani ezt az embert!” „Holnap hallani fogod” – válaszolta ő.

Mivel Pál a császárhoz fellebbezett, Fesztusznak nem volt ítélezési joga felette. Ezért tehát Pált Agrippa király is csupán saját maga szórakoztatására hallgatta ki.

A király jól ismerte a zsidó írásokat, mert behatóan tanulmányozta azokat, és ezért is volt annyira kíváncsi arra, hogy Pálnak milyen mondanivalója van Jézus Krisztusról.

Másnap aztán megérkezett Agrippa és Beneniké nagy pompával, és miután az ezredessel és a város előkelőségeivel együtt bevonultak a fogadóterembe, Fesztusz parancsára elővezették Pált. Fesztusz ezután így szólt: „Agrippa király és ti férfiak mind, akik velünk együtt jelen vagytok, látjátok ezt az embert, aki miatt megostromolt engem az egész zsidóság Jeruzsálemben is, meg itt is, azt kiáltva, hogy ennek nem szabad tovább élnie.

Én azonban azt állapítottam meg, semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett. De mivel a császárhoz fellebbezett, úgy döntöttem, hogy oda küldöm őt.

Ámde semmi bizonyosat nem tudok írni róla uramnak, ezért elétek vezettettem, elsősorban is eléd, Agrippa király, hogy kihallgatása után legyen, mit írnom róla. Mert értelmetlennek tartom, hogy aki foglyot küld, ne jelentse az ellene emelt vádat is.”

Pál tehát elég nehéz helyzetbe hozta Fesztuszt, amikor a császárhoz fellebbezett, hiszen így Fesztusz kénytelen volt a császár elé küldeni őt.

A baj csak ott kezdődött, hogy semmi bizonyítható vád nem volt Pál ellen, és ha Fesztusz vád nélkül küldi el Pált a császár elé, akkor bajba kerül, mert ez azt mutatná, hogy nem jó bíró, nem ítélkezik igazságosan, pedig ez egy meghatározó követelmény a római jogrendszerben.

Fesztusz tehát nagyon reménykedett abban, hogy a király majd segítségére lesz, és hogy végül sikerül majd bizonyos vádakát megfogalmaznia.

De látni fogjuk, hogy Fesztusz álma nem vált valóra, mert ebben még Agrippa király sem tudot segíteni neki.

Legközelebb tanulmányozni fogjuk majd Pál lenyűgöző beszédét Agrippa előtt. Egy nagyon gazdag, rendkívül izgalmas beszédről van szó, amely számomra az egyik legkedvesebb része az Apostolok cselekedeteinek.

Azután pedig elindulunk Pállal együtt Rómába.

És emlékezzünk csak, hogy Pál mennyire el szeretett volna Rómába jutni!

Pál az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövődő ítéletről beszélt Félixnek, és Félix megrémült, majd így szólt: „Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hivatlak.”

Nem elég csupán megrémülnünk e dolgok hallatán, nem elég csupán felismernünk a Szentlélek munkája által, hogy mi bűnösök vagyunk, nem elég csupán sajnálkozni a bűneink miatt.

Fontos, hogy átadjuk életünket Jézus Krisztusnak, hogy kérjük, hogy bocsásson meg, és mosson meg bennünket.

Mert lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak.

„És ha valakit nem találtak az élet könyvében, azt a tűz tavába vetették és ez a második halál.”

Ez nem afféle mendemonda, hanem ezt mondja az élő Isten igéje.

Úgyhogy ne tedd azt, amit Félix tett. Ne halogasd a döntésed, hanem dönts ma Jézus Krisztus mellett. Nehogy aztán késő legyen, mert egy napon mindannyian meg kell álljunk Isten előtt. És azok számára, akik nem Isten gyermekei, akik nem fogadták be Őt, az egy nagyon szomorú nap lesz.

Apostolok cselekedetei 26-27. fejezet

Jeruzsálemben Líziász ezredes kétszer is kiszabadította Pált a tomboló zsidó tömeg karmaiból, majd Pál védelme érdekében komoly katonai kísérettel küldte őt Cézáreába, ahol az apostol Félix helytartó elé került.

Félix két évig tartotta fogságban Pált, de mivel egy rendkívül rossz helytartó volt, helyette Porcius Fesztust helyezték a helytartói pozícióba.

Amikor Fesztusz megkérdezte Páltól, hogy akar-e Jeruzsálembé menni, hogy ott mondjanak felette ítéletet, akkor Pál római polgári jogával élve a császárhoz fellebbezett.

Mivel Pál valóban római polgár volt, Fesztusz kénytelen volt elküldeni őt Rómába. A helytartó azonban azt is jól tudta, hogy bajban van, ugyanis nem tud felhozni Pál ellen semmi bizonyítható vádat, és enélkül saját magát teszi nevetségessé.

Fesztusz elmondja problémáját Agrippa királynak, aki végül maga is látni szeretné Pált. A helytartó nagyon megörül és reméli, hogy majd most, amikor Pál beszél Agrippa király előtt, a királynak sikerül majd valamiféle elfogadható és bizonyítható váddal előállni, amellyel elküldheti Pált Rómába.

Pál tehát most Cézáreában, második Heródes Agrippa király előtt védekezhet.

Agrippa ekkor így szól Pálhoz: „Megengedjük, hogy szólj a magad mentségére.” Akkor Pál kinyújtotta a kezét és védőbeszédet mondott.

Érdekes, hogy azt írja az Ige, hogy Pál kinyújtotta a kezét.

Korabeli illusztrációkon, amikor egy római felállt, hogy beszéljen, valóban ezt tette: először, kinyújtotta a kezét, mintegy üdvözölve a jelenlévőket.

Úgy tűnik, hogy Pál is átvette ezt a római szokást, kinyújtotta kezét és védőbeszédet mondott.

Boldognak tartom magam Agrippa király, hogy mindazok ellen, amivel a zsidók vádolnak, ma előtted védekezhetem. Mert te kiváló ismerője vagy a zsidók minden szokásának és vitás kérdéseinek. Kérlek, azért hallgass meg engem türelemmel.

Agrippa király valóban jól ismerte a zsidó vallást, a zsidók törvényeit, írásait, szokásait. És mivel ezt Pál jól tudta, ezért mondja, hogy nagyon örülök Agrippa király, hogy előtted mondhatom most el a védőbeszédemet.

Életemet, amely kezdettől fogva népem között és Jeruzsálemben folyt, ifjúságomtól ismerik a zsidók mindnyájan. Mivel ők kezdettől fogva ismernek, tanúsíthatják, ha akarják, hogy kegyességünk legszigorúbb irányzata szerint éltem, mint farizeus.

A farizeusok valóban a legszigorúbb irányzatot képviselték, mindenkinél jobban igyekeztek arra, hogy tökéletesen megtartsanak minden törvényt.

Most is amiatt a reménység miatt állok itt vád alatt, amelyet atyáinknak ígért Isten.

Pál itt arról beszél, hogy az Atya megígérte, hogy elküldi a Messiást. És Pál ezzel tulajdonképpen azt mondja, hogy én most azért állok itt vád alatt, mert hiszek ezekben az ígéretekben, amelyet atyáink kaptak Istentől.

Mivel Pál tudta, hogy Agrippa király jól ismeri az Írásokat, és így a Messiásra vonatkozó próféciákat is, ezért bele is vág a dolgok közepébe, és Isten ígéreteiről kezd beszélni.

Ennek a teljesülését reméli tizenkét törzsünk is éjjel-nappal állhatatosan szolgálva Istennek.

Vagyis minden zsidó várja már a Messiást, várja, hogy Isten beteljesítse ezt az ígérését.

Ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók Agrippa király. Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?

Én egészen biztos vagyok benne, hogy Pál apostol sokat imádkozott azért, és nagyon reménykedett abban, hogy valamilyen úton-módon el tudja érni, hogy Agrippa király hitét Jézus Krisztusba vesse.

Én hiszem, hogy Pál belegondolt abba, hogy milyen nagyszerű lenne az, ha Agrippa király megtérne, hiszen hatalmas terület fölött uralkodott és nagyon nagy befolyással bírt.

Így tehát Pál védőbeszédének egyetlen célja van: az, hogy Agrippa királyt eljuttassa arra a pontra, hogy ő is átadja az életét Jézus Krisztusnak.

Ezért azonnal a lényegre tér és a nyolcas versben ezt kérdezi:

Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?

Napjainkban nagyon sok embernek baj van az Isten-képével, és ezeknek az embereknek általában az Írásokkal is bajuk van.

Nagyon sok embernek túl kicsi az Istene, és túlságosan szűkös az Istenről alkotott képe.

De amikor mi magunk próbáljuk kitalálni, hogy milyen is lehet Isten, amikor mi teremtünk magunknak egy Isten-képet, bizony hajlamosak vagyunk azt az Istent túl picire szabni.

Sok ember számára teljesen hihetetlenek és megmagyarázhatatlanok az olyan bibliai történetek, mint a Vörös-tenger kettéválasztása, vagy a „Jónás a hal gyomrában” - történet.

De ez csak azért van így, mert Istent képzelik túl kicsinek.

Ha viszont belegondolunk abba, hogy Isten a semmiből egy egész világegyetemet teremtett, akkor hogy ne lett volna képes egy olyan halat teremteni, amely elég nagy ahhoz, hogy abban Jónás három napig eléldegéljen.

Ha a helyén van az Isten-képe, vagyis tudja azt, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen, akkor hirtelen az sem lehetetlen többé, hogy Isten egy ilyen hatalmas halat küld, vagy hogy feltámasztja a holtakat.

Egy feladat nehézsége attól függ, hogy ki kell elvégezze azt és milyen képességekkel rendelkezik.

Vegyük csak például a gyülekezeti épületünket. Sokan mondhatnák azt, hogy ó, milyen nehéz lehetett ezt az épületet megépíteni, pedig az az igazság, hogy nem volt nehéz. Ugyanis ügyes és jól képzett mérnököket és munkásokat bízunk meg ezzel a feladattal. Számukra tehát ez a feladat nem volt nehéz.

De ha egy kutyafalkára bíztuk volna ezt a munkát, akkor nyilván a gyülekezeti épületünk megépítése sokkal komolyabb nehézségekbe ütközött volna. Azért, mert a feladat elvégzését olyanoknak adtuk volna, akik alkalmatlanok erre a feladatra.

De ha Isten végez el egy feladatot, akkor teljesen abszurd dolog nehézségekről beszélni, hiszen Isten számára semmi sem lehetetlen.

Sokaknak tehát fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, hogy Isten fel tudja támasztani a halottakat.

Pál ezt jól tudta, és ezért is tért rá azonnal erre a kérdéskörre. Rámutatott arra is, hogy egyáltalán nem logikus azt mondani, hogy Isten nem tudja feltámasztani a halottakat, hiszen Isten Isten, Ő a mindenható, számára semmi sem lehetetlen.

A Biblia legelső verse a következőképpen szól: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” Ha valaki ezt el tudja fogadni, akkor Jónással sem lesz problémája.

Ha valaki elhiszi azt, hogy Isten teremtette a mennyet és a földet, vagyis, hogy Isten hatalmas, és hogy számára semmi sem lehetetlen, akkor el tudja hinni azt is, hogy Ő elég nagy ahhoz, hogy mindazt végigvigye, amiről a Biblia beszámol.

Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?

Azt hiszem, nagyon gyakran saját hitetlenségünkre derül fény, amikor meglepődünk azon, hogy Isten megválaszolta egy imánkat.

És olyan sokszor van az, hogy bár látjuk Isten munkáját, alig akarjuk elhinni azt, hogy ez megtörténhet, mert olyan picinek képzeljük Őt.

Ó, bárcsak megváltozna az Istenről alkotott beszűkült képünk! Egyszer csak meglátnánk, hogy milyen dicsőséges, milyen hatalmas is Ő!

„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük, vagy gondoljuk...” – írja Pál az Efezus 4-ben.

Pál ezután rátér személyes bizonyágtételére.

Én egykor elhatároztam magamban, hogy mindent meg kell tennem a názáreti Jézus neve ellen. Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vettem. Amikor pedig megölték őket, én is ellenük szavaztam.

Pál kétségtelenül a Nagytanács tagja volt, ezért mondja, hogy ő is a keresztények ellen szavazott. Egyetértett István megkövezésével, egyetértett a keresztények kivégzésével és bebörtönzésével.

A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntetéssel kényszerítettem őket káromlásra, sőt ellenük való féktelen őrvongásban egészen az idegen városokig üldöztem őket.

Mennyire fájhatott Pálnak, ahogy visszagondolt erre az időszakra! Hiszen mielőtt megtért, örülten üldözte a keresztényeket. Sőt arra kényszerített egyeseket közülük, hogy Jézust Krisztust káromolják.

Biztosan nehéz szívvel emlékezett Pál erre az időszakra.

Itt a mi gyülekezetünkben is Isten egy egészen csodálatos munkát végzett el, többek között azoknak az életében, akik azelőtt kábítószerfüggők voltak, sőt kábítószer áruktak. Annyira nagyszerű látni, hogy Isten megszabadította őket, meggyógyította az életüket, és valóban nagyon sok kábítószerfüggő és kábítószer árus megtért.

Sőt a dél-kaliforniai gyülekezeteink pásztorai közül is sokan, a megtérésük előtt kábítószer áruktak. De érdekes volt számomra látni, hogy ahogy ezek az emberek egymás után tértek meg, és szinte az első dolguk az volt, hogy visszamentek azokhoz, akiknek korábban kábítószer áruktak, és megosztották velük Jézus Krisztust.

Elmondták nekik, hogy ők többé már nem árulnak kábítószer, sőt nincs is szükségük drogokra, mert Jézus beköltözött az életükbe.

Ők tehát megpróbálták helyrehozni azt az óriási hibát amit elkövettek, azáltal, hogy megosztották Jézus Krisztust ezekkel az emberekkel.

Hiszen a kábítószerrel tulajdonképpen hozzájárultak az emberek életének tönkretételéhez.

Valószínűleg Pál is így érezhetett. Biztosan nagyon fájt neki, hogy megtérése előtt arra kényszerített a keresztényeket, hogy káromolják Jézus Krisztust.

Egyszer éppen egy ilyen ügyben utaztam a főpapok felhatalmazásával és megbízásával Damaszkusz felé. Dél tájban az úton láttam, ó király, amint a mennyből a nap fényénél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útítársaimat. Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Amikor egy földművelő az ököre jármot rakott, bizony előfordult, hogy az ökörnek ez nem tetszett, és ezért elkezdett rugdosni. A földművelőnek volt a kezében egy ösztöke, tulajdonképpen egy vasvégű bot, amellyel megbökdöste az ökör talpát, amikor az ökör elkezdett rugdosni, és így egy idő után leszoktatta az állatot arról, hogy ellenkezzen.

És Pál is ezt tette, rugdosott. Erre mondja az Úr, hogy nagyon nehéz neked Pál az ösztöke ellen rugódozni.

Én hiszem azt, hogy Isten Lelke már megtérése előtt is munkálkodott Pál szívében. És úgy gondolom, hogy István halála is nagy hatással volt Pálra.

Az Ige azt írja Istvánról, hogy amikor a Nagytanácsban ülők rátekintettek, látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé. Amikor pedig elkezdtek István megkövezni, István térdre esett és hangosan felkiáltott: *„Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! És amikor ezt mondta, meghalt.”*

Saul tanúja volt István halálának, és én hiszem, hogy ez mély benyomást tett rá, hiszen István szavai olyanok lehettek, mint az ösztöke, amely ellen hiába próbált Pál rugódozni.

Majd Pál így folytatja:

Erre ezt kérdeztem: „Ki vagy, Uram?” Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálommá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amit láttál és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek.”

Isten tehát kezdettől fogva arra hívta el Pált, hogy a pogányokhoz menjen.

Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket.

Miért kellett megnyitni a szemüket? Azért, mert vakok voltak.

Az az ember, aki nem ismeri Jézus Krisztust, általában vak az igazságra. Ennél már csak az a rosszabb, amikor látja az igazságot, de mégsem hajlandó elhinni azt.

Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségről a világosságra és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek.

Ez volt tehát Pál elhívása Istentől.

A világot igazából csak két országra oszthatjuk. Az egyik országban az Isten az úr, a másik felett a Sátán uralkodik. Az ember azonban egyszerre csak az egyikbe tartozhat, mert e kettő kölcsönösen kizárja egymást.

Az emberek tehát vagy abban az országban élnek, ahol Isten az úr, vagy a Sátán uralma alatt élnek. Egyesek világosságban, mások sötétségben. Csak ez a két lehetőség létezik.

A kezdetek kezdetén csak Isten országa létezett. Akkor mindenkinek fölött Isten uralkodott, minden és mindenki neki engedelmessé vált. Amikor azonban Isten megteremtette az angyali lényeket, az egyik közülük, akit Lucifernek hívtak, fellázadt ellene és létrehozta a saját kis országát, amely a halál és a sötétség országa lett.

De a Sátán már nem uralkodhat sokáig. Egyszer ugyanis Jézus Krisztus visszatér a földre, hogy megalapítsa Isten országát, és én hiszem, hogy ez hamarosan bekövetkezik.

Amikor erre sor kerül, a Sátánt megkötözik és ezer esztendőre levetik majd a mélységbe. Amikor pedig eltelik az ezer esztendő, a Sátán elbocsáttatik a börtönéből egy rövid időre, majd pedig végérvényesen a tüzes és kénes tóba vettetik, a teljes sötétségbe.

Vajon hol van a világegyetem határa? Vagy van egyáltalán a világegyetemnek határa? Én elképzelhetőnek tartom, hogy a világegyetem végtelen. Állítólag még kb. tizenkéth milliárdnyi fényévre is vannak tőlünk galaxisok.

Az a galaxis, amely tőlünk kb. tizenkéth milliárdnyi fényévre található, csak a legerősebb teleszkópokkal látható. Sőt nem is a galaxist, hanem a galaxis halvány fényeit látjuk, ha egyáltalán látunk valamit.

De képzeljük el, hogy mi lenne akkor, ha az ember képes lenne túlhaladni a legtávolabbi galaxison, és mondjuk megtenne százmilliárd fényévet.

Valószínűleg ez már olyan messze volna, hogy ide már semmiféle fény nem jutna el. Itt már teljes sötétség uralkodna.

Júdás levelében az Ige ír azokról, akikre az örök sötétség homálya vár. És van valami nagyon félelmetes a sötétségben.

Emlékszem egyszer fiatal koromban elvittek bennünket barlangászni, és már jó mélyen jártunk a barlangban, amikor mindenkinek azt mondták, hogy kapcsoljuk ki a lámpánkat. Utána pedig azt mondták, „Na látjátok, ez a teljesen tökéletes sötétség.”

Akkor voltam életemben először teljes sötétségben, és ez nagyon érdekes, mert olyan sötét van, hogy szinte már tapintható. Emlékszem, az volt az első reakcióm, hogy a szemem előtt meglengettem a kezem, amilyen közel csak tudtam, hogy megnézzem, látok-e bármit is, de semmit nem láttam, teljes sötétség volt körülöttem.

A sötétség országára tehát az örök sötétség homálya vár. És egy napon újra visszaáll a rend, és csak Isten országa fog létezni, amelyben Isten uralkodik mindenek felett. Ez lesz az élet és a világosság országa, amelyben nem lesz többé lázadás sem cselekedeteinkben, sem gondolatainkban.

És én már nagyon várom ezt!

Pált tehát arra hívta el az Úr, hogy nyissa meg az emberek szemét, hogy:

... a sötétségből a világosságra és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát.

Ezt eredményezi ugyanis az evangélium az emberek életében.

... és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Nekünk, akik hiszünk Jézus Krisztusban, örökségünk van. Ahogy Jézus is mondta, a Máté 25:34-ben: *„Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”*

És valóban olyan könnyű belépni Isten országába. Csak hinnünk kell Jézus Krisztusban és az életünk Uraként kell elfogadni Őt.

Ha elismered, hogy Jézus a te királyod, ha átengeded neki a hatalmat az életed fölött, te is beléphetsz az Ő országába.

Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt, hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan.

Pál tehát, csakúgy, mint Keresztelő János és Jézus, hirdette, hogy az emberek térjenek meg, hogy forduljanak el attól az élettől, amelyben a test az úr, és forduljanak oda Istenhez, engedjék, hogy a Lélek vezesse őket és Isten uralkodjon az életükben.

Az a szó, hogy megtérés, önmagában változást is jelent, és tulajdonképpen azt fejezi ki, hogy bűnbánatot tartunk.

Az igazi megtérés, az igazi bűnbánat mindig egy változást eredményez bennünk.

Sokan azonban összetévesztik a szomorúságot a bűnbánattal. Én biztos vagyok benne, hogy ha felmérést készítenénk egy börtön foglyai körében, és megkérdeznék tőlük, hogy szomorúak-e, valószínűleg azt mondanák, hogy igen.

Ha viszont megkérdeznék tőlük, hogy szomorúak-e amiatt, amit elkövettek, bizony nem biztos, hogy azt mondanák, hogy igen. De ha azt kérdezzük tőlük, hogy szomorúak-e amiatt, hogy elkapták, vagyis sajnálják-e azt, hogy rajtakapták őket, biztosan egyértelműen megint csak igen lenne a válasz.

E két dolog között azonban óriási különbség van.

Amikor azt mondom, hogy sajnálom azt, amit tettem, az nem ugyanaz, mint amikor azt mondom, hogy nagyon sajnálom, hogy elkaptak.

Mégis sokan vannak, akik sajnálják, hogy egy adott bűnt elkövettek, és azt mondják, hogy „én megbántam a bűnömet”. De valóban megbánta-e a bűnét, hogyha a viselkedésében semmit sem változik?

Az igazi bűnbánat ugyanis változással jár bennünk.

Pál is erre hívta az embereket, hogy térjenek meg, hogy változzanak meg, hogy fordítsanak hátat régi, bűnös életüknek, és forduljanak oda Istenhez, hogy többé ne a test szerint, hanem a Lélek szerint éljenek.

Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban és ezért akartak kivégezni. De mivel az Isten mind a mai napig megsegített...

Pál tehát azt mondja, hogyha Isten nem segített volna, én nem lennék ma itt.

És hogyan is segített Isten Pálon? A római ezredesen keresztül, aki többször is megmentette az életét, és kimentette őt a dühöngő tömeg karmaiból.

Nem szabad tehát elfelejtenünk, hogy Isten gyakran más embereket használ, hogy nekünk segítsen. Isten az Ő természetfölötti munkáját gyakran nagyon természetes módon valósítja meg életünkben.

Mi hajlamosak vagyunk csak furcsa, természetfölötti megtapasztalásokban meglátni Istent, pedig Isten nem mindig így munkálkodik.

Volt egyszer egy farmer, akit figyelmeztettek, hogy minél hamarabb hagyja el a házát, mert vihar közeleg, és ki fog önteni a folyó. A farmer azonban csak annyit mondott, hát nagyon köszönöm a figyelmeztetést, de én egész életemben itt éltem, és még soha nem vitte el a házamat az ár.

Közben kitört a vihar és már javában tombolt, a közeli folyó pedig kezdett megduzzadni, úgyhogy ismét figyelmeztették a farmert, hogy valóban hagyja el a házát, hiszen már meg is kezdték a kitelepítést azon a területen.

A farmer azonban csak továbbra is kint üldögélt a verandán, és csak egyre azt mondogatta, hogy minden rendben lesz, hiszen ő egész életében itt élt, ő jól ismeri a folyót. Azért köszöni a figyelmeztetést, de itt marad.

A folyó pedig egyre csak duzzadt, míg végül kiáradt és elérte a farmer házát is, és mivel a farmer házában állt a víz, kénytelen volt felmászni a háztetőre. Késő este arra járt egy mentőhelikopter. Rávilágítottak a farmerre a fényszórókkal és szóltak neki, hogy azért jöttünk, hogy kimentsük innen.

A farmer azonban köszönte szépen, és közölte velük, hogy minden rendben lesz, ő egyáltalán nem aggódik.

Az ár csak nőtt, és egyszer csak magával sodorta a házát, a ház összedőlt, a farmer pedig megfulladt.

Ezután a farmer odakerült Isten elé, és megkérdezte tőle, hogy

„Miért engedted meg, hogy megfulladjak?

Hiszen én egész életemben bíztam benned, és én biztos voltam abban, hogy megmentesz engem”.

Isten erre elővette a feljegyzéseit és azt mondta:

„Először elküldtem hozzád valakit, hogy figyelmeztessen a közelgő veszélyre, azután pár órával később megint küldtem valakit, aki ismét figyelmeztetett, és végül küldtem egy mentőhelikoptert, hogy megmentsen téged.”

Olyan sokszor nem vesszük észre azt, hogy Isten egészen természetes módon, egészen mindennapi dolgokon keresztül is szólhat hozzánk, és ezeken keresztül is munkálkodik.

Pál viszont felismeri, hogy Isten munkája és segítsége volt az, hogy a római ezredes kimentette őt a zsidók karmai közül.

És így folytatja:

... bizonyosságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azonkívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek...

Vagyis semmit nem tettem hozzá az Írásokhoz, én azt hirdetem, amit Mózes és a próféták megjövendöltek...

... hogy a Krisztusnak szenvednie kell.

És pontosan ez volt az, ami felháborította a zsidókat.

A zsidók ugyanis mindvégig azt gondolták, hogy a Megváltó egy politikai személy lesz, aki kiűzi a területükről a rómaiakat, és megalapítja a királyságát, amelynek központja Jeruzsálem lesz, és uralkodni fog az egész világ fölött.

A próféciákat, amelyek előrevetítették, hogy a Messiás megvetett lesz majd, és meg kell halnia, ezeket csak szellemi értelemben véve tekintették igaznak.

És sokan ezt teszik ma is Jézus Krisztus második eljövételével kapcsolatban. Ezért tehát azt mondják, hogy nem személyesen Jézus Krisztus jön el újra, hanem mibennünk jön el újra, hiszen mi vagyunk Krisztus teste.

Így tehát Isten népe, vagyis az ő egyháza, az új megdicsőült egyház jelenti majd Jézus Krisztus második eljövételét.

Pál tehát itt az mondja, hogy én tulajdonképpen csak azt mondom el a zsidóknak, amit Mózes és a próféták megjövendöltek, és semmit sem hirdetek azon kívül.

... a Krisztusnak szenvedni kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.

Mikor pedig ezeket hozta fel védelmére, Fesztusz hangosan így kiáltott: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány megzavarta az eszedet.

Fesztusz valószínűleg látta, hogy Pál egy rendkívül szorgalmas diák volt, aki nagyon sokat olvasott. Pál Timóteust is arra kérte, hogy amikor meglátogatja őt, hozza magával a tekerceket, hogy olvashasson, hogy tanulmányozhassa azokat.

Pál azonban így válaszolt: „Nem vagyok bolond, nagyra becsült Fesztusz, hanem igaz és józan beszédet szólok. Mert tud ezekről a király, akihez bátran szólok, mert nem hiszem, hogy rejtve volna előtte ezek közül bármi is, mivel nem valami zugban történt dolgok ezek.”

Vagyis Pál azt mondja, hogy Agrippa király előtt nincsenek rejtve ezek a dolgok. Ő tud Jézus Krisztusról, ismeri a próféták írásait, és hallott a feltámadásról is.

Aztán Pál a 27-es versben egy nagyon konkrét kérdést intéz a királyhoz:

„Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.” Agrippa így szólt Pálhoz: Még hamarosan meggyőzől, és kereszténnyé teszel!”

Különböző bibliamagyarázók különbözőképpen tekintenek Agrippa király válaszára. Egyesek szerint Agrippa király mindezt megvetéssel a hangjában mondta, mintha csúfolódna Pállal.

Mintha azt mondaná: Hát, Pál, te teljesen megőrültél. Majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek? Úgy gondolod, hogy rá tudsz venni engem erre?

Mások szerint azonban Agrippa király komolyan gondolta azt, amit mondott, és nagyon közel állt a megtéréshez.

Az igazság azonban az, hogy nem tudjuk pontosan, hogy mit akart ezzel ő mondani.

Így szólt Pálhoz:

„Még hamarosan meggyőzől, és kereszténnyé teszel!” Pál pedig így válaszolt: *„Kérem az Istentől, hogy akár hamarosan, akár később, nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”*

Pál válasza arra enged következtetni, hogy Agrippa király nagyon őszintén mondta azt Pálnak, amit mondott, hogy.

Még hamarosan meggyőzől, és kereszténnyé teszel!

Hiszen Pál azt mondja, hogy igen, bárcsak te és mindazok, akik itt hallgatnak engem ma, üdvösségre jutnának.

Agrippa király tehát valószínűleg nagyon közel került ahhoz, hogy megtérjen.

De olyan szomorú az, ha egy ember közel kerül ugyan a megtéréshez, az örök élethez, Isten országához, a bűnbocsánathoz, de valahogy azt az utolsó lépést, soha nem teszi meg, pedig mindez az övé lehetne.

Ez rendkívül szomorú.

Ezután felállt a király, a helytartó, Bereniké, és felálltak a velük együtt ülők.

Miután tehát ők meghallgatták Pál bizonyágtételét, felálltak.

Távozóban így beszélgettek egymás között: „Semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember.” Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: „Szabadon lehetne bocsátani ezt az embert, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.”

Istennek azonban terve volt Pállal Rómában.

Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt, a császári csapatból való, Juliusz nevű századosnak.

Itt tehát egy újabb római századossal találkozunk az Igében és nagyon érdekes, hogy eddig minden Bibliában előforduló római százados figyelemreméltó ember volt.

Biztosan emlékeztek, amikor Jézust Kapernaumban felkereste egy százados, akinek beteg volt a szolgálja és azt mondja, hogy szörnyű kínjai vannak.

Jézus felajánlotta, hogy elmegy a századossal, és meggyógyítja a szolgáját, de a százados ezt felelte rá:

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szót szólj és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek, menj el, a másiknak, jöjj ide és idejön, vagy szólok a szolgámnak tedd meg ezt, és megteszi.”

Vagyis azt mondja ezzel a százados Jézusnak, hogy én tudom, hogy neked is hatalmad van, és elég csak egy szót szólnod és meggyógyul az én szolgám.

Amikor Jézus ezt hallotta elcsodálkozott és így szólt: *„Bizony mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izraelben.”*

Egy római százados volt az is, aki Jézus halálánál azt mondta: bizony ez Isten fia volt. Sőt az első pogány, aki megtért, Kornéliusz, szintén egy római százados volt. Az Úr pedig kiöntötte rá és az egész háza népére az Ő Szentlelkét.

Juliusz római százados, akivel itt, a 27. fejezetben találkozunk, szintén egy egészen kiváló ember, aki kedveli Pált, nagyon jól bánik vele, és később majd látni fogjuk, hogy megmenti Pál életét.

Aztán felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk. Velünk volt a tesszalónikai macedón Arisztarkosz is.

– és természetesen Lukács is.

Másnap befutottunk Szidónba. Mivel Juliusz emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla. Onnan továbbindulva Ciprus alatt hajóztunk el, mert ellenszél volt. Majd Cilícia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líciai Mirába. Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és abba szállított be minket.

Ez egy kukoricát szállító hajó volt, a kukoricát szállító teherhajók pedig a legnagyobb hajók közé tartoztak.

Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de mivel a szél miatt nem tudtunk kikötni, elhajóztunk Kréta alatt Szalmóné közelében. Nagy

nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lázea városa.

A Szép kikötőnek nevezett hely Kréta szigetén feküdt.

Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már...

– ami azt jelentette, hogy közelgett az október, és októbertől kezdődően valóban nagyon veszélyes a Földközi-tengeren hajózni a komoly viharok miatt.

Pál figyelmeztette őket: „Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is kezd veszélyessé válni”. De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. A kikötő nem volt alkalmas a teletésre...

– valószínűleg, mert túl kicsiny volt ez a kikötőváros, így nem akadt elég szórakozási lehetőség a tengerészek számára a három hónapos teletési időszak alatt.

... ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek.

Főnix egy viszonylag nagy város volt Kréta szigetének nyugati részén, ahol valószínűleg sokkal több szórakozási lehetőség várta a tengerészeket.

Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt és továbbhajóztak Kréta közelébe. Nemsokára azonban a sziget irányából forgószél csapott le, amelyet eurakvilónak neveznek.

Mikor ez magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele.

Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot.

Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a vitorlát leeresztették, és úgy sodródtak tova.

Vagyis mindent elkövetettek, amit csak lehetett, hogy túléljék ezt a szörnyű vihart.

A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszódtak több napon át...

– vagyis Pálék nem tudtak tájékozódni, fogalmuk sem volt, hogy hol vannak,

... és erős vihar tombolt, végül elveszett életben maradásunk minden reménye.

Minthogy már sokan éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: Az lett volna a helyes,

férfiak, ha rám hallgattok...

Hát igen, nem mindig szeretjük ezt hallani.

Emlékszem, amikor a legelőször voltam pásztor egy arizonai gyülekezetben, a gyülekezeti épületünk egyik oldalát hatalmas kötömbök csúfították el, úgyhogy egy napon elhatároztam, hogy ezt a kőrakást eltüntetem onnan.

Szereztem is hozzá mindenféle szerszámot, meg egy kis darut, és nagyon élveztem, ahogy az egyik kötömböt a másik után el tudtam onnan távolítani.

A feleségem előzetesen többször is figyelmeztetett, hogy nagyon vigyázzak, mert csak egy rossz mozdulat és a kötömb a gyülekezeti épületben fog kikötni. De én váltig állítottam, hogy minden rendben lesz, és semmi baj sem történhet.

És aztán tényleg megtörtént a baj, az egyik kötömb a gyülekezetben landolt, és kapásból kidöntött három padsort.

Biztos nem nehéz elképzelni, hogy mit mondott nekem akkor a feleségem. Bizony, rám kellett volna hallgatnod.

Pál tehát felállt közöttük és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy jó reménységben legyetek...

Amikor ezt Pál kimondta, valószínűleg mindenki meg volt győződve arról, hogy megőrült, hiszen itt hánykolódnak a tengeren több napon át, tombol a vihar felettük, nem tudják, hogy hol vannak, és valójában semmi remény a túlélésre.

És Pál mégis azt mondja, hogy:

*... jó reménységben legyetek, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.
Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok.*

Emlékeztek, amikor Pál Jeruzsálemben fogságban volt, és nagyon el volt keseredve? Az Úr odaállt Pál mellé, és azt írja az Ige, hogy ezt mondta: *„Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned.”*

És most Jézus a hajón ismét Pál mellé áll, biztatja őt, és emlékezteti arra, hogy bár reménytelen a helyzet, Pál igenis el fog jutni Rómába, ahogy neki az Úr megígérte. Ezért a következő reggel Pál azt mondja a többieknek, hogy bizakodjatok,

... mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala...

– és az angyal szó eredetiben annyit jelent, hogy hírnök –

... éjjel elém állt annak az Istennek az angyala akié vagyok, és akinek szolgálok.

Vagyis Jézus Krisztus.

Ez azt mondta: „Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.

Bizony nagyszerű dolog egy istenfélő ember társaságában utazni. Velem is megtörtént már néhányszor, hogy a repülőgépen odajött hozzám egy-két ember, akit ismerek, és elkezdtek nekem hálálkodni, és mondták, hogy annyira örülnek, hogy én is itt vagyok gépen, mert ők annyira félnek, és most repülnek először, de milyen megnyugvás ez számukra, hogy én is itt vagyok a gépen.

De ami engem illet, ha nem muszáj, nem szeretnék egy olyan repülőgépen utazni, ahol a pilótának éppen akkor jön el az ideje.

Ezért legyetek jó reménységben, férfiak!

– mondja Pál.

Én hiszek az Istennek...

Micsoda nagyszerű bizonyágtétel ez!

... hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.

Vegyük észre, hogy Pál ugye korábban azt mondja, hogy az Úr angyala, vagyis az Úr hírnöke, tulajdonképpen azonban Jézus Krisztus az, aki mellé állt az éjjel és bátorította őt, most pedig azt mondja:

... én hiszek az Istennek.

Vagyis itt Pál is azt mondja, hogy Jézus Isten.

Egy szigetre kell kivetődnünk.

Eljött a tizennegyedik éjszaka mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. Lebocsátották a mérőönt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. De mivel féltek, hogy sziklás helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot.

Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni.

Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: "Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg."

Pál tehát itt már utasításokat ad, átveszi a parancsnokságot, ami szükséges is volt, mert lehetséges, hogy a hajóskapitány már valahol a hajó gyomrában feküdt láncra verve, a rossz tanács miatt, hogy mindenképpen hajózzanak tovább.

A katonák ekkor elvágják a mentőcsónak köteleit, és hagyják, hogy elsodorja az ár. Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra bízta, hogy egyenek. Így szólt: „Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek.”

A vihar miatt valószínűleg mindenki tengeribeteg volt.

Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.

Pál tehát itt ismét felismeri, hogy igen, Isten fogja őket megmenteni, de fontos, hogy egyenek is, hogy ez is megmenekülésüket szolgálja.

E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.

Itt egy nagyon szép szokásnak lehetünk a tanúi. Pál mielőtt enni kezdett, hálát adott az Úrnak az ételért.

És vegyük észre, hogy Pál mindenki szeme láttára adott hálát Istennek az ennivalóért.

Szerintem nagyszerű szokás ez, és ereje van annak, amikor egy keresztény család például elmegy egy étterembe, és mielőtt nekilátnának a vacsorához, lehajtott fejjel hálát adnak az ételért az Úrnak.

Olyan nagyszerű dolog ezt látni. És ez általában kiváló lehetőséget is teremt a bizonyoságtételre.

Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. Lélekszám szerint 276-an voltunk a hajón.

Tehát ez egy viszonylag nagy hajó volt 276 emberrel, illetve a kukoricarakománnyal, amelyet Egyiptomból szállítottak Rómába.

Egyiptom volt tulajdonképpen a Római birodalom éléskamrája, a kukoricát és egyéb termékeket is Egyiptomból szerezték be.

Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón. Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, ha tudják, erre futtatják rá a hajót.

A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé.

Mikor azonban a földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, melynek orra befúródva ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni.

A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön.

De a százados meg akarta menteni Pált...

– látjuk, hogy egy nagyszerű ember volt...

... visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

A következő alkalommal befejezzük az Apostolok cselekedeteinek könyvét, és miután eljutunk a huszonnyolcadik fejezet végéhez, amely ugye nem esik egybe Pál életének a végével, szeretném, ha majd megnéznénk egy részt Pál leveleiből.

Másrészt pedig szeretném, ha megismernénk néhány gondolatot a történelmi feljegyzésekből is azzal kapcsolatban, hogy mi is történt Pállal még ezek után, egészen időszámításunk szerint 67-ig, amikor Néó lefejeztette.

Nagyon sokszor mondtam már, hogy én nagyon nagyra becsülöm Pált, és már nagyon szeretnék vele találkozni.

Becsülöm a bátorságáért, felnézek rá a kitartásáért, azért, hogy nem hátrált meg, hogy rendületlenül ment előre, és nagyon szeretem őt azért, ahogyan szerette az én Uramat.

Szerintem Pál egy egészen különleges ember volt.

És nagyon várom már, hogy ott legyünk Isten dicsőséges, csodálatos országában, mert olyan sok mindenkivel szeretnék találkozni.

Szeretnék időt tölteni Pállal és Dáviddal, Jánossal, és veled is, miért is ne, hiszen sok időnk lesz.

Alig várom már, hogy ott legyünk Isten dicsőséges országában!

Apostolok cselekedetei 28. fejezet

Ez egyben az utolsó fejezet is ebben a csodálatos könyvben, amely által bepillantást nyerhetünk a korai egyház életébe és Pál apostol szolgálatába.

Biztosan emlékeztek, hogy az előző fejezet egy rendkívül izgalmas ponton zárult.

Pálék két héten keresztül a viharos tengeren hánykolódtak, míg végül tulajdonképpen zátonyra futottak, így hát kénytelenek voltak elhagyni a hajót, és egyesek úszva, mások pedig a hajó deszkáin és a hajó egyéb darabjain evickéltek ki a szárazföldre.

Pontosan úgy történt tehát minden, ahogy azt Pál előre megjövendölte, hiszen Pál megmondta, hogy „*egy lélek sem vész el a hajón lévők közül, csak a hajó.*”

Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk.

Vigyáznunk kell a barbárok szóval a második versben, számunkra ugyanis a barbár szó már nem ugyanazt jelenti, mint amit a görögök számára jelentett.

A barbár szónak megfelelő görög eredeti a barbar szó, és fontos tudnunk, hogy a görögök mindenkit ezzel a szóval illettek, aki nem beszélte az ő nyelvüket. Tehát akár a máltaiakról volt szó, akár más népekről az akkori világban, ha nem beszélték a görög nyelvet, a görögök barbároknak hívták őket, de nem primitív életformájuk miatt, hanem a görög nyelvben és kultúrában való járatlanságukból kifolyólag.

A második versben tehát a barbárok szó egyszerűen csak a Máltán élőkre vonatkozik, akik nem beszéltek görögül.

A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak.

Ne feledjük, hogy Pálék tizennégy napon át hánykolódtak a viharos tengeren, majd miután kénytelenek voltak elhagyni a hajót, egyesek úszva, mások deszkákba kapaszkodva evickéltek ki a szárazföldre.

Mivel tél volt, a Földközi-tenger valószínűleg meglehetősen hideg volt, és biztosan mindnyájan fáztak, és csurom vizesek voltak. Így a máltaiak tüzet raktak nekik, hogy ott megmelegedhessenek.

Amikor Pál felnyalábolt egy csomó rőzsét...

Itt ismét egy igen érdekes dolgot árul el az Ige Pálról. Megint azt látjuk, hogy Pál az a fajta ember volt, aki egy percig sem nem tudott nyugton maradni.

Pál a tettek embere volt, soha nem tudott tétlenül ülni, így hát, amikor a máltaiak elkezdtek rőzsét gyűjteni számukra, akkor Pál is csatlakozott hozzájuk, és a hármassal látjuk, hogy összegyűjtött

... egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, egy vipera jött elő a melegből, és a kezébe mart. Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: „Biztosan gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni.”

Az emberek tehát azt gondolták, hogy azért marta meg Pált egy kígyó, mert Isten így bünteti őt valamiért.

Ő azonban lezárta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett.

Pál valószínűleg nem esett pánikba, hanem egyszerűen lerázta a kígyót a tűzbe.

Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban a hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy ez isten.

Amikor ezt olvasom, újra és újra eszembe jut, hogy mekkora ostobaság is az emberek mulandó imádatát keresni, hiszen az egyik percben még gyilkost látnak benned, a másik percben pedig már istenként magasztalnak fel.

De ez fordítva is igaz. Az egyik percben még felnéznek rád és te vagy a hősük, a másik percben azonban már kígyót, békát kiabálnak rád.

Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok élsportoló tudja, hogy miről beszélek. Hiszen az egyik pillanatban még szurkol neki a tömeg és őt ünnepli, de gyakran megesik az, hogyha már nem képes úgy teljesíteni, mint azelőtt, akkor még ki is füttyülik. Ostobaság tehát az emberek múltó csodálatát keresni. Az Ige is arra bátorít bennünket, hogy elsősorban Istennek akarjunk tetszeni.

Azon a környéken volt a sziget előljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégelt.

Annyira jó látni, hogy Isten mennyire gondoskodik Pálról.

Pál hivatalosan egy római fogoly, de az a százados is az, akire rábízta, hogy eljuttassa őt Rómába.

Szinte az első perctől kezdve megkedveli Pált, és jól bánik vele. Amikor pedig Málta szigetére kerülnek, a szigetlakók is nem mindennapi emberséget tanúsítanak irántuk. Sőt a sziget előljárója is befogadja és nagyon barátságosan megvendégeli őket három napon át.

Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhastól gyötrődve ágyának esett...

Ne feledjük, hogy Lukács, aki ezt feljegyezte, orvos volt, nem meglepő tehát, hogy nagyon pontosan leírta, hogy Publiusz apja miben szenvedett.

Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. Ez után az eset után a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és meggyógyult. Tiszteletük számos jelével halmoztak el minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal.

Láthatjuk tehát, hogy Málta lakói nagyon jól bántak Pállal és a társaival, és az Úr hatalmas munkát végzett a szigetlakók körében, és Pálon keresztül sokukat meggyógyítja.

Három hónap múlva aztán elindultunk egy alexandriai hajón...

Valószínűleg ismét egy gabonaszállító hajóról volt szó, amely Egyiptomból tartott Rómába...

... amely a szigeten telelt, és amelynek címerében Dioszkurok voltak. Szirakuzába érkezve ott maradtunk három napig. Onnan kerülővel megérkeztünk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, így másnap Puteoliba értünk.

Puteoli egy nagyon fontos kikötőváros volt, mert a keletről Rómába tartó teherhajók nagyon gyakran itt álltak meg. Puteolitól északra horgonyoztak a Római birodalom hadiflottájának hajói, amelyeket igazából már Puteoliból is lehetett látni.

Valószínűleg Pál is láthatta ezeket a hadihajókat és biztosan számára is lenyűgöző látvány volt mindez.

Itt testvéreket találtunk, akik kértek, hogy maradjunk náluk hat napig. Így értünk Rómába. Mikor az ottani testvérek hallottak érkezésünkről, elénk jöttek Appiusz fórumáig és Tres Tabernaeig.

Appiusz fóruma kb. 70 km-re volt Rómától, Tres Tabernae pedig kb. 50 km-re.

Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással.

Bizony bárhol is legyen az ember a világon, érdekes, hogy ha hívőkkel találkozik, szinte azonnal otthon érzi magát. Feleségemnek és nekem megadatott, hogy a világ legkülönbözőbb pontjaira is eljussunk, és hívő testvéreink között mindig otthon éreztük magunkat.

Ott volt Isten szeretete, és tudtuk, hogy mindannyian Isten családjának tagjai vagyunk.

Emlékszem egyszer Pápua-Új Guineában jártunk egy faluban, ahol a törzsfőnök egy pazar lakomát készíttetett nekünk, és meg kell mondanom, hogy nagyon finom volt. Igaz, hogy nem mindig tudtam, hogy mit eszek, de az étel nagyon finom volt.

Nagyon érdekes, hogy egy kerítéssel elkülönítettek egy kis területet a falu többi lakójától, és ott készítették számunkra az ételt, izzó köveken és banánlevélen, és csak a falu előkelőségei léphettek át a kerítésen és csak ők lehettek ott velünk.

A falu lakói pedig körülállták a kerítést, s így bámultak bennünket, mi pedig közben ott lakmározunk a kerítésen belül. Nagyon érdekes volt, hogy néhányan hatalmas pálmalevelekkel álltak a hátunk mögött és legyezték az ételt, mi pedig banánlevelet használtunk tányérként, és kézzel csipegettük a finom ételt.

A lakoma végeztével a törzsfőnök odalépett hozzám. Az egyik kezében egy lándzsát tartott, a másik kezében pedig egy Bibliát, amely le volt fordítva a saját nyelvükre.

És akkor a törzsfőnök azt mondta nekem: Mielőtt eljött hozzánk a fehér ember, és elhozta nekem ezt – majd felemelte azt a kezét, amelyben a Biblia fordítását tartotta –, addig ezt használtam, hogy öljek – és a lándzsájára mutatott a másik kezében. Most azonban, hogy már itt van nekem ez – és megint felmutatta a Bibliáját –, többé erre – a lándzsájára mutatva – már nincsen szükségem, és ezért neked szeretném ezt adni.

Úgyhogy nekem is adta a lándzsáját, amelyet azelőtt arra használt, hogy más törzsbeli embereket megöljön vele.

És amikor megöleltük egymást, akkor úgy éreztem, hogy abban a pillanatban összeforrt a szívünk. Pedig hatalmasak voltak a kulturális különbségek közöttünk, de Krisztusban mégis egyek voltunk.

Ahogy a Kolossé 3-ban is olvashatjuk: *„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden, és mindenkiben Krisztus.”*

És én is éreztem és tudtam, hogy mi mindannyian Isten családjának tagjai vagyunk.

Pál is valahogy megnyugodott, megtelt bizakodással és hálát adott Istennek, amikor római testvérei kijöttek elé és találkozhatott velük.

Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával.

Pál számára tehát egy bizonyos mértékű szabadságot biztosítottak azáltal, hogy nem börtönözték be, hanem megengedték neki, hogy külön lakjék. Azonban éjjel-nappal őrizte őt egy római katona, sőt mi több, Pál hozzá volt láncolva ehhez a római katonához.

Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani előjáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: „Atyámfiak, férfiak, bár semmit nem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemből mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe.

Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétket nem találtak bennem. Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz, de nem azért, mintha népem ellen volna bármilyen vádam.

Pál tehát mindenképpen biztosítani akarta a Rómában élő zsidók előjáróit afelől, hogy őt nem azért hozták Rómába, hogy vádaskodjon saját népe ellen.

Ezért hivattalak tehát titeket, hogy lássalak, és beszéljek veletek, mert Izrael reménységéért viselem ezt a láncot.

Izrael reménysége ugye az eljövendő Messiás volt, és így van ez napjainkban is. Izrael még mindig várja a Messiás eljövételét, és azt mondja Pál, hogy én Izrael reménységéért viselem ezt a láncot.

Azok pedig azt mondták erre: „Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett, vagy mondott rólad semmi rosszat. Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról azt tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik.”

A zsidó előjárók tehát megkérdezik Páltól, hogy mit gondolsz te erről az új irányzatról? Mit gondolsz te erről a Jézus Krisztusról?

Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Ezeknek ő bizonyosságot tett az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján.

Egy megbeszélte időpontban tehát sokan összegyűltek Pál házába és ő a saját írásaikból mutatott rá Jézus Krisztusra, eljövendő országára, és az eljövendő királyra. Sőt Pál egészen biztosan figyelmükbe ajánlotta azokat a próféciákat, amely Isten országát és annak dicsőségét hirdették, illetve azokat a próféciákat, amelyek az eljövendő királyra vonatkoztak, akinek Betlehemben kellett megszületnie.

A Mikeás 5-ben ezt olvashatjuk: *„Te pedig efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen.”* Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.

Az eljövendő király, Szűztől születik majd, hiszen az Ézsaiás 7-ben ezt olvashatjuk: *„Ezért maga az Úr fog nektek jelt adni. Íme, egy szűz teherben van, és fiút fog szülni, és Imánuelnek nevezik el.”*

Jer. 31:15: Születése után azonban hang hallatszik majd Rámában, sírás és jajgatás. Rákel siratja majd gyermekeit, és nem akar megvigasztalódni, hogy már nincsenek.”

Nagy Heródes király ugyanis abban a reményben, hogy sikerül megöletnie Jézust, elrendelte, hogy Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg.

Pál egészen biztosan azokat a próféciákat is megmutatta nekik, amelyek a születendő gyermekről, Isten Fiáról, a Messiásról szólnak, hiszen az Ézsaiás 9-ben a következőket olvashatjuk:

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni, csodálatos tanácsos, erős Isten, örökkévaló atya, békesség fejedelme. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja, törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké.”

A Dániel 9-ben ezt mondja az angyal: *”Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra.”*

És attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, egészen addig, amíg el nem jön a Megváltó, a fejedelem, hét hét fog eltelni, majd pedig hatvankét hét, vagyis összesen négyszáznyolcvanhárom év.

És Pál egészen biztosan rámutatott arra, hogy attól számítva, hogy Artasasztá király elrendelte Jeruzsálem újjáépítését, négyszáznyolcvanhárom évvel később Jézus Krisztus bevonult Jeruzsálembe számárháton, ahogyan azt Zakariás próféta is megjövendölte.

A Zakariás 9-ben ugyanis ezt olvashatjuk: *„Örvendj nagyon Sion leánya, ujjong Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos és számaron ül, számarcsikó hátán.”*

Ezután pedig Pál bizonyosan arra is rámutatott, hogy a próféciák szerint a Messiást elárulják majd, mégpedig harminc ezüstpénzért. A Zakariás 11-ben ezt olvashatjuk:

„Akkor ezt mondtam nekik. Ha jönnek látjátok, adjátok meg béremet, de ha nem, tartsátok meg. Ekkor kifizették a béremet, harminc ezüstöt. Az Úr pedig ezt mondta nekem: Dobd oda a kincsek közé ezt a becses értéket, amire engem becsültek. Fogtam hát a harminc ezüstöt és odadobtam az Úr házának a kincsei közé.”

Pál tehát először rámutatott a különböző próféciákra az írásaikban, majd pedig igyekezett rádöbbsenteni őket arra, hogy Jézus Krisztus volt a megígért Messiás és király, ő volt az, aki minden próféciát beteljesített.

Hiszen Jézus szűztől született Betlehemben, és születése után Heródes király valóban elrendelte, hogy Betlehemben és környékén, minden kétéves és annál fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg.

Később Jézust valóban elárulták, és ahogy az Ézsaiás 53-ban olvashatjuk: *„megvetett volt és emberektől elhagyatott, fájdalmas férfija, betegség ismerője”.*

Az Apcsel. 28:23-ban tehát ezt olvashatjuk:

(Pál) bizonyosságot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról, Mózes törvénye és a próféták alapján. Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek.

Az evangélium hirdetése valóban e két lehetséges eredményt hozhatja. Egyesek hisznek, mások pedig nem.

És tudnunk kell, hogy az emberiség alapvetően két nagy csoportra osztható: azokra, akik hisznek Jézus Krisztusban mint Urukban és Megváltójukban, és a királyban, akit Isten megígért; és azokra, akik nem hisznek Jézus Krisztusban, a Megváltóban.

A János 1:12-ben ezt olvashatjuk: *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében.”*

János 3:36: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”*

Ezért tehát egyáltalán nem mindegy, hogy én mit hiszek. Az Ige szerint ugyanis az egész életem, és egyáltalán az örökkévaló sorsom múlik rajta.

És bizony nem árt, ha mi is feltesszük magunkban a kérdést, vajon a két csoport közül melyikbe tartozunk?

Gondoljunk csak bele! Azon zsidók közül, akik meglátogatták Pált, mindenki ugyanazt az információt kapta. Mindannyian ismerték saját írásaikat, ismerték a tényeket, és mégis egyesek hittek, mások nem.

Az igazság az, hogy én nem tudom pontosan megmondani, ki miért nem hisz, de úgy gondolom, hogy sokszor valaki azért nem hisz még a tények láttán sem, mert már eleve előítéllettel szemléli azokat.

Vagyis nem azért nem hisz, mert alaposan megvizsgálta a bizonyítékokat, hanem azért nem hisz, mert még mielőtt a bizonyítékokat alaposan megvizsgálta volna, már eldöntötte, hogy ő nem fog hinni mindebben.

És teszi ezt általában olyanok véleménye alapján, akik Krisztus ellenségei.

Ha valakiről azonban szeretnénk megtudni az igazságot, akkor érdemes azokat megkérdezni, akik hozzá a legközelebb állnak. Vagyis ha szeretnétek rólam tudni az igazat, akkor érdemes megkérdezni a feleségemet és gyermekeimet.

A feleségem egy rendkívül őszinte ember, egészen biztosan elmondja nektek rólam az igazat, és valószínű, hogy meglepődtök majd. Valószínűleg rá fogtok jönni, hogy nem is az vagyok, akinek ti gondoltok.

Hiszen az emberek hajlamosak arra, hogy felmagasztalják a pulpitus mögött álló lelkipásztort.

Természetesen az én életemben is akadnak olyan emberek, akik engem ilyen vagy olyan oknál fogva, nem különösebben kedvelnek. És bizony nekem is jutottak már a fülembe saját magamról teljesen örült és valóságalap nélküli történetek.

Egy ember pl. régebben azt terjesztette rólam, hogy valaki, aki a boszorkánysággal foglalkozott, nyolcmillió dollárt adott nekem, hogy megalapíthassam a Maranatha zenei kiadót, és ezáltal megronthassam az amerikai fiatal keresztényeket.

Egyszer egy másik ember egy másik városban szintén hamis vádakkal illetett engem az egész gyülekezet előtt, bár nagyon meglepődött, amikor a feleségem felállt és tájékoztatta a hallgatóságot, és ezt az embert is arról, hogy hazugságokat terjeszt a férjéről.

Ha valakinek az ellenségeit kérdezzük, akkor nem fogjuk róla megtudni az igazat. Sokkal célravezetőbb a hozzá legközelebb állókat kérdezni.

Ha tehát kíváncsi vagy arra, hogy milyen is volt Jézus valójában, ha az igazságra vagy kíváncsi, akkor ne Jézus ellenségeit kérdezd, hanem olvasd el például az evangéliumokat.

Olvasd el János vagy Máté evangéliumát, hiszen ők három éven keresztül mindennap Jézussal voltak. Ha érdekel, hogy milyen volt Jézus valójában, akkor olvasd el, hogy ők mit írnak Jézusról.

Nagyon szomorú, hogy rendkívül sokan úgy döntenek Jézus ellen, hogy a mellette szóló bizonyítékokat sohasem vizsgálták meg igazán mélyrehatóan. Ha pedig meg is vizsgálták a bizonyítékokat valamilyen szinten, gyakran már előtte eldöntötték, hogy úgysem hiszik el azokat.

És így magukat a bizonyítékokat is előzetes döntésük fényében, elfogultan vizsgálják.

Ezek az emberek, tehát nem azért nem hisznek, mert nem szól elegendő bizonyíték Jézus mellett, hanem azért, mert úgy döntöttek, hogy nem hisznek.

Én személy szerint mindenkit bátorítanék, hogy vizsgáljátok meg a bizonyítékokat alaposan, mert azok a bizonyítékok kiállják a próbát.

Én is megvizsgáltam a Jézus mellett szóló bizonyítékokat, és Jézus mellett döntöttem. Most már hiszek, és hiszem, hogy Jézus Krisztus valóban az a király, akiről Isten megígérte, hogy elküldi a földre.

Hiszem, hogy Jézus Krisztus valóban a Megváltó, aki beteljesítette az ószövetségi próféciaikat, akit valóban elutasítottak és megvetettek az emberek, és aki a mi bűneinkért szenvedett.

És én hiszem azt is, hogy ugyanez a Jézus Krisztus hamarosan újra visszatér a földre, ahogy azt számos prófécia megjövendöli.

És amikor visszatér, megalapítja Isten országát, és helyreállítja a régi, Isten szerint való rendet. És akkor a sivatagok csodálatos oázisokká válnak, virágok nőnek majd a pusztában és a sziklákból víz fakad.

Akkor nem lesz többé háború és nem lesz többé fájdalom és szenvedés, és nem lesz többé betegség, és a sánták ugrálnak majd örömben, és a némák fennhangon imádják majd Istent.

A király Jézus Krisztus tehát hamarosan visszatér. *„Ő az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.”*

És amikor Jézus Krisztus visszatér, valóban ő lesz majd a sarokkő, akit a zsidók és a keresztények együtt imádnak majd.

Nem létezik ugyanis két Messiás, mert Jézus Krisztus az egyedüli Messiás.

És mi vele leszünk, és együtt uralkodunk majd az ő országában.

Apcsel. 28:25:

Mivel nem értettek egyet egymással, szétoszlottak, s ekkor Pál ezt az egy igét mondta nekik: „Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról...

Vegyük észre, hogy itt Pál rámutat arra, hogy a Szentlélek szólt Ézsaiás próféta által, tehát az Írás a Szentlélektől ihletett.

Pál a Timóteusnak írt második levelében a következőket mondja: *„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.”*

És Pál itt az Apcsel. 28-ban ugyanezt mondja: Isten Igéje a Szentlélektől ihletett.

Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról, amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez és mondd meg: Hallván halljatok, és ne értsetek, és nézván nézzetek és ne lássátok!

Mert megkövéredett e nép szíve, és fülükkel nehezen hallottak és szemüket behunyták, hogy ne lássanak szemükkel, és ne halljanak fülükkel, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége. Azok pedig meg is fogják azt hallani.”

(Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak.)

Ő pedig ott maradt két teljes évig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.

Amikor Pál Málta szigeténél hajótörést szenvedett, bizony nem kis megpróbáltatásban volt része. Hosszú napokig hánykolódtak a tengeren, míg végre sikerült kievickélniük a szigetre.

Pálnak és a többieknek is veszélybe került az élete. És mégis Isten akarata volt mindez, hogy eljuttassa az evangélium üzenetét a máltaiakhoz.

Most pedig, hogy Pál Rómába került, és tulajdonképpen fogságban tartják őt két éven át, Pál azzal tölti ezt a két évet, hogy megosztja az evangéliumot azokkal, akik ellátogatnak hozzá, és ekkor írta meg néhány levelét is.

Ha Pál akkor nem került volna Rómában fogságba, valószínűleg soha nem írja meg a Filippiekhez, az Efezusiakhoz, a Kolossébeliekhez és a Filémonhoz írt levelét, mert ezeket mind a kétéves római fogsága idején írta meg.

Az Apostolok cselekedetei nagyjából időszámításunk szerint 63-ban fejeződik be. Pál a Timóteushoz írt második levelét kb. időszámításunk szerint 66-ban írta. Vagyis nagyon valószínű az, hogy miután Néró császár kihallgatta Pált, utána szabadon engedte őt.

Pál a Timóteushoz írt második levelében, amelyet tehát 66-ban írt, nem sokkal azelőtt, hogy Rómában újra börtönbe vetették, a záró sorokban azt írja Pál Timóteusnak, hogy Trofimust Milétoszban hagytam betegen.

Amikor Pált először elfogták Jeruzsálemben, ami azután az első római fogságához vezetett, amelyet itt láttunk az Apcsel végén, Trofimus is Pállal volt Jeruzsálemben. Ezt a Trofimust látták Pállal Jeruzsálem utcáin, és ezért gyanúsították meg azzal Pált, hogy bevitte Trofimust a templomba.

Úgy tűnik, hogy Pál mindezek után még egyszer el tudott látogatni Efezusba és Milétoszba is, és ezen látogatása alkalmával Trofimust kénytelen volt Milétoszban hagyni, mert beteg volt.

Most tehát, hogy az apostolok cselekedeteinek végéhez értünk, és látjuk, hogy Pál fogságban van Rómában. Érdeemes lenne ennek tudatában elolvasnunk a Filippiekhez, az Efezusiakhoz és a Kolossébeliekhez írt leveleit, mert ezeket római fogságának idején írta.

És bizony ezekben Pál úgy beszél magáról mint Krisztus Jézus foglyáról, aki mindent kárnak ítél és arra buzdít mindannyiunkat, hogy örüljünk az Úrban mindenkor.

Vajon miért ér itt véget Lukács beszámolója?

Vajon miért nem ír nekünk itt Lukács arról, hogy az ezt követő néhány évben mi történt Pállal?

Vajon miért kell más történetírókhoz, fordulnunk, például Eusebiushoz, azért, hogy egy teljesebb képet kapjunk?

Úgy gondolom, hogy a választ az Apostolok cselekedeteinek első fejezetében találjuk, ahol Jézus a következőket mondja az apostoloknak: *„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”*

Lukács valószínűleg azért nem ír többet Pál életéről, mert azzal, hogy Pál eljutott Rómába, beteljesedett Jézus Krisztus próféciája.

Hiszen az apostolok valóban tanúi voltak Jézus Krisztusnak Jeruzsálemben és egész Júdeában. Majd Fülöp jóvoltából az evangélium eljut Samáriába is, Pál és Barnabás pedig elvitte az evangéliumot a föld végső határáig, hiszen Róma volt az akkori világ szíve, és Jeruzsálemhez képest valóban a föld végső határán feküdt.

Lukács számára tehát ez volt a fontos, bemutatni azt, hogy Jézus Krisztus prófécija beteljesedett.

Az apostolok cselekedeteivel tehát tulajdonképpen lezárul a Biblia egyháztörténeti beszámolója, bár nem szabad elfelejtenünk, hogy mintegy harminc évvel később János apostol Patmosz szigetén megírja a Jelenések könyvét, amely lezárja az Újszövetséget.

Uram, köszönjük neked ezt a hatalmas kiváltságot, hogy miénk lehet a te Igéd, és hogy olvashatjuk, hogy tanulmányozhatjuk ezt, hiszen ez nagyon izgalmas!

Uram és annyira jó látni, hogy a te Igéd igaz, és hogy a próféciaik valóban beteljesülnek. Nagyszerű azt látni, hogy Jézus Krisztus volt az, aki beteljesítette az eljövendő királyra és Messiásra vonatkozó próféciaikat.

Uram, ezért tudhatjuk, hogy azok a próféciaik, amelyek a templom újjáépítéséről szólnak, az utolsó időkben szintén beteljesülnek majd.
És imádkozunk azért, hogy áldd meg Jeruzsálemet, és ezekben a nehéz időkben imádkozunk Jeruzsálem békéjéért.

Uram, és imádkozunk az ország vezetőiért, hogy te vezesd őket, hogy te adj nekik bölcsességet.
És kérünk téged, hogy vezess bennünket is, mert szeretnénk abban járni, amit elkészítettél nekünk, és azt szeretnénk, ha te dicsőülnél meg.